

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Accidental
MARRIAGE

A GRUMPY
BILLIONAIRE
ROMANCE

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Tesadüfi Evlilik

Huysuz Milyarder Romantizm

Nadia Lee

İçindekiler

Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm On	
Birinci Bölüm On	
İkinci Bölüm On	
Üçüncü Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci Bölüm	
On Altıncı Bölüm	
On Yedinci Bölüm	
On Sekizinci	
Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci	-
Yirmi Birinci Bölüm Yirmi	
İkinci Bölüm Yirmi	
Üçüncü Bölüm Yirmi	
Dördüncü Bölüm Yirmi	
Beşinci Bölüm Yirmi	
Altıncı Bölüm Yirmi	
Yedinci Bölüm Yirmi	
Sekizinci Bölüm Yirmi	
Dokuzuncu Bölüm	
Otuzuncu Bölüm	-

[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedinci](#)
[Bölüm Otuz Sekizinci](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm Kırk](#)
[Birinci Bölüm Kırk](#)
[İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Kırk Altıncı Bölüm](#)
[Kırk Yedinci Bölüm](#)
[Nadia Lee'nin Eserleri](#)
[Nadia Lee Hakkında](#)
[Telif Hakkı ve Ticari Marka](#)

Birinci Bölüm

Ares (10 yaşında)

"Seni seviyorum, Ares. Bunu biliyorsun. Bunu senin için yapıyorum. *Bizim* için. Birlikte olmak istemiyor musun? Beni sevmiyor musun?"

Annemin parmakları omuzlarıma batarken midem bulanıyor. Ateş gibi parlayan, çok geniş ve çok parlak buz mavisi gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Herkes bana onun gözlerini aldığımı söylüyor. *Bu kadar çılgın ve korkutucu mu görünüyorum?*

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor, sanki kusacakmışım gibi. Onun deliliğiyle kimseyi korkutmak istemiyorum, özellikle de annem beni buraya getirdiğinden beri tanıştığım kızı.

Annemi vurma dürtüsüne kapılmamalıyım. Bu da ellerimin eski tahta sandalyeye bağlanmasına neden olur. Annem şu ana kadar kollarımı serbest bıraktı, ama gövdem, bacaklarım ve ayak bileklerimi sandalyeye sıkıca bağladı. Kurtulmaya çalıştım, ama başaramadım. Annem iyi bir denizci ve ipi bağlamanın birçok yolunu biliyor. Belki de onunla birkaç kez yelken açmaya gitmeliydim, böylece onun düğümlerini çözmeyi öğrenebilirdim. Ama ben yeterince büyüdüğümde, annemle babamın evliliği dağılmaya başlamıştı ve sonunda silah sesleri, 911 çağrısı ve büyükannemin aileye utanç getirdiğini söylediği birçok çirkin haberle sonuçlandı. Şimdi acımasız bir boşanma sürecinin ortasındalar. Annem onu terk etmek istemese de babam bunu zorluyor.

Ve şimdi beni kaçırarak bunu önlemeye çalışıyor. İkizleri de kaçırırdı, ama ben direndim ve üçümüzü birden kaçırmasını imkansız hale getirdim. Eminim pişman olmuştur. Ben inatçıyım, ama Bryce ve Josh'a zarar vermekle tehdit etseydi pes ederdim.

Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, elini gevşetip geri çekildi ve bana biraz mesafe bıraktı. Sonunda, o iğrenç çiçek parfümünün kokusunu almadan nefes alabiliyorum. Kullandığı şampuan bile çiçek kokuyor, soluk altın rengi saçları bana değdiğinde her seferinde kusmak istiyorum.

Kulübenin içi eski ekmek gibi bayat kokuyor. Arkamdaki küçük pencere temiz hava girmesi için açık ama eski mantar kokusunu gizlemeye yetmiyor.

Kısa dallar ve kir zemini kaplıyor, şöminenin üzerindeki tozlu örümcek ağları da uzun zamandır kimsenin buraya gelmediğini gösteriyor.

Keşke kurtulabilsem...! Kapı sadece birkaç metre ötede, annemin hemen arkasında. Günlük ziyaretlerinden sonra kulübenin yakınında kaldığını sanmıyorum. Burada elektrik yok, hiç ışık görmedim ve güneş battığında kulübe tam bir karanlığa gömülüyor. Zifiri karanlık geceler, hayvanların ve böceklerin sesleriyle birleşince, annemin istediği her şeye razı olmak isteyecek kadar işkence verici oluyor, bu yüzden annem *bunu* yapıyor, *aşk adına*.

Annem sertçe iç çekip etrafına bakınıyor. Sonra taze pişmiş kurabiyelerin olduğu tabağı anne gülümsemesiyle işaret ediyor ve öfkesi sıcak tavadaki bir damla su gibi hızla yok oluyor.

Boş midem sertçe kıvrılır. Kurabiyeler *çok güzel* kokuyor.

"Onları senin için getirdim." Annemin sesi daha sakin, daha kontrollü. Ona güvenmiyorum. Her zaman aklı başında ve tatlı görünür, tıpkı gerçek yüzlerini göstermeden önce iyi insanlar gibi davranan masal kahramanları gibi. "Neden yemiyorsun? Son beş gündür hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim." Ama midem *gerçekten* ağrıyor. Hiç bu kadar aç olmamıştım, ama ona bunu göstermeyeceğim.

Tabii ki, karnım guruldamaya karar veriyor. Annemin gözlerinde zafer parıldıyor. "Karnından gelen o ses üzücü bir ses miydi?" Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "*Emin* misin, istemiyor musun..."

"Kurabiye sevmem." Sesim ihanet ve çaresizlikle titriyor. Annemin beni ormandaki bir kulübeye sürükleyeceğini hiç beklemiyordum. Kavgamız yüzünden Bryce ve Josh'u kaybetti, sonra da yemeğime bir şey kattı ve beni düşünmeden, hareket edemedi bıraktı. "Artık isyan yok," dedi yumuşak bir *tıslama* ile.

Yiyeceklerin beni kavga edemez hale getirdiğini anladığımda, yemeyi bıraktım. Açlık ne kadar kötü olursa olsun umurumda değil; onun kontrolü altında olmak yerine açlıktan ölmeyi tercih ederim. Her şeyi anlamıyor olabilirim, ama annemin beni Bryce ve Josh'u ele geçirmek ve babamı manipüle etmek için kullanmak istediğini anlayacak kadar biliyorum. Büyükanne, annemin hiçbir şey almayacağını, ne nafaka ne de velayet hakkı alacağını söylediğini duydum. Bunları biliyorum çünkü tüm ailemiz avukat.

Annem narin elleriyle yüzümü okşuyor, yanaklarımı ve çenemi tüylerimi diken diken eden bir şefkatle okşuyor. Gözlerini kırpmadan mavi gözleri

bana odaklanıyor, gözlerimi, burnumu, ağzımı inceliyor. "Babana çok benziyorsun. O, hayatımda sevdiğim tek erkek," diyor fısıldayarak, bakışları bir an yumuşuyor. "Çiçekler. Havai fişekler. Ateşli itiraflar ve her yere yaptığımız fırtınalı geziler, böylece dünyayı tutkumuzla damgalayabilirdik. Sen o aşkın meyvesisin."

Kusmamak için dişlerimi sıkıyorum. Kızın gizli ziyaretini tekrar ummasaydım, midemdeki rahatsız edici asidi kusardım.

Kim olduğunu bilmiyorum, adını bile söylemedi. İkiz kardeşlerimden çok daha küçük, onlar da benden iki yaş küçük. Dağınık sarı saçları, sivri çenesi ve farklı renkli gözleri var, biri yeşil, biri mavi. Çıplak ayaklarına kir ve yapraklar yapışmış, cildi giydiği çim lekeli beyaz elbise kadar solgun. Her zaman Wonder Bread ve şişe su taşımaları dışında, vahşi bir orman perisi gibi görünüyor.

Üç gün önce, kulübeye ilk kez girdiğinde bana aç olup olmadığını sordu. İki gündür yemek yemediğim için açlıktan ölüyordum. Bana bir dilim ekmek verdi, ben de onu bir saniyede yiyip bitirdim ve pişman oldum. O da kendi dilimini ısırды ve sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi çiğnemeye odaklandı. Bana bir dilim daha teklif etti. "Sana daha fazla veremem çünkü bu bütün hafta için. Ama istersen yarın gelebilirim."

Sonra suyunu benimle paylaştı. Geri geleceğine dair sözünü tuttu. Ama ona "Ekmek Perisi" diye sesleneceğimi söyledim, yine de bana adını söylemedi.

Bu sadece onu güldürdü. "İğrenç."

"O zaman ne? Prenses mi?"

"Hayır." Çenesini yukarı kaldırdı. "Prenseslerin gücü yoktur."

"Evet, vardır."

"Hiç masal okumadın mı? Onlara emir verilir. Ben kraliçe olmak istiyorum. Kimse *onlara* ne yapacaklarını söylemez."

"Yani 'majesteleri' diye hitap edilmesini mi istiyorsun?" "Hayır. Sadece 'kraliçe' yeterli."

"Tabii ki. Kraliçe Wonder Bread," dedim, resmi bir tonla, ve o yine kıkırdadı.

Düşümleri çözmeye çalıştı ama vazgeçti. Hayal kırıklığına uğradım ama annem çok iyi. Yine de kızın denemesini sevdim.

Konuşmalarımızdan, anne babası ve dedesi öldükten sonra teyzesi ve amcasının yanına kalan bir yetim olduğunu anladım. Onu her zaman çıplak ayakla ve aynı lekeli beyaz elbiseyle bırakacak kadar fakir olmalılar. Buradan ayrıldığımda onu da yanımda götüreceğim ve babamdan onu evlat edinmesini isteyeceğim. Onu koruyup ona bakacağım. En azından bunu ona borçluyum. Yeni elbiseler ve ayakkabılarla çok güzel görünecek. Wonder Bread ve sudan başka şeyler yiyebildiği için mutlu olacak. Teyzesi ve amcası onu okula gönderiyor mu bilmiyorum, ama okula başlayabilir. Ailem her zaman borçlarını öder.

"Aç değilsen yemek zorunda değilsin," diyor annem aniden, düşüncelerimi bölerek. Gülümsemesi, "*Ne kadar mantıklı ve düşünceli değil miyim?*" diyor. "Ama fikrini değiştirirsen diye o kurabiyeleri sana bırakacağım. Onları sevgiyle yaptım, o yüzden sen de..."

Telefonu çalar. Ekranı kontrol eder, kaşları hafifçe çatılır. *Babam mı, beni geri almak için mi arıyor?* Bryce ve Josh, biz hala Los Angeles'tayken kaçtılar. Geri dönmeyi başarmış olmalılar. Tek yapmaları gereken, babamızın Huxley & Webber'da avukat olduğunu söylemek, insanlar onları nereye götüreceklerini hemen anlarlar. Ülkenin en büyük ve en prestijli hukuk firmalarından biridir.

"Kapatmam gerek." Ani ses tonunu bir gülümsemeyle yumuşatır. "Uslu dur, tatlım. Yakında döneceğim." Ellerini dizlerine koyar, eğilir ve gözlerime şefkatle bakar. "Biliyor musun? Neden daha sonra hamburger yemiyoruz? Hoşuna gider, değil mi?"

Aniden arkama geçer ve elimi tutar, doğal olmayan bir açıyla geri çeker. Omzumdan bir acı geçer. Ağlarım, gözlerimden yaşlar akar ve bileğimi saran buz gibi bir şey hissedirim. Diğer elimi de tutar ve geri çeker. Soğuk ve sert bir şey metalik bir sesle diğer bileğimi sarar, sonra bırakır ve zonklama diner. Ellerimi kıpırdatırım ve *bana kelepçe taktığını* anlarım. Kalbimde tüm nefretimle ona dik dik bakarım.

Gözleri benim yönüme kayıyor. Açıkça gösterdiğim nefretim onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Masadaki su bardağını alıyor ve çenemi sıkıca kavrayarak ağzım açılana kadar bastırıyor. Suyu ağzıma döküyor. Çaresizce başımı sallayıp suyu tükürmeye çalışıyorum. Sıvının yarısı çenemden aşağı akıyor. Tsk, burnumu sıkıyor. Refleks olarak iki kez yutkunuyorum - ya öyle ya da boğulacağım. Bana bunu yaptığı için ondan nefret ediyorum ve bu kadar kolay pes ettiği için bedenimden nefret ediyorum.

Bardağın içinde su kalmayınca, onu yere atar ve kafama hızlıca bir öpücük kondurur. Ona tükürürüm, yanağına isabet eder. Yüzü ifadesizleşir ve parmaklarıyla ıslak yeri siler.

"Bunu senin için yapıyorum, Ares — ailemiz için. Tekrar bir araya geldiğimizde bana teşekkür edeceksin." Sesinin bu kadar samimi olması korkutucu. Kapıyı açıp dışarı çıkarken, paslı menteşeler gıcırıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Ahşap levhaya, sonra da üstündeki dev, hırlayan demir kurda bakıyorum. Çenesi açık, dişleri keskin. Ağzının içinde Huxley'ler, yani ailem için büyük bir H harfi var. Annem aileye sadakatini göstermek istiyorsa, bunu yanlış yapıyor. Büyükanнем, aile arması sadık bir şekilde kopyalanmadığında bundan nefret eder.

Ama annem her şeyi sadık bir şekilde taklit etse ve aile sloganı *olan pietas et unitas'a* göre yaşayacağına söz verse bile, büyükanнем onu asla geri kabul etmez. Hatta babam bile onu evin kapısından içeri almaz.

Güneş ışığının eğimi, öğleden sonra geç saatlerde olduğumuzu gösteriyor. Annem her zamankinden daha uzun kaldı. *Kraliçe vazgeçip gitti mi?* Gidmiş olabilir. Annem hiç bu kadar uzun kalmazdı. Eminim, bıraktığı çeşitli ikramlara ve içeceklere neden direndiğimi bilmek istiyordur. Onun bildiği kadarıyla, beş gündür yemek ve su içmedim. Onun zehirli saçmalıklarını canım çekiyor olmalı.

Gölgeler yavaşça uzuyor. Başım bulanık. *Kraliçe gelmiyor.* Neden? İçeriye bakıp olanları gördü mü?

Babam, bir erkeğin değerinin, başkalarına verdiği güven ve önemli şeyleri ne kadar iyi koruduğuyla belirlendiğini söyler. Tamamen çaresiz olmam muhtemelen hiç güven vermiyor. Zayıf, acınası ve işe yaramaz. Ben buyum.

Karanlık kulübenin içine sızmaya başlıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Orman hayvanlarının sesleri bugün özellikle yüksek geliyor ve tüylerim diken diken oluyor, sonra sıcak ve rahatsız edici bir şey omurgamdan aşağı kayıyor ve vücudum kasılmaya başlıyor. Başım ağrıyor, sanki paslı bir metal parçası kaşlarımın arasında kayıyor gibi. Kraliçe'nin taşıdığı ekmek ve suyu umursamadığımı fark ediyorum. Sadece onu görmek istiyorum, yalnız olmadığımı hissetmek için. Sadece bir parça iyilik ve akıl sağlığı görmek için. Tüm düşüncelerim bulanıklaşıyor, sonra kırık mermerler gibi dağılıyor, ta ki kafam boşalana ve karanlık beni sarana kadar.

* *

Keskin bir tokat. Bir tane daha. Zihnimde dalgalar yaratarak beni uyuşturucunun etkisiyle oluşan sersemlikten çıkarırlar.

"Uyan! Gitmeliyiz!"

Sis içinde odaklanmaya çalışıyorum. Bir tokat daha, bu sefer öncekilerden daha sert.

"Hadi!"

"Kraliçe?" Öksürüyorum. Hava toz ve dumanla dolmuş. Soluk turuncu bir ışık, onun küçük yüzüne gölgeler düşürüyor.

"Kalkmalısın!"

O bana küçük bir meyve bıçağı gösterene kadar, bağlı olduğumu söylemeye başlarım.

"Seni kurtardım." Aşırı gururlu bir ses tonuyla konuşuyor, sonra boğazını temizliyor. "Ama kollarını değil."

Şaşkıyım. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, sonra tökezleyip dizlerimin üzerine çöküyorum. Uzun süre bağlı kaldığım için bacaklarım tutulmuş. Sinirlerim milyonlarca iğne gibi karıncalanıyor. Acıdan tıslıyorum.

Beni tutuyor. Bu kadar yakınken, limon ve ekmek kokuyor. "*Gitmeliyiz. Yangın var.*"

Kabin içindeki ışığın kaynağı bu olmalı. Yine kolumu çeker. Annemin daha önce bana zorla verdiği şeyin etkisine karşı koyarım. Kraliçe üzerine düşeni yaptı, şimdi sıra bende.

Duman daha da yoğunlaşıyor. Hava boğazımı ve ciğerlerimi zımpara kağıdı gibi yakıyor, beni tekrar şiddetli bir şekilde öksürtüyor. Yutkunuyorum ama ağzım pamukla dolu gibi. Ellerim arkamda bağlı olduğu için dengemi korumak zor.

Sıska kolları benimkini sarıyor ve beni kapıya doğru sürüklüyor. İlaçın etkisi hala devam ederken, beni tekrar ele geçirmeye çalışırken, onunla birlikte gidiyorum.

Kapı, yangının yarattığı rüzgârla açılıp kapanıyor. Üzerindeki metal kurt gevşiyor, bir çivi üzerinde çılgınca sallanıyor ve sonra düşüyor. Queen beni soluma itiyor. Kurtun çenesi omzuna düşüyor, sonra kafası kolumdan aşağı yuvarlanıyor ve derimi yırtıyor. Yakıcı bir acı beni sisin içinden çıkarıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Gözlerinde yaşlar oluşur, ama ağlamaz. Sadece ağzını sıkı bir çizgiye getirir ve başını sallar. O anda, küçük bir kız gibi görünmüyor, olmak istediğini söylediği kraliçe gibi görünüyor. Ve ben onun şövalyesi olmak ve onu korumak istiyorum.

"Kaçmalıyız," diyorum boğuk bir sesle.

O başını sallar, ama kolumu bırakmaz. Acı ve endişe yüzüne yansır, ben de onu sakinleştirmek için zorla gülümserim. Annem bana ne öğretmiş olursa olsun, kraliçemi korumak için elimden geleni yapacağım.

Birlikte dışarı koşuyoruz.

Gece gökyüzü artık siyah değil. Turuncu alevler etrafımızdaki ağaçları yalıyor. Hava sıcak ve yoğun. Etrafıma bakıp bir çıkış yolu arıyorum, ama tek gördüğüm ateş ve daha fazla ateş. Sağ kolum zonkluyor, ama ses çıkarmıyorum. O kendi omuz yaralanmasından hiç bahsetmezken ben şikayet edemem.

O işaret ediyor. "Şu tarafta bir göl var."

Aceleyle kuru, çimenli bir tarladan geçiyoruz, sırtımızda kavurucu hava. Ne kadar koştuğumuzu bilmiyorum. Sadece korku ve onun güvenliği için sorumluluk duygusu nedeniyle uyanık olduğum için bunu söylemek imkansız.

Sonunda "göle" ulaşıyoruz. Daha çok küçük bir gölet gibi, ama yeterince iyi. Ateş daha da yaklaşırsa, canlı canlı yanmamak için suya atlayabiliriz.

Bacaklarım sonunda pes eder ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Keskin, zonklayan bir ağrı ile başım patlayacakmış gibi hissetmeden başımı dik tutamıyorum. Uzanıp gözlerimi kapatıyorum, nefes almaya odaklanıyorum. Bana ilaç verdiği için annemden nefret ediyorum. Beni çaresiz, işe yaramaz ve zayıf hissettirdiği için.

Kız yanıma çömelirken elbisesinin hışırtısı duyuluyor. "İyi misin?" diyo

r. "Ölme," diye fısıldadı.

Gözlerimi aralıyorum. O bana bakıyor, kaşları korku ve endişeyle kaşlarını çatıyor. Ateş, etrafına turuncu bir hale oluşturarak onu bir melek gibi gösteriyor.

Başımı sallıyorum. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Bana rahatlamış bir gülümseme atıyor. Ben de gülümsemeli, onu rahatlatmalıyım, ama tüm gücüm benden akıp gidiyor ve her şey karanlığa gömülüyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, parlak ışıklı bir hastane odasıdayım. Babam, büyükannem ve Jeremiah teyzem endişeli bir şekilde yatağımın etrafında duruyorlar.

"Nasıl hissediyorsun?" Babamın sesi titriyor. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım.

"Yorgunum. Onun dışında... iyiyim." Son cümleyi, odanın bir köşesinden dinliyor olabilir diye Queen için ekliyorum.

Babam bana inanmıyor. "Üç gündür baygınsın."

Üç gün mü? Etrafıma bakıyorum ama başka kimseyi görmüyorum. "O nerede?" "Kim?"

"Beni kurtaran kız. Beni göle götüren."

Teyzem ve büyükannem birbirlerine bakiştılar. Çok yorgun olduğum için anlayamadım, ama bir şey saklıyorlardı.

"Hiçbir kız yoktu," diyor babam sonunda.

"Olmaz. Oradaydı. Beni kurtarmaya çalışırken yaralandı."

"Sadece sen vardın, göletin yanında baygın yatıyordun." Büyükannemin sesi kararlı ve emindir. "Kimseyi görmedik. Görseydik, onu tedavi ettirmek için içeri alırdık."

"Size inanmıyorum."

"Doğru," diyor Jeremiah teyze. "Ama iyileştiğinde, onu bulmana bizzat yardım edeceğim. Söz veriyorum."

Onların inkârına duyduğum öfke yok oluyor. Nadiren söz verir, ama verdiği sözünü tutar. Şu anda Queen'i bulmakta ısrar etmenin bir anlamı yok. "Annemi yakaladınız mı?"

"Onunla ilgileneceğiz." Büyükannem bunu sakın bir şekilde söylüyor, ama gözlerindeki keskin parıltı intikam alacağını gösteriyor. "Sen iyileşmeye odaklan."

"Beni nerede buldunuz?" diye soruyorum, Queen'in kim olduğuna dair bir ipucu bulmayı umarak.

"Oregon'daki bir ormanda. Eyalet sınırından yaklaşık bir saat uzaklıkta." Jeremiah teyzenin gözlerindeki intikamcı bakış, annemi mahvedeceğini gösteriyor. Kimse aileden birine dokunup paçayı kurtaramaz.

Ama birimiz yardım ettiğinde de bunu görmezden gelmeyiz. Öyleyse neden Queen hakkında konuşmaktan bu kadar çekiniyorlar?

Dört gün sonra taburcu oldum. Onu aramaya çalıştım, ama beni bulan itfaiyeciler bile onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Jeremiah teyze bir grup özel dedektif tuttu, ama onlar da hiçbir şey bulamadı. Queen, benim hayal gücümün bir ürünü olabilir. Terapistim de öyle ima ediyor. Bunun "başa çıkma mekanizması" olduğunu, akıl sağlığımı korumak için bir şey olduğunu söylüyor. "Zihnimizin kendini koruma yöntemlerinden biri."

Ama...

Kolumdaki uzun, çirkin yara izine bakarken, o geceyi hayal etmediğimi biliyorum. Ya da annemin beni kontrol altında tutmak için yemeğime ve içeceğime kattığı ilaçları. Queen beni serbest bırakmasaydı, ölmüş olurdum. Beni kenara itmeseydi

beni itmeseydi, kurt kafamın üzerine düşüp beni anında öldürebilirdi.

Omzundaki yarayı düşünüyorum. Ben bayginken ona bir şey olmuş olabilir mi diye merak ediyorum...

Annemi nefret ediyorum! Onu, zayıflığımı, Queen'i kaybettiğimi ve onu tekrar bulamadığımı nefret ediyorum. Onun şövalyesi olmak buraya kadarmış. İyi olup olmadığını bile bilmiyorum. Teyzesi ve amcası ona iyi davranmamış olmaları, o eski kıyafetler ve kirli haliyle. Wonder Bread ve sudan daha fazlasına ihtiyacı var. Ve giydiği lekeli beyaz elbiseden daha iyi bir elbiseye. Ve ayakkabılara. Ve okula. Ve kızların hak ettiği güzel şeylere.

Nerede olursa olsun, iyi olmasını diliyorum ve iyiliğinin ona bin katıyla geri dönmesini diliyorum.

İkinci Bölüm

Ares

—yirmi iki yıl sonra

"Junior ortak olman mümkün olmayacak. Resmi duyuru yapılmadan önce sana haber vermemiz gerektiğini düşündük," diyor Catalina, büyükannem ve ailenin reisi.

Sesi yatıştırıcı olmalıydı, ama beni sadece sinirlendirdi. "Dalga mı geçiyorsun?" dedim, sesim monotonda, koltuğumda kıpırdamadan. Gözlerim TF'yi taradı, The Fogeys'in kısaltması — kardeşlerim, kuzenim ve benim arkalarından yaşlılara taktığımız isim.

Büyükannem masanın başında oturuyor, simsiyah saçları topuz yapılmış. Los Angeles'ta çok başarılı bir savcı olduğu yıllardan beri tercih ettiği bu stil, onu hem sert hem de zarif gösteriyor. Cildi soluk ve çok az kırışıklığı var, göz rengini vurgulayan soğuk mavi bir elbise giymiş.

Onun sağında, Huxley & Webber'ın kıdemli ortağı olan babam Prescott Huxley oturuyor. Babam, karşısındaki avukatları küçük, cılız şeritler halinde parçalamak için dilini neşter gibi kullanıyor. Saçları büyükanneminki kadar koyu, ama kısa kesilmiş, temiz ve düzenli. Güçlü bir sesi var, ama nadiren sesini yükseltir. Dikkat çekmek için buna ihtiyacı yoktur. Kendine güveni yeterlidir. Üstelik, bugün böyle bir şey olmamasına rağmen, mahkeme duruşmaları için ayırdığı siyah üç parçalı özel dikim takım elbisesini giymiş. Önündeki tatlı tepsisinden minyatür tiramisu'yu sessizce yiyor, soluk gri gözleri bana bakıyor. Narin tatlı, onun büyük elinde garip duruyor, ama o, aile bir araya geldiğinde büyükannemin servis ettiği küçük tatlıları çok sever.

Jeremiah teyze onun karşısında oturuyor, saçları yine koyu, zengin bir kırmızıya boyanmış - bu da saçlarının, karşı tarafın avukatlarının kanına bulanarak periyodik olarak bu renge dönüştüğü şakasını doğurmuş. Huxley & Webber'ın kıdemli ortağı olan teyze, ne pahasına olursa olsun kazanmaya inanıyor ve hem saygı hem de korku uyandırıyor.

saygı ve korku uyandırır. Bir kadeh Merlot şarabı içip puro içiyor. Oğlu Huxley, annesinin sadece zaferi kutlamak için puro içtiğini düşünür, ama o özellikle gergin hissettiğinde de puro içmeyi sever. Üzerine tam oturan, el dikişi abanoz rengi etekli takım elbise, güç ve kontrolü yansıtır. Tamamen abartılı — bunun dostça bir akşam sohbeti olmayacağını anlamalıydım.

"Kariyerin hakkında şaka yapmayız." Babam tatlı tepsisini bana doğru itiyor, sanki biraz şeker beni daha iyi bir ruh haline sokmaya yetecekmiş gibi.

"Neden hak ettiğim terfiyi alamıyorum?" diye soruyorum.

"Terfi almayı *hak* etmiyorsun," diyor Jeremiah teyzem.

"Müşterilerim beni seviyor ve yeni müşteriler kazanıyorum. Sadece bu da değil, herkesten daha fazla saat fatura ediyorum ve işim olağanüstü. İnsanlar buna saygı duyuyor."

"Evet, ama hayatında dengeyi sağlayamıyorsun. Ve mentorluk konusunda asgari düzeyde kalıyorsun," diye tartışıyor babam.

"Ben kalite ve niceliği hedefliyorum. Sorun yeter." Genç ortaklar benden asla şikayet etmezler. Çoğu, beni kendi taraflarına çekmek için rekabet eder.

Masada kısa bir sessizlik olur. Büyükanmem çayına biraz daha şeker ekler ve karıştırır.

"Bu terfiyi hak ettiğimi biliyorsun," diyorum. "Ethan Beckman bu yıl genç ortak oluyor."

Büyükanmem kaşlarını çatıyor. Ethan Beckman benim düşmanım ve rakip bir firmanın isim ortağı olan John Highsmith'in sağ kolu. Müşterilerimizi çalmak ve elinden gelen her şeyi yaparak davalarımızı mahvetmekten hoşlanıyor. Huxley & Webber'daki herkes ondan nefret ediyor. "Öyle olabilir, ama sen sağlıksız bir takıntı sergiliyorsun."

"Ne sağlıksız takıntısı?" diye soruyorum. Takıntılı olmanın tam tersiyim. Ailem dışında herkesten olabildiğince uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Lanet olsun, sadece dört kız arkadaşım oldu.

"Oregon'lu kız." Donup

kalırım. *Queen*.

"Senin için endişeleniyoruz." Büyükanmem kısa bir süre gözlerini kapatıp iç çeker. "Hâlâ onu aradığını biliyorum."

"O oradaydı."

"Ares, annen sana *ilaç verdi*." Büyükanmem acı çekiyor gibi ses çıkarıyor. "Hayal gördüğümü mü söylüyorsun?"

Babam boğazını temizler, gözleri şefkatle yumuşar. Kıdemli ortak olarak değil, babam olarak konuşuyor. "Kızın ekmeğini yediğini söyledin."

Gözleri elindeki tiramisuya düşer. Onu peçeteye koyar.

Bana inanmadığı açık. Yalan söylediğimi düşünmüyor, ama annemin benim için bıraktığı ikramlar karşısında açlığını ve susuzluğumu yenemeyeceğime ikna olmuş. Kendimi korumak için kızı ve onun getirdiği ekmeği uydurdum.

Ellerim sıkışır. *Ben deli değilim.* Olanlar hakkında hiçbir şey uydurmadım.

"Orada olsaydı, şimdiye kadar onu bulmuş olurduk. Jeremiah da onu aradı, hatırladın mı? Onun halkı çok titizdir."

Jeremiah teyze bana acıma karışık bir sempatiyle bakar, sonra rahatsızlık içinde başka yere bakar. Şefkat gerçekten onun işi değil.

Ama şu anda onun duyguları umurumda değil. Acı bir hayal kırıklığı, bozulmuş süt gibi midemde kesiliyor. "Onu vazgeçmemi istiyorsun."

"Senin şimdiki zamanda yaşamayı istiyoruz," diyor babam. "Bu sağlıklı değil."

Yirmi iki yıl oldu."

"Saçmalık." Büyükanнемin arkasındaki duvardaki arma'ya bakıyorum. Üç gümüş kurt, büyük harflerle yazılmış aile sloganının bulunduğu kalkanın üzerinde hırılıyor: PIETAS ET UNITAS. Sadakat ve birlik. Bu bizim içimize işlemiş. Daha doğmadan önce, aile bizim için özel bastonlar yaptırıyor, baş kısmında Huxley kurdu ve gövdesinde sloganı kazınmış, böylece asla unutmayız.

Elbette sadakat ve birlik aileye özeldir, ama benim için Queen aileden daha fazlasıdır. O benim kurtarıcımdı. Arama istediğimden daha uzun sürdüğü için onu nasıl terk edebilirim? Fogeys ısrar ettiği için onu "gerçek değil" diye nasıl adlandırabilirim?

"Ben bir Huxley'im. Ben pes etmem."

Babam viskisini bir dikişte içer. Streslidir. Jeremiah teyzem şarap kadehini çevirir, gözlerini benden ayırmaz. Büyükanнем sadece masaya hafifçe vurur.

"Asla ortak olamasan bile mi?" Büyükanнем sonunda sorar. "O zaman bile." Gözlerim babama kayar. "Başka firmalar da var."

Blöf. Kendimi Huxley & Webber dışında başka bir yerde hayal edemiyorum. Bu bir aile mirası, sıkı çalışmamla hak ettiğim bir şey. Ancak zayıf bir konumdan pazarlık yapamazsın.

Büyükanнем keskin bir nefes alır, yüzü sertleşir. "Onun için ailene ihanet mi edeceksin?"

Ona sert bir bakış attım. "Hak ettiğim terfiyi reddederek beni ilk önce sen ihanet etmedin mi?"

"Peki. Evlen ve yerleş."

Ne oluyor? "Nerede eş bulacağım?" diye soruyorum, kuzenim Huxley'e yaptıkları gibi beni de görücü usulü evliliğe zorlamaya çalışıyorlar mı diye merak ediyorum.

"Bu bizi ilgilendirmez," diyor büyükannem kayıtsız bir şekilde. "Ama bize takıntılı olmadığımı kanıtla. İyi, saygın bir kadınla evlen. Kendi iyi, saygın bir ailen olsun."

"Yıllık değerlendirmeden önce sizin kriterlerinize uyan bir kadınla evleneceğim ve bu yıl beni kідemsiz ortak yapacaksınız," diyorum.

"O zamana kadar evlenirsen." Büyükannem soğukkanlı bir meydan okuma ile kaşlarını kaldırır. "Ama yapabilir misin?"

"Benim irademi asla küçümseme, büyükanne." Onun iki yanında oturan iki yaşlıya bakıyorum. "Baba. Teyze. Bir ay bile sürmez."

"O zaman otuz gün içinde karınla tanışmayı bekliyoruz." Jeremiah teyzenin sakın gülümsemesi, önce gökyüzünün çökeceğini söylüyor.

Üçüncü Bölüm

Lareina

–yirmi yedi gün sonra

"Ne zaman uyanacağını bilmiyorum. Ama onu bu halde evlilik cüzdanını almaya götüremeyiz. Beyazlatılmış lahana gibi görünüyor," diye homurdanıyor teyzem, muhtemelen kocasına ya da üvey oğlu Rupert'e şikayet ediyor.

Yatağın üzerinde hareketsiz kalıyorum, ama gizlice gözlerimi açıp mümkün olduğunca etrafı gözetliyorum. Yatak büyük, muhtemelen kral boyu, ve en az iki yatak odalı bir otel süitinde olduğumuzu tahmin ediyorum. Doris teyze, kulağına telefonu dayamış, şüphesiz benim paramla rezervasyon yaptırıp ödemeyi yapmış. Nesovia'dan Vegas'a olan uçuşta direnmemem için doktorun bana enjekte ettiği şeyden dolayı başım ağrıyorken, Uyuyan Güzel rolünü oynamaya devam etmek o kadar da kötü bir fikir değil.

"Resepsiyon görevlisine biraz para veremez miyiz?" Rupert'ın mide bulandırıcı sesi hoparlörden geliyor.

"Ve tutuklanmak mı?"

"Acele etmeliyiz. Sadece altı ay kaldı," diyor sabırsızca. "Bana hatırlatmana gerek yok. Onu ikna edebilseydin...!"

Hayal kırıklığıyla hafif bir homurtu çıkarır. "Ona tatlı sözler söyleyip onu baştan çıkarmak ne kadar zor olabilir ki? Etrafı erkeklerle çevrili değil ya!"

Doğru. Teyzem ve ailesi gelir kaynaklarının başkalarının eline geçmesini istemedikleri için beni sadece erkeklerden değil, yaşıtım olan çoğu kızdan da uzak tuttular. Arayıp içimi dökebileceğim bir en yakın arkadaşım yok ve tek tanıdığım sınıf arkadaşım, çevrimiçi aldığım klasik sanat dersinde tanıştığım Ethan Beckman. Ama o zamandan beri iletişimimizi kaybettik. *Teşekkürler, Doris.*

Nesovia, dünyadaki en berbat ve en arkaik miras yasalarına sahip ülkelerden biri. Evlenene kadar ya da otuz yaşına basana kadar (hangisi önce gelirse) kendi paramı kontrol edemiyorum. Bu yüzden, hayatta kalan tek kan bağımlı olan Doris, sekiz yaşından beri 60 milyar dolarlık mirasımı kontrol ediyor.

Başlangıçta bana iyi davranıyordu, Rupert'a davrandığı gibi bana da davranmaya özen gösteriyordu, ancak haftada en az bir kez Rupert'ın yirmi iki yıl önce beni orman yangınından kurtardığını söylüyordu. Sürekli hatırlatması canımı sıkıyordu, ama Doris bunun detaylar hiç mantıklı gelmese de hatırlamama yardımcı olmak için olduğunu iddia ediyordu. Ayrıca, Rupert'ın kendisine fayda sağlamadıkça kimseye yardım edeceğini hayal edemiyorum. O zamanlar sadece on yaşındaydı, miras durumumun karmaşıklığını anlayamayacak kadar küçüktü.

Her şey, on üçüncü doğum günümünden birkaç hafta önce Doris ve Rupert'ın konuşmalarını kulak misafiri olduğumda değişti. Rupert'ın beni korkunç bir ölümden kurtardığını hala kabul edemediğim için hayal kırıklığına uğramışlardı — canlı canlı yanmak oldukça berbat bir şey sonuçta — ve bir şekilde ona aşık olamamıştım. Bu yüzden, benim hafızama sonsuza kadar kazınacak kahramanca bir senaryo tasarlamak istediler. Konu klişe olsa da basitti. Ben kaçırılacaktım ve Rupert beni kurtaracaktı. Doris, onunla kesinlikle aşık olacağıma ve yeterince büyüdüğümde onunla evleneceğime inanıyordu. Böylece benim güvenimi haklı olarak tamamen ele geçirebileceklerdi.

Ağzımı kapalı tutup onların oyununa uymalıydım. Ama gençliğimin küstahlığı ve deneyimsizliğim beni öfkeliyordu. Doris telefonumu elinden aldı ve yemeğime ilaç katmak da dahil olmak üzere beni kontrol etmeye başladı. Benden farklı olarak, o kamuoyunun algısını yönetmenin önemini anlıyordu.

Benim paramla lüks bir hayat sürerken, televizyon ve diğer medya organlarına çıkıp Nesovia'daki kızların haklarını savunmak için nasıl mücadele ettiğini övünerek anlatıyor. Büyükbabam Hayworth Shipping'i yönetmesine izin vermediği için, kendi adını duyurmak, kendi mirasını bırakmak onun hayali. Tabii ki, söylediklerine gerçekten inanıyor olsaydı, yirmi bir yaşına bastığımda mali işlerimin kontrolünü bana devretmiş olurdu.

"Denedim, ama o imkansız bir kadın! Muhtemelen lezbiyen!" Rupert çaresiz bir öfkeyle bağırıyor.

Değilim. Ama eğer tek erkek o olsaydı, olabilirdim. Kahretsin, manastıra girmek daha iyi bir seçenek olurdu.

"Birinin ona iltifat ettiğini anlayamayacak kadar aptal!" diye ekliyor. "Ve *inatçı*. Benim açıklamamı kabul etmiyor."

"Ne hakkında?"

"O zaman kaçırma planı hakkında duyduklarının bir yanlış anlaşılma olduğunu."

Beni inandırmak için çok aptal olduğu için kabul etmiyor. Yalanlar, aldatmacanda samimi olduğun zaman işe yarar; kendi yalanlarına inanman gerekir

kendi yalanlarına inanman gerekir. Ne yazık ki, benimle her etkileşiminde bana olan küçümsemesi ve alaycı tavırları çok açık. Dizlerinin üzerine çöküp ayaklarımdan öpse ve bana tanrıçası dediği halde, yine de ona inanmazdım.

Kız arkadaşı Parker Jacoby de bu duruma yardımcı olmuyor. Rupert ve Parker sadece arkadaş gibi davranıyorlar - muhtemelen benim önümde böyle davranmaya karar verdiler - ama Parker çok fevri ve sabırsız olduğu için rolünü tutarlı bir şekilde oynayamıyor. Rupert etrafta olmadığına, onun için aldığı pahalı mücevherleri ve çantaları göstererek beni kışkırtmak için elinden geleni yapıyor.

Ben "Onları *benim* paramla aldın. Yani teknik olarak sana hediye eden benim. Hayır, hayır, teşekkür etmene gerek yok Parker. Senin vücudunu istemiyorum. Benim tipim değilsin, diğer takıma geçmek istesem bile. Yatak arkadaşlarımdan zeki ve hastaliksız olmasını tercih ederim" gibi cevaplar verdiğimde yüzü kızarıyor.

Onun kulaklarından buhar çıkmasını izlemek çok tatmin edici, özellikle de benim alaylarım karşısında hiçbir şey yapamadığı için. Rupert'a anlatmak sadece onun öfkesini çekmek olur. Bana, onun benimle sadece para için evlendiğini söyledi. Mirasımı ele geçirdikten sonra, benden kurtulacak ve İngiliz kraliyet ailesini utandıracak bir törenle Parker ile evlenecek. Açıkçası, bu itirafın beni üzeceğini ve küçük düşüreceğini düşünüyordu. Ama ancak beklentilerin varsa üzülebilirsin. Ve bu beklentilerim, Doris ve Rupert'ın beni sahte bir kaçırma planı hakkında konuştuklarını duyduğumda yıllar önce yok olmuştu.

İnsanların para için ne kadar alçaldıkları üzücü. Öte yandan, sanırım 60 milyar dolar, kişinin vicdanı da dahil olmak üzere hemen her şeyi yok edebilir.

"Onunla yatıp onu hamile bırakmalıydın!" diyor Doris diyor.

Yani şimdi tecavüz "yatmak" olarak mı adlandırılıyor? Daha da daha da şaşırtıcı olanı, Rupert bana zorla sahip olsaydı onunla evleneceğime gerçekten inanıyor! Hangi yüzyılda yaşadığımızı sanıyor bu kadın?

"O lanet meyve bıçağını her yere taşımamış olsaydı evlenirdim."

Onun boynunu o bıçakla keserek neredeyse öldürüyordu. Bana tekrar saldırdığında, bileklerimi keseceğimi söyledim. O günden beri, bana fiziksel olarak zorlamayı bıraktı. Ölümümle sonuçlanabilecek hiçbir şey riske değmez.

Devam ediyor: "Ama istersen, şimdi yapabilirim."

Korku yayılıyor, vücudumdaki her hücre geriliyor. Doris muhtemelen bıçağımı almıştır. *Kahretsin*. Odada silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı?

Burada tirbuşonlu bir minibar olmalı.

"Boş ver." Doris sabırsızca iç çeker. "Zaten gece yarısından önce onunla evleneceksin." Telefonda keskin bir ses gelir. Telefonuna bakar, sonra Rupert'a geri döner. "Bunu halletmem lazım. Onun evlilik cüzdanını almayı kabul etmesini sağlayacak iyi bir yol düşün."

"Siktir. Büyükbaba, o ölürse paranın hayır kurumuna gitmesine izin vermemeliydi."

"Kapa çeneni. Ya biri duyarsa?" diye fısıldadı.

"Kim gibi?"

Ben gibi mi? Teyzemin bakışlarının ağırlığını hissederek düşünüyorum.

"Büyük bir yüzük işe yarayabilir," diyor. "Gerçekten gösterişli bir şey."

Çeviri: Daha iyisini bekleyebilecek zevkim yok. Ama bu, benim geliştirdiğim kamuoyundaki imajım, çünkü eksantriklik hayatta kalmak için en önemli araçlarımdan biri. Ve dürüst olmak gerekirse, zevkim olmadığı için zevksiz bir mirasçı olmak o kadar da zor değil. Zevk, yani. Sanatçı annemin keskin gözünü veya yeteneğini miras almadım. Doris'in sık sık söylediği bir şey var: "Susan, sana sanatçı dehasının bir kısmını aktarmak için altı yılını boşa harcadı. William ile evlendikten sonra Nesovia'ya yerleşmeliydik, seni tüm o lüks müzelere ve sergilere götürerek paramızı boşa harcamamalıydık."

Her şeyin parayla ölçülmesi çok yorucu. Annem benimle anılar yaratmak ve beni Nesovia'nın en kötü yasalarından korumak istiyordu. Büyükbabam beni olabildiğince korumak için vasiyetini ve tröstünü değiştirene kadar geri dönmedi.

"Neden? Ben ona nişan için bir tane aldım bile!" diyor Rupert.

Nişan mı? Ne zaman evlenme teklif etti? Sol elinin yüzük parmağını hareket ettiriyorum ve *daha önce olmayan bir yüzük olduğunu* fark ediyorum. *Aman Tanrım.* Uçuş sırasında, onların "doktoru" tarafından verilen ilaçların etkisiyle baygınken mi evlenme teklif etti?

"Sadece sus ve dediğimi yap. Ya da ona gurme çikolata al. Hiçbir kız buna karşı koyamaz."

Bu kız dayanabilir. Yıllardır onların yemeklerine dokunmadım. Malikanedeki personelden yemek çalışıyorum ve hiç katılmadığım ama diğer boş ve amaçsız mirasçıların sevdiği çılgın partiler veriyorum. Eksantrik ve mantıksız davranmanın faydaları var. Ne yaparsam yapayım, kimse

bunu sorgulamıyor. Sadece benim kişiliğime bağlıyorlar. *Çok fazla para, çok az kontrol.*

Boş zamanımın çoğunu o anda beni etkileyen şeyleri resmetmeye ayırarak ateşe körükle gidiyorum. Annemin yeteneğini almamış olsam da, vefat etmeden önce bana öğretmeye çalışmıştı. Her bir eseri bitirdiğimde, Doris onu boş bir tuvalle değiştiriyor ve sanatın duygularımı dışa vurmak için iyi bir yol olduğunu söylüyor. Onun sahte ilgisi ve teşvikine kanacak kadar aptal olmadığımı açıkça anlamıyor. Kimsenin beni klinik olarak deli olarak görmemesi için kendimi her zaman yeterince kontrol ediyorum. Akıl hastanesine kapatılmak mı? *Hayır, teşekkürler.*

Yatak çöküyor. Soğuk parmaklar alnımı okşuyor. "Neden yangınla ilgili hikayemizi kabul edemiyorsun? Rupert kötü bir parti değil. Ona aşık olman gerekirdi." Bu bir yakınmadan çok bir kızgınlık. Doris, Rupert'ın istediği her şeye köle gibi boyun eğmemi çok isterdi. *İğrenç.*

Yatak geri sıçırıyor ve birkaç dakika sonra kapı açılıp kapanıyor. On sayıyorum, sonra gözlerimi açıyorum. Sadece yatak, altın varaklı süslü bir tavan vantilatörü, dev bir televizyon ve bir makyaj masası var.

Yalnızım. Mükemmel.

Oturuyorum, çıplak ayaklarım kalın halıya basıyor. Doris bana ayakkabı vermekten nefret ediyor, sanki ayakkabılarla kaçabileceğim gibi. Minibardan bir şişe Evian alıyorum, yatak başındaki su sürahisini es geçiyorum. Mühürlü olmayan hiçbir şeye dokunmuyorum.

Aynada beyaz gelinlik giymiş solgun bir kadın görünüyor. Gelinlik omuzlarımı, kollarımı ve sırtımı örtmek için tasarlanmış. Amaç mütevazı olmak değil, omzumdaki çirkin yanık izini örtmek. Avucum kadar büyük bir iz ama nasıl oluştuğunu hatırlamıyorum. Bu kadar büyük bir cilt bölgesini tahrip edecek kadar önemli bir travmanın kalıcı bir iz bırakmış olması gerektiğini düşünürsünüz. Ama hayır. Doris bana bunun Rupert'ın beni kurtardığı yangından kaynaklandığını söyledi. Beni alevlerden çıkarmamış olsaydı, yaralanmam daha ciddi olabilirdi, hatta daha kötüsü, ölebilirdim.

Rupert'ın bu olaydan hiçbir yara izi veya yaralanması olmadı, ne şanslı. Bir hafta boyunca hastanede kaldım, bilinçsiz ve ateşliydim. Doris ve Vernon, paramı almak için benim hayatta kalmam gerektiği için tırnaklarını ısırtıyorlardı herhalde.

Yanık izi acıtmıyor ama Doris, Vernon ve Rupert onu her gördüklerinde sanki kullanılmış bir ped cildime yapışmış gibi davranıyorlar. Belki onlara o kadar kötü görünüyor ama bence

o kadar da korkunç olduğunu düşünmüyorum. Kendi yaram konusunda pek objektif olamadığım için bunu söylemek zor.

Ama elbise bu kadar çirkin olmak zorunda mı? Bu kadar büyük, kabarık omuzlar, kollarda danteller ve o kadar çok şifon katmanı var ki, etek tutu ile rokoko tarzı bir elbisenin karışımı gibi görünüyor.

Dudaklarımdaki ruj parlak kırmızı - hayalet gibi tenime hiç yakışmıyor, ama Doris de zevkli biri olarak bilinmiyor. Ama saç konusunda iyidir. Platin rengi saçlarım, yüzümü çevreleyen birkaç bukle ile özenle şekillendirilmiş. Yanaklarım biraz daha renkli olsaydı, ıslıl ıslıl bir gelin olabilirdim.

Parmağıma bakıp kaşlarımı çatıyorum. Sade platin bir yüzükte tek bir elmas taş var. Rupert'ın kendisi kadar ilginç ve yaratıcı.

Tamam. Doris'in önemli belgeleri sakladığı kasadan pasaportumu alıp buradan gitme zamanı. Otuzuncu yaş gününden ve özgürlüğümünden sadece altı ay uzaktayım. Rupert ile evlenmeye zorlanmayacağım. Doris'in tam olarak ne planladığını bilmiyorum, ama mirasımı ele geçirmek için her şeyi yapacaktır. Ve kocası Vernon da öyle, o da rüşvet alan sıradan bir muz cumhuriyeti politikacısını vicdanlı gösterecek kadar vicdansızdır.

Sessizce oturma odasına giriyorum. Etrafta kimse yok. Kasaya uzanıyorum. Basit, dört haneli bir şifreli kasa. 0-8-2-5'i tuşluyorum, Doris'in en sevdiği aktör Sean Connery'nin doğum günü. O, benim bunu bildiğimi bilmiyor, ama ben aptal rolü yapıp zamanımı beklemekte çok iyi oldum. Doris, meyve bıçağı olayından sonra "koruyucu" hale geldi ve beni korumak için birden fazla koruma görevlisi tuttu. Ama onlar aslında casuslar, her hareketimi rapor ediyorlar ve kendime zarar vermemem için beni kontrol ediyorlar. Eğer erken ölürsem, param Amerika'da onun eline geçmeyecek bir hayır kurumuna gidecek.

Bu seyahat için Doris iki koruma getirdi — muhtemelen üvey oğluyla evlenmem için beni zorlarken görmezden gelmeleri için rüşvet verebileceği tek kişiler — ve onlar süitin dışında bekliyorlar. Doris, Vernon ve Rupert etrafta olmadığına, bana bir et parçasıymışım gibi bakıyorlar. Onlara "Ürkütücü" ve "Daha Ürkütücü" diyorum, çünkü ikincisi, Doris içkime bir şey kattıktan sonra odama "yardım ederken" birkaç kez beni elledi. Ne kadar dikkatli olursam olayım, yiyecek ve içeceklerdeki tüm zehir ve uyuşturucuları önlemek imkansız

ve içeceklerdeki tüm zehir ve uyuşturuculardan kaçınmak imkansız — sözde ailemden uzaklaşmam için bir başka zorlayıcı neden.

Kasa açılır, pasaportumu çıkarırım ve sütyenime mümkün olduğunca çok para sıkıştırırım. Rupert'ın elmas yüzüğünün parıltısı gözüme çarpar. Yüzümü buruştururum, yüzüğü parmağımdan çekerim ve pasaportumun olduğu yere koyarım.

"Sayonara, pislikler."

Memnun bir gülümsemeyle kasayı yeniden kilitliyorum. Doris, korumaların beni bırakmayacağını düşünerek kendini güvende hissediyor olmalı.

Otel'in birden fazla çıkışı olduğunu bilmiyor.

Balkona çıkıyorum ve saatin öğleden sonra olduğunu fark ediyorum. Süit on yedinci katta. Otelin dış cephesi, ön kolum kadar büyük boynuzlar ve pençelerle süslenmiş gargoye kabartmalarıyla bezenmiş. Dört tane böyle oyma var, sonra bir balkon. Aşağıya bakıyorum. Altında bir sürü küçük balkon var... ve karıncalar kadar küçük insanlar ve arabalar.

Kalbim hızla atıyor, kan damarlarımdan fişkırıyor. *Vay canına.* Çok yüksek.

Gözlerimi kapatıp güçlü bir görüntü yaratmaya çalışıyorum. İlk olarak: kaldırımda kanlı bir krep gibi ben. Titriyorum. *Hayır, hayır. Ölmek için çok gencim.*

Peki ya... *Ben, Bayan Rupert Fage olarak?* Midem bulanıyor ve midemdeki asit boğazıma kadar yükselmeye başlayınca öğürmeye başlıyorum.

Bu kadar yeter. Ölüm, o pislikle evlenmekten daha iyidir. Yirmi yıldan fazla bir süre onu kaçınmadım ki, onun karısı olmak zorunda kalayım. Parker o pislikle evlensin.

Dikkatlice uzanıp en yakın boynuzu tutuyorum, sonra çıplak ayağım gargoye'un dizine sağlam bir şekilde basana kadar bacağımı yukarı kaldırıyorum. Dişlerimi sıkarak kendimi yukarı çekiyorum, sonra da diğer tarafa geçiyorum. Çöl rüzgarı esiyor, saçlarımı ve elbisemi çekiyor, sanki bana Doris'in lüks hapisanesine geri dönmemi söylüyor gibi.

Hayır, teşekkürler.

Yavaşça ve dikkatlice karşıya geçiyorum. Boynuzları ve dişleri tüm gücümle sıkarken kaslarım yanıyor. Kahretsin, bu tür şeyler filmlerde çok kolay görünüyor. En azından oyma için kullanılan taş pürüzlü ve iyi bir tutuş sağlayabiliyorum. Aksi takdirde, kesinlikle kayıp düşer ve ölürdüm. Yavaşça karşıya geçiyorum...

Dikkatli... Dikkatli...

Korkma, diyorum kendime. Cidden, ölüm berbat bir şey, ama görüldüğü kadar korkunç değil. Eğer ölürsem, Doris, Vernon ve Rupert çok çabuk yoksul kalacaklar. Benim 60 milyar dolarlık servetimin tamamını alacak olan hayır kurumunu araştırdım.

Pryce Aile Vakfı, Elizabeth Pryce-King adında bir kadın tarafından yönetiliyor ve o da kolay lokma gibi görünmüyor. En iyi yanı ise Nesovia'daki kimseyle bir bağlantısı olmaması ve Doris'in onu etkileme şansı olmaması.

Kalbim kulağımda atıyor ve ağzım tamamen kurudu.

Hadi. Biraz daha...!

Bacağımyı olabildiğince uzatıyorum ve ayak parmaklarımı korkuluğa değıyor. Büyük bir rahatlama ile nefes alıyorum, ama yine de gargoyleleri sıkıca tutmaya devam ediyorum. Son adımı mahvedemem.

Dişlerimi sıkarak kendimi balkona ve güvenliğıe atıyorum. Aynı anda çift kapı açılıyor ve kömür grisi takım elbiseli koyu saçlı bir adam dışarı çıkıyor.

Ben çığlık atıyorum ve o şok ve endişeyle gözlerini kocaman açarak benim yönüme dönüyor. Ona çarpıyorum ve kollarıma onu ölümcül bir kavrayışla sarıyorum. O birkaç adım geriye sendeleyerek, sırtı kapı pervazına çarpana kadar geriye gidiyor.

"Ne oluyor lan?"

"Şşşş!" Elimi ağzına kapatıp Doris'in süitine bakıyorum. "Sesini alçalt."

Adam bana mavi-gri gözleriyle bakıyor. Kalbim hala çarpıyor *ama artık güvendeyim*. Bir an durup düşüncelerimi toparlıyorum. Komşu planımın bir parçası değildi. Doris'in paramı ne kadar savurgan kullandığını düşününce, ne kadar önemli olduğunu göstermek için katın tüm odalarını kiralamış olabileceğini düşünmüştüm.

Adam uzun boylu, en az 1,95 metre, ve kolumu boynuna doladığımda ayak parmaklarımı yere zar zor değıyor. Kokusu da güzel, odunsu ve baharatlı, hafif bir sıcak ten kokusu.

Ona bakarken topladığım birkaç düşünce dağılıyor. O, bir erkeğin sahip olabileceğini hiç düşünmediğim bir *güzelliğıe* sahip. Koyu renkli saçları yüksek alnına düşüyor. Kalın kaşları hafifçe yukarı doğru eğimli, beni incelerken kaşlarının arasında üç derin çizgi beliriyor, gözlerindeki yoğunluk sırtımda yakıcı bir titreme yaratıyor. Elmacık kemikleri, çarpıcı yüz hatlarını dengeleyecek kadar yüksek, bir kadının sevgi dolu öpücükler kondurması için mükemmel yerler. Ağzı hala avucuma bastırılmış durumda ve nabzım, cesur kaçışımın heyecanı ile ilgisi olmayan nedenlerden dolayı hızlanıyor.

Bir şey söylemeliyim. Ağzı serbest olan tek kişi benim. "Bak, bağırma zsan ya da başka bir şey yapmazsan, seni bırakırım. Anlaştık mı?" diye fısıldıyorum.

Bakışları gargoyl'lara kayıyor... sonra diğer taraftaki balkona. Bileğimi sıkıca tutuyor, sonra elimi indiriyor. Hmm. Sanırım her zaman kendini kurtarabilirdi. "Yan odadan mı geldin?"

Gurur dolu bir gülümsemeyle başımı salladım, ama o bu duyguyu paylaşmıyor gibiydi. Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşti. "*Delirdin mi?*" diye sordu.

"Belki?" Omuz silkiyorum, sonra ona bakıyorum. "Senin işbirliği yapman için nasıl cevap vermeliyim?"

Dördüncü Bölüm

Ares

Kadının sorusu beni bir an için suskun bırakır, ki Harvard mezunu bir avukat olarak bu pek sık başıma gelen bir şey değildir. *İşbirliği mi?* Onunla mı? Ne amaçla?

Gözleri sıradışıydı; biri mavi, biri yeşil, tıpkı Queen gibi. Bu düşünceyle kalbim hızla çarpmaya başlasa da, mantığım umudumu çabucak yok etti. Onu neden aradığımı belli etmemeye dikkat etsem de, bu gözlere sahip birkaç kadınla tanıştım ve hiçbiri özel bir şey değildi ya da düpedüz dolandırıcıydı. *Bu* kadının Queen olması imkansızdı. Kızım cesurdu, deli değildi.

Kalın, koyu kirpikler kadının gözlerini büyük ve masum gösterir. Çılgın görünmüyorlar. Öte yandan, babam da annemin çılgın olduğunu düşünmemişti, ta ki annem *kelimenin tam anlamıyla* çılgınca aşık olmaya karar verene kadar.

"Kapı ve koridor diye bir şeyin varlığından haberdarsın, değil mi? Mantıklı bir insan gibi kapıyı çalabilirdin." O zaman merak ediyorum... Bu kadın amcamdan mı?

Sadece dört kız arkadaşım oldu, ama bu Harvey Dunkel'ın benim tipimi bilmesi için yeterli olmalı: mavi veya yeşil gözlü, ince yapılı bir sarışın, ancak önümdeki bayan benim zevkime göre biraz fazla zayıf. Hafif sivri çeneli, kalp şeklinde bir yüzü var, bu da ona peri gibi bir görünüm veriyor. Platin rengi saçları, düğüne uygun, çiçeklerle süslenmiş şık bir stil. Hatta dantel ve şifon katmanlı, yere kadar uzanan beyaz bir gelinlik giyiyor. Sanki Harvey hafızamı okumuş ve Queen'in yetişkin versiyonunu olabildiğince yakından yaratmış gibi.

Görünüşte, "imparatorluğunu" Amerika Birleşik Devletleri'ne genişletmek için bana danışmanlık yapmamı sağlamak amacıyla benimle iletişime geçmek için elinden geleni yapıyor. Bana nakit veya kadınlarla, ya da her ikisiyle ödeme yapacağını söylüyor. "Kadın bedeninin zevkini gerçekten öğrendiğinde, bir daha asla geri dönmeyeceksin," dedi.

İğrenç.

Bu firmayı işe almaya cesaretini nereden bulduğunu anlamıyorum. Kurtarıldıktan sonra yapılan görüşmelerin ve anlaşmaların ayrıntıları, sıkı bir gizlilik anlaşmasıyla bağlı olduğum için benim için bile gizlidir. Annem hiç tutuklanmadı ve hapis yatmadı. Ancak başka biri tutuklandı: görünüşe göre hayatını değiştirmek için benden fidye almak isteyen düşük seviyeli bir gangster. Ben itiraz ettim, ama polisler benim hikayeme inanmadı. Kaçırılma olayını gören kuzenim, yatılı okula gitmek için İsviçre'deydi ve büyükannem, bu olayın ikiz kardeşlerim için çok travmatik olduğunu öne sürerek, onların yanına hiçbir kolluk görevlisinin yaklaşmasına izin vermedi.

Ama babamın boşanması gerçekleşti ve istediği her şeyi elde etti. Annem, benim şüphelerime rağmen, bunca yıl uzak durdu. Bizi sevdiğine emindi, aileyi bir araya getirmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Gözlerinden belliydi. Böyle aşırı bir inancı nasıl bu kadar kolay bastırabilirdi?

"Kapılar? Koridorlar? Senin için belki. Benim için değil. Bu odanın yanındaki odanın dışında gardiyanlar var." Kadının gerçekçi ifadeleri beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"Muhafızlar mı? Sen suçlu musun? Başkalarının güvenliği için gözetim altında tutulması gereken biri misin?" Hiç şaşırmazdım. Çılgın seksi kızlar en kötüsüdür. Annemin yirmili yaşlarındaki fotoğraflarını gördüm. Muhteşemdi, ama bakın nasıl oldu.

Sarışın kadın gözlerini kırptırdı, sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Keşke öyle olsaydı. Para için hapse atılmaktan çok daha çekici geliyor."

İsteksiz bir endişe uyandırır ve aniden bu kadar alaycı davrandığım için kendimi pislik gibi hissederim. Öyle bir şekilde karşıya geçmek için çaresiz olmalı. Ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. "Başın belada mı?" Sesim daha yumuşak olur.

"Teyzem ya da kuzenim geri dönmeden kaçabilirsem sorun yok." Bana bakar. "Biri sorarsa, beni görmedin."

"Ne yapacaksın?"

Gülümsemesi güneş gibi parlıyor, ama bu, başka kimsenin yardım etmeyeceğini bildiği için kendini kurtarmak zorunda olduğunu bilen bir kadının güneş gibi parlayan gülümsemesi. "Senin kapından çıkmaya çalışırsam, gardiyanlar fark eder. O yüzden önce birkaç kapı aşağıya gideceğim."

Başparmağımla arkamdaki diğer balkonları işaret ediyorum. "O tarafa mı?" Ciddiyetle başını sallıyor. "Tek yol bu."

Emin olmak için aşağıya baktım. Tahmin ettiğim gibi. Ağ yoktu. Kayarsa onu tutacak yastık yoktu. "Aklını mı kaçırdın?"

"Bunu iyice düşündüm. Eğer ölürsem, kimse paramı alamaz, yani ben kazanırım."

Ne diyorsun sen? "911'i ara."

"İşe yaramaz. Sence bu benim ilk deneyimim mi?" Diye iç geçirir.

Açıklanamayan bir acı kalbimi sıkıştırıyor. Onun durumu bana annemin beni kulübede bağladığı zamanı hatırlatıyor. Ailesi onu daha güzel bir hapishanede tutuyor diye özgür olduğu anlamına gelmez.

"Bir tür Pyrrhic zaferi." Umarım beni dinler. Görüldüğünden daha güçlü ve çevik olabilir, ama tek bir hata yaparsa işi biter. Bunun vicdanıma yük olmasını istemiyorum.

"Ama yine de bir zafer." Omuzlarını silkiyor, gözlerinde şaşırtıcı bir şekilde delilik yok, ağzından çıkan sözler hiç de mantıklı olmasa da. "Yakılmış toprak."

"Hayır."

Geri çekilir. Bu geri çekilme beni buzlu su dolu bir fıçıya daldırmış gibi hissettirir. Ona uzanmamak için ellerimi sıkarım, neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Hiçbir şey, insanların bana dokunması kadar tüylerimi diken diken etmez, özellikle de kadınlar. Yapışkanlaştıklarında, beni kendilerine bağlı tutmak için şüphesiz seksi ve sevgi dolu bir yol olarak gördükleri şekilde bana sarılınca, kusmak istiyorum. Bu bana bağlandığım, kısıtlandığım ve çaresiz olduğum zamanları hatırlatıyor. Ama bu sefer, onun bana sarılmasını istiyorum. Bu his sinir bozucu.

"Beni teyzeme geri göndereceğini söyleme. Kuzenimle evlenmeyeceğim, teknik olarak üvey kuzenim olsa bile. Beni sadece param için kullanmak istiyorlar," diyor kadın, savunmacı bir hareketle kollarını kaldırarak. Nedense bu beni rahatsız ediyor.

"Tabii ki hayır."

Kollarını yavaşça kavuşturarak beni baştan aşağı süzer. "Beni oraya taşıyacak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum." Sivri çenesini diğer taraftaki balkona doğru uzatır.

"Öyle olsam bile, o kadar pervasız değilim." İçimden titriyorum. "Aslında hayatlarımıza değer veriyorum."

Ağzı şaşkınlıkla küçük bir O şekli oluşturur. "Neden umursuyorsun ki?" "Çünkü ben dengeli bir insanım. Herkes umursar."

"Hayır, umursamazlardı," diye fısıldar, ama ben başımı sallarım. Böyle hissetmesi için çok kötü akrabaları olmalı.

"Eğer istersen, seni buradan taşıyacak kadar güçlüyüm," diye ekliyorum, teyzesi ve kuzeninden kaçmak için çılgınca ve anlamsız bir şey önermeden önce. Ona bir şey olursa, kanun güçleriyle

ve yarın Los Angeles'a dönmem gerekiyor. En azından, onu dikkatle incelerken kendime böyle söylüyorum. "Saçındaki çiçekleri ve diğer şeyleri çıkar," diyorum ve onu içeri sürüklerken, daha fazla gargoyle'ın üzerinden atlamayı aklından bile geçirmemesi için.

"Tamam." Saçından çiçekleri çekip çıkarır, saçları uzun dalgalar halinde sırtına dökülür. "Şimdi ne yapacağız?"

Duraklayıp onu süzdüm. Yüzünü vahşi dallar çerçevesiyordu, yanakları önceki eforundan dolayı pembeye dönmüştü. Beyaz elbisesinde dışarıdaki taş oymalardan kaynaklanan gri lekeler vardı. Biraz dağınık görünüşü küçük Kraliçe'ye çok benziyordu. Kaybolmadan önce bana adını söylememişti. Keşke bilseydim. Belki o zaman onu bulmak daha kolay olurdu.

"Adın ne?" diye soruyorum, küçük kız gibi söylemekten çekinecek mi diye merak ederek.

"Lareina."

Hızlı cevabı hayal kırıklığı yaratır. Tabii ki *o* değil. Vegas'a nasıl gelmiş olabilir ya da Lareina'nın içinde bulunduğu zor durumda nasıl olabilir? O, para için hapsedilecek türden bir insan değildi. Hatta hapsedilmemişti bile, ormanda özgürce dolaşıyordu.

"Sen?" diyor Lareina.

"Ares."

Gözleri parıldadı. Bu ışık, olaya karışmak istememe neden olan isteksizliğimi biraz olsun azalttı. "Savaş tanrısı gibi."

"Öyle." Kraliçe'nin bana gösterdiği nezaketin karşılığını ödeyemedim çünkü onu bulamadım. Belki de bu seferlik Lareina'ya yardım ederek borcumu ödeyebilirim. Yaramaz bir saç telini kulağının arkasına koyduktan sonra kapıya yaklaştım. "Muhafızlar seni bu elbiseyle gördüler mi?"

"Sanmıyorum. Teyzem kontrol etmeden önce bana bu elbiseyi giydirmezdi. Çok dikkat çekici."

"Tamam, iyi. Şimdi. Oyuna devam et." O da başını sallar.

"Ne demek, *evliliğimizi yeniden düşünüyor* musun? Herkes burada, büyükbabam da dahil! Kalbi bu stresi kaldıramaz!" Dışarıdakiler ne dediğimizi anlamasalar bile, tartıştığımızı anlayacakları kadar sesimi yükseltirim.

Ağzını kapatır, gözleri fal taşı gibi açılır.

"Ethan'a hala hislerin varsa umurumda değil!" diye ekliyorum.

"Ethan kim?" diye fısıldadı.

Ona bir bakış attım.

"Tamam." O da başını sallar. "Sadece merak ettim, çünkü çok öfkeyle söyledin. Çok gerçekçi geldi." Omzuma hafifçe vurur ve iki parmağını yukarı kaldırır.

"Dikkatini ver," derim ve sesimi yükseltirim. "Seni çıplak sürüklemek zorunda kalsam bile kiliseye gideceğiz!" Dinleyen varsa, bu kadar tiyatro yeterlidir.

Lareina'nın gözlerinde yaramazlık parıldıyor. "Şimdi ne olacak? Soyunacak mıyım?"

Onun çıplak vücudunu düşünmek kulaklarımın uçlarını ısıtır, ama onun sadece şaka yaptığını biliyorum. "Hayır." Eğilip, olabildiğince nazıkçe onu omzuma atarım. O nefesini tutar, sonra ellerini sırtıma bastırır. Avuç içleri beni yakar, karnıma sıcak bir karıncalanma gönderir. Dişlerimi sıkarım.

"Vay canına. Bu tıpkı film gibi," diye fısıldadı.

"Kızgınmış gibi davran. Diren ve kimseye yüzünü gösterme," diye talimat veriyorum, daha çok sırtımdaki ateşli dokunuşunu görmezden gelmek için, onun talimatlara ihtiyacı olduğunu düşündüğümünden değil. Sonra süitin kapısını açıp dışarı çıkıyorum.

Kapımın yanındaki kapının önünde siyah takım elbiseli birkaç adam var. Kulaklıklarından, kiralık korumalar oldukları anlaşılıyor. Muhtemelen kaliteli adamlar. Bana bakıyorlar.

Lareina hiçbir şey söylemeden çırpınıyor ve çığlık atıyor. Akıllı kız. O adamlar onunla herhangi bir etkileşime girmiş olsalardı, sesini tanırlardı.

"Neye bakıyorsunuz?" diye sertçe soruyorum, saldırganlığımı göstererek. "Sarışın," diyor biri diğerine fısıldayarak.

"Hiç sarışın görmedin mi, gerzek?" Sesimi yükseltiyorum, medeni davranmaya bile zahmet etmiyorum. Ailemdeki herkes, benim normalde pislik suratlı olduğumu söyler ve sinirlenince de sosyopat gibi görüldüğümü.

Onlar irkilir, sonra başka yere bakarlar.

Asansörün düğmesine bastım ve neyse ki kapı hemen açıldı. İçinde yaşlı bir çift vardı. "Kaçıyor musunuz?" diye sordu adam.

"Öyle bir şey," diyorum. Lareina sessiz kalıyor, ama kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeyi bırakıyor. Muhtemelen enerji tasarrufu için.

Yaşlı kadın, muhtemelen araştırmak için ağzını açar. Ona en az dostça ifademi gösteririm, gün bitmeden parçalamayı planladığım karşı tarafın avukatı için sakladığım türden bir ifade. Ağzını kapatır ve başka yere bakar. Sohbet yok. Mükemmel.

Lobide çifte işaret ediyorum. "Önden buyurun."

"İyi şanslar," der adam garip bir şekilde ve onlar çıkarlar. Ben de onları takip ederim, kalabalık, mermer kaplı lobiden geçerek döner kapıya doğru düz bir yol izlerim. İnsanlar bakarlar ama yaklaşmaya cesaret edemezler. "İfadenizi kışınıza sokacağım" maskesi insanları uzak tutmak için harikalar yaratır. Bunun istisnası, Harvey'in ara sıra beni yumuşatmak için gönderdiği kadınlardır. Yüzlerine silah dayamadan geri çekilmezler. Bazı durumlarda o zaman bile çekilmezler. Harvey'in adamları sadık olmaktan başka bir şey değildir.

Kaldırımda *sola* dönüp yürümeye başlıyorum. Bir süre Lareina'yı omzumda taşıyorum, sonra onu bırakabileceğim bir şapel buluyorum. "İşte. Artık iyi olmalısın."

Saçlarını yukarı doğru iter. Yanakları ve boynu kızarmıştır. Yaklaşan alacakaranlık bile gözlerindeki parlak ışıltıyı gizleyemez. "Teşekkür ederim. Senin yardımın olmasaydı bu kadar kolay kaçamazdım."

"Önemli değil." Dönüp gitmeye başlıyorum.

Gülümseyerek el sallıyor. Ama dağınık görünüşü beni rahatsız ediyor. Çantası da yok. Gitmeliyim, ama onun tamamen çaresiz kalmasını istemiyorum. *Queen'in yaptığı gibi, ben de iyilik yapıyorum, dünyayı biraz daha iyi bir yer haline getiriyorum.*

Cüzdanımdan birkaç yüzlük çıkarıyorum. "Al."

"Oh hayır. Olmaz. Bende biraz nakit var." Oldukça mütevazı boyutlardaki göğsünü işaret ediyor. Orada ne kadar saklayabilir ki? "Benim bir şeyim yok."

"Gerçekten iyi olacağından emin misin?" Artık gitmem gerek, ama havuz kenarında çaresiz bir çocuk bırakıyormuşum gibi rahatsız hissediyorum. *Kahretsin. Gereğinden fazla karışmayı bırak.*

"Tabii ki. Teşekkürler." Parmak uçlarına basarak yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur, sonra aynı hızla geri çekilir, el sallar ve yayalara doğru yürür.

Dudaklarının değiştiği yere parmaklarımı bastırıyorum, karıncalanıyor.

O çoktan turist kalabalığının içinde kayboldu. Aniden içimi bir kayıp hissi kapladı ve başımı salladım. Bu kadar duygusal olmak bana hiç yakışmıyor. Her yıl annemin kaçırılmasının yıldönümünde hissettiğim rahatsız edici bir duygu bu. Lareina ile hiçbir ilgisi yok.

Telefonum, Queen'i bulmak için tuttuğum son özel dedektiften gelen bir mesajla titriyor.

—Greg: Hiçbir şey bulamadım. Yirmi iki yıl önce o bölgede yaşayan insanlarla görüştim, ama tarifine uyan bir kız hatırlamıyorlar.

"Hadi ama Queen. Yirmi yıldan fazla oldu. Artık ortaya çıkmanın zamanı gelmedi mi? Belki de nasıl olduğunu gösteren küçük bir ipucu verebilirsin?" Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve annem ve onun adamlarının ona bir şey yapmadığını. Harvey annemi kontrol altında tutacağına söz verse de, ona güvenmiyorum. En azından tam olarak değil. Para kazanacaksa beni bir saniyede satar.

Derin bir nefes aldım. Lareina tamamen gözden kaybolmuştu. Telefonumu cebime koyup otele geri dönmeye başladım. Bekarlığa veda partisi için hazırlanma zamanı gelmişti.

Beşinci Bölüm

Ares

Müzik çınıyor, yüksek sesli ritimler vücudumu sarsıyor. Firmanın ortağı Barry evleniyor ve bekarlığa veda partisi için bütün bir kulübü kiraladı. Karanlık koridorda yürürken, özel aynalı duvarlar yansımamı gösteriyor. Gözlerimin parlaması bir an için beni tereddüt ettiriyor ve bakışlarımı kaçırıp ahşap zemine bakıyorum. Herkes annemin gözlerine sahip olduğumu söylüyor. Yansımama her baktığımda, onun yüzüne bakıyormuşum gibi hissediyorum, sevgisi ve deliliğiyle ürkütücü bir yüz. Kolumdaki yara da zonkluyor. Birkaç yıl önce doktoruma bu ağrıyı anlattığımda, bunun sadece psikolojik bir hayalet ağrı olduğunu söyledi.

Teşekkürler doktor, beni bu kadar akli başında hissettirdiğin için.

Acaba bu görüşünü büyükannemle veya babamla da paylaştı mı? Bu, benim deli olduğumdan, hayır, takıntılı olduğumdan endişelenmelerini açıklayabilir... Gerçi benim ailemde bu kelimeler birbirinin yerine kullanılabilir.

Queen'i aramaktan vazgeçip evlenip terfi almamı ısrar ettikleri saçma sapan akşam yemeğinden sonra sakinleştiğimde, endişelerinin kısmen suçluluk duygusundan kaynaklandığını isteksizce kabul ettim. O zamanlar beni korumaları gerekirdi ve beni yangında tek başıma hayatta kalmaya terk etmemeleri gerekirdi. Ama bu, Queen'i benim hayal gücümün ürünü olarak görmezden gelip beni buna ikna etmek için ellerinden geleni yapmaları anlamına gelmez.

Barry görünüşe göre kendine güzel bir kadın bulmuş. Benim karı arayışım ise istediğim kadar sorunsuz gitmiyor. Şirketteki çoğu iş arkadaşım, benim ve Fogeys'lerle olan durumumu bildikleri için uygun adayları önermekten çekiniyorlar. Muhtemelen aile dramına karışmak istemiyorlar. Şimdiye kadar çeşitli çevrimiçi tanışma siteleri ve uygulamaları aracılığıyla eşleştirildiğim kadınlar, iki haftalık indirim satışından sonra kalanlara benziyordu: uygun olmayan, hatta

%75 indirimli ürünler gibi. Fogeys, hiçbirini "iyi ve saygın" olarak kabul etmezdi. Ben de öyle.

Eğer gerçekten şanslıysam, bu gece uygun bir kadınla karşılaşabilirim. İlk bakışta burada erkeklerden daha fazla kadın var gibi görünüyor. Ama daha yakından bakınca, giydikleri kıyafetlerin azlığından, hepsinin striptizci olduğu anlaşılıyor. Bilmeliydim. Bu klasik Barry tarzı. Eşit fırsatlar sunan bir aşıkken, tek bir kadına nasıl sadık kalmayı planladığını bilmiyorum.

Sorun değil, diyorum kendime. Önümüzdeki üç gün için birkaç randevum daha var. Fogeys tören hakkında hiçbir şey söylemedi. Sadece yasal olarak evli bir eş bulmam gerekiyor.

Telefon titriyor ve ekrana bakıyorum. –

Bilinmeyen: Seni seviyorum, küçük prensim.

Bu, böyle garip bir mesaj aldığım üçüncü sefer. Numarayı engelliyorum. Israrcı eski sevgilim olabilir, ancak "küçük prens" kısmı pek uymuyor. Öte yandan, kafasında neler döndüğünü kim bilebilir ki? Onun dünyasında, o hiçbir hata yapmayan bir prenses ve ona karşı çıkan herkes sorun teşkil ediyor.

Eski sevgililerimin hiçbirinin büyükannemin şartlarına uymaması çok kötü: iyi ve saygın. Bir ay içinde bir gelin bulabileceğimi övündüm, ama işe yarayacak birini? Bu çok daha zor oluyor.

Öte yandan, hayatımın aşkı ya da ruh ikizimi aramıyorum. Sadece terfi alana kadar Fogeys'lerin kabul edeceği, görünebilecek bir eş arıyorum. Aşık olursak, ne ala. Devam edebiliriz. Aksi takdirde, sessizce boşanırız. O zamana kadar, ben kıdemli ortak olacağım ve Fogeys boşanma nedeniyle beni terfi ettirmekten alıkoyamayacak. Eğer yaparlarsa, lanet olası firmayı ve babamı da dava ederim.

"Hey, geldin!" diye bağılıyor Barry. Neredeyse benim kadar uzun boylu, sağlam yapılı, geniş omuzlu ve Georgia Üniversitesi'nde futbol oynadığı için iri kolları ve bacakları var. Dizindeki sakatlık spor kariyerini sona erdirdi, bu yüzden akademik kariyerine odaklandı ve Yale Hukuk Fakültesi'ne gitti. Ağartılmış sarı saçları, aşırı bronz teni ve biraz aptalca gülümsemesi, özellikle de Georgialı aksanıyla abartılı bir şekilde konuşurken, onu biraz aptal gibi gösteriyor, ama o Huxley & Webber'daki en acımasız avukatlardan biri. Bana iki kez sırtımı tokatladı, erkekler arası kucaklaşmanın benim için uygun olmadığını çabucak anladı. Dediğim gibi, görüldüğünden daha akıllı. Ve şimdiden sarhoş olmuş durumda.

"Hayatta kaçırmazdım."

"Sana inanmıyorum. İki saniye öncesine kadar faturalandırılabilir iş yapıyordun bahse girerim," diyor sarhoş bir kahkaha atarak.

Omuz silkiyorum. "Fatura kesiyorum, öyleyse varım." Müşterilerimizden birinin önceki hukuk ekibi, yurtdışındaki bir kaldıraçlı finansman anlaşmasını mahvetti, bu da şimdi *benim* bunu düzeltmem gerektiği anlamına geliyor. Birden fazla ülkenin bürokrasisini idare etmek ne kadar karmaşık ve sinir bozucu olsa da, iş ruh için harika bir merhemdir. Seni aldatmaz veya hayal kırıklığına uğratmaz.

İşimi yaparken, üç gün içinde bir eş bulmanın yollarını da düşündüğümü söylemiyorum. Barry, hayatı buna bağlı olsa bile saygın bir kadını tanıyamaz. Nişanlısı bir şans eseri. Kabul edilebilir derecede iyi bir kadın arabamın önüne atlasa ne kadar uygun olurdu? Bu, kuzenlerimden birinin başına gerçekten geldi, ama benim o kadar şanslı olacağımı sanmıyorum.

Dört tane az giyinmiş striptizci devasa bir pastayı odaya getirip, kocaman bir şampanya çeşmesinin önüne koyuyorlar. Erkekler çoktan sarhoş olmuş, neşeyle bağırıp çağırıyorlar. Barry'nin hatırı için gülümsemeye çalışıyorum ama bu benim tarzım değil. Yarım saat sonra odama dönüp sözleşme değişikliklerini tamamlayacağım. Bir kadeh şampanya almak için uzanıyorum ve pastanın üst kısmı açılıyor ve meme uçlarında püsküller olan minik bir bikini giymiş bronz tenli bir sarışın ortaya çıkıyor. "Ta-da!"

Ne oluyor lan? Elim kadehe dokunmadan düşüyor. Son eski sevgilim Hawaii dansı yapan bir oyuncak bebek gibi pastanın içinde sallanırken, müzikle senkronize olarak korku, kabullenme ve sinirlilik hissediyorum. Göğüsleri her yöne zıplıyor, sarhoş erkekleri heyecanlandırıp eğlendiriyor. Onu tanıyan varsa da, kulakları sağır eden müzik ve gürültü yüzünden bunu anlamak imkansız.

Sonra Barry gözlerini kısar. "Bu Soledad değil mi?" İç geçiririm. "Evet."

Soledad, milyarder bir risk sermayedarı olan ve aynı zamanda firmanın ortaklarından Andreas Webber'in müşterisi olan bir adamın tek çocuğu. Beni bir kez gördü ve aşık oldu. Altı ay boyunca beni ısrarla takip etti, sonunda onu başımdan savmak için bir randevuya razı oldum.

Ve her şey yolunda gitti. Endişelerime rağmen, aslında hoş biriydi. Hatta ilginç bir sohbet bile yaptık. İkinci randevu daha iyiydi ve randevu ayarlamak için sürekli arayıp mesaj atıyordu. Hatta onun

uzun vadede birlikte olabileceğim kişi olabileceğini düşündüm, çünkü o Harvey'in manipüle edebileceği türden bir kadın değildi...

Sonra üçüncü aya geldik ve her şey mahvoldu. "Ares, seni seviyorum!" diye müzik sesini bastırarak bağırıyor.

Geniş gülümsemesi tüylerimi diken diken etti. Harika bir Joker olurdu. "Vay canına," dedi Barry. "Seni seviyor."

Yumruklarımı sıkıyorum. "Hayır."

Görünüşe göre Soledad odanın diğer ucundan dudaklarımı okuyabiliyor. "Zalim olma. Kalbimin samimi olduğunu biliyorsun!"

"Onun kalbi *samimi*," diyor Barry.

"Nebraska'daki sahil kenarındaki bir mülk kadar samimi." Ayrılmamızın birkaç nedeni vardı; örneğin, aniden özel programıma karışmaya başlaması, birdenbire ortaya çıkan kıskançlığı ve yapışkanlığı gibi. Hatta Queen'in kim olduğunu bilmek istedi; bu beni çok şaşırttı, çünkü onu kimseyle, özellikle de eski sevgililerimle konuşmam. Ama ölümcül darbe, onu bir jigolo ile yatakta yakaladığımda geldi. Aç bir boa yılanı gibi ona sarılmıştı ve ona Ares diyordu.

Orada sessizce durup bir an izlediğimi hatırlıyorum. Aklımla, üzülmem gerektiğini anlıyordum, ama içimde hiçbir şey yoktu. Onun tuhaf davranışları ve bitmek bilmeyen talepleri beni yormuştu. Hiçbir şey hissetmediğın bir kadına öfke duymak için çok fazla zihinsel enerji harcamak gerekiyor. Üstelik o benim yatağım değildi, onunkisiydi. Ve istediğı kişiyi davet etmekte özgürdü.

Ben sadece orada bıraktığım iki takım elbiseyi almak için giyinme odasına girmiştim. Jigolo, kızıdan önce beni fark etti ve ben "İftira davası" diyemeden gysilerini alıp kaçtı.

Dışarı çıktığımda, yataktan atladı ve kolumu yakaladı. Tek kelime etmeden kolumu onun elinden çekip çıkardım. Ona bu kadar uğraşmaya değmezdi.

"Kızmadın mı?" diye sordu, kendini örtmeye tenezzül etmeden önümde durarak.

"Hayır." Bir an durdum, bir şey hakkında hafifçe meraklandım. "Onun adı gerçekten Ares mi?"

Yüzü kızardı. "*Hayır!* Sen yatakta çok soğuksun, o yüzden onun sen olduğunu hayal ediyordum!" Boynundaki yeni oluşmuş öpücük izlerini gösterdi. "Görüyor musun? Onu yaptı! Benim için!" Gözleri o kadar açılmıştı ki, her tarafında beyazları görebiliyordum. *Delirmişti*. "Çünkü beni önemsiyor!"

Onun tiz sesi midemi burktu, ama aynı zamanda onun daha da deli ve yapışkan hale gelmeden ilişkimizi bitirme kararımın doğru olduğunu da teyit etti. "İkiniz için mutluyum." Oradan ayrıldım, numarasını engelledim ve onu hemen unuttum.

Peki o zaman neden burada? "Onu sen mi işe aldın?"

"Hayır." Barry sağ elini kaldırır. "Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Annen bir at kadar sağlıklı ve muhtemelen ikimizden de uzun yaşayacak."

"

Tepsiden bir bardak viski alır. "Al. Bunu iç."

Eski sevgilime işaret eder. "O deli, bunu hepimiz biliyoruz. Güvenlik görevlilerine onu dışarı atmalarını söyleyeceğim."

Telefonunu çıkarır ve birini aramaya başlar. Soledad, katları çok yüksek olduğu için hareketleri garip bir şekilde pastadan dışarı çıkar. *The Ring* filmindeki televizyondan çıkan hayalet kızıdan daha kötü görünüyor.

Soledad bana doğru koşar. "Ares!" Kendini bana atar.

Ben yana kaçtım, o tökezledi, içkimi çarptı ve neredeyse döküyordu. Somurtarak kendini toparlamayı başarır.

"Neden bu kadar acımasızsın? Hâlâ o adam için üzülüyor musun? Onu unut. Öpücük izleri çoktan kayboldu." Saçlarını geriye iterek boynunu ortaya çıkarır. "Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Buraya *yeni* öpücük izleri koymana izin veririm."

"Yeni öpücük izleri! Hem de aynı yerlere. Bu çok cazip bir teklif. Ama henüz keşfedilmemiş bir herpes türüne yakalanmak istemem."

"Ben temizim!"

"Bir kardeşlik toplantısından sonra kardeşlik banyosunun zemini kadar temiz." Ayıkken bunu yapamam. Viskiye hızlıca içiyorum. "Yeni bir başlangıç yok. Biz bittik."

"Saçmalama! Seni seviyorum! Senin için buraya geldim. Senin ve gelecekteki bebeğimiz için!" Karnına elini koyuyor ve utangaç görünmek için gülümsüyor ama bu sadece beni geri çekilmeye zorluyor. "Düşünsene. Üç kişilik ailemiz!"

Gözlerindeki parlak ışıklar, annemin kulübede bana baktığı zamanki ifadesiyle karışıyor ve ben bunu kaldıramıyorum.

Soledad yaklaşır, ben de onu durdurmak için bir elimi uzatır, diğer elimle bir içki daha alırım.

"Hadi ama, bebeğim! Amcan beni aileye kabul etmekten mutluluk duyacağını söyledi!" diye müzik sesini bastırarak bağırır.

Amca mı? Benim "amca" olarak kabul edebileceğim sadece iki kişi var. Ted Lasker, Jeremiah teyzemin eski sevgilisi ve tek oğlunun babası

Huxley'in babası... ya da annemin psikopat kardeşi Harvey Dunkel, hayatının amacı ailesinin mafya imparatorluğunu ele geçirmek ve Nesovia sınırlarının çok ötesine genişletmek.

Ted, Soledad'ı sevecektir çünkü onu "seksi" bulur, ama ailem üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Hiçbir zaman ailemizin bir parçası olmamıştır ve Jeremiah teyzem, para ödemediği veya saçma sapan doğum günü partilerinden biri olmadığı sürece ona zaman ayırmaz. Geriye Harvey kalıyor, o da nedense benimle aile bağı olduğunu düşünüyor çünkü ikimiz de annemi sevmiyoruz.

Ama yanılıyor. Anneme olan nefretim eşsizdir. Onunla ilgili her şeyi, kendimi de dahil, nefret ediyorum. Çoğu zaman kendi gözlerimi bile sevmiyorum. Bazen yüzüme bakamıyorum çünkü orada ondan daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Soledad kollarını kollarıma doluyor ve ben ondan uzaklaşmak için yeterince hızlı hareket edemiyorum. *Ne oluyor?* O kadar da hızlı değil ve benim reflekslerim çok iyidir.

"Hadi," diye burnundan ses çıkararak beni çekiyor. Direnmem gerek, ama nedense ayaklarım onu takip ediyor. Kafamdaki dişliler, sanki soğuyan pekmez havuzunda gibi yavaşça dönüyor.

Beni kulüpten dışarı çıkarır. Birkaç adam bana bakar, ama benim "striptizci" ile birlikte olduğumu görünce, bana bilmiş bir gülümseme atıp arkalarına dönerler.

Lanet olsun. Şehrin smogu beni vuruyor. Neon ışıklar gözlerimi yakıyor gibi, gözlerimi kısıyorum. Müzik, kahkahalar ve konuşmalar kulaklarımda öfkeli arılar gibi vızıldıyor. Soledad kolumu çekiyor. "Bu taraftan, aşkım."

"Sevgilim değilsin," derim, ama bedenim onu takip eder. *Neler oluyor?*

"Evet, öylesin. Aşk iksirimi içtin. Onu içkine koydum.

Pürüzsüz, ha?"

"Hayır. Sen delisin." Annem kadar deli.

Soledad mırıldanarak beni iki blok öteye, bir biftek restoranına götürür. Kapıyı açar ve içeri girer. Bikinisi kimseyi şok etse de, kimse bunu göstermez. Siyah-beyaz takım elbise ve papyon giymiş şık bir maître d', ona onu takip etmesini işaret eder.

"Şuna bak! En son ne zaman randevuya çıktığımızı hatırlamıyorum," diyor. "Çünkü ayrıldık." Vücudum onun emirlerini yerine getiriyor olabilir, ama benim

Ağzım bağımsız kalıyor. Babam bunun Harvard eğitiminden kaynaklandığını söylerdi. Büyükanne ise Huxley & Webber'daki çalışmamın sayesinde olduğunu söylerdi. Tanrıya şükürler olsun ki bu küçük lütuf var. Eğer karşılık veremeseydim, balkondan atlamak isterdim.

Balkonlar... Lareina nasıl acaba? O, endişelenmeye ve duygulanmaya değer biriydi. En azından yapışkan değildi. Hayır. O *çok...* yapışkan *değildi*, şimdi hatırladığım kadarıyla bu da biraz sinir bozucuydu. Yine de o gargoyle'ların üzerinden tırmanacak kadar çaresizdi. Sirk eğitimi mi almıştı? Dokuz canı olan bir kedi miydi?

"Hadi." Soledad'ın sinir bozucu sesi düşüncelerimi bölüyor. Beni karanlık restoranın içinden, cızırdayan et, patates ve otların kokusunun içinden çekiyor. Küçük sahnedeki grup, karşılıksız aşkı caz melodisiyle söylüyor, müşteriler birbirlerine kadeh kaldırıyor ve iştahla yemek yiyorlar. Yüzler bulanıklaşıyor ve müzik kafamda giderek zayıflıyor.

Maître d'otel, salonun sonundaki bir kapıyı açar ve Soledad ile ben, kiraz ağacından bir masa, iki yeni bardak ve bir şişe Hibiki'nin bulunduğu özel bir odaya gireriz.

Diğer tarafta Harvey oturuyor, siyah takım elbisesi güçlü omuzlarını sarıyor ve ince beline kadar uzanıyor. Maun rengi saçları geriye taranmış, düzgün alnında hafif bir yatay kırışıklık görünüyor. Anneminkine hiç benzemeyen, ağır kapaklı soluk kehribar rengi gözleri var. Babasına çekmiş, dar ve düz bir burnu ve ince dudakları var.

İki iri yarısı kel adam onun arkasında iki yanında duruyor. Muhtemelen sağ ve sol kolları. İnsan ve pitbull melezi gibi görünüyorlar.

Harika. Demek Soledad, Harvey ile işbirliği içinde. Tahmin edilebilir. O, mafya patronunun varisiyle ilişkiye girilmeyeceğini bilecek kadar aptal.

Harvey gülümsüyor. "Seni görmek güzel, Ares." Ben iç çekiyorum. "Aynı şeyi söyleyemem." Soledad araya giriyor, "Ben yaptım!"

Harvey'in yılan gibi gözleri ona doğru kayar. "Yaptın. Şimdi dışarıda bekle."

"Ne? Hayır! Önce ben konuşmak istiyorum."

"Önce iş." Solundaki adama işaret eder, adam hemen öne çıkar ve kızın kolunu tutar.

"Bırak beni!" Bana döner. "Ares, onların bana kötü davranmasına izin vermeyeceksin, değil mi? Ben senin hayatının aşkımsın!"

O insanlığın kurtuluşu olabilir, ama yine de onlara izin verirdim. Beni tuzağa düşüren oydu. "Onu buradan çıkarın," derim adama.

"Seni pislik!" diye bağırıyor. "Diğer Ares'i neden işe aldığımı biliyor musun?"

"Çünkü o beni savunurdu!" "Para karşılığında," diye mırıldanıyorum.

"Sen tam bir pisliksin!" O kadar sert tekmeliyor ki, gümüş topuklu ayakkabıları uçuyor. Adam onu dışarı sürüklüyor. O direniyor, ama bir gergedana direniyor gibi.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, oda sessizliğe bürünür. Harvey karşısındaki koltuğu işaret eder. "Lütfen."

En son istediğim şey onunla oturmak. Ama kığım çoktan koltuğa oturmuş durumda. Soledad'ın "aşk iksiri"nin ondan geldiğinden eminim.

Hibiki'yi iki bardağa döker. "Ailemize."

"Biz aile değiliz," diyorum, kadehimi kaldırarak. Neyse ki, onun sözsüz önerisine uymayıp içkiyi içmemek için yeterli iradeye sahibim. Soledad'a bana ne verdi bu adam?

"Tabii ki öyleyiz. Pietas et unitas, falan filan."

"Sadakat ve birlik Huxley'lere kadar uzanır. Dunkel'lere değil." "Hâlâ annen için üzgün olduğunu söyleme bana."

"Hapse girmeliydi," diye öfkeyle söylüyorum. "Ya da daha iyisi, bir zindana kapatılmalıydı. Senin tesisinde birkaç tane olduğunu biliyorum."

Camın üzerinden bana kapüşonlu bir bakış atıyor. "Bunun için çok kırılğan." Onun vahşi ifadesini hatırlayarak, burnumdan soluyorum.

"Tabii. Kırılğan. Beni tek başına beni tek başına kaçırdı, Oregon'da ıssız bir yere götürdü ve sonra beni ölüme terk etti."

"Yangın bir kazaydı." Benim inanmadığım bir pişmanlıkla iç çekiyor. "Bunun bedelini ağır ödedi."

"Başkasının onun yerine suçunu üstlenmesiyle mi?"

Alaycı bir şekilde sorarım. "Hapsedildi."

"Sandalyeye bağlanıp uyuşturucu katılmış yemek mi yedirildi? Aile geleneği gibi görünüyor, insanları uyuşturmak."

"Aramalarım cevap vermeyi reddettin ve ben sana annenin yaptığı gibi zarar vermek istemiyorum. Seni ve aile bağlarımızı önemsiyorum. Ne kadar inkar etsen de, damarlarında Dunkel kanı akıyor. Bu da seni bizden biri yapıyor."

"Asla sizden biri olmayacağım."

Tembel gülümsemesi, "*Göreceğiz*" diyor. Sağındaki adam önüme siyah deri bir dosya koyuyor ve açıyor. Huxley & Webber'ın resmi antetli kağıdına yazılmış standart bir vekalet sözleşmesi. *Orospu çocuğu*. Hazırlıklı gelmiş.

Adamının biri elime bir kalem tutuşturdu. "İmzala."

Harvey'in yumuşak emri beni etkiler ve parmak uçlarım kalemin etrafında beyazlaşır. Adam, kalemin ucu imza bölümüne gelene kadar elimi hareket ettirir. *Hayatta olmaz*. Ailem sözleşmeleri bozmak için her türlü boşluğu bulabilir, ama vekalet sözleşmesi başka bir konudur. Yasal olarak yapsak bile, olumsuz bir algı yaratabilir ve bazen bu, gerçeklerden daha önemlidir.

"Bu zorlamadır. Ve uyuşturulduğum kanıtlandığında, bu sözleşme de değersiz bir kağıt parçası olmaktan öteye gitmeyecek," diyorum.

Bacak bacak üstüne atarak viskisini karıştırıyor. "Vücudundan tamamen atılmadan önce test yaptırabileceğinden ne kadar eminsin?"

Siktir.

"Sadece imzala, Ares. Hukuk firması bizimle çalışmaktan çok memnun olacak. Karlı olacağına söz veriyorum. Kan bağı ve sınırsız kâr üzerine kurulu, harika ve uzun süreli bir ortaklık."

Parmaklarım titriyor. Kalem kağıt üzerinde kayıyor ve kısa bir çizgi bırakıyor. *İmzala, imzala, imzala*, Harvey'e benzeyen bir ses kafamın içinde ısrar ediyor. Mide bulantısı başlıyor. Alnımda ve sırtımda ter damlaları beliriyor. İmzalamamam için çok iyi bir neden var, ama ne...? Düşüncelerim bulanıklaşıyor.

"Hadi," diyor Harvey nazıkçe, kaybolmuş bir genci eve geri götüren bir baba figürü gibi. "Annenin seni ve kardeşlerini gerçekten terk ettiğine inanmıyorsun, değil mi? Ailelerimiz arasındaki anlaşma, tüm erkek çocuklar otuz yaşına geldiğinde annenin tekrar sizinle iletişime geçebileceğini öngörüyor ve kardeşlerin geçen ay otuzuncu yaş günlerini kutladı."

Gerginleşiyorum. Büyükannem ve babam partide biraz gergin görünüyordı, ama bunun sadece şirketteki bir yönetim sorunu olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta, Huxley'lerin Webber'larla ilişkisi garip bir hal almıştı ve işler hâlâ belirsizdi.

"Saçmalık," diyorum sonunda. "Ailem sonsuza kadar uzaklaştırma emri çıkarırdı."

"İstedi. Ama yapamadı. Zoe bileklerini kesmekle tehdit ettiğinde yapamadı." Harvey'in gülümsemesi gözlerine yansımıyor. "Zoe motive olduğunda onu durdurmak zordur. Ve büyükbaban onu seviyor. Gizemli, değil mi?"

Bu nedenle aile, Dunkel'lardan bir şeyler koparmış olacaktı. Yine de... *Siktir.*

Sonra daha önce aldığım mesajı hatırlıyorum. *Benim küçük prensim*. Annem bana tam olarak böyle derdi...

"Sana ulaşmanın bir yolunu arıyor. Adamlarım, bu sefer genç, güzel kadınları kullanacağını söylüyor. Kumar ve borç verme gibi küçük yan işleriyle meşgul ve seni baştan çıkarmak ve sana geri döndürmek için her şeyi yapmaya hazır, çaresiz kadınları ele geçirdi. Senin için sakladığı sevgiye." Sözlerinin etkisini görmek için bir an bekledi.

Kafam çok bulanık olduğu için bu biraz zaman alır. Ama bunu sindirdiğimde, midemde mide bulantısı hissederim.

Harvey devam eder, "Onları senden uzak tutabilirim. Seni koruyup güvende tutabilirim. Zoe'nin küçük kuklası olmak istemezsin, değil mi?" Bana şeytani bir gülümseme atar, ruhumu pazarlık eder. "Sözleşmeyi imzala. Pişman olmayacağına söz veriyorum."

Pişman olmamalıyım. Pişman olamam. "Tuvalete gitmem lazım."

"Ne?" Harvey bana gözlerini kısarak bakar.

Ayağa fırlıyorum, ama onun gorili beni tekrar koltuğa itiyor. Etli elleri güçlü ve sert davranmaktan çekinmiyor.

"Önce imzala," diyor Harvey.

"Önce işeyin," diye karşılık veriyorum.

Çenesindeki kaslar gerilir. "Ares..."

"*Şu anda* tuvalete gitmeme izin vermezsen sözleşmenin üzerine işeyeceğim."

"Yapmazsın."

Kemerimdeki tokaya uzanıyorum. Harvey, inanamama ve dehşet arasında bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. Tokayı açıp fermuarımı indirmeye başlıyorum.

"Peki!" Gorile döner. "Onu tuvalete götür." Bana soğukkanlılıkla bakar. "İşin bittiğinde geri gelip iyi bir yeğen olarak imzayı atarsın."

Kafam bulanık olsa da dudaklarım ince bir gülümsemeyle kıvrılır. Sanki bu olay bedenimin dışında gerçekleşiyormuş gibi izlerim.

Goon beni kolumdan tutar ve odadan çıkarır. Soledad sandalyeden fırlar ve Goon Numara İki'yi geçerek bana saldırır. *Ugh*. *Şu anda* onunla uğraşacak zihinsel enerjim yok.

İki parmağımı alnına koyarak onu sandalyesine geri itiyorum. "Kal."

"Ares, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Beni unutmayacaksın, değil mi?" Gözleri yaşlı bir şekilde bana bakıyor, ama ağzı tuhaf bir şekilde manipülatif bir gülümsemeye bükülmüş. Muhtemelen çantasında gözlerine sürmek için öğütülmüş karabiber vardır.

Gözlerine sürmek için çantasında öğütülmüş biber vardır. Öndeyken vazgeçmeliydi. Aşkını ilan etmesi, kaçma kararımı daha da güçlendiriyor.

"Seninle olmak yerine sikimi kesmeyi tercih ederim." "Böyle konuşamazsın!"

"Beğenmedin mi? Harvey ile kusurlu 'aşk iksiri' hakkında konuş."

Onu *burnundan sızlanarak delirt*.

Kazanmanın iki yolu vardır. Birincisi: ezici bir güç gösterisiyle rakibin moralini bozmak. Genelde mahkemelerde ve diğer profesyonel ortamlarda tercih ettiğim yöntem budur. İkincisi: yetersizlik ve zayıflık numarası yaparak rakibin seni hafife almasını ve gardını düşürmesini sağlamak. Üstünlüğü elinde tuttuğunu düşünen biriyle uğraşırken çok işe yarar.

Biraz sendeleyerek, sersemlemiş gibi hareket ediyorum. Boyunsuz goril, bana ilaç verildiğini biliyor, ama muhtemelen ne olduğunu ve bunun beni nasıl etkilediğini bilmiyor — amcam paylaşımcı bir tip değildir. O yüzden bir gösteri yapacağım.

Tuvalet tamamen siyah ve yansıtıcı, kabin kapıları yerden tavana kadar uzanıyor. Çok medeni, çok özel. Pislik herif beni pisuara doğru itiyor. "Kabin istiyorum." Kapısında mavi tekerlekli sandalye logosu olan en büyük kabini işaret ediyorum.

"Sadece işemen gerekiyor," diyor boğuk bir sesle. "Bir rahatsızlığım var. Paruresis."

"Ne?"

"Utangaç mesane sendromu. Sen bakarken işeyemiyorum." Hafifçe sallanarak ona anlamlı bir bakış atıyorum.

Dehşete kapılmış görünüyor. "Senin aletine bakmıyorum." "Sana inanmıyorum."

"Ne diyorsun sen? Harvey'in önünde sikini çıkarmak üzereydin."

"O benim ailemden. Muhtemelen çocukken bezimi değiştirmiştir." Onun sağlam omzuna vurarak abartılı bir şekilde konuşuyorum. "Bak. Bırak da huzur içinde işeyim, tamam mı? Dürüst olmak gerekirse, biraz da kaka yapmam lazım."

Yüzü buruşuyor.

"Tamamen açık olmak önemli. Bilmen gerekir, ben avukatım."

Bana öfkeyle bakar. Aslında, beni öldürmek istiyor gibi görünür, ama Harvey'in benimle sözleşme imzalamam gerekiyor. Adama küstahça

sırıtıyla bakıyorum, sonra tuvalete girip yüksek bir sesle kilitliyorum. Otomatik sifon çalışıyor. Harika.

Etrafıma bakıyorum. Dışarıdaki pisliği şaşırtmak için ne kullanabilirim? Tuvalet kağıdı tutucusunu çıkarabilir miyim? Metal ve gözlerine saplayacak kadar uzun. Ama yeterince hızlı olabilir miyim? Partide Soledad'dan daha yavaşım ve o zamandan beri ilaç vücudumda daha fazla yayıldı.

Yukarı bakıyorum ve karşıda uzun bir pencere görüyorum. Pencere açılıyor ve kendimi yağlarsam başımı ve belki omuzlarımı geçirebileceğimi düşünüyorum.

Çaresizlik, yağın yerine geçebilecek harika bir şey olabilir.

Yağlamama gerek yok. Ayrıca, kıyafetlerimi geride bırakmak istemiyorum. Tuvalet koltuğuna basıp pencereyi açıyorum. Biraz gıcırıyor.

"O ne?"

"Osuruk, tamam mı? Patronun bana verdiği şey beni gazlı yapıyor."

Tiksinti dolu bir ses. Sırıtıyorum, sonra kendimi yukarı çekiyorum. Reflekslerimin yavaş olması, kaslarımın işe yaramaz olduğu anlamına gelmez. Altı yıl jimnastik yapmış olmam ve yanan kulübeden kaçtığımdan beri aikido ve judo çalışmam beni oldukça çevik hale getirdi.

Kafamı dışarı çıkarıp etrafa bakıyorum. Küçük bir sokak. Pencerenin altında büyük bir çöp konteyneri var, muhtemelen restorana ait. Deneme amaçlı kendimi yukarı itiyorum, omuzlarımı sıdırmaya çalışıyorum. Çerçeve giysilerimi ve cildimi sıyrıyor. Bir şey takılıyor, kıvranıp ceketimi çekiyorum. Tuvalet sifonu çekiliyor.

"Sonunda! Bitti mi?" goril sabırsızca bağırır. "Neredeyse!"

diye bağırırım, sonra kendimi dışarı iteklerim.

Dikkatlice dönüp kıvrılıyorum. Bir şey çatırdıyor ama ben değilim, o yüzden aldırmiyorum. Sonunda gövdem geçiyor ve dönüp pencereden sarkıyorum. Ayağım çöp konteynerinin kapağına değiyor. Ağırlığımla biraz esniyor; aşağı atlıyorum. Dengem pek mükemmel değil ama ayakta kalmayı başarıyorum. *Evet!*

Lareina, korkunç teyzesinden balkondan kaçmayı başardığında böyle hissetmiş olmalı. Şimdi nasıl olduğunu merak ediyorum. Umarım yakalanmamıştır.

Ana caddeye ve insanlara doğru koşuyorum. Bu kadar çok tanık varken Harvey ve adamlarının pervasızca davranması zorlaşır. Işıklar halka şeklinde parlıyor ve

gözlerim, muayene için göz bebeğim genişletildiğinde olduğu gibi, doğru odaklanmayı reddediyor.

Gözlerimi kırıştırarak kalabalığın içine dalıyorum. Kimse bende bir tuhaflık fark etmiyor gibi görünüyor. Harvey akıllıdır. Beni hastaneye yatıracak bir şey yapmaz.

Kolları ve bacakları şişkin bir eşcinsel çiftin arkasına geçip, telefonumu çıkarıp numarayı çeviriyorum. Ama pil bitmiş. *Kahretsin*. Odadan çıkmadan önce şarj ettiğime yemin edebilirim. Somurtarak telefonu cebime koyuyorum. Bu gece yardım çağıramayacağım.

Birkaç blok yürüdükten sonra kalabalığın içinde siyah takım elbiseli, uzun boylu, kel bir adam görüyorum. *Beni tuvalete sürükleyen pislik bu mu?* Var olmayan boynunu sağa sola çeviriyor.

Kahretsin. Arkamı dönüp solumdaki parlak ışıklı binaya doğru yürümeye başlıyorum. Her sinirim endişeyle gerginleşiyor. Hissettiğim endişenin ne kadarı gerçek, ne kadarı ilaçların etkisi? Fark edilmeyerek çok hızlı hareket etmek istemiyorum, ama o anda goril beni görüyor. Boyum uzun olduğu için kalabalığa karışmak zor. Hızımı artırıyorum, ama goril de hızını artırıyor.

Bu çabam boşuna gibi görünüyor. Göğsümde bir hayal kırıklığı dalgası yükseliyor. Neden aile, Dunkels ailesiyle bağlantılı hiç kimsenin bana yaklaşmamasını sağlamadı?

Gözlerim düzgün odaklanamıyor, ama yürüdüğüm yerin bir kumarhane olduğunu görebilecek kadar yaklaştım. Kapıyı itmeye başlıyorum ve soğuk bir el bileğimi kavırıyor.

Altıncı Bölüm

Lareina

Jerry, Tom'dan kaçarken ve saklanırken böyle hissetmiş olmalı, diye düşünüyorum, en sevdiğim çizgi filmlerden birini hatırlayarak. Ares'ten ayrıldıktan sonra, çeşitli mağazalara ve kumarhanelere girip çıkarak dolaştım. Param sınırlı olduğu için, bir şişe su ve bir tarafında iki mini ayçiçeği olan büyük, sarkık bir şapka dışında hiçbir şey almadım.

Doris, Vernon, Rupert ve adamları beni arıyor. Onlardan birini her gördüğümde, içim bir ürpertiyle doluyor. Beni tanımıyor gibiler —belki saçlarımın dağınık olması ya da şapkam yüzündendir. Ayrıca elbisenin kollarını ve eteğin iki dış katmanını yırttım, böylece eskisi gibi kabarık bir karahindiba gibi değil, eski marul gibi sarkık bir hal aldı. Yeni bir takım elbise almayı düşündüm, ama elbiseyi çıkarmak için birinden yardım istemem gerekeceğini fark edince, kimsenin yaramı görmesini istemedim.

Yine de, bu sadece an meselesi. Beni bulup Rupert ile evlenmeye zorlamaya kararlılar. Odadan kaçarken durumu iyice düşünmemiştim. Kaçmaktan daha fazlasını yapmam lazım; onları kalıcı olarak durdurmam lazım. Bunu yapmanın tek yolu, teyzem için beni feda etmeyecek, kendi seçtiğim bir koca bulmak.

Neden bunu daha önce fark etmedim ki? O zaman Ares'e en az altı ay boyunca sadece kağıt üzerinde koca olmayı kabul edip etmediğini sorabilirdim. Bunun karşılığında ona cömert bir ödül de teklif edebilirdim.

Evet, o bir yabancı ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama soru sormadan ve karşılık beklemeden bana yardım etti, bu da şaşırtıcıydı. Tecrübelerime göre, insanlar kendileri için karlı bir şey olmadıkça yardım etmek için parmaklarını bile kıpırdatmazlar. Ares gibi biri muhtemelen fedakar ve güvenilir, en azından mirasımı güvenli bir şekilde kontrol altına alana kadar birkaç ay ona güvenebileceğim kadar.

Büyükbabam Doris'i hor görüyordu ve mirasa dokunmasını veya beni öldürmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Doris'in kardeşi, yani babamı kötülemesi ve babamın ona emanet ettiği küçük bir yan şirketi kötü yönetmesi de durumu iyileştirmede. Büyükbabam kendini abartan erkek ve kadınlardan nefret ederdi. Bana, evlendiğimde veya reşit olduğumda, vergi, miras planlaması ve diğer mali konularda uzman bir avukat tutmam ve Doris ile ailesinin benden faydalanmasını engellemem gerektiğini söyledi.

Uygun bir damadı nasıl ve nerede bulabilirim? Vegas'ın gece sokaklarında dolaşan kalabalığa bakıyorum. Çiftler, daha fazla çift, kadın grupları... Bekar olabilecek birkaç erkek var, ama liseyi yeni bitirmiş gibi görünmeleri hoşuma gitmiyor. Birkaç Elvis taklitçisi. Onlardan birini sahte kocam olarak işe almalı mıyım?

Ve sahte bir koca yeterli olacak mı? Doris kontrol etmeyecek mi? Ben onun yerinde olsam yapardım. Ya evliliğimi geçersiz kılmaya çalışırsa? Amerika'da evlilik için yasal gereklilikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ah, çok sinir bozucu.

Keşke Ethan'la bir şekilde iletişimde kalmanın bir yolunu bulabilseydim. O Amerika'da ve muhtemelen Vegas'ta yaşıyor. Bekarsa, bana yardım edebilir. Ya da belki beni açgözlü bir sosyopat olmayan bekar bir arkadaşına yönlendirebilir. Ethan çok iyi birine benziyordu. Akıllıydı da. Sanat hakkında çok şey biliyordu. İlk gün tanıştığımızda en sevdiği sanatçının annem olduğunu söylemesi onu benim gözümde sevimli kıldı.

En yakın arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen onu hiç şahsen tanımamış olmam üzücü.

Sonra onu görüyorum — Ares! Ve bana doğru geliyor! Biraz dengesiz yürüyor — belki fazla içmiştir? Etrafına bakınıyor, neon ışıkların altında gözlerini kısıyor, sonra gözleri birkaç metre arkasında duran bir adama takılınca irkiliyor. Adam onun peşinden koşmaya başlıyor, ama Ares de daha hızlı yürümeye başlıyor.

Başı dertte mi? Adam hızla yaklaşıyor. Ares'e doğru koşuyorum, sanki ona sarılacakmış gibi kollarımı açıyorum. Neler olup bittiğini merak etsem de, önce ona yardım etmek istiyorum. Bu, onun daha önce yaptığı iyilik için ona en azından borçlu olduğum şey.

Ama ona ulaşmadan, hafifçe dönerek solundaki kumarhanenin kapısını itmeye başlar. İçgüdüsel olarak, bileğini tutarım. Tüm vücudu kaskatı kesilir, parlak mavi gözleri köşeye sıkışmış bir aslanın vahşiliğiyle

Omurgamdan bir ürperti geçer ve ağzım kurur. Beklediğim tepki bu değildi.

Ares'in takipçisinin yansıması cam kapıda giderek yaklaşıyor. Önce önemli olan şey: Ares'i kurtarma zamanı.

Parlak bir gülümseme takındım. "Hey, bebeğim, seni her yerde aradım!" Elbisemle döndüm. "Düğün elbisemi beğendin mi?"

Ares'in geniş gözlerinde tanıma belirtisi belirir. "Lareina?" der, inanamayan bir ifadeyle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Mükemmel gelinliği bulmaya!" Bu kolay bir yalan ve gerçek kesinlikle meraklı kulakları çekecektir.

Takipçi hala bize doğru geliyor, ama şimdi biraz kararsız görünüyor. Ares'in gözleri de cam kapıya kayıyor ve ağzı sıkılaşıyor. Bu sapığın kim olduğunu hiç bilmiyorum, ama Ares açıkça ondan kurtulmak istiyor ve insanların dikkatini başka yöne çekecek bazı şeyler var. Mesela, oldukça yoğun bir şekilde halka açık bir şekilde sevgi gösterisi yapmak gibi.

Gülümseyerek ellerimi Ares'in yanaklarına koyuyorum ve gün içinde uzayan sakalının avuçlarımı kaşındığını hissediyorum. Bana şaşkınlıkla bakıyor, ama ona soru sorması için zaman tanımadan onu kendime çekip öpüyorum.

Onu güvende tutmak için yaptığım fedakarlıklar.

Rupert, on altıncı doğum günümde bana pusu kurduğunda daha önce bir öpücük deneyimi yaşamıştım. O korkunç olaydan tek hatırladığım, nefesinin soğan ve Tic Tac koktuğu ve ağzının ıslak, yapışkan ve hafif serin olduğuydu. Dilini, kıvranan bir semender gibi dişlerimin arasına soktuğunda da daha iyi hissetmedim.

Ares'in büyük eli refleks olarak sırtımı destekliyor, dokunuşu bir damgadan daha sıcak ve açıklanamaz bir şekilde lezzetli. Göğsünün ve bacaklarının sert kasları bana baskı yapıyor, beni kucaklıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve koşmaya başlıyor. Damarlarımda beklenti ve heyecanın vahşi bir karışımı atıyor. Çok güzel kokuyor - aynı anda baharatlı, odunsu, güvenli ve heyecan verici bir koku. Karnımda kelebekler uçarken, ağzımı onun ağzına değdiriyorum. Dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcak. Ateşli bir gerginlik bağırsaklarımı sarıyor, yasak bir heyecan sırtımda kıvılcımlar saçıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve onları yukarı doğru kaydırıp onun güçlü boynuna doluyorum.

Ağzı kapalı kalıyor ve ben dilimi dudaklarına bastırarak donup kalıyorum. Şimdi ne olacak? Ben üzerime düşeni yaptığım için bir sonraki hamleyi o yapmalı değil mi? Yoksa her şeyi benim yapmamı mı bekliyor?

Gözlerimi açtım ve onun gözlerini kapatmadığını fark ettim. Bakışlarında şaşkınlık vardı, göz bebekleri büyümüştü. Aniden sinir ve utanç yüzümü kızarttı. Belli ki, bir şey hisseden tek kişi bendim. Bu temas ona da rahatsız edici bir salamander gibi mi gelmişti?

Unut gitsin. Dudaklarımı büzüp geri çekiliyorum. Benden tiksinen bir adamla devam edecek kadar çaresiz değilim.

Aniden başımın arkasını avuçlar, parmaklarını saçlarıma geçirir. Ağzı benimkini ele geçirir, açık ve şehvetli, nefesimi keser. Dudaklarımı ayırdığımı bile fark etmem, ta ki dili içeri girip beni okşayarak her yerime lezzetli bir titreme yayana kadar. Başım dönüyor ve kendimi sabitlemek için omuzlarını tutuyorum. Vücudu daha önce sıcaktı, şimdi ise *kavurucu*. Ciğerlerimdeki hava yoğunlaşıyor ve onun için de aynı şekilde harika hissettirip hissettirmeyeceğini merak ederek dilimle onun dilini okşuyorum.

Yumuşak bir inilti göğsünde titreşir. Beni daha sıkı çeker ve ben yeni keşfedilen hislerin sarhoşluğuyla kendimden geçerim. Yanaklarım yanar ve daha da yakınlaşabilmeyi dilerim. Çok daha yakın. Göğüslerim, onun gövdesine bastırıldıkça ağrıyor ve uçları karıncalanıyor. Bacaklarımın arasında tanıdık olmayan bir zonklama başlıyor. Onlardan birini beline dolamak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü sinir uçlarımı tırmalıyor, ama kendimi tutuyorum. Bu, Vegas'ta bile biraz fazla görünüyor.

Başım hafıflıyor ve hafifçe başım dönüyor. Beni sıkıca tutuyor. Bütün gün fazla yemek yemediğimden mi? Ama uzuvlarımdaki güçsüzlük, yemek yememenin etkilerinden biraz farklı görünüyor.

"Nefes al." Ares başımı omzuyla göğsünün arasındaki yere yaslıyor. Nabzını, hızlanan nefesini hissediyorum. Dünya dönmeyi bırakıyor, ama ben hala aşırı sıcak ve her yerim hassas. "O da neydi?" diye soruyor.

"Dikkat dağıtma mı? Takviye mi?" diyorum belirsiz bir şekilde, takipçiyi ararken. "Seni takip eden o ucube gitti."

Ares iç çeker, sonra anlamadığım bir sinirlilikle parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Yabancı bir adamı öpmek pek akıllıca bir hareket değil," der, elini sırtıma koyar ve Strip boyunca yürümeye başlar. Yürüyüşü garip... biraz garip ve yavaş, sanki uykuyla ya da aşırı yorgunlukla mücadele ediyormuş gibi. *Benim gibi o da öpücükten dolayı dizleri titriyor mu?* Bu olasılık yüzümü kızartır.

"Sen tam olarak bir yabancı değilsin," diyorum. "Seni tanıyorum ve az önce sana kendim hakkında epeyce şey anlattım."

Bana ciddi bir şekilde bakıyor. Gözlerinin derinliklerinde düşünceler parlıyor, ama sanki önce kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi hiçbir şey söylemiyor.

"Ayrıca, az önce bana yardım ettin, ben de bu iyiliğini karşılıksız bırakmak istemedim," diye ekliyorum. *Söylediklerim tuhaf mı geliyor?* Şimdiye kadar çoğu insanın yakın arkadaşları ve erkek arkadaşları olmuştur. Benim arkadaş diyebileceğim kimse yok. Amaçsız, güven fonu olan bebekler benim sosyal çevrem. Onlar, benim öngörülemezliğimi pekiştirmek için çılgın partilere davet etmek için harikalar, ama daha fazlası değil.

Omuzları nedense çöküyor. Belki daha iyi bir açıklama bekliyordu...?

"O haydut, tabii ki, yalnız bir adam bekliyordu, gelinlik giymiş bir kadını öpen bir adam değil. Senin peşindeki adam muhtemelen bizim yeni evli olduğumuzu düşündü ve bir hata yaptığını anladı. Vegas'ta çok sık olurmuş, duydum. Kaçmak demek istiyorum, kötü adamlar tarafından kovalanmak değil."

Ağzının köşesi hafifçe kıvrılarak küçük bir gülümseme belirir. "Yine de buradayız buradayız."

"O kimdi, söyleyebilir misin? İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin," Merakımdan ölmek üzereyim ama çok özel bir konu olabilir diye ekliyorum. Ares suçlu gibi görünmüyor ama... asla bilemezsin. Eğer başı dertteyse, belki bir avukat tutup onu savunabilir ve karıştığı beladan kurtarabilirim. Rupert, avukatlarının teknik ayrıntılarla onu her türlü beladan kurtarabileceğini övünerek anlatmıştı.

"Amcamın adamı. Benim onun için çalışmamı istiyor."

Kalbim sempatiyle yumuşar. Onun da berbat bir akrabası var. "Ve sen istemiyorsun."

"Tabii ki hayır." Ares titrer. "Bu benim için cehennem olur. O iyi bir adam değil." Ses tonundaki kesinliği, artık amcası hakkında konuşmayacağını gösteriyor. "Peki ya sen? Teyzenizden nasıl kurtulacağını buldun mu?"

"Henüz değil. Ailesi ve korumaları hala beni arıyor." Yüzümü buruşturuyorum. Paramı kalıcı olarak ele geçirene kadar vazgeçmeyecekler.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Mülkiyet ve vergi hukuku konusunda uzman bir avukat mısın?" Şu anda benimle evlenmeyi teklif edeceğini sanmıyorum, bu yüzden onu biraz takılıyorum.

Kaşlarını çattı. "Hayır." Bir süre sessizce yürüdük, sonra o tökezledi.

"İyi misin?"

Gözlerini kısa bir süre kapatır. "Hayır."

"Sarhoş mu?" Üzerinde alkol kokusu var.

"Hayır. Sana bahsettiğim amcam var ya? Beni uysallaştırmak için içkime bir şey kattı."

Derin bir nefes alıp onu dikkatle inceledim. Yüzü solgundu. Saç çizgisinde ter damlacıkları belirmişti. Göz bebekleri genişlemiş ve büyümüştü, gözleri cam gibi parlıyordu. "Kusman mı gerekiyor? Otursan mı iyi olur?"

Kafasını salladı. "Hayır. Kusmak için çok geç. İlacın etkisi geçene kadar ondan uzak durmam lazım."

"Tanrım. İnsanlara ilaç verme eğilimi olan akrabalarım sadece bende var sanıyordum." Kolumu beline doladım. Beni destekleyemeyecek kadar iri, ama umarım dengede kalmasına yardımcı olabilirim.

Sola döndük ve durdum, kulaklığı olan, keskin yanakları olan uzun boylu, iri yarı bir adam görünce nefesim kesildi. Gözlerini kısarak kalabalığı tarıyordu, ben de başımı yana çevirip saçlarımın yüzümü örtmesini sağladım.

"Ne oldu?" dedi Ares.

"Teyzemin korumalarından biri." Ona "Creepier" adını taktığım adam.

Düşünmeden, Ares'i en yakın binaya çekiyorum ve Creepier'ın beni görmemesi için dua ediyorum.

"Merhaba! Evlilik cüzdanınız için mi geldiniz?"

Asyalı bir bayan tezgahın arkasından bize tatlı bir gülümsemeyle bakıyor, kısa, ağartılmış saçları yuvarlak yüzüne ve yumuşak, pembe yanaklarına dökülüyor.

"Online başvurunuzu yaptınız mı?"

Hay aksi. Burası Doris'in Rupert'ın beni sürüklemesini istediği yer! Aslında, eminim ki internetten başvurmuşlardır, ama bu nazık bayana bunu söylemem mümkün değil. Pazar günü bir kilisenin önünde çıplak twerk yapıp Cardi B şarkısı söylemeyi tercih ederim.

Ares'e, sonra kapıya bakıyorum. Creepier muhtemelen hala dışarıda beni arıyor. Creepy gelmiş olabilir. Daha da kötüsü, Rupert şu anda evlilik cüzdanını almak için buraya koşuyor olabilir.

Ama Ares'ten benimle gelmesini isteyebilir miyim?

İstemiyor olabilir... "Hayır," diyor kadına.

"Sanırım programı bilmiyordun. Program işleri çok daha hızlı hale getiriyor. Ama sorun değil. Yine de sana yardımcı olabilirim. Aman Tanrım, ben ne yapıyorum

? Ben Pippa!" İnce elini uzattı, uzun tırnakları yeni sürölmüş ojeyle parlıyordu.
"Başlayalım."

Yedinci Bölüm

Ares

Pippa hoş bir kadına benziyor. Sanki en iyi arkadaşları romantizmde önemli bir dönüm noktasına ulaşmış gibi, hevesli ve tatlı bir şekilde sorular soruyor.

Lareina da hoş bir kadın. Ve açıklanamaz bir şekilde seksi. Sesi kadifemsi, konuştuğunda kulağıma hoş geliyor, ama altında biraz da sertlik hissediyorum, bu da ona saygı duymamı sağlıyor. Karakersizlik acınası bir şey. O gargoyle'ların üzerinden tırmanarak balkonuma ulaştığını düşününce, tanıdığım birçok erkekten daha cesur olduğunu söyleyebilirim.

Zaman zaman, sanki tepkilerimi ölçmek istercesine bana yan gözle bakıyor. Adını veya doğum gününü söylediğinde bir şey yapmam mı gerekiyor? Neredeyse aynı yaştayız, ama o çok daha genç görünüyor. Ve daha ince yapılı, kaşları narin bir kavis çiziyor, burnu tatlı ve düz, dudakları yumuşak ve dolgun, uzun uzuvları esnek hatlara sahip. Parmakları soluk ve ince, tezgahın üzerine koyup biraz kıpır kıpır ediyor.

Düşünmeden, rahatlatıcı bir jestle ellerimi onun ellerine doladım. Gözlerini kocaman açarak bana baktı. Hiç kimse onu rahatlatmaya çalışmamış mıydı? Ya da şaşırtıcı derecede soğuk ellerini ısıtmaya?

Çok berbat erkek arkadaşları olmuş olmalı. Onun, açıkça bir pislik olan üvey kuzeniyle çıkmaya zorlanmış olabileceği ihtimali midemde bir asit topu oluşturur.

"Öyleyse bu..." Pippa'nın çok kibar ve profesyonel bir şekilde para istemesiyle, rastgele hayallerimden sıyrıldım. Gözleri parlıyor, ücretini ödeyebildiğimiz sürece bana ve Lareina'ya sessizce mutluluklar diliyormuş gibi. Durum biraz absürt görünüyor. Evlilik cüzdanını alacak kadar fakirseniz ne olur?

Neredeyse ücretini ödeyemeyecek kadar fakir olduğumu söyleyebilmeyi dilerdim, ama Jeremiah teyze hemen bana nakit para verirdi. O çok cadaloz olabilir. Fogeys ailesi endişeli gibi davranıyor, ama sadece benim

istediği şekilde endişeleniyor gibi davranıyorlar. Gerçekten endişeleniyor olsalardı, terfi almak için evlenmemde ısrar etmezlerdi. Ya da daha kötüsü, Queen'i aramaktan vazgeçmemi talep etmezlerdi.

Işıklar çok parlak ve Pippa'nın gülümsemesi çok beyaz. Yüzü, Dali'nin saatlerinden biri gibi biraz erimiş gibi görünüyor. Kafam balon gibi uçup gitmeden veya boynumdan yere düşmeden önce, kendimi sabitlemek için şakaklarıma dokunuyorum. Her iki olasılık da muhtemel görünüyor.

Lareina, cüzdanından para çıkarmak için elini ceketinin içine sokar. Onu durdurmak için elimi uzatır ve siyah American Express kartımı çıkarırım. *Ama durun.* Harvey sinsî bir pisliktir; kredi kartlarımı izliyor olabilir, tabii ki yasadışı olarak. Avukat tutmak istemesi, yasalara uyduğu anlamına gelmez. Bir deste para çıkarır ve kasiyere uzatırım. Bir kadının, özellikle de bana yardım eden birinin ödeme yapmasına izin veremem. Ayrıca... o öpücük muhteşimdi.

"Sen de harika olduğunu düşündün mü?" diyor Lareina, yanakları kızarak.

Şaşıyorum. *Bunu yüksek sesle mi söyledim?* Cevap beklerken gözleri parlıyor ve ben de "Sen de öyle düşünmedin mi?" diyorum. O anın ateşli heyecanı hala kanımda dolaşıyor.

Lareina'nın yüzü daha da kızarıyor. *Çok tatlı.* Gülümsüyorum. *Aslında çok sevimli.*

Belki onunla evlenip terfi alabilirsin! diyor zihnim.

Hayır. Evliliğimde, Fogeys'in aradığı sakinliği ve sosyal zekayı bünyesinde barındıran bir eşe saygı ve ilgisizlik istiyorum. Lareina bu kalıba uymuyor. Bir otelin dış cephesinden tırmanarak komşu balkona ulaşacak kadar inatçı ve çılgın bir kadın, öpüşmesi harika olsa bile, vahşi ve rahatsız edici olacaktır.

Ve onu tekrar öpmek istesem bile.

Pippa, bir kartalın pençelerini hatırlatan bir tutkuyla parayı kapıyor. Ya da bir velociraptorun.

Bir dinazorun? Kafam şu anda çok karışık ve bundan nefret ediyorum. Düşüncelerimi *saf* ve *düzenli* tutarım. Tanıdığımdan beri yirmi dört saat bile geçmemiş bir kadına gülümseme, onu sevimli ya da çekici bulma. Ve kaçmak için paylaşmak zorunda kaldığımız öpücüğü yeniden yaşama. Ve kesinlikle tekrar öpüşebileceğimizi umma.

Lanet olası Harvey. Bana ne halt yedirdi bu adam?

"Sizler çok tatlısınız!" diyor Pippa.

"Teşekkürler!" diyor Lareina gülümseyerek.

"Bunu sık sık duyuyoruz," diye ekliyorum içimden gelen bir dürtüyle. *Sus.*

Ehliyeti cebime sokup Lareina'yı dışarıya eşlik ediyorum. Sokakta yürürken rüzgâr yüzümü ve ellerimi üşütüyor. O elbisesiyle titriyor. Ceketimi çıkarıp omuzlarına sarkıtıyorum.

Bana bakar. "Ya sen?" der, parmakları ceketin yakasını kavrarken. Gerçekten çok sevimli. Ve şeffaf.

"Sorun değil." Ceketimi geri istediğimi söylersem ne derdi acaba? Dudaklarını büküp somurtur mu? Yoksa sadece burnunu çekip geri verir mi? Nasıl tepki verirse versin, sevimli olacaktır. Onu kızdırmamak zor. "Ben erkeğim. Erkekler üşümez."

Onun kahkahası etrafımda yankılanıyor ve kalbime garip, gıdıklayan bir his veriyor. Absürt bir şekilde, kendimi bırakıp onun neşesine katılmak istiyorum. Bu dürtü hem heyecan verici hem de ayılttırıcı. Kontrolü bırakmak için anneme çok benziyorum.

Belki de Lareina'ya kredi kartımı vermeliydim, böylece kalacak bir yer bulabilirdi. Ama Harvey'in adamları izliyor olabilir...

Başım zonklarken yüzümü buruşturuyorum. Sanki akşamdan kalma gibiyim. *Bu ne tür bir ilaç böyle?* Eğlencesiz bir akşamdan kalma acısı mı?

"İyi misin?" diye soruyor.

"Evet. Sadece... başım ağrıyor." Amcamı öldüreceğim. Aslında, onu öldüremem. O ölürse, annem "aile işini" devralma şansı yakalayacak. Annem ve mafyanın gücü bir araya gelirse çok tehlikeli olur. Kardeşlerim ve ben daha yaşlı ve daha akıllıyız, ama o da öyle. Özellikle ilk seferinde başarısız olduğu için, kaçırma gibi kaba bir yöntemi bir daha kullanmayacaktır.

Beni baştan çıkarmak için seksi kadınlar tuttu. En azından Harvey'nin uyarısına göre öyle görünüyordu, ama Bryce ve Josh'un peşinde olabilirler. Onları uyarmalıyım.

Ama önce... Nefes alıp zihnimi toparlamaya çalışıyorum. Lareina'yı güvenli bir yere yerleştirmem, sonra da tamamen normale dönene kadar Harvey'den saklanmam gerekiyor. Sonra, bana komplo kurdukları için Soledad ve Harvey ile hesaplaşacağım ve önümüzdeki üç gün için planladığım randevularımdan hangisinin The Fogeys için uygun bir eş olacağını göreceğim. Cebimdeki evlilik cüzdanına gelince, Los Angeles'a döndüğümde ondan kurtulacağım.

Aniden Lareina kaskatı kesilir ve kendini bana atar, yüzünü göğsüme gömer. "Rupert," diye fısıldar. "Ve Doris. Üvey kuzenim ve teyzem."

Titrer. Korkudan mı, tiksinti mi, emin değilim. Her ikisi de olabilir. Her halükarda, onun bu duyguları hissetmesinden nefret ediyorum. Onu daha sıkı sararım, düşmanlarımdan korurum.

"Buraya evlenmeye mi geldin?" diye biri arkamdan seslenir.

Dönüp, kullanılmış araba satıcısının yapmacık gülümsemesini takınan zayıf, siyah saçlı bir adamla karşılaşıyorum. Paslanmış motorlu parlak bir Mustang'i satmak için can atıyor gibi görünüyor.

Hayır diyemeden, devam ediyor: "Ben Jonny. Siz ikiniz çok yaklaşıyorsunuz, orada sevgiyle dururken sormadan edemedim. Rezervasyon yaptıran çift az önce iptal etti. Gelin, damadın bir fahişeden oral seks yaptığını yakalamış. Anlaşılan gelin bu konuda berbatmış, kelime oyunu kesinlikle kasıtlı!"

Adam gürültüyle gülüyor, dizine vuruyor, tuhaf bir şekilde samimi bir şekilde eğleniyor. Lareina ve ben sadece izliyoruz. Sonunda hiç utanmadan dikiliyor.

"Madem boşuz... Ne dersiniz? Dan-tatata. Dan-tatata!" "Here Comes the Bride" şarkısının girişini söyler ve sonra dikkatini, yüzünü mümkün olduğunca gizlemek için ceketimin yakasını kaldıran Lareina'ya çevirir. "Kızınız zaten giyinik. Ve siz de fena görünmüyorsunuz. Asla unutamayacağınız bir düğün olacak. Garantili!"

İçgüdülerim bu fikri gerçekten beğeniyor. Neden unutamayacağım bir düğün istemeyeyim ki? Ama aynı zamanda beynim, *Hayır, hayır, hayır!* diyor. *Lareina, saygılı ve kayıtsız olabilecek iyi bir eş olmak için fazla vahşi ve ateşli.*

Gözlerimi kısarak, önümüzdeki birkaç gün içinde çıkış yapacak olan kadınları hatırlamaya çalışıyorum. Bir avukat. Bir muhasebeci. Bir model aday. Bir influencer. Meslekleri dışında aklıma hiçbir şey gelmiyor. Profillerinde her ikisi de yer almasına rağmen, yaş aralıkları veya yüzleri bile aklıma gelmiyor. Onlarla tanışmak, zaten sıkışık programımdan zaman çalacak bir angarya olacak.

Ya hiçbiri işe yaramazsa? Junior ortak olmaktan vazgeçecek misin?

Bu olasılıkla yüzleşmek istemediğim için kaşlarımı çatıyorum.

Lareina burada. Ve evlilik cüzdanını da aldın bile.

Onunla evlen ve ortak ol.

Ama o, büyükannemi tatmin edecek kadar saygın bir eş mi? başka bir ses itiraz ediyor, ancak giderek zayıflıyor.

Lareina'nın buruşuk ve lekeli elbisesine bakıyorum, otel duvarını tırmanıp başımı aşağı çekerek öpüşmesini hatırlıyorum. Bu görüntüleri büyükannemin soğukkanlı ve sakin tavırlarıyla karşılaştırıyorum.

Muhtemelen hayır. Ama bu o kadar önemli mi? Birbirimizin sorunlarını çözebiliriz. Güçlü bir hukuk hanedanından gelen bir koca, onun açgözlü akrabalarını uzak tutacaktır. Ve bir eş, terfi anlamına gelir. Lareina sadece tasarımcı elbisesi giyip güzelce gülümseyebilir.

Aniden, bu kadınla evlenmek o kadar da kötü gelmiyor. İşkolik kalbim, tüm randevularımı iptal edip boş zamanlarımı faturalandırılabilir işlerle geçirebileceğimi bile söylüyor.

"Acil rezervasyon ücretini bile almayacağım," diyor Jonny, muhtemelen karar vermemizin çok uzun sürdüğünden endişelenerek.

"Acil rezervasyon ücretiymiş, hadi oradan. Biz olmasak işin olmazdı," diyorum. "O zaman bize indirim yapman gerekmez mi?"

"Dostum." Parmaklarını sallayarak, sararmış dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeyle. "Kendini çok akıllı sanıyorsun, ha?"

"Öyle olduğumu biliyorum." Harvard lisans. Harvard Hukuk. Huxley & Webber. Sayısız yüksek profilli müşteri ve kazanılan ve çözülen davalar. Ve kardeşlerime karşı poker oynarken çok acımasızım.

"O gerçekten zeki," diye ekliyor Lareina, sözleri göğsüme hafifçe çarparak.

"Tamam, tamam. Hey, bu konuda nazik davranabilirim, değil mi? Bak ne diyeceğim: on dolar indirim yaparım, ama bir kuruş daha fazla olmaz, yoksa zarara uğrarım. Hadi." Lareina'ya uzanmaya başlar, sonra yüzüme bakar, fikrini değiştirir ve bize onunla birlikte gelmemizi işaret eder. "Bu taraftan." Önümüzdeki alçak beyaz binayı işaret eder.

Nasıl gözden kaçmış olabiliriz? Siyah gökyüzüne karşı göz kamaştırıcı kırmızı ve mor renkli bir neon tabela parlıyor. Strangers in the Night Chapel. Uzmanlık alanları açıkça belli.

Büyük siyah perçinlerle tutturulmuş, üzerinde siyah demir destek kirişi bulunan sahte ortaçağ tarzı ahşap bir kapıdan geçiyoruz. Etrafta bolca kırmızı ve beyaz kadife var. Altın kurdelelerle süslenmiş birkaç beyaz vazoda sahte mavi çiçekler duruyor. Tavan, Frank Sinatra plaklarının vinil kapaklarından yapılmış kemerli bir tavan.

Jonny avucunu uzatır. "Ödeme peşin. Beş yüz dolar." "Bu mekan için fazla gibi." Eminim ki yiyecek veya içecek olmayacağından eminim. En azından benim dokunacak kadar iyi bir şey olmayacak.

"Alyanslarınızı aldınız mı? Sanmıyorum. Biz sağlıyoruz, ücrete dahil."

"Altın mı?" diye soruyor Lareina.

Burnunu çeker. "Tabii ki. Orijinallik sertifikalarıyla birlikte. Şimdi, avucuma para koy. Nakit veya kredi kartı. Ancak taksit yok."

Fiyat ve yüzükler konusunda şüpheliyim, ama parayı veriyorum. Yüzükler olmadan düğün yapamazsınız. Zorla görücü usulü evlendirilen Huxley'in bile yüzükleri vardı. Tabii ki, Sebastian Jewelry'de özel olarak yaptırmıştı. Los Angeles'a döner dönmez yüzüklerimizi yenileyeceğim.

Altarın hemen arkasında bir sahne var ve üzerinde Frank Sinatra taklitçisi duruyor, beyaz fötr şapka, parlak siyah deri ayakkabılar ve biraz büyük olan açık bej renkli çizgili takım elbiseyle. Bizi görünce orkestra çalmaya başlıyor ve o da "Love Is Here to Stay"i seslendiriyor, boğuk sesi surround ses sisteminden yankılanıyor.

Korku beni sertçe vurur. Lareina'ya bakarak kulaklarından kan akmadığından emin olurum, sonra kendi kulaklarıma dokunurum. Kan yok. *Bir mucize!*

"Devam et," diyor Jonny, dirseğiyle beni dürterek. "Altara doğru yürü."

"Gelin geliyor" ne oldu?" diye soruyorum, hala şokun etkisindeyim.

"Böylesi daha özgün, sence de öyle değil mi? Sana asla unutamayacağın bir tören sözü vermiştim."

Evet, bu doğru. Sahte Sinatra'nın şarkı söyleme sesinin yüksekliği, yeteneğiyle ters orantılı. Sadece tonu yanlış değil, melodiyi de tanınmaz hale getiriyor. Ses aralığı inanılmaz derecede sınırlı, en fazla dört nota söyleyebiliyor, bu yüzden yüksek veya alçak notaları söyleyemediğinde, söyleyebildiği bir notayla değiştiriyor ve daha yüksek sesle söyleyerek telafi ediyor. Nazikçe şarkı söylemesi gereken yerlerde, sahil güvenliği gören bir gemi kazasesi gibi bağırıyor.

Lareina dehşet ve inanamama karışımı bir ifadeyle ona bakıyor. "Bize para ödemeleri gerektiğini düşünüyorum," diye şarkının sesini bastırarak bağırıyor.

"Sadece bir şarkı." En azından, bir tane daha söylemeye çalışmaz *umarım*. Bu, insan haklarına ilişkin tüm uluslararası sözleşmelere aykırı olur. Hatta, uluslararası sözleşmeleri boş verin, bu, Anayasa'nın Sekizinci Maddesine aykırıdır. Anayasal haklarımı ihlal ettiği için onu dava edebilirim!

"Güzel olabilirdi. Sözlerini beğendim."

Ellerine bakıyor, gözleri hüznü ve ben şarkıyı mahveden Sinatra taklitçisini yumruklamak istiyorum.

"Belki de daha iyi müzik olan bir yere gitmeliyiz?" Gözleri çıkış ile sunak arasında gidip geliyor. Jonny hafifçe ağırlığını kaydırarak bizimle kapı arasına giriyor ve "*Para iadesi yok*" diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Kimse benimle istediğim şeyin arasına giremez. Bu pisliği yolumdan çekmeli miyim? Zor olmaz. Bryce, Josh ve ben güreşerek ve birbirimizin canını sıkarak büyüdük, ayrıca kardeşlerim Jonny'den daha iri ve daha güçlü.

Ama Lareina'nın açgözlü teyzesi ve üvey kuzeni dışarıda bekliyor olabilir. Üvey kuzenini ve teyzesinin yanında getirdiği "korumaları" alt edebilme ihtimalim ne kadar? Ben iyiyim, ama üç adama karşı, ikisi profesyonel?

Şimdi, büyükanne memnun etmek için doğrudan Harvard'a gitmek yerine, bir yıl boyunca Tayland'da kickboks ustasıyla antrenman yapma teklifini kabul etseydim diyorum. Anayasa hukuku mahkemede benim süper gücüm, ama mahkeme dışında pek bir işe yaramıyor.

Ve eğer başarısız olursam, Lareina'ya ne olacak? Şüphesiz, akrabaları tarafından para için daha da kötü bir şekilde istismar edilecek. Onun güzel yüzüne, geniş, masum gözlerine ve tatlı dudaklarına tekrar bakıyorum. Onun ne kadar değerli olduğunu bilmiyorum, ama insanların birkaç bin dolar için onurlarını ve insanlıklarını feda ettiklerini gördüm. Akrabaları onu sömürdükten sonra, onlar için bir rahatsızlıktan başka bir şey olmayacak.

Onun acı çekmesine izin veremem. Bu düşünce kafamda netleşir ve zihnimin merkezini işgal eder, sağlam bir inançla kalbime yayılır.

Taklitçi "Love Is Here to Stay"i bitirip "Fly Me to the Moon"u söylemeye başlar. *Hayır, olamaz.* Bu şarkıyı bitirirse, doğrudan akıl hastanesine uçarız.

Kara bir ifadeyle, kolumu Lareina'nın dizlerinin altına sokup onu kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve kollarını boynuma sıkıca sarıyor. Sıcak ağırlığı çok iyi geliyor, bana uyuşturucunun yarattığı bir halüsinasyon değil, gerçek, etten ve kandan bir kadını tuttuğumu hatırlatıyor. Hafif bir limon kokusu ve başka bir şey kokuyor, tatlı ama şekerli değil. Şarkıyı bitirmek için neredeyse koşarak mihraba gidiyorum.

Şarkıcıdan bir adım uzaklıkta durduğumuzda, o da durur. "Merhaba," der gülümseyerek.

"Selam."

Gülümsemesi genişler ve göğsü şişer. Eğer şarkı söylemeye devam etmeye çalışırsa, ona hayalarından tekme atacağım, böylece gerçekten çılgın atacak bir nedeni olacak.

Belki de aile mücevherlerine yönelik yakın bir tehlike sezdi, çünkü şarkıyı bitirmeye çalışmaz. "Bize katıldığınız için çok mutluyum. Her çift Sinatra anını hak eder."

"Evet, ve İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni siktir et."

Parmağını salladı. "Burada karın dışında kimseyi sikme. Biz sağlıklı bir işletmeyiz." Sahte Sinatra bir saniye gözlerimin içine baktı. "Tanrım, ne çekmişsin? Hubble'dan daha yüksekte misin?"

Ha! En azından kafam güzel olsa iyi olurdu. Harvey'nin bana verdiği şeyden daha az tehlikeli olurdu. "Kafam güzel değil," diye karşılık veriyorum.

"Çabuk olabilir mi?" Lareina endişeli bir sesle sorar. "Gelininizi yere indirmeyecek misiniz?" Sinatra sorar.

Kaşlarımı çattım. Onun hissettirdiklerini çok seviyorum. "Zorunda mıyım?"

"Uh..." Omuz silkiyorum. "Sanırım hayır. Hızlı olmasını istiyorsan, ehliyetini ver."

Ceketimin cebine uzanıp ehliyetini ona uzattı. "Bunu yasal olarak yapabilir misin?"

"Tabii ki!" Göğsünü şişirir. "Ben yasal olarak lisanslı ve onaylanmış bir nikah memuruyum ve bununla gurur duyuyorum!"

"Şarkı söylemenle de gurur duyuyorsun," diye mırıldanırım. En azından öyle yaptığımı sanıyordum, ama çok yüksek sesle konuşmuş olmalıyım, çünkü beni duyuyor.

"Tabii ki. Burada herkes Elvis'i taklit ediyor. Çok sıkıcı."

Tanrıya şükür Elvis'i seçmedi. Dayanılmaz olurdu.

Sinatra bana bakar. "Bu kadını, hastalıkta ve sağlıklıta, iyi ve kötü günlerde, zengin ve fakirde, ikiniz de yaşadığınız sürece ona sadık kalarak, yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

Ağzımı açıyorum. "Ben..." *Kahretsin. Evlilik öncesi anlaşma!*

Neden kendimi tuhaf hissettiğimi şimdi anladım. Üvey annemin annesinin bana bıraktığı devasa miras sayesinde iki milyar doların üzerinde bir servetim var. Anlaşma olmadan evlenmek aptallık olurdu.

"Dur!" Lareina aniden diyor. "Evlilik sözleşmesini unuttum!"

Bekle, ne? "Ne?"

"Ben korunmalıyım, sence de öyle değil mi?"

Çoğu insan bunu düşünmez. Onun mirasının, zaibatsu büyükannemin bana bıraktığından daha büyük olduğunu sanmıyorum. "Yaklaşık iki milyar değerindeyim," diyorum, riske girmeden konuşmaya çalışarak — bir süredir hesaplarımı kontrol etmedim. Ama miktar birkaç milyon farkla, buna oldukça yakın olmalı.

Bana şaka yapıyormuşum gibi bakıyor. Sinatra yüksek sesle homurdanarak gözlerini deviriyor.

"Çok komik," diyor. "Sanki milyarderler burada evlenirmiş gibi. Ve sanki *öyle* giyinirlermiş gibi. Ayrıca, akıllı olsaydın, evrak işlerini şimdi değil, daha önce halletmiş olurdun."

"Bana aptal mı diyorsun?" diye kaşlarını çatıyorum.

"Tabii ki hayır." Kaşlarını kaldırarak "*Evet*" diyor. "Peki ya evlilik öncesi anlaşma? Beni ne sanıyorsun? Avukat mı? Bu benim maaşımın çok üzerinde!"

"Belki de hukuk hizmetleri artı düğün paketi sunmayı düşünmelisin," diyor Lareina. Ciddi olduğunda öpülesi bir hal alıyor, o halde neden tüm bunları atlayıp doğrudan gelini öpme kısmına geçmiyoruz? Bu tören zaten berbat bir hal aldı. En azından iyi kısmını yapalım...

Sinatra elini sallar. "Boş ver. Cömert hissediyorum, bu yüzden sana yardımcı olacağım. *Ücretsiz olarak.*" Bana döner. "Bu kadını, hastalıkta ve sağlıklıta, iyi ve kötü zamanlarda, zengin ve fakirde, ikiniz de yaşadığınız sürece, *onun saçmalıklarını kabul etmeden*, yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

Ne oluyor? Bu yasal olarak bağlayıcı değil *ki*. Ona bunu söylemeliyim, ama nedense ağzım beni dinlemiyor. Ayrıca, evet demek en iyi fikir gibi görünüyor, özellikle de Lareina bana parlayan gözlerle ve güzel bir gülümsemeyle bakarken, sanki gerçekten mutlu bir gelinmiş gibi. Kafamın içindeki küçük bir ses, evet dersem hukuk diplomamı yakabileceğimi söylüyor, çünkü aptalca davranıyorum ve kendimi ileride her türlü hukuki soruna maruz bırakıyorum. Evet, bu doğru, ama Lareina'yı memnun etme isteği karşı konulmaz. Bu sadece basit bir evet, hadım edilme değil. "Evet."

"Ve sen" — Lareina'ya dönerek — "bu adamı, hastalıkta ve sağlıklıta, iyi ve kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, *onun saçmalıklarını kabul etmeden*, ikiniz de yaşadığınız sürece, yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum!" diye cevaplar, beklediğimden daha coşkulu bir şekilde. "Ama bunu soruya eklemek gerçekten uygun mu?"

"Hayır," diye mırıldanırım.

Aynı anda Sinatra, "Elbette. Sizin nikah memurunuz olarak, bu benim yetkim dahilinde. Ayrıca, bu sizinle Tanrı arasında yapılan ciddi bir sözdür" diye haykırır.

Adama bakıyorum. Onun varlığında, yeteneğinde veya törende tanrısal hiçbir şey yok.

"Sizi karı koca ilan ediyorum."

Bir anlık sessizlik. "Gelini öpebilirsin" kısmı nerede? Bu, düğünün en önemli kısmıdır.

İtirazımı dile getirmeden önce, Lareina "Yüzükler nerede?" der.

"Oh. Onları siz mi ödediniz?" Sinatra'nın gözleri sağa sola kayar. "Bir saniye. Çoğu insan onları buradan almaz."

Jonny iki yüzükle koşarak gelir. Altından çok gümüşe benziyorlar.

"Gerçek beyaz altın!"

"Ben de Noel Baba'yım," diyorum.

"Bunun altın olmadığını mı

söylüyorsun?" "Eğer uyuyorsa..."

"Bu gerçek altın. Garanti ediyoruz. Burada satılan her şey bir haftalık garanti ile satılıyor."

Ticarete elverişlilik yasası gereği bir haftadan fazla garanti vermelerini talep etmeliyim. Ama zaten daha iyi yüzükler alacağım, neden bu konuyu tartışayım ki? Jonny ve sahte Sinatra'nın bana sahte ürünler satması canımı sıkıyor olsa da...

Lareina'yı indiriyorum, onu kollarımda tutmadığımda aniden hissettiğim soğukluktan nefret ediyorum. Ağzım sıkılaşıyor — o gerçekten daha iyi bir malzemeyi hak ediyor, en azından platin — daha küçük yüzüğü Lareina'nın parmağına takıyorum. Boyutu tam uygun ve Lareina ile tanıştığımdan beri günün tüm olayları kaderimde varmış gibi geliyor. Queen ile tanıştığım gibi.

Nasıl olduğunu merak ediyorum. Umarım teyzesi ve amcası ona iyi davranıyordur, Lareina'ya davranıldığından daha iyi. En azından, giysileri ve beslenmesi ne kadar kötü olursa olsun, kimse miras için Queen'e zarar vermez.

Lareina yüzüğü parmağıma takıyor. Yüzük o kadar ucuz ki içim acıyor, ama onun parmağındaki eşini görünce bir şekilde sorun olmaktan çıkıyor.

Sinatra sertifikayı imzalar ve birkaç şey yazar. Sonra bize gösterir. "Gördünüz mü? Her şey yasal ve uygun. Ve şimdi" — bir eliyle abartılı bir hareket yaparak anı vurgular — "gelini öpebilirsiniz."

Sonunda.

Başımı eğip dudaklarını tatmaya başlıyorum. Gözleri parlayarak bana bakıyor.

"Fotoğrafçı bu anı ölümsüzleştirirken ben sana serenat yapacağım," diyor Sinatra.

An bozulur. "Lütfen yapma." Elini elimle birleştiririm, sonra o "Fly Me to the Moon"u bitirip ikimizi de ömür boyu kalıcı olarak yaralamadan önce dışarı fırlarım.

. Hiçbir terapi bizi iyileştiremez.

Jonny bu sefer bizi durdurmaya çalışmaz. "Mutlu düğün gecesi!" diye bağırır ve kocaman bir gülümsemeyle el sallar.

Kapıyı tekmelerek açtım ve hemen dışarıda duran solgun bir adama çarptık. Kısa, çilek sarısı saçları kafasına jöle ile yapıştırılmıştı. Hiperpigmentasyon burnunu ve yüzünü lekeliyordu ve soluk kirpikler, sürungen yeşili gözlerini çevreliyordu. Beyaz şakayık yaka çiçeği ile tamamlanmış fildişi rengi smokininin altında omuzları biraz dardı.

"Hey!" diye bağırır ve bizi itmeye başlar. Gözleri Lareina'ya takılınca gözleri büyür. "Sen!"

"İğrenç," diyor Lareina.

"Sen kimsin?" Ben öne çıkıp onu vücudumla koruyorum.

"Ben Rupert Fage." Adını sanki bilmem gerekiyormuş gibi söylüyor. "Peki bunun önemi ne...?"

"Ben onun *nişanlısıyım*." Son kelimeyi uzatarak, her heceyi vurgular.

"Üvey kuzenim," diye açıklıyor Lareina. "Uyuşturulup Vegas'a götürülüp evlendirildiğim kişi. Sana daha önce söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Senin mirasını isteyen meteliksiz bir ezik," diyorum.

Yüzü ilginç kırmızı ve mor tonlara büründü. "Bu işe karışma!"

"Yapamam. O artık benim karım."

"*Karın* mı? Bu bir şaka mı?" Gözleri benim ve onun parmağına düşer. "Bu ucuz bir şey! Meşru olamaz."

"Bunu Nevada eyaletine sor." Kafam giderek bulanıklaşıyor. Rupert yüzükler konusunda haklı. Bunlar sadece ucuz bir şey değil. Görünüşleri de öyle. "Ama bilmiyorsan, ABD'de hiçbir eyalette alyansların fiyatını belirleyen bir yasa yok."

"Evlenebilirsin!" diye bağırdı, göğsü inip kalkıyordu.

"Ama o zaten evlendi. Ve parmağında başka bir yüzük için yer yok." Elini elimle birleştirip ağzıma götürdüm ve sahte altın yüzüğü öptüm - şimdiye kadar harcadığım en iyi 500 dolar - ona meydan okurcasına baktım. Alnındaki damarlar şişer, küçük kan damarları gözlerinin akını kırmızıya boyar. Burun delikleri genişler. Alnına bir çift boynuz takılsa, saldırmaya hazır deli dana hastalığına yakalanmış bir boğa gibi görünür. Lareina'nın alyansına gülümserim, sessiz provokasyonumun o şişkin damarlardan birini patlatmasını umarak.

"Bunu yapamazsın! Seni aptal kaltak, her şeyi mahvedeceksin!" Lareina'yı yakalamak için öne atıldı.

Onun önüne geçtim. "Geri çekil."

"Sen *geri çekil lan!*" Bana itti, sonra hızlıca yumruk attı ve beklenmedik bir şekilde karnıma sertçe vurdu.

İlaçların etkisiyle dengem bozulur ve ani saldırı beni sendeletir, sonra kaldırımdan çıkıntı yapan bir şeye basar ve kıcımlın üstüne düşerim. Düşüş canımı acıtmaz, ama ani olması beni bir an şokta donup kalır. Ne kadar onursuz bir durum. *Siktir*.

"İyi misin?" Lareina eğilip bana bakarken, heterokromatik gözleri endişeyle açılır. Arkasında parıldayan kör edici sarı ve kırmızı ışıklarla, beni koruyan bir melek gibi görünür.

Yanan ormandaki kulübeden beni kurtarmaya gelen kız gibi.

Parmaklarımla yumuşak yanağını okşadım, başparmağımın ucuyla titreyen dudaklarını okşadım. "Kraliçe."

"Ares?"

Rupert kolunu yakalayıp onu yukarı çeker. "Seni fahişe, yaptıklarının bedelini ödeteceğim."

O, ondan uzaklaşmaya çalışır, kolunu sallayarak onun tutuşunu gevşetmeye çalışır. "Dur! Bırak beni!"

"Bu lanet evliliği iptal edeceksin!" der ve onu sarsarak yüzüne tükürür.

Adi herif. Görüşüm ve dengem hala biraz bozuk olsa da ve ilaçlar hala kafamdaki dişlileri tıkıyor olsa da, her şey netleşmeye başlıyor. Günüm beni bu noktaya getirdi.

Kendimi yukarı itiyorum. "Onu bırak."

"Siktir git," dedi, başkalarına karşı güçlü ve iktidar sahibi olduğunu hisseden bir adamın kendine güveniyle alaycı bir şekilde. Yanılgı sonsuzdur. "Yüzünü tekmelemeden önce defol git."

Omuzlarımı silkiyorum. "Eminim deneyeceksin."

Alaycı bir şekilde gülümser ve onu daha sıkı tutar. "Ne yapacaksın, ezik?"

"Onun şövalyesi olup onu koruyacağım." Sözler nefes almak kadar doğal bir şekilde ağızından dökülür.

"Şövalye mi?" O gülüyor. "Zırhın biraz paslanmış görünüyor dostum..."

Dirsekine tekme atarak Lareina'yı bırakmasını sağladım. Sonra yumruğumu yüzüne indirdim. Başı geriye doğru savruldu, burnundan ve ağızından kan fışkırdı.

tatmin edici bir kırmızı fıskiye içinde. "Müdür." Bacakları titremeye başlar ve ben onu karnına o kadar sert bir tekme atarım ki belinden ikiye katlanır. "Ve faiz."

Yere yığılır ve kalkamaz, ama kalkarsa da şaşırmam. Lareina yüzüme dokunmaya başlar. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm. Acıyor mu? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yüzümde çarpık bir gülümseme belirir. Endişelendiğinde çok tatlıdır, özellikle de benim için endişelendiğinde. Şövalyeler kraliçeleri için yaralanmak zorundadır. Kahretsin, bu bir onurdur. "Hayır. Ama beni biraz kucaklayabilirsen çok sevinirim."

"Tabii ki." Beni kucaklıyor, kollarıyla beni sıcak bir koza gibi sarıyor. Limon kokusu burnumu gıdıklıyor ve saçları ellerimin üzerinde yatan sıcak ipek gibi. Onu korumam gerekiyor, ama nedense o beni kucakladığında dünya huzur içindeymiş gibi geliyor.

Ben de onu sıkıca kucaklarım, sonra gözlerimi kapatıp gardımı indiririm.

Sekizinci Bölüm

Lareina

Ares kollarımda yığıldı. Rupert ona ne kadar sert vurmuştu?

Keşke üvey kuzenim çöp gibi zayıf bir salak olsaydı, ama yıllarca karate çalışarak şaşırtıcı derecede güçlü olmuş. Karnına aldığı yumruk Ares'i çok acıtmış olmalı.

O, önümde aşılmaz bir duvar gibi durup "Onun şövalyesi ol ve onu koru" dediğinde, kalbim sıcak bir duygu ile doldu. Akşam ilerledikçe giderek daha fazla kendinden uzaklaştığı için, ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum. Sürekli terliyor, ama bunun farkında değil galiba. Ten rengi de pek iyi değil, özellikle öğleden sonraki haline kıyasla. Bronz teninin altında hafif bir solgunluk var, bu da bana onun ne almak zorunda kaldığını merak ettiriyor. Sürekli annesi ve ailesi hakkında mırıldanıyor. Yasalar ve dinazorlar hakkında çok fazla konuşuyor. Sonra "daha iyi donanım" gibi rastgele şeyler söylüyor.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Sadece başını salladı. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Emin değilim. Otele mi?" Yorgunluk beni ağırlaştırıyor. Ayrıca, hasta olduğu halde böyle dışarıda dolaşması muhtemelen iyi bir fikir değil. Doris ve arkadaşları bana ilaç verdiğinde, durumum düzelmeden önce daha da kötüleşiyor, çok daha kötüleşiyor.

"Ama akrabaların orada, değil mi?"

"Muhtemelen, evet." Ya da değil, çünkü beni yakalayıp Rupert ile evlenmeye zorlamaktan başka bir şey düşünmüyorlar. Artık bir rakip olduğunu bildikleri için daha da çaresiz olacaklar.

"Başka bir otele gidebiliriz."

"Doğru. Vegas otellerle dolu. Ben öderim." Ares tanıştığımızdan beri her şeyi ödüyor. Daha önce bana para vermeye bile çalıştı.

O anda da benim şövalyem olmayı mı düşünüyordu? Binlerce kelebek karnımda uçuyor ve ben dudaklarımı birbirine bastırarak içimden geçen sıcaklığı

tadını çıkarmak için dudaklarımı bastırıyorum.

"Bunu nasıl yapmana izin verebilirim? Karım ödeme yapmaz. Param var."

"Tamam, yarı yarıya. Yemin, birbirimizin pisliğini almayacağımızı söylüyordu."

Yavaşça başını sallar. "Yasal olarak bağlayıcı değil. Ayrı bir sözleşme gerekiyor. Ben hallederim, kendimi daha iyi hisseder hissetmez."

"Neden? İki milyar dolarlık bir servetin olduğu için mi?" *İki milyar dolar, hahaha.* Biraz sevimli. YouTube'da gördüğüm, meşe palamudu zulalarını koruyan küçük bir sincapı hatırlatıyor.

Ares'in ifadesi ciddidir. Sanırım mizahım işe yaramadı. "Sadece parayla ilgili değil. Paranın olmaması birçok şeyi mahvedebilir. Tıpkı annemle babamın evliliğinde olduğu gibi."

"Kötü müydü?" diye dikkatlice soruyorum. Ailesini merak ediyorum, ama meraklı biri gibi görünmek istemiyorum.

"Korkunçtu. Kimsenin ölmemesi bir mucize." Artık sözleri daha belirsiz.

Vay canına. *Çok kötü* bir kavga olmuş olmalı. Doris, bir arkadaşının boşanmasını dedikodu yaparken, çiftin her kuruş için ne kadar acımasızca kavga ettiğini nefes nefese anlatmıştı. Hatta köpeği kimin alacağı konusunda bile tartışmışlardı ve koca, zavallı İskoç terrierini ikiye bölmeyi önermişti, çünkü bu, köpeğin velayetini karısına vermekten daha iyi olurdu. Görünüşe göre, ayrılan bir çiftin bu kadar çirkinleşmesi normalmiş ve bu da daha hafif vakalardan biriymiş. Muhtemelen bahçelerindeki her bir toprak parçası için de kavga etmişlerdir.

"Evlilik öncesi anlaşma yardımcı olabilirdi, ama onlar böyle bir anlaşma yapmamışlardı. İlk görüşte aşk. Tenerife'de kaçtılar. Tutkulu ve şık bir başlangıç, dağınık ve çirkin bir son. Babam daha iyi bilmeliydi." Ares pişmanlık duyuyor gibi. Belki biraz da kızgın.

O zaman neden bir tane istediğini açıklıyor. Ben de bir tane istiyorum. Artık başkalarının kaprislerine karşı kendimi savunmasız bırakmayacağım. Ares'in benim şövalyem olacağını ve beni koruyacağını söylemesi heyecan verici ve duygulandırıcı, ama Doris de ben yetim kaldığımda ve büyükbabam vefat ettiğinde benzer bir duygu ifade etmişti. Gözlerime bakabilmek için çömeldi, sonra beni sıkıca kucakladı. "Zavallı çocuğum. Seni koruyacağım."

Demek istediği şeydu: "Seni hayatta tutacağım, böylece paranı kullanabileceğim."

Onun cam gibi gözlerine bakıyorum. Paramı alacağını sanmıyorum — iki milyar doları olduğunu söyledi, bu da Doris ve Vernon'la büyük bir tezat oluşturuyor, çünkü onların parası rahat yaşamak için yeterli ama hak ettiklerini düşündükleri lüksü yaşamak için yetersiz. Benim net değerimin onunkinin yaklaşık otuz katı olduğunu fark edince daha fazlasını isteyebilir.

Ama umarım mirası ve evlilik öncesi sözleşmesini — evlilik sonrası sözleşmesini mi demeli? — o açgözlüleşmeden halledebilirim.

Eğer açgözlü hale gelirse.

Yürümeye başlıyoruz. Rupert kendine gelmeden önce aramızda biraz mesafe koymalıyız. "Evlilik öncesi sözleşme imzalayacağız. Ama bunun için kendi avukatım lazım."

"Evet, canım," diyor Ares, çarpık bir gülümsemeyle.

"Ve 'benim saçmalıklarımı kabul etmemek' konusunda fikrini değiştiremezsin." "Elbette."

Bir an sessizlik. "Senin bokunu almayacağım konusunda fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi sormuyorsun."

Başını eğiyor. "Değiştirecek misin?" "Hayır. Ama endişelenmen gerekmez mi?" "Gerekir mi?"

Gözlerimi kısarım. "Her şeye soru ile cevap vermediğinde daha hoş oluyorsun."

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirir. "Bu yakışık almıyor. Özür dilerim, ama ben uyumlu biriyim. Neden fikrini değiştirmeni dert edeyim ki? Karım benim paramı harcamalı." Göz bebekleri daha da büyümüş ve muhtemelen neyi kabul ettiğini fark etmeden uyumlu davranıyor. Muhtemelen Nevada eyaleti bunu yasal olarak kabul etse de, evliliğimizin teknik olarak gerçek olmadığını da unutmuştur.

Gösterişli bir otele girip bir oda tutuyoruz. "En güzel süit lütfen," diyorum. Bir kez olsun *kendime* ve *sevdiğim* birine lüks bir şey yapmak istiyorum. *Oh, durun.* Tasarruf etmem gerekiyor. "Aslında iki yatak odalı bir süit."

Resepsiyonist kimliklerimizi aldıktan sonra kredi kartı istedi. Ne yazık ki üzerimde kredi kartı yoktu, bu yüzden Ares ön yüzünde şirketin adı yazılı olan harcama kartını verdi.

"Bunu yapabilir misin?" diye fısıldarım. "Biz çalışmıyoruz. Sen çalışıyor musun?"

"Hayır, ama yeterince nakitim yok ve bu kart şirketime bağlı, bu yüzden amcam izini süremez. Ücreti sonra hallederim," der omuz silkerek. "Sen süit istiyorsun, ama bunu karşılayacak kadar nakitimiz yok."

Biraz kaşlarımı çattım ama ona izin verdim. Konsiyerj bizi süitime götürmek için aceleyle dışarı çıktı. Ne kadar güzel. Doris'in rezervasyon yaptığı otel de aynı hizmeti sunuyor muydu? Öyleyse, benim uyuşturulduğumu nasıl açıkladı?

Ya da belki de insanlar umursamıyor. Tıpkı evimdeki çoğu personelin, kötü bir şeylerin döndüğünü bilmesine ya da şüphelenmesine rağmen

kötü bir şeylerin döndüğünü biliyor ya da şüpheleniyorlardı. Rüşvet verdiğim kişiler umursuyordu, ama onlar bunun için para alıyorlardı.

Süite giriyoruz. Kapıcı etrafımızda dolanıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa —"

"İhtiyacımız yok." Gülümsüyorum. "Oh, biri bizi sorarsa, burada değiliz. Takipçim var, ondan kurtulmaya çalışıyorum. Çok ısrarcı bir eski sevgilim, anlarsın ya."

"Tabii ki. Elbette. Ne kadar korkunç," diyor, elinden geldiğince ikna edici bir şekilde. Beni tuhaf bulsa da umurunda değil.

Sonra Ares'in peşinde olan ürkütücü adamı hatırlıyorum. "Ve kocam da," diye ekliyorum çabucak, sonra "kocam" kelimesinin dilimde ne kadar samimi hissettirdiğini fark edip kızarıyorum. Hiç erkek arkadaşım ya da nişanlım olmamışken bu çok garip. Kimse bana evlenme teklif etmedi ve tüm flört sürecinden mahrum kalmış gibi hissediyorum.

Kadın gittikten sonra, Ares yatağa sendeleyerek gider. "Uyumak ister misin?" diye sorarım.

"Evet."

"Sanırım pijama vermediler."

"Sorun değil." Ayakkabılarını çıkarır, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başlar, parmakları şaşırtıcı derecede çeviktir. Reflekslerinin zayıf olduğunu düşünürsek, düğmelerle uğraşacağını sanmıştım. O zaman yardım edebilirdim...

Kes şunu.

Ama öpücük muhteşemdi. O da harika olduğunu düşündü. Tekrar öpüşebiliriz. Ya da belki daha fazlasını yapabiliriz.

Ve ona korkunç yararı gösterecek misin? Üzerine kusabilir.

Zihnim gerçekliği görmezden gelmeme izin vermediğinde nefret ediyorum.

Çünkü hiçbir şey gerçekliği yenemez.

Yirmi iki yıl önce yangında omzumda oluşan yanık izi yıllar geçtikçe giderek daha da kötüleşti. Çukur izleri hiç solmadı. Aksine, ben büyüdükçe uzadılar. Dişlere benziyorlar ve aralarında *I harfine* benzeyen bir şey var. Doris, kurtulamadığım bir yara izim olmasının korkunç olduğunu söyledi, çünkü hiçbir erkek bu kadar hasarlı ve şekli bozulmuş bir kadını istemez.

"Rupert'a şükürler olsun! O seni kurtarmasaydı, durum daha da kötü olabilirdi!" dedi bana birden fazla kez, beni yangından kurtaranın üvey oğlu olduğunu unutmamam için.

O ve Rupert, *I* harfinin muhtemelen korkunç bir şeyi temsil ettiği hipotezini kurdular, çünkü başka neden biri beni bununla damgalasın ki? Bu iz utanç verici olmalı ve ben bunu hak etmek için ne yaptığımı düşünmeliyim.

Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Beni bu kadar yaralayan şey, korkunç bir şey olmalı, beynime kalıcı olarak kazınacak ya da kalıcı olarak silinecek kadar korkunç. Doris'in tuttuğu terapist, muhtemelen ikincisi olduğunu söyledi. Utanç duygumu hafifletmek için yara izini saklamam ve nasıl aldığımı fazla düşünmemeye çalışmam gerektiğini söyledi. "*I* herhangi bir şey olabilir. Ya da hiçbir şey."

Onun için söylemesi kolay, çünkü yara izi onun vücudunda değil. En azından Jezebel'in baş harfi *J* değil. *I* ile başlayan başka kötü şeyler var mı? *H* olsaydı, "hoe" (fahişe) olduğunu tahmin edebilirdim, ama bu biraz uydurma gibi. Çok pleb ve aptalca. Bu kadar ileri gideceksen, *W* ile başlayan whore (fahişe) derdin.

Hoş olmayan düşünceleri bir kenara iterek, yatağın benim tarafına uzanıp Ares'in soyunmasını izliyorum. Daha fazla düğme açılıyor ve gergin, altın rengi teni daha fazla ortaya çıkıyor. Takım elbisesinin ona çok yakışmasından, onun bir ofis çalışanı olduğunu düşünmüştüm, ama göğsündeki ince kaslar kalın, karın kaslarındaki çizgiler derin ve gölgeli. Koyu renkli tüyler karnını kaplıyor, sonra kemerinin altında kayboluyor.

Kol düğmeleri, onun tarafındaki komodinin üzerinde tıkırdar. Gömlek yere düşer. Omzunun üstünden bileğine kadar uzanan uzun, kıvrımlı yanık izlerini görünce hafifçe nefesimi tutarım. Bu izler hafifçe kabarık ve soluktur, ancak birkaç iz, normal ten renginden bir veya iki ton daha koyudur. Sağ kolunun en az dörtte birini kaplayan soluk izlerin üzerinde kıl çıkmaz.

Benim bakışlarımı fark etmiyor gibi görünüyor. Ya da belki de beni görmezden geliyor. Giysilerini çıkarırken yüzünde metodik bir sakinlikten başka bir şey görünmüyor. Kemerini çözüp pantolonunu indiriyor. Alt vücudu üst vücudundan daha kaslı ve güçlü, hareket ederken gergin kasları dalgalanıyor. Rupert'a attığı tekme çok acıtmış olmalı. Keşke hayalarına tekme atmasaydı. Rupert'ın hayaları gerçekten parçalanmış olsaydı, beni rahat bırakmaya karar verebilirdi.

Ares hareket ederken, uyluk kısmında küçük, üçgen şeklinde bir yanık izi fark ettim. Bu iz, kolundaki izlerle aynı zamanda mı oluşmuştu? Bu izleri oluşturan olayla ilgili herhangi bir şey hatırlıyor muydu? Yoksa çok travmatik bir olay mıydı? Böyle bir yaralanma oldukça kötü olmalıydı, değil mi?

"Onları nasıl aldın?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Ne demek istediğimi anlıyor. "Orman yangınında. Biri beni kurtarmasaydı daha kötü olabilirdi," diyor sessizce.

"Seni rahatsız ediyorlar mı? Yani... Sence... iğrençler mi?"

"Yaralar mı?" Sallanarak kaşlarını çattı ve koluna baktı. "*Sence* iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kafamı sallarım. "Sana zarar veren şeyden kurtuldun. Bana kalırsa, önemli olan tek şey bu."

Alnındaki gerginlik azalır. "Öyleyse. Sen istemediğin sürece, onları saklamaya çalışmayacağım."

"İstemiyorum." Ellerimi yastığın üzerine koyup çenemi ellerimin üzerine dayadım. Bakışlarım gümüş alyansa takıldı. Amcası ona bir şey içirmiş olsa da, benimle evlenmek zorunda değildi. O zamanlar hala akıllı başındaydı ve hayır diyebilirdi. Öyleyse neden evet dedi? "Sence ben güzel miyim, Ares?"

"Evet," diye hemen cevaplar.

"Bazı yanık izlerim olsa bile mi?" Başını sallar. "Evet."

"Nerede ve ne kadar büyük olduğunu sormadın."

"Sormam mı gerekiyor?" Şaşkınlıkla dudaklarını sıkıştırır. "Bence sen olduğun gibi harikası. Cesur ve akıllı. Güzel." Gülümser ve yatağın kendi tarafına uzanır. "Benim izlerimi sorun etmiyorsun. Neden senin izlerini umursayayım ki?"

"Çünkü ben bir kızım...?"

O burun kıvrır. "Sen aptalsın." Gözleri kapanmaya başlar.

Yerimi değiştirip onun uykuya dalmasını izlerim. Göz kapakları kapanırken titriyor, çok güzel. Yüzündeki gerginlik kaybolur ve eğimli kaşlarından dolgun, rahatlamış ağzına kadar çarpıcı güzellikteki yüz hatları ortaya çıkar. Tüm vücudu, yüksek performanslı bir makinenin gücü kesilir gibi yavaşça gevşer.

Gelinlik o kadar rahat değil, ama yardım almadan kendim soyunamıyorum. Doris bu kıyafeti sadece güzel olduğu için değil, beni çaresiz bıraktığı için seçti.

Bence sen olduğun gibi harikası. Cesur ve akıllı. Güzel.

Ares'in sözlerini hatırlayınca gülümsüyorum. Kimse bana hiç çekinmeden güzel dememişti. Ve akıllı! Doris beni çoğunlukla evde okuttu, ancak kendi başa çıkamadığı konularda birkaç çevrimiçi derse kaydettirmek zorunda kaldı. Ama iyi bir üniversiteye girebilecek kadar başarılı olamadım.

Sadece çevrimiçi bir üniversiteye gidebilirdim ve Doris, gitmeme izin vermezse kötü görüneceği için buna izin verdi.

Kocam benim cesur, zeki ve güzel olduğumu düşünüyor!

Sevinç ve beklenti kalbimde taklalar atıyor. İlk kez hayatımın sonunda doğru yolda olduğunu hissediyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Ares

"Bizi yakalamadan gitmeliyiz."

Bir kadın elini uzatıyor. Uzun, ince parmaklarına, şeffaf teninin solgunluğuna bakıyorum. Serbest bırakılmış altın sarısı saçları soğuk esintiyle dalgalanıyor ve yetişkin yüzünü görmemi engelliyor. Daha önce olduğu gibi beyaz bir elbise giyiyor. Kulağının arkasına takmış olduğu küçük pembe çiçeğin yaprakları dalgalanıyor.

"Kraliçe?" diye mırıldanıyorum. Yüzünü göremiyor olmam ya da artık yetişkin olmamızın önemi yok. Kalbimin hızlanması ve vücudumdaki her hücrenin haykırmasından, onun o olduğunu anlıyorum.

Fogeys yanılıyor, diye düşünerek zafer kazanmış gibi hissediyorum. O gerçek ve şu anda burada

"Hadi ama. Bütün gün burada uzanıp duramayız. Gitmeliyiz."

Nereye? Tıpkı

Yirmi iki yıl önce olduğu gibi. Neler olduğunu hiç bilmiyorum, ama ona güveniyorum.

Ceketimi çıkarıp Queen'in üzerine örtüyorum, rüzgardan korunması için. Ama ona yaklaşıp yaklaşmaz alevler bizi sarıyor.

Kolumdaki ve uyluğumdaki eski yara izleri, sanki tekrar derime kazınıyormuş gibi zonkluyor. Kolumu tutuyorum ve tıslıyorum.

O arkasını döndü, saçları hala rüzgarda dalgalanıyor ve yüzünün çoğunu gizliyordu. "İyi misin?"

"Evet." O zamanlar o benden daha kötü yaralanmışken, eski yaralarımın şikayet edemem. Güçlü olmalıyım.

O başını sallar, sonra elimi tutar. Avucunun iç kısmı cildime değdiğinde şaşırtıcı derecede serindir ve içimi ürperten bir his yayılır. Parmaklarımı sıkmaya çalışırım, ama nedense itaat etmezler. Vücudumun sağ tarafı hareketsiz kalır, emirlerime uymaz.

Queen beni çekiyor, ama onunla gitmeye ne kadar istekli olsam da, yapamıyorum. Etrafımızdaki ateş genişliyor, sınırlarını göremeyeceğim kadar büyüyor,

yanan bir ölüm tuzağı gibi üzerimize yükseliyor.

Kahretsin.

"Bensiz git," diyorum.

"Hayır. Şövalyemi geride bırakmayacağım."

Göğsüm sıkışıyor. Onu korumak benim görevim. "Kraliçe..."

Parmakları dudaklarımın üzerinde durur ve geri kalanını keser. Limon kokusu burnumu gıdıklar.

"Sen iyi olacaksın," diye fısıldar, sonra gözlerimin önünde bir kül sütunu gibi parçalanıp kaybolur.

"Hayır!"

İnce bir ip omuzlarımı sarıyor. Onu itmeme gerekiyor, ama yapamıyorum. Annem beni kulübeye sandalyeye bağladığı gibi, sıkıca bağlanmış durumdayım.

Ateşin içinde bir yerlerde, annemin çılgın kahkahası yankılanıyor. Çaresizlik beni vuruyor ve dişlerimi sıkıyorum. Bunca yılı boşuna harcamadım. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Adrenalin yükseliyor, ağzımı kurutuyor ve aynı zamanda kalp atışlarımı hızlandırıyor. Cildim geriliyor, sanki her an ikiye bölünecekmiş gibi.

"Kaybettin," diyor annem, arkasında gökyüzüne kadar yükselen alevlerin ışığıyla karanlık bir canavar gibi duruyor. "Pes et, Ares. Sevgimi kabul et, tekrar bir aile olalım."

"Siktir git," diyorum, ama o başını geriye atıp zaferle gülüyor. "Ölmeyi tercih ederim."

"Zavallı küçük prensim." İşaret parmağını yanağımda gezdiriyor. Dokunuşu, yüzümde sürünen bir yılan gibi. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, ta ki mavi gözlerindeki kan donduran çılgınlığı görebilene kadar. "Yanında bir eş olmadan istediğin hiçbir şeyi elde edemezsin. O yüzden kızımı al. Ondan çocukların olsun. Aile soyu devam etmeli." Dağınık saçlı sarışını bana itiyor.

"Asla!" Titreyerek geri çekilirim ve nefesimi içime çekerim, ciğerlerimde hissettiğim serinlik karşısında kaşlarımı çatarım.

Fildişi rengi bir tavan. Altında yumuşak pamuklu çarşaf. Boxer şortum dışında çıplağım. Bir otel odası, ama benim değil. *Nasıl buraya geldim ben?*

Son hatırladığım şey, Harvey'in bana sözleşmeyi imzalatmaya çalıştığı. Eminim ki kaçmayı başarmıştım. Pencerenin dışında onun adamı yoktu, ama ondan sonra...

Hiçbir fikrim yok.

Ne kadar hatırlamaya çalışırsam, hafızam o kadar bulanıklaşıyor. Ve mecazi bir balta kafatasımı parçalıyor. Harvey bana ne verdi?

Keşke dün gece bir laboratuvar falan bulup toksikoloji testi yaptırabilseydim. Şimdi polise gidersem, hiçbir şey bulamazlar. Harvey, uzun süre etkili bir şey kullanmayacak kadar akıllıdır.

Onu ve adamlarını atlatmayı başardığım için şükrediyorum, çünkü mafya için hukuki danışmanlık yapmam mümkün değil. Büyükanmem, annemin babamla evlenmek istemesinin en büyük nedenlerinden birinin, Huxley & Webber'ı "aile işini", yani ailesinin Amerika Birleşik Devletleri'ne uzanan Nesovian mafyasını temsil etmesi için ikna etmek olduğunu açıkladı. Huxley & Webber tüm sektörlerden müşterileri temsil eder, ancak hiçbir şekilde organize suçlarla ilgilenmeyiz. Mükemmel bir üne sahip eski bir savcı olan büyükanmem, aile mirasını bu şekilde mahvetmeyi reddediyor.

Su ve aspirin, sonra kahve. Sonra babamı ve büyükanmemi arayıp olanları anlatacağım ve herkesi alarma geçireceğim. Harvey benimle yetinmeyecek. Bryce ve Josh'un da peşine düşecek.

Kalkmaya başlıyorum, ama kolumun etrafına bir şeyin sarıldığını fark edince duruyorum. Garip. Uzuvarımı kısıtlayan hiçbir şeye tahammül edemem ve nadiren kimsenin kolunu koluma dolmasına izin veririm. Fark etmemi engelleyen Harvey'in ilacı olmalı.

Altın sarısı saçlar ve beyaz bir elbise görünce omurgamdan bir ürperti geçer. Harvey'in, annemin aşırı çaresiz kadınları kullanarak beni "aile" dediği şeye geri döndürme planı hakkındaki uyarısı, acil durum alarmı gibi yankılanır. Annem normal bir kadın olsaydı, onun sözlerini saçmalık olarak görürdüm. Ama onun kurnazlığını ve azmini asla küçümseyemem.

Ayrıca, kabusumun sonu büyük bir uyarı gibi zihnimde parıldayarak akla geliyor. Midem sıkışıyor.

Başımı kaldırıp, ne olup bittiğini ve koluma bir kalamar gibi sarılmış kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ve tam olarak ne...

Sol elimde gümüş bir yüzük var.

Sabah ışığında parıldıyor.

Hayır. Hayatta kaçmazdım!

Terfi almak istiyorum, ama Harvey'in ilacının etkisiyle Vegas'ta kaçacak kadar değil. Kendimi bir kiliseye sürükleyip, tanımadığım bir kadınla evlenemedim, değil mi? Aniden boğazımı sıkıştıran bir endişe hissediyorum. Kadını itip yataktan atlıyorum, sonra ışıkları açıyorum.

"Hey," diye yumuşak bir homurtu duyulur.

Ses alçak ve kısık, kulaklarıma şaşırtıcı derecede hoş geliyor. Kadın arkasını dönüyor ve yüzündeki saçları geriye itiyor. Kanatlı kaşları birbirine yaklaşıyor, küçük burnu kırışıyor ve ağzı gül goncası gibi büzülüyor. Sonunda gözlerini açıyor, biri mavi, biri yeşil, ve bana göz kırpmıyor.

"Lareina?" diyorum, şaşkın bir şekilde.

"Evet. Ne oldu? Bay Boyunsuz bizi buraya kadar takip mi etti?"

"Boyunsuz?" Ne tür bir belaya bulaştık? Durumu kontrol edememek, cırtlak bir keman dinlemekten daha kötü. Ya da Soledad'ı.

"Hani, kaçtığın adam." Harvey'in pıslığı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben iyiyim." Tembel, memnun bir gülümseme güzel yüzünü aydınlatır. "Seni yakalamaya çalıştım, ama ben seni yakaladım. Birisi sana bir şey imzalatmadan kaçmayı başardığını söylemiştin."

Omuzlarım çökerek iç geçirdim. En azından Harvey'le geri dönüşü olmayan bir şey yapmadım.

"Rica ederim," diye ekledi. "Bu kadardı. Sen bana yardım ettin, ben de sana yardım ettim."

Bu biraz fazla tesadüf gibi görünmüyor mu? O, benim odamın yanındaki süitte kalıyordu, sonra ben, onun para düşkünü akrabaları tarafından fark edilmeden otelden ayrılmasına yardım ettim, sonra da ben, Harvey'in bana verdiği her neyse ondan kafam karışık haldeyken, o da tesadüfen bana rastladı. Ve sonra da tesadüfen benimle yatağa düştü.

Lareina'nın ince eline bakıyorum. Dün orada olmayan gümüş bir yüzük parmağında parıldıyor. Bana umut dolu gözlerle bakıyor.

Benden "teşekkür ederim" dememi mi bekliyor? Dizlerimin üzerine çöküp sonsuz şükranlarımı sunmamı ve istediği her şeyi yapmamı mı?

Benim yardımım samimiydi. Ama onunki? Harvey ile karşılaşmam ve annemle ilgili uyarıdan sonra, hiçbir şeyi görüldüğü gibi kabul etmeye cesaret edemiyorum. Bazıları Lareina'nın gerçekten yardım etmek istediğine otomatik olarak inanabilir, ama ben hiç o kadar şanslı olmadım. Queen tek istisnaydı.

Asıl soru şu: Lareina kime hesap veriyor? Anneme mi? Harvey'e mi? Yoksa kendine mi? Ve cevap sonuncusuysa, ben onun planında nereye giriyorum? Kimse *yardım etmek için* bir yabancıyla evlenmez. O bir şey istiyor.

"Benimle evlenerek mi?" Şüpheliğim keskin bir bıçak kadar keskin.

Ağzını açıyor, ama karnı yüksek sesle guruldayarak onu kesiyor. Yanakları kızarıyor. Uygun zamanlamaya sırtıyorum. Keskin bir şey söylemeye başlıyorum, ama karnım da aynı şekilde guruluyor.

Cidden mi? Siktir git, biyoloji. Ama vücudum yiyecek eksikliğini protesto etmeye başlayınca, aç olduğumu fark ettim. Muhtemelen hiçbir şey yememiştim. Harvey'in sunabileceği hiçbir şeye dokunmazdım ve Lareina beni beslemek için çok meşgul olduğu için beni ucuz bir kiliseye sürüklemekle meşguldü.

"Önce yemek," diyorum sinirli bir şekilde, sorgulamaya devam etmek varken yemek yemek zorunda olduğum için. "Ne istiyorsun?"

Sanki ona Kaliforniya eyalet anayasasının tamamını ezberden okumasını istemişim gibi, konsantre olmak için dudaklarını sıkıştırır. "Sen ne yersen o olur," der sonunda. "Benim de duş almam lazım."

Yüzünü buruşturması çok sevimli, bir anlığına sinirli bir bulldog yavrusu gibi görünüyor. Kahve içtikten sonra bu kadar sevimli görünmeyeceğini kendime zorla hatırlatıyorum.

"Önce duş, sonra yemek ve sohbet mi?"

Onun kelime seçimine kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Sohbet" kelimesi sanki biz normal bir çiftmişiz gibi geliyor. O benimle birlikte duş almayı teklif etmeden önce "Önce bayanlar" diyorum. Düşüncelerimi toparlamak ve bir ön plan yapmak için biraz zamana ihtiyacım var.

"Merak etme. Süitte iki banyo var," diyor Lareina ve ortadan kayboluyor.

Bana yapışmak zorunda kalacaksa neden bu kadar büyük bir süit tuttu?

Her çekmeceyi, dolabı ve saklama alanını kontrol ediyorum. Onun çantası, telefonu veya tableti yok. Kilitli kasa da yok. Elbisede gizli cep falan da yok sanırım. *Garip.* Telefonu olmadan dolaşan *kimse* aklıma gelmiyor. Hayatını geride bırakmakla aynı şey.

Dün geceyi hatırlayabilmek için ne vermezdim! Hiçbir şey bilmemek beni büyük bir dezavantaja sokuyor. Kimsenin bana tüm gerçeği söyleyeceğine güvenmiyorum.

Lareina banyodan çıktı, hala gelinlik giyyordu. "Arkadaki düğmeleri iliklemem için yardımına ihtiyacım var." Tepkimi beklemeden arkasını döndü ve saçlarını yana topladı, ince boynu ve omurgasının zarif hatlarını ortaya çıkardı.

Kadınların hilelerine yabancı değilim. Kadınların yaptığı şeylerden biri, yardıma ihtiyaçları varmış gibi davranıp, sonra da en kışkırtıcı şekilde vücutlarını eğerek, tüm varlıklarını sergilemek için flörtöz davranmaktır.

genelde bu taktiklere sinirlenirim çünkü bunlara kanmayacak kadar akıllıyım.

Ama şu anda ağzım kurudu. Lareina'nın canlı, işadami tavırları, elbisesinden çıkmak dışında başka bir amacı olmadığını gösteriyor, ancak ben bunu yüzüne bakarak kabul etmeyecek kadar akıllıyım. Yine de, oda birdenbire ısınmış gibi hissediyorum.

Saten bağcıklar çözülmüş ve her iki taraftaki deliklerden sarkıyor, ama elbise aynı zamanda sonsuz sayıda küçük inci düğme ve kanca ile bir arada tutuluyor. Onu tasarlayan kişi, gelinin elbiseyi çıkaramamasını istemiş ya da damadın düğün gecesi onu kağıt mendil gibi yırtıp atmasını istemiş.

Giyecek başka bir şeyi yok gibi görüldüğü için, ona dokunmamak için parmaklarımı dikkatlice hareket ettirerek düğmeleri açtım. Ama cildinin sıcaklığı inkar edilemezdi. Vücudumda bir karıncalanma hissi uyandırdı.

—penisimde biriken türden. Gergin, kremi teninin daha fazla ortaya çıkmasıyla gözlerimi ondan ayıramıyorum. Sabahları narenciye kokusundan çok bir kadın gibi kokuyor ve burnumu boynunun yumuşak kıvrımına gömmek, kokusunu içime çekmek, sonra her yerine öpücükler kondurmak, onu benim olarak damgalamak istiyorum.

Bu dürtü giderek güçleniyor ve ben bir nefes daha almadan, o bir adım geri çekiliyor. "Teşekkürler," diyor omzunun üzerinden hızlıca gülümseyerek, sonra banyoya girip kapıyı kapatıyor.

Ancak o zaman onu öpmek üzere olduğumu fark ettim. Bu beni tedirgin etti. Üvey annem Akiko buna "ilk görüşte aşk" diyebilir, çünkü o hala gerçek aşk ve mutlu sonlar gibi şeylere inanıyor. Ama ben gerçekçiyim. Böyle hissetmek bana göre değil. Harvey'in ilaçlarının kalıntıları muhtemelen hala karar verme yeteneğimi etkiliyor.

Herkes benim kadınlara karşı seçici olduğumu bilir. Arkadaşlarımın çoğu, sadece dört kız arkadaşım olduğunu ve hiçbirinin birkaç aydan fazla sürmediğini inanamıyor. Ama onlar bana karşı hisler beslediklerini söylediklerinde, ben bununla başa çıkamıyordum. Gözlerimin içine bakıp beni sevdiklerini söylediklerinde, tek gördüğüm annemin bakışlarındaki sarsılmaz kararlılıktı. Bana ne kadar çok sevdiğini, benimle olmak için her şeyi yapacağını ve beni kendi iyiliğim için kaçırdığını anlamamı istediğini söylediğinde.

O zaman ilişkiyi bitiririm. Ve bir süre sonra başka bir kadına bile bakamam.

Kız arkadaşlarım bana aşklarını itiraf etmeye başlar başlamaz onları terk etmemin nedenini kimse anlamıyor, ancak Fogeys bunun

Queen'i bulma takıntımdan kaynaklandığını düşünüyorlar. Çoğu insan benim kolayca sıkılan bir pislik olduğumu düşünüyor. Annem ve Harvey, Lareina'ya karşı alışılmadık şekilde libido odaklı tepkimi tahmin edemezlerdi...

Öyle mi?

Yoksa Lareina, içlerinden birinin kalıcı olmasını umarak bana atmaya hazır oldukları uzun bir kadınlar zincirinin ilk halkası mı? Bu ikisine hiçbir şey yapamazsın. Harvey, sadece annemin kadınları kullanmaya tenezzül edeceğini ima etti, ama kendisi Soledad'ı hiç düşünmeden kullandı.

Lareina'nın gerçek motivasyonunu bilseydim, durumumla başa çıkmak çok daha kolay olurdu.

Otel konsiyerjine yarım saat içinde kahvaltıyı odama göndermesini söyledikten sonra, boş olan banyoya gidip dişlerimi fırçalıyorum. Anneme benzeyen yansımamı görmek istemediğim için aynadan uzak duruyorum. Herkes, buz kalıbından daha soğuk bir kalbi olan büyükannem bile, annemin çarpıcı bir güzelliğe sahip olduğunu ve benim de annemin görünüşünü aldığımı söylüyor.

Kolumdaki yara izine bakıyorum. Kurtun kafası yüzümü sıyırsaydı daha mı iyi olurdu? O zaman kimse anneme benzediğimi söylemezdi.

Kes şunu. Terapist, bu tür kendine zarar veren düşüncelerin yararlı olmadığını anlamama yardımcı oldu. Amaç, annem ve Harvey'in planlarına bulaşmamak, zarar görmek veya şekil bozukluğu yaşamakla ilgili fanteziler kurmak değil.

Sıcak bir duş, neredeyse kendimi kendim gibi hissettiriyor. Dolaptaki ilk yardım çantasında birkaç paket aspirin var. İki tanesini yırtıp yutuyorum. Umarım çabuk etki ederler. Lareina ile yüzleşip dün gece olanları öğrenmek üzereyken yüzde yüz formda olmalıyım.

Bornozumu giyip oturma odasına gidiyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Şarjı bitmiş. *Harika.* Etrafa bakıyorum ve sonunda çalışma masasında bir şarj cihazı buluyorum. Telefonumu şarja takıyorum ve mesajları ve cevapsız aramaları yükleyecek kadar şarj olmasını bekliyorum.

Barry'den üç mesaj var. Nereye gittiğimi merak etmiş, çünkü tanıştığı kadınlarla rulet masasında şansını denemek istemiş, ben de onun yanında olacaktım. Görünüşe göre onun uğurlu tılsımıyım.

Bilinmeyen bir numaradan gelen on tane mesaj, hepsi de "*Neredesin? Seni annenden koruyabilecek tek kişi benim. Harvey. Hayır, teşekkürler. Sen sadece Amerika'da bir yer edinmek istiyorsun, sonra da benim uzmanlığımla yüz milyonlarca doları aklamak istiyorsun. Nedense, sırf kan bağı olduğumuz için,*

Onu asla ihanet etmeyeceğim. Onu mahvetmemi engelleyen şey, kimseye fark ettirmeden bıçağı saplamanın yolunu bulamamış olmam. Bunu yaparsam mafya peşimden gelir. Ama paçayı sıyrabileceğimi düşünsem onu hiç düşünmeden satardım.

Akiko'dan bir mesaj geldi, dikkatli olmamı ve kendime dikkat etmemi istiyor. Eskiden onun biraz saçma davrandığını düşünürdüm, ama sonra onun ilgisini bu şekilde gösterdiğini fark ettim. O, Amerika'nın "her yerde pek çok tehlike barındıran" Japonya gibi olmadığını düşünüyor.

Bilinmeyen bir numaradan iki yüz mesaj. *Seni seviyorum.*

İçimde bir tiksinti dalgası yükseldi.

Beni sevmiyor musun?

Sanırım senin bebeğine hamileyim!

Bebeğinin sana ihtiyacı var!

Parlak geleceğimizi, üç kişilik ailemizi hayal et!

Bütün dünya bizi kıskanacak!

Bir tane daha geliyor: *Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi*

?

Soledad. Sanki yanlış şeyleri söylemeyi biliyor gibi.

Tiksinti göğsümü sıkıştırıyor ve midemde mide bulantısı hissediyorum. "İyi misin?"

Bir an duraksıyorum, sonra gözlerimi ekrandan ayırıp Lareina'ya bakıyorum. Bornoz giymiş, muhtemelen altında hiçbir şey yok. *Onun çıplak vücudunu düşünmeyi bırak.* Otelin şampuanı ve sabununun kokusu burnuma geliyor, benimkilerle aynı. Bu da üzerinde durulacak bir şey değil. Nemli saçları, güzel yüzünün etrafına dökülüyor. Makyajsız haliyle daha genç görünüyor, daha ulaşılabilir. Doğal pembe dudakları dolgun ve öpülmeye davetkar.

Ağzına da bakma.

Bana umutla bakmaya devam ediyor.

"Ne?" diyorum, biraz gülünç hissederek. Düşüncelerimin akışını ya da konuşmadaki yerimi kaybetmem. İyi bir avukat olmak istiyorsan bunu yapamazsın.

"İyi misin diye sordum."

"Tabii ki." Cevabım daha çok alışkanlıktan geliyor. İyi olduğumu söylemek, iyi olmadığımı söylemekten her zaman daha kolaydır.

Şüpheyle çenesini kaldırıyor. O heterokromatik gözleri, sanki tanık sandalyesindeki tanığın sözlerine inanmayan bir avukat gibi, benim gözlerimi inceliyor. "İstemediğin bir şeyi söylememelisin."

Onuncu Bölüm

Ares

Çoğunlukla refleks olarak kaşlarımı çatıyorum. İnsanların bu kadar açıkça sorgulamasına alışkın değilim. Babam ve Jeremiah teyzem bile bunu yapmazlar, eski yaraları yeniden açmaktan korkarlar. Ve bazen her şey yolundaymış gibi davranmak, çok derine inmekten daha kolaydır.

Lareina elini yüzüme doğru kaldırır ve ben daha da kaşlarımı çatarım, onun beni okşaması ile ondan tamamen kaçmak arasında kalırım. Onun varlığı beni tedirgin eder, dengemi bozar, kendimi savunmasız ve korumasız hissetmeme neden olur.

Elini yanına indirdiğinde, içimi rahatlık değil, hayal kırıklığı kaplar. Onun dokunuşunu, itiraf etmeye cesaret edemediğim kadar çok istediğimi fark ederim. Belirsizlik gözlerine gölge düşürür ve onu teselli etme isteği duyarım.

Dur. Bu tanıdık olmayan dürtünün nereden geldiğini bilmiyorum. Ama Lareina annem ya da Harvey'in ajanıysa, tahmin ettiğimden çok daha iyi iş çıkarmışlar. Dikkatli olsam iyi olur. Ve milyonda bir ihtimalle Lareina masumsa bile, yine de tehlike var. Sizi karakterinize aykırı davranmaya iten kadınlar ölümcüldür. Babamın annemle tanıştığında başına gelenlere bakın. Saygılı bir ilgisizlik uyandıran, belki de hafif bir sevgiyle renklenmiş bir kadın idealdir, benim bulup hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim türden bir kadın. Babamın Akiko ile hayatı tam da böyledir ve bu benim için yeterli bir kanıttır.

Ağzımı açar açmaz, kapı üç kez sertçe çalınır. Lareina sıçrar ve o yöne gizlice bir bakış atar. Parmakları koluma gömülür, tüm varlığı kapıya odaklanır. Beni sempati duymaya itmek için tasarlanmış, çok iyi bir oyunculuk.

"Sakin ol. Sadece kahvaltı," diyorum oldukça soğukkanlı bir sesle, onun oyunlarının işe yaramayacağını anlaması için.

Bana bakarken yanakları kızarır. "Özür dilerim," der. "Öyle yapmak istemedim." Bana sarılmış olmaktan utanmış gibi geri çekilir. Omuzlarını silkerim, yoksunluk hissini görmezden gelmeye çalışırım.

Dengemi yeniden kazanmaya çalışarak kapıya yönelir ve gözetleme deliğinden dışarı bakarım. Yaşlı, üniformalı bir personel tepsi arabasının başında durmaktadır.

Kapıyı açar açmaz, arabayı içeri sokar ve oturma odasına yerleştirir. İki kase taze çilek ve çırpılmış krema, cennetten kokan bir sepet kruvasan, çeşitli reçeller ve tuzlu tereyağı, kahve, taze sıkılmış portakal suyu ve maden suyu. Üzerine pudra şekeri serpilmiş Fransız tostı ve yanında akça ağaç şurubu ile çilekler menüyü tamamlıyor. Ve tabii ki pastırma.

Belki sipariş verirken biraz abartmışım, ama eminim çoğunu bitirebilirim. Ayrıca Lareina da aç. Kelimenin tam anlamıyla dudaklarını yalıyor, aç bir köpek gibi yoğun bir bakışla yiyeceklere bakıyor.

Adam imzamı aldıktan sonra, ona bir sandalye çekiyorum, ama hemen pişman oluyorum. Kibar değil, pislik olmalıyım. Sorun Lareina. Ona küçük nezaketler göstermek içgüdüsel olarak geliyor.

O oturur, ben kahve fincanını alıp kendime bir fincan doldururum, ama ona doldurmam. Beklediğimden *çok* daha zor. Ama lanet olsun, isterse kendisi doldursun. Tostuma bolca şurup döküp büyük bir ısırık alırım. Açlıktan ölüyorum. Tabağımdaki pastırmadan da bir parça alıp birkaç yudum kahve içerim. Ah... İnsan olmak böyle bir şey demek.

Lareina yemeğini tabağında itip kakıyor. Ağzı gittikçe gerginleşiyor ve açıklanamayan bir gerginlik omuzlarını kulaklarına doğru çekiyor.

"Ne oldu? Beğenmedin mi?" diye soruyorum, neredeyse rahatlamış bir şekilde. Sonunda ondan hoşlanmamak için bir neden buldum: o seçici bir prenses. "Sizin için yağsız yoğurt falan sipariş etmeli miydim, majesteleri?"

"Hayır. Şey..." Dudaklarını büzüyor, gözleri benim yemeğimle kendi yemeği arasında gidip geliyor.

Bu da ne? Bir kadın bu kadar çok düşünür ve bu kadar tereddüt ederse, bunun sonu asla iyi olmaz. Kendimi hazırlarım.

"Değiş tokuş yapabilir miyiz?" diyor

aniden. "Değiş tokuş...?"

Tabağımızı işaret etti. "Yemek. Seninki daha lezzetli görünüyor."

Onunkine, sonra benimkine bakıyorum. Benimkinde bir iki ısırık alınmış olması dışında, ikisi de hemen hemen aynı görünüyor. "Fransız tostumda birkaç dilim çilek daha olduğu için mi?" Yan taraftaki taze çilek ve krema kaselerine bakarak, onları alabileceğini ima ediyorum.

"Bence böyle daha iyi. Ve sen daha fazla yemek alıyorsun. Ben biraz açım, ama çok aç değilim." Gözlerindeki yoğun odaklanma, açlıktan öldüğünü gösteriyor.

Neler oluyor?

Elini uzatıp tabakları değiştiriyor. "Anlayışın için teşekkürler." Sonra, göz açıp kapayana kadar Fransız tostunun yarısını yiyor. Eğer bu son moda baştan çıkarma trendi ise, değersiz sosyal medya sitelerinde bu kadar aptal videolar izlemeyi bırakması gerekiyor.

Sonunda, hafif bir boğulma sesi çıkarır.

"Hepsini birden yemene gerek yok. Senin yemeğini çalmıyorum," diyorum.

Kafasını sallar. "O değil." İki bardak portakal suyu doldurur ve birini bana uzatır.

"Meyve suyu içmem."

"İçmez misin?"

"Hayır. Kahvaltıyla birlikte geldi."

"Oh." Lareina bardağına bakar ve dudaklarını büzleştirir. Yüzündeki ifade, Noel hediyesi almayacağını söyleyen bir çocuğu hatırlatır bana.

Onu görmezden gelip kahvaltıma dönmeliyim. Ama kendimi durduramıyorum ve bardağa uzanıp bir yudum alıyorum. *İğrenç. Ekşi.* Benim tarzım değil.

O öne doğru eğildi. "Beğendin mi?"

Onun servis ettiği için sevdiğimi söylememi mi istiyor? "Hayır."

"Harika." Gülümser, sonra bardağıma uzanır. "O zaman ben alayım." Ee... *Ne?* "Seninkini iç."

"Biliyorum. Ama sevmediğini söyledin. Bunu boşa harcamak istemezdim." Bardağıma alır ve bir yudum alır. Dudaklarını benim dudaklarımın değdiği yere bastırırsa, beceriksizce flört etmeye çalıştığını düşünebilirdim. Ama hayır. Şimdi çok rahat davranıyor.

Belki de yavaşlaması gerektiğini söylediğim için, şimdi daha normal bir hızda yiyor ve başka bir nedenle beni rahatsız ediyor. Bu sadece standart bir kahvaltı - ve evet, açlığımızdan dolayı daha lezzetli görünebilir

ama her lokmada yanakları kızarıyor ve gözleri yarı kapalı hale geliyor. Pastırmayı çiğnediğinde, mutluluk yüzünü değiştiriyor ve sanki hayatının en iyi orgazmını yaşamış gibi parıldıyor.

Aşırı ısınan kanımın tamamı penise akarken, dilim tat ve dokuyu algılamayı bırakıyor. Tamamen ona odaklanmış bir şekilde mekanik olarak yiyorum. Yemeğe bu şekilde tepki veriyorsa, yatakta nasıl olacaktır? Çıglık atar mı? İnler mi? Sarılır mı? Isırır mı? Tırmalar mı? Bacaklarını erkeğinin beline dolamayı sever mi? Eski sevgilileri ona düzenli olarak orgazm yaşatır mıydı?

Hayır, muhtemelen hayır, diye karar veriyorum. Eğer öyle olsaydı, yemekten bu kadar zevk almazdı. Portakal suyu bile onu biraz mırıldandırıyor.

Yine bardağa uzandığında, parmağındaki yüzük - benimkiyle aynı - parıldıyor. Bu manzara kanımı soğutmalı, ama bunun yerine, içimde tanıdık olmayan bir his uyandırıyor.

"Dün gece ne olduğunu anlat," diyorum.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Üvey kuzenimi yumrukladın."

Masadan bana bakarken gözleri hayranlıkla parlıyor, sanki ben onun parlak zırhlı şövalyesiymişim gibi. Kadınların bana böyle bakmasından genellikle hoşlanmam, ama onunla... Kendimi üç metre boyunda hissediyorum. Bu farkındalık, düşmek üzere olan bir roller coaster'da sıkışıp kalmak gibi korkutucu.

"Biliyorsun, paramı çalmak için neredeyse evlenmeye zorlandığım pislik," diyor.

Sözde kaçmak için otel duvarını aştığı adam.

"Ama onun için çok geçti, çünkü biz çoktan evlenmiştik," diyor. "Şapelden çıkarken bizi durdurdu."

Tuhaf. Onunla evlenmeyi kabul edecek kadar ne kadar deliydim?

"Bu arada, yumruğun haklıydı çünkü o sana önce vurdu," diye ekliyor. "Karate biliyor, bu yüzden sana oldukça sert vurdu."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Karate konusunda berbat olmalı, çünkü ben öyle hissetmiyorum. Josh veya Bryce bana yumruk atmış olsaydı, günlerce morluklarım kalırdı.

"Yanlış ateşlenmiş bir roket gibi yere düştü." Kız gülüyor, bu da benim yüzüme isteksiz bir gülümseme konduruyor. "Umarım o ve ailesi bir süre beni rahatsız etmezler."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen ve ben artık evliyiz?"

"Sadece tören yasal olarak bağlayıcı değildir," diye bilgilendiriyorum onu. "Merak etme." Tamamen samimi. "Önce evlilik cüzdanımızı aldık."

Ne kadar titiz, değil mi? "Kim evlilik cüzdanı almanı söyledi?"

"Kimse. Öylece oldu. Sen de oradaydın. Ve ödemeyi yapmakta ısrar ettin."

Bunu yaptığımı hayal edemiyorum. Ama hatırlamıyorum, bu yüzden inkar edemem. Annem ve Harvey ile olan ilişkisi dahil her şey hakkında yalan söyleyebilir ve ben bunu bilemem. *Sinir bozucu.*

"Sahte bir Frank Sinatra da bizim için şarkı söyledi, bu da durumu daha da kesin hale getiriyor çünkü o lisanslı bir nikah memuru."

Kaşlarımı çattım. *Sahte Frank Sinatra mı?* Lanet olası Harvey. Tanımadığım bir kadınla evlenmek hiç bana göre bir şey değil, kafam iyi olsa bile. Muhtemelen beni bütün gece orada tutup, sözleşmeyi imzalamaya zorlamak istedi. Bana verdiği uyuşturucu, beni uysal hale getirip, herhangi bir uyarı işareti olsa bile, ona başımı sallayıp onay vermemi sağlamak içindi.

"Bir şey önerebilir miyim?" diye sorar Lareina.

"Tabii." Belki sonunda, ben kendimde yokken neden bekarlığımın peşine düştüğünü anlatır. Kremayla doldurulmuş meyve kaselerinden birini kendime çekip yemeye başlıyorum.

O ise özlemle bakıyor. Diğer kaseyi ona doğru itiyorum, ama o dokunmuyor. Bunun yerine, benimkine bakmaya devam ediyor, sonra zorlukla yutkunuyor.

Bu... fetişin ne olduğunu bilmiyorum ve umursamamalıyım. Ama onun özlem dolu bakışları beni delirtiyor. Açlıktan ölen bir sokak köpeği bile bu kadar açık olmazdı. Kaseleri değiştiriyorum.

"Teşekkür ederim." Bana gülümsemesi, arkasındaki pencereden içeri süzülen güneş ışığı gibidir. Gözlerimi ondan ayırmadan bakarım. Kalbim hızla çarpar, hızlı atışları tüm vücudumda yankılanır. Garip heyecanımı atmak için kahveme uzanırım.

"Dediğim gibi..." Bir çilek ağzına atıyor ve hafifçe iç çekiyor. Teklifini ciddiye almamı istiyorsa, o orgazm yüzünü yapmayı bırakması lazım! "Evliliğimizi sürdürmeyi teklif etmek istiyorum."

"Hayır." Cevabım anında ve kesin. Parmağımdaki ucuz yüzüğü tekrar bakıyorum. Yardım etmesi hoş bir jest, ama beni bu kadar rahatsız eden bir kadınla evli kalmayacağım. Ve son teslim tarihime sadece iki gün kalmış olsa da, daha başka randevularım var. Mutlaka bir tanesi işe yarayacaktır.

Kişisel hedeflerim basit: beni reddetmeyen bir kadınla evlenmek, terfi almak ve sakın, sorunsuz bir hayat yaşamak.

"Sadece altı ay sürecek, otuzuncu doğum günümün sonuna kadar," diyor.

"Otuzuncu doğum gününden sonra ne olacak?"

"Yüzde yüz özgür olacağım ve ne istersem yapabileceğim."

"Hmm. Peki ben bundan ne kazanacağım?"

"Para." Cevabı hemen geliyor.

Benim değerimin ne kadar olduğunu bilmiyor mu? Kendi mirasından bahsetti, ama çok fazla olduğunu sanmıyorum. Büyük miraslar, genellikle mirasçı ve onların gelecek nesiller için servetini korumak amacıyla tasarlanmış karmaşık tröstlerde tutulur. Bunlar, evlilik gibi basit bir şeyle ortadan kaldırılamaz.

"Bunu senin için değerli hale getireceğim," diye ekliyor.

"İstemiyorum." Benim cevabım da onunki kadar kesin.

Başını yana eğiyor, çatalındaki meyveleri unutmuş. "Herkes para ister."

"Ben istemiyorum."

"Oh." Aşağıya bakar, sonra çilekleri kremayla kaplı olduğundan emin olarak alır ve dudaklarına götürür. Onları ağzına koyar, sonra bir köşesindeki kremayı yalar. Pembe dilinin görüntüsü şok edici derecede erotik.

Siktir. Libidom kontrolden çıktı ve ben ayığım. Dün gece kontrolümü kaybettiğimde ne kadar çılgındım?

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla.

"Senin bana verebileceğin hiçbir şey. Sen benim uygun bir eş ya da ideal bir evlilik için düşündüğüm kişi değilsin."

"Değil miyim?" Gözleri büyür, sonra dudağını ısırır, ifade dolu bakışlarındaki belirsizliği gizlemek için kısa bir süre başka yere bakar, sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Neyim var benim?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra fikrimi değiştirdim. Ona gelecekte ne istediğimi söylemek daha az incitici olur. "Kendi hayatı yoğun olan biriyle saygılı bir evlilik istiyorum. O ve ben birbirimizi yeterince önemsiyoruz, ama asla meraklı ya da kontrolcü olmaya kadar gitmiyoruz. İkimiz de geç saatlere kadar çalışmadığımız zamanlarda hoş akşam yemekleri. Güzel ve dinlendirici bir yere yıllık tatiller. İyi yetiştirilmiş çocuklar, muhtemelen Harvard veya Yale Hukuk Fakültesi'ne gidecek ve hazır olduklarında Huxley

& Webber'ı devralacak. Ne yazık ki, seninle evlenmek bana bunların hiçbirini sunmayacak."

Ya da değerli herhangi bir şey. Soledad normal bir insan olsaydı, medeni durumumun onu caydıracağını düşünebilirdim, ama o bencil bir sosyopat ve umursamayacaktır. Annem, sırf evlendiğim için, aileyi yeniden bir araya getirmek için kurduğu korkunç planından vazgeçmeyecektir. Ve Lareina, Fogeys'lerin aklındaki "iyi, saygılı kadın" imajına uymuyor.

"Saygılı bir şekilde kayıtsız olabilirim," diye itiraz ediyor. "Ve bir iş bulup meşgul olabilirim. Söz veriyorum. Ayrıca, sana çocuk vermek konusunda tamamen açığım."

Yemeğime geri dönüyorum. "Hayır."

"Yasalara aykırı olmadığı sürece, daha sonra benden bir iyilik bile isteyebilirsin."

Onun ricasına direnmek zor, ama güzel yüzüne ve bende uyandırdığı cinsel isteğe kapılmayacağım. "Yine de hayır."

"Ama dün gece bana şövalyem olmak ve beni korumak istediğini söyledin," diyor titrek bir sesle.

Ne? Onun şövalyesi olup onu korumak... Bu, Kraliçe için hissettiğim bir duygu... ve sadece Kraliçe için. Bunu başka hiç kimseye ifade etmedim.

Tabağımdan gözlerimi kaldırıp Lareina'ya bakıyorum. Vegas semalarına, sonra parmak uçlarına bakarken, gözleri hayal kırıklığından dolan gözyaşlarıyla parlıyor.

Aklımda, dün yaptığı tüyler ürpertici balkon numarasından sonra ne kadar küstah olduğunu canlandırıyorum. Ruhu ve görünüşü bana Queen'i hatırlatıyor, onun Queen olmadığını bilsem de. Ama bu tepki...

Onu mahvettin, pislik. Tebrikler. Senin gibi mükemmel bir kişilik ve çekiciliğe sahip birinin, karısını nereden bulacağını merak ediyorum. Ayın bitmesine sadece iki gün kaldı. Fogeys, senin başarısız olacağını bilerek bu zaman çizelgesini seçti. Ve sen başarısız olacaksın ve asla ortak olamayacaksın.

Ayağa kalkıp volta atıyorum. Bazen vicdanımdan gerçekten nefret ediyorum. "Koşulun altı ay evli kalmamız mı?"

"Evet. Peki. Ve uygunsuz sınırları aşmayacağını kabul ettiğin sürece... Saygısızlık etmek ya da yapışkan olmak istemem, ama... evliyken seks yapabilir miyiz? Sadece bebek yapmak için değil?" Tepkimi ölçmek için bana bakıyor. Neyse ki kahvemi bitirdim, burnumdan bir şey fişkırmayacak. "Bence aramızdaki kimya oldukça iyi."

Aniden hava çok ağırlaşır. Umursamazmış gibi davranır, tekrar oturur ve zaman kazanmak için yavaşça birkaç ahududu çiğnerim. "Öyle mi?"

"Hatırlamıyor musun?" Gülümsüyor, sonra dudağını ısırtıyor. Gözlerindeki parlak ışıltı ve yanaklarındaki kızarıklık onu aşık bir genç kız gibi gösteriyor. "Öpüşmemizin harika olduğunu söylemiştin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum ve bu çok sinir bozucu. Ama bu tür bir övgü bana yakışmaz. Yatak odası tekniklerini tartışmamak ve analiz etmemek benim prensibimdir. Eğer iyiye, ilişki devam eder. Aksi takdirde, biter. Konuyu kelimelere dökmenin bir anlamı yok.

Belki de çok iyiydi, değersiz libidom
diyor.

Sessizlik uzar ve o bana dar gözlerle bakar. Hafif sinirlenme bakışlarına yansımaya başlar. "Ee...?"

"Ne var? Söyleyecek bir şeyim yok." Öfke parlar ve kızgın ama sevimli bir kobay gibi tüylerini diken diken eder. Dün gece olanları hatırlamadığımı zaten açıkça belirttim. Beni sınamaya mı çalışıyor, yoksa sadece tam bilgiye sahip olmadığımdan yararlanmaya mı çalışıyor? Dün gece olanların tümünü hatırlasaydım, bu kadar temkinli davranmazdım. Madem ki ters davranmak istiyorum, ekliyorum: "Belki de öpücük kalıcı bir izlenim bırakacak kadar unutulmaz değildi."

Nefesini tuttu, sonra sanki ben dünyanın en kötü insanıymışım gibi bana öfkeyle baktı. "Biliyor musun? Sanırım ben senden çok daha üstündüm. Sen, bilirsin, bana göre çok daha deneyimli olmana rağmen, sadece *fena* değildin. Benim ilk öpüşmemdi."

Sanki güneş pleksusuma yumruk atmış gibiydim. "*İlk kez* mi?" diye boğuk bir sesle soruyorum. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz. Bu tepki de ne böyle?" Sesi kırılgan.

"Yirmi dokuz yaşındasın ve şimdiye kadar kimseyi öpmedin mi?" *Bu nasıl olabilir ki?*

"Temelde öyle. Ayrıca, şimdi değil. Dün."

"Bana şunu mu söylüyorsun..." Tek bir sonuç var, ama neredeyse inanılmaz. "Sen bakiresin mi?"

O başını sallar. Aldatma ya da eğlence belirtisi ararım, ama o çok ciddidir. Ne oluyor...?

"Neden bekaretini bana vermek istiyorsun?" diye soruyorum, penisim sertleşirken bile. İlk seferinde benimle olmak istemesi

ve benim olmak istemesi, kanımı kaynatıyor. Bir şeylerin ters gittiği kesin, çünkü bakirelik gibi şeyleri hiç umursamamıştım. Bir kadının, özellikle de bizim yaşımızda, deneyimli olmasını beklerim. Ama Lareina'nın ilki olmak, yeni yağan karla kaplı bir alana ilk adım atmak kadar özel bir his.

"Şey... sen benim kocamsın. Ve öpüşmen *fena değil*," diyor, çenesini yukarı kaldırarak.

"Öpüşmemi tanımlamak için 'iyi'den başka kelimeler de var. Kalp atışlarını hızlandıran, muhteşem, şehvetli, orgazmik..."

Beni görmezden gelip devam ediyor: "Ama sekste berbatsan, bırakırız. Yirmi dokuz yıldır cinsel ilişkiden uzak durdum. Altı ay daha dayanabilirim, sonra senden boşanıp, tatmin edici teknikleri olan düzgün bir erkek bulurum."

"Boşanmaya çok heveslisin, değil mi?" Bu bir tür ters psikoloji mi?

"Yatakta beni tatmin etmeyen bir erkekle birlikte olamam. Saygılı bir ilgisizlikten bahsettin, cinsel tatminsizlikten değil. Yani, biz birbirimizi sevmiyoruz bile."

"Tamam. Ya *sen beni* tatmin edemezsen?"

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Bu düşüncenin hiç aklına gelmediği belli. Kendine *güven* mi, yoksa kibir mi? "O zaman altı ay sonra boşanırız."

"Şey, o kadar uzun süre yapmadan kalmadım." Yalan. Her ayrıldığımda aylarca kadınsız kaldım çünkü onların takıntılı yapışkanlıkları düşüncesi bile cinsel isteğimi yok ediyor.

Lareina meyveleri bitirir. "Basit bir öpücüğü bile muhteşem bulduğuna göre, benim sorun olacağımı sanmıyorum. Ama yeteneklerinden endişeleniyorsan, her zaman deneme yapabilirsin."

"*Deneme* mi?"

"Kendini kanıtlamak için." Gözlerime meydan okurcasına bakıyor.

Ateşle oynayıp zarar görmeyeceğini mi sanıyor? Peçeteyi masaya atıp ayağa kalkıyorum, sonra ona doğru yürüyorum.

Dili dışarı çıkıyor, alt dudağını yalıyor ve sonra kayboluyor. Çenesini yukarı kaldırıyor ve beklentiyle kararmış gözlerle bana bakıyor. "Beni tekrar öpmeyi deneyebilirsin."

"Öpüşmek yetersiz."

Otel şampuanı ve sabununa rağmen, ondan hafif bir limon kokusu ve tatlı ve sıcak bir koku geliyor. Nefesini verir, sıcak nefesi çok az titriyor. Uzun, kalın kirpikleri, bana bakarken biraz titriyor

. Ellerimi kolaklara koyarak onu kafese kapatırım. Boğazındaki nabız atıyor ve başımı eğip burnumun ucunu onun burnuna sürtüyorum. Titrek bir nefes; boğazı benim bir sonraki hamlemi beklerken çalışıyor ve ben onun ince tepkilerinin tadını çıkarıyorum. Dudakları açılıyor. Vücudundan gelen ısı tatlı ve sarhoş edici. Başımı eğip, perisi gibi gergin çenesinin çizgisine öpücükler konduruyorum.

"Çeneme mi gidiyorsun?" Sesi titriyor, boynundaki nabız çılgınca atıyor.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bir erkeğin bir kadını öpebileceği tek yer ağız mıdır?" Sıcak yanaklarına, sonra düzgün alnına ve sevimli burnuna öpücükler yağdırıyorum ve o yumuşak bir inilti çıkarıyor. *Gerçekten de, tatmin edici bir tekniğe sahip düzgün bir erkek bul.* Dün öpücüğün nasıl gittiğini bilmiyorum, ama şu anki öpücük zihnine kazınacak ve boktan seksin boşanma sebebi olarak kullanmayı aklından bile geçirmeyecek. Bundan emin olacağım.

Biraz hareket ederek yüzünü eğdi ve ağızımı takip etti. Onun istediğini vermek yerine, muhteşem gözlerinin köşelerini öptüm. Ne kadar güzel ve ne kadar ifade dolu oldukları şaşırtıcıydı.

Elini saçlarıma sokar ve beni aşağı çeker. Zaferle, dilimi dudaklarının üzerinde gezdiririm.

Yumuşak bir iç çekiş ve nefeslerimiz karışıyor. Aramızdaki havayı içime çekiyorum ve yastık gibi dudaklarını dudaklarımla okşuyorum. Heyecan tüm vücudumu sarar, her sinir ucumu hayatla doldurur. Parmakları ön kollarımı kavrar ve ben öpücüğü derinleştirir, dilimle ağızına girerim. Onunki benimkine kayar ve omurgamdan elektriksel bir dalga geçer. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşir, neredeyse kıpkırmızı olur.

Boğazından yarı iç çekme, yarı inilti gibi bir ses çıkar. Parmaklarını büküp başını geriye eğerek bana daha iyi erişim sağlar. Ensesini avuçlarım ve onu yağmalarım, tatlı şurubu, meyveleri ve baharatları tadarım. O da beni öper, teknikten çok coşkuyla, ama arzusun bu ham gösterisi son derece seksi. Kanım her zamankinden daha sıcak akar ve artık sertleşmiş penisime toplanır.

Prezervatifim olsaydı, onu yatağa taşımak için canım çekilebilirdi. Ama yok

—ve bizimki gibi geçici bir durumda hamilelik aptalca olurdu.

Bir elimle yüzünü okşuyorum, başparmağımla yavaşça elmacık kemiğini okşuyorum. O da avucuma yaslanıyor, kalın bileğimi eliyle sarıyor. Nazikçe kulağının kabuğunu okşuyorum ve o titriyor.

Hassas. Mmm.

Kulak memesini dudaklarımın arasına alıp emiyorum, dişlerimi hassas etine sürtüyorum. Yumuşak bir inilti çıkararak başını yana eğiyor. "Aman Tanrım, Ares. Tamam, geçtin," diyor, dudakları ıslak ve şişmiş.

Karanlık bir kahkaha attım. "Tatlım, daha yeni başladım."

On Birinci Bölüm

Ares

Lareina'nın gözleri büyüdü, sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi, gözlerinin derinliklerinde bir soru belirdi. Ya da belki de şu anda sözlerimi sindiremiyordu. Ama elbette bir meydan okuma atıp, karşılık almayacağını düşünmemişti, değil mi?

Boynunun gergin derisine daha fazla öpücükler kondururum, kokusunu içime çekerim. Çok güzel kokuyor — şampuan, narenciye ve sıcak kadın teni. Tadı da harika, sanki derisi bala batırılmış gibi. Titreme geçer. Yumuşak bir inilti çıkarır, bir eli saçlarıma dalar, diğeri omuzlarımı kavrar.

Nasırlı parmak uçlarım, köprücük kemiklerinin narin hatlarını okşuyor. Dokunuşlarımı tüy kadar hafif, alaycı tutuyorum. Bacaklarını huzursuzca hareket ettiriyor, nefesleri titriyor, kanında yaktığım ateşte kendini kaybediyor.

Parmaklarımın dokunduğu her yeri dudaklarımla takip ediyorum, yalayıp emiyorum. Onu ne kadar tadarsam, onu o kadar arzuluyorum. O benim kanımda ateşli ve sarhoş edici bir viski gibi.

İnleyerek sandalyesinde kıpırdanıyor, boş bir acıyı dindirmek istercesine bacaklarını birbirine sıkıştırıyor. Onun tepkisi karnımda şehvetli bir zafer hissi uyandırıyor. Bornozunun yakalarını ayırıyorum, göğüslerinin tatlı eğimlerini ortaya çıkarıyorum. Meme uçları olgun ahududu rengine. Ağzım sulanıyor. O kadınsı mükemmellik, esnek, sıcak ve çarpıcı.

Benim ateşli bakışlarım altında hafifçe kıvrılıyor, vücudu dalgalanıyor, beni çağırıyor. Şehvetle parlayan gözleri daha fazlasını istiyor.

Bunu daha önce hiç yapmadığını söylüyor, ama birlikte olduğum diğer kadınlardan daha şehvetli. Arzusundaki açık sözlülük en ateşli afrodizyak.

Elimi kaldırıp göğsünün üzerinde gezdiriyorum, vücudunun ısını hissedebileceğim kadar yakın ama dokunmadan. Ona bakıyorum, sessizce kaşımı kaldırarak

Sadece onun bunu istemesini istemiyorum. Bunu *itiraf etmes*ini istiyorum.

Yutkunurken boğazı çalışır, sonra başını sallar.

"Aferin kızım," derim, sesim kötü bir tatminle doludur.

Elimi göğsüne kapatıyorum. Evliliğimiz geçici olabilir, ama şu anda Lareina benim.

Benim sahip olduğum, benim yediğim, benim kirletip bozduğum ve taptığım.

İpeksi ağırlığı nazikçe yoğuruyorum, başparmağımla üst ve alt kıvrımlarını sanki evrenin harikalarıymış gibi okşuyorum. Başını geriye atıp kıvrınırken gözleri kapanıyor. Yanaklarındaki pembe kızarıklık göğsüne kadar yayılıyor. Nefesi hızlanıyor ve onun artan tahrik belirtileriyle benim aletim imkansız bir şekilde sertleşiyor.

Kaşları çatılır, sanki devam etme ya da durma arzusu arasında kalmış gibidir. Dudaklarını ısırışından, belki de ikisini birden istiyor olabilir.

Parmaklarını omuzlarıma, sonra kollarıma geçirip sessizce yalvararak ve ısrar ederek beni durdurmaya çalışırken, küfür etmekten kendimi alıkoyuyorum. Hareketleri samimi ama beceriksiz. Şaşkınlık, muhteşem ağzından çıkan küçük inlemelere ve ahlamalara yansıyor. Hiç seks yapmadığını söylüyor, ama yirmi dokuz yaşında. Olamaz...

"Hiç kendini okşadın mı?" diye soruyorum.

Gözleri ihtiyaçla bulanıklaşarak gözlerini kırıştırıyor.

"Ne? Hayır." "Hiç mastürbasyon yapmadın mı?"

Yanakları daha da kızarıyor. "Hayır."

İnanamadan gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Yakalanmak istemiyorum. İnsanlar odama dalma eğilimindedir ve..." "Şu anda kimse dalmıyor."

"Öpüşmemiz gerekmiyor muydu? Mastürbasyon öpüşmek değildir." Sesi nefes nefese olsa da, küçük çenesini kibarca kaldırır, gözleri meydan okurcasına parlar.

Meme ucunu çimdikledim ve ondan uzun bir inilti kopardım. "Bu da değil," diye alay ettim ve ucu nazikçe çektim.

Sırtı, sanki omurgasından elektrik akımı geçiyormuş gibi kavislenir. Bacakları benimkine huzursuzca sürtünür.

"Elini al ve göğsüne dokun. Deneme yap. Benim için kendini iyi hisset, bebeğim," diye fısıldıyorum, masumları baştan çıkaran şeytan kadar kötücül bir şekilde.

Sanki akıl almaz bir şey önermişim gibi bana bakıyor, ama ben sadece ona bakıyorum, sessizce itaat etmesi karşılığında bir ödül vaat ediyorum.

Dudaklarını yaladı, titrek bir elini kaldırdı ve göğsünü avuçladı. Küçük ve yumuşak parmaklarının kremi eti yoğurması görüntüsü kanımı kaynatıyor. Mavi ve yeşil gözlerinde belirsizlik ve arzu savaşıyor.

"Bu çok garip," diye fısıldıyor.

"Kötü hissettiriyor mu?"

Düşündü, sonra başını salladı. Yine de hareketleri çok çekingen. İşaret parmağını alıp meme ucuna sürttüm. Benim bakışlarım ve dokunuşum altında meme ucu büzüldü ve sertleşti. Titredi, parmağı benim parmağımın altında gerildi. Bacakları kalçalarımı sıktı. Bakışlarında kırılmanlık ve şehvet karışmıştı, pelvisi dalgalandı, zaten kaygan olan kontrolümü sınamadı.

Kendimi sıkı bir şekilde kontrol ediyorum. Bir bakirenin beni kaybetmeme izin vermem. Bu benim egomla ya da onun meydan okumasıyla ilgili değil. Onun iyi hissetmesini, bir erkek ve kadın arasındaki cinsel zevki deneyimlemesini istiyorum.

Beni ilk kez için seçtiği için mutlu olmasını istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, parmağımın ucuyla meme ucunu okşamaya devam ederken.

"Harika," diyor titrek bir sesle.

"Aferin kızım." Onun dürüstlüğünü takdir ederek ona gülümsüyorum. Cevabındaki çıplak samimiyet içimde koruyucu bir içgüdü uyandırıyor ve onun duyularını şımartmak istiyorum.

Oynadığım yumuşak göğüslerin üzerine yanağımı sürüyorum. Sakalım meme ucuna değdiğinde, şoktan kıvranıyor, zevkten yüksek sesle inliyor, endişeyle karışık.

"Ne oldu, karıcığım?"

"Sadece... Çok yoğun geliyor." Kızarıyor. "Belki biraz korkutucu?"

Onun tepkisi bir kova buzlu su gibi. Onu, bolca deneyimi olan eski sevgililerim gibi davranamam. Çok mu sert, çok mu düşüncesiz davranıyorum?

Birinin ilk erkeği olma konusunda deneyimsiz olduğumu fark ettim. Ani bir kırılmanlık ve endişe kalbimi sıkıştırdı, canımı acıttı.

Bana utangaç bir şekilde bakar. "Beni öpebilir misin?"

Onun dudaklarını nazıkçe öpüyorum, karşılıklı zevk ve güven duygusuyla dudaklarımı onun dudaklarına yapııştırıyorum. Kollarını bana doluyor ve beni öpüyor, dili benim dilimi okşuyor. Bal gibi tadı beni sarhoş ediyor ve onu okşarken, hassasiyetini keşfederken onu öpmeye devam ediyorum.

Yüksek elmacık kemiklerini, gergin çene hattını ve boynundaki titreyen nabız noktasını dudaklarımla izlerim. Nefesi, artan zevkle titriyor. Hâlâ büyük, çalkantılı bir denizde kaybolmuş gibi bana sarılıyor, ama gözlerinde sadece mutluluk dolu bir ihtiyaç parıldıyor, hiçbir endişe belirtisi yok.

Evet.

Daha aşağıya iniyorum, göğüslerine ateşli öpücükler yağdırıyorum, sonra meme ucunu ağzıma alıp onu daha da yukarıya çıkarmak istiyorum. Islak sıcaklık karşısında çığlık atıyor. Nazikçe ısıyorum, sonra yatıştırmak için yalıyorum. Diğer göğsünün üzerinde gevşekçe duran elini tutuyorum, sonra yumuşak tepeciği masaj yapıyorum, başparmağımın ucuyla pembe tepeciği okşuyorum.

Gözlerimi yukarı kaydırıp, zevkten sersemlemiş ve daha fazlasını isteyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. Tüm vücudu titriyor, kalçaları bana doğru sallanıyor. Tutunuşundan, ne yaptığının farkında olmadığını, sadece yükselen ecstasy dalgasının üzerinde sörf yaptığını düşünüyorum.

Görüntü muhteşem. Yumuşak bir şekilde gülüyorum, meme ucu hala ağzımda. Titreşim onu daha da çılgına çeviriyor gibi görünüyor. Parmakları kolçakları parçalıyor.

Diğer meme ucunu çimdikledim. "Devam et," diye emrettim, bunun gayet normal olduğunu ona belli ettim. "Orgazmın peşinden git."

"Yapamam," diye inliyor. Gerginlik onu sıkıca sarıyor, ama direnmiyor, yüzünde belirsizlik beliriyor.

"Elbette yapabilirsin." Göğsünün üzerindeki küçük elini sıkıca sıkıyorum, sonra meme ucunu sertçe emiyorum, yanaklarım çukurlaşıyor.

Çığlık atar, omurgası kavislenir. Vücudundaki her kas gerilir ve sonra tatlı küçük ağzından memnun bir iç çekiş çıkar ve yumuşak bir hamur haline gelir. Gözleri kapalı kalır ve doruğun ardından gelen inişi tadını çıkarır.

İlk orgazmı.

Bu düşünce beni mahvediyor. Kalbim coşkuyla doluyor. Penisim o kadar sert ki, acıtıyor. Aynı zamanda...

"Çok eğlenceliydi, karıcığım." Artan sahiplenme duygumu gizlemek için hafif bir gülümseme zorluyorum. Sadece göğüsleriyle oynadığım için orgazm olması, muhtemelen gördüğüm en seksi şey. Bu kadar hassasken nasıl bu kadar uzun süre kendini inkar edebildi? Benden seks mi istiyor? *Peki.* Yatakta onu şımartmaktan, kocası olarak sadece *benim* verebileceğim zevkle duyularını doldurmaktan zevk alacağım.

"Eğlenceli...?" diye zayıf bir sesle tekrarlar.

"Uh-huh." Hala titreyen karnına bir öpücük konduruyorum, sonra onu sandalyenin kenarına oturana kadar kendime çekiyorum, bacakları genişçe açılmış, kalçalarım onun kalçalarına değiyor. Bornozu neredeyse tamamen açılmış. Bu arada benimki hala belimde düzgünce bağlı, ama ıslak merkezine karşı zonklayan kalın uzunluğu görmemesi imkansız.

Ellerimi onun sıcak dizlerine koyup bacaklarını genişçe açtım. Uyluklarının arasındaki kaygan et titriyordu ve onun ihtiyacını görmekten gözlerimi alamıyordum. Beklentisi arttıkça kasları tekrar titredi, göğsü hızla inip kalktı.

Bekleyiş ve utanç, kızarmış yüzünde savaşıyor. Ayak parmakları kıvrılıyor ve açılıyor, ben de gülümsemeden edemiyorum.

Gözlerimi onun gözlerine dikip, ağzımı kasık kemiğine bastırıyorum.

Kokusu burada daha güçlü, sıcak ve tatlı. Yutkunuyor, dudaklarını yalıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, ağzım hareket etmiyor. Ona geri çekilme şansı vermek istiyorum.

Ama geri çekilmiyor. Hareketsiz kalıyor, nefesini tutuyor. Parmaklarımı sandalyenin kenarlarına doluyorum ve o, en hassas, dokunulmamış teninin üzerinde duran yüzümü inceliyor.

Onu tatmak, ona zevk vermek, ağzımın ve dilimin altında kasılmalarını hissetmek için can atıyorum. *Sakin ol*, diyorum kendime. Bunun istediğini itiraf etmesini istiyorum. Ona ilk kez oral seks yapanın kim olduğunu bilmesini istiyorum.

Parmağımı kıvrımların üzerinde, klitorisinin ucundan açıklığına kadar aşağı doğru kaydırıyorum. Kasları geriliyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor, kalçaları sarsılıyor. Parmağımın ucundaki parlak sıvıya gülümsüyorum ve daha da büyük bir gülümsemeyle onu yalıyorum. "Tatlı." Gözlerimi ona doğru kaydırıyorum. "Hiç tatmadın, değil mi?"

Kafasını sallar.

Parmağımı tekrar, daha derine sokuyorum. Kasları parmağımın etrafında kasılır. Vay canına, çok sıkı. Ve çok ateşli. Ona bakarken yanıyorum. "Tadına bakmak ister misin?" Parmağımı ona uzatıyorum.

Gözleri gözlerimde, başını sallar. Parmağımı dudaklarına nazıkçe sürerim, şeffaf sıvıyı dudak parlaticısı gibi sürerim. Tadına bakmak için dilini çıkarır, sonra biraz kaşlarını çatar. "Tuzlu."

Yumuşakça güldüm. "Yanılıyorsun, karıcığım."

Bu sefer dudaklarımdan çıkan "eşim" kelimesi beni şaşırtıyor. Lareina'nın gözlerinde de şaşkınlık belirliyor, ardından hemen kırılğan bir umut belirliyor.

Aniden, onun geleceğimizle ilgili beklentileriyle uğraşmak istemiyorum. Boşanacağımızı zaten kararlaştırdık ve plana sadık kalmak en iyisi. Cinsel uyum, birlikte kalmak için bir neden değil, penisim daha önce hiç bu kadar sert olmamış olsa bile.

Hayır. Bu an tamamen seksle ilgili. Ağzımı onun ağzına kapatıyorum. Kaygan balının tadını alıyorum. Kolları titriyor, parmakları sandalyeye daha sertçe tutunuyor. Nefesim, heyecanlanmış vücuduna üfleniyor. Dilimin düz kısmını kıvrımlarının üzerinde gezdirip dilimin ucuyla klitorisini okşadığımda, bacaklarındaki kaslar titriyor. Sandalyeye sıkıca tutunuyor, düzensiz ve zorlu nefesler alıyor.

Gözleri kapanır. Kendisine ne kadar zevk hissetmesine izin vereceğini kontrol etmeye çalışır gibi dudağını ısırır — daha önce olduğu gibi hazırlıksız yakalanıp doruğa ulaşmayacaktır.

Hayır, yapmayacaksın.

Klitorisini ağzıma alıp sertçe emiyorum, sonra dilimi bir şeker yuvarlar gibi kullanıyorum. Zevkin saldırısı karşısında kıvranıyor, çığlık atıyor. Topukları sırtıma batıyor ve ben onu daha sert çalıştırıyorum, çıplak tepkisini seviyorum, onu mutluluktan aklını kaçırmaya çalışmaktan zevk alıyorum.

Bacakları titriyor, başımı bacaklarının arasına sıkıştırmaya çalışıyor. *Evet, bebeğim, evet. Bana karış kendini sallayın.*

Parmağımı onun içine sokarım, sıkı eti ayırırım. Titrer, damlayan amını parmağımın etrafında sıkıştırır. Küçük çıkıntıyı bulana kadar daha da derine sokarım.

Onu ovuşturuyorum ve "*Aman Tanrım!*" diye bir tepki alıyorum. "Bu Ares, bebeğim," diyorum gülerek.

Altımda kıvrılıyor. "Dur. Çok fazla, lütfen," diye hıçkırıyor, ama bacakları başımı sıkıca kavıyor ve parmakları saçlarıma derinlemesine gömülüyor, beni ona daha sıkı bastırıyor. Sonra "*Lütfen, lütfen!*" diye ağlıyor.

Dudaklarım ve dilim, vücudunun istediğini ona veriyorum. Gerginleşiyor, sonra sırtını eğiyor ve keskin bir çığlıkla tekrar doruğa ulaşıyor. Beni tutuşu neredeyse acı verici, ama orgazmdan utanmadan zevk almasını seviyorum.

O yüksekte aşağı süzülüp gevşerken, başımı kaldırıyorum, sonra ıslak çenemi ve ağzımı elimle silip, onun ağzını vahşice öpüyorum. Tadı, zevk almış bir kadın gibi, yumuşak ve ılık bal gibi. Bu tadı doğrudan beynime gidiyor ve beni çılgına çeviriyor. Onu kaldırırken bacaklarını bana doluyor ve birlikte yatağa düşüyoruz.

Bornozum açılır, sikim onun ıslak tenine baskı yapar. O kadar iyi hissettirir ki, saç derim bile karıncalanır. Sikim, sanki içinde kendi kalbi atıyormuş gibi ona karşı nabız gibi atar. Kontrolü kaybetmemek için mücadele ederken, onu öpmeye devam ederim, dilim onun dilini okşar.

O bunu yok etmeye kararlı gibi görünüyor; bana yapışıyor, tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor. Ayaklarını yatağa düz bir şekilde bastırıyor ve penisime karşı sallanıyor. Onun belirlediği ritimle, arka arkaya elektriksel sarsıntılar içimi kaplıyor.

Siren. Benim.

"Evet, Prensese," diye inliyorum.

"Prensese değil. *Kraliçe*," diye düzeltir nefes nefese. "Prensese teriminden hep nefret etmişimdir, güzel ama çaresiz."

Kaslarım geriliyor. Her böyle konuştuğunda, bana Queen'i hatırlatıyor, ama o Queen değil ve ikisini karıştırmamalıyım. Queen, yirmi iki yıl saklandıktan sonra, hayatıma bu kadar kolay bir şekilde geri dönmezdi.

Odaklan.

Geçici karımı Queen ile ilişkilendirmek istemediğimden, yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum ve daha sert ve daha hızlı sallanıyorum, her seferinde penisimin başının klitorisine çarptığından emin oluyorum. O inliyor, sonra sanki başka bir orgazma dayanamayacağını protesto edercesine omuzlarıma vuruyor.

Evet, dayanabilirsin ve dayanacaksın.

Kulak memesini ağzıma alıp ısıriyorum.

Vücudundaki her hücre gerilir ve başka bir doruk onu mahvederken hıçkırır. Beni asla bırakmayacakmış gibi sarılır. Onun çaresizliği beni uzaklaştırmalı; ama bunun yerine, beni uçurumun kenarına iter.

Boğazımdan derin bir inilti kopar ve titreme üstüne titreme beni sarsarken kendimi dorukta kaybederim. Tekrar nefes alabildiğimde, ellerimle kendimi yukarı itip karnına sıçrayan spermimin görüntüsünü içime çekerim. En ilkel anlamda kadınıma bıraktığım iz. Bakışlarım altında kızarır ve bir anlığına aşağıya bakarken gözlerinde bir kırılganlık belirir. Cildim aşırı gergin, sanki sahip olma duygusunun ani şişkinliğini barındıramayacakmış gibi.

Yüzünü okşuyorum, burnunun ucunu ve alnını öpüyorum, bir kurt kendi bölgesini işaretler gibi üzerine daha fazla spermimi sürüyorum. O itiraz etmiyor. Aksine, aynı tutkuyla beni öpüyor.

"Geçtim mi?" diye soruyorum bir süre sonra.

Yavaşça gözlerini kırıştırır. Sonra şişmiş dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirir. "Bir düşünüyüm."

Kaşlarını kaldırıp, kızarmış yüzüne bakıyorum. "Daha fazla kanıt mı lazım?"

Yanakları yine pembeye döner. Gözlerinde ihtiyaç parıldar, ardından bir parça şaşkınlık belirir. "Nasıl daha fazlasını isteyebilirim?"

"Çünkü inanılmaz derecede harika hissettiriyor?" diyorum, işaret parmağımı onun küçük burnunun üzerinde hafifçe gezdirerek.

"Evet, ama... Hayır. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Onun kesin reddi, bende beklenmedik ve karakterime uymayan bir hayal kırıklığı yaratır. Daha önce hiçbir kadınla yatakta daha fazla zaman geçirmek istememiştim. Karşı taraf istemiyorsa, sorun değil.

"Takipçilerimiz nerede olduğumuzu öğrenmeden Vegas'tan ayrılmalıyız," diyor ve bana cüretkar bir bakış atıyor. "Ama daha sonra... aramızdaki meseleyi daha ayrıntılı olarak araştırabiliriz."

On İkinci Bölüm

Ares

Lareina temizlenip banyodan çıktığında, kahve fincanımı indirip ona bakıyorum. Büyük mavi ve yeşil heterokromatik gözleri ve beyaz elbisesi ile perisi gibi yüzünün etrafına dökülen altın sarısı saçları, ona çok benziyor...

Prenses değil. Kraliçe.

Nefes nefese yaptığı düzeltme kafamda yankılanıyor. Söyleyiş şekli, bana "Sadece 'Kraliçe' yeterli" diyen kızı hatırlattı, o kadar asil bir şekilde. Bir an için onun Kraliçe olduğunu düşündüm, ta ki burada olamayacağını hatırlayana kadar. Ayrıca, Vegas'ta olsaydı, yıllardır tuttuğum dedektifler onu şimdiye kadar bulmuş olmaz mıydı? Onlara Oregon'dan izini sürmelerini söyledim, ama hiçbir şey bulamadılar. Ara sıra ipuçları geliyordu, ama hiçbiri bir şeye yol açmadı.

Yine de...

Lareina kraliçe olabilir mi?

Greg'e kısa bir talimat gönderiyorum: *Lareina Huxley'in geçmişini araştır.*

—Greg: Huxley mi?

Şaşkınlığı belli oluyor. Ailede böyle bir Huxley olmadığını biliyor.

—Ben: Karım.

—Greg: Kızlık soyadı?

Bu sefer profesyonelliği sayesinde kendini ele vermiyor. Hiçbir fikrim olmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Evlilik cüzdanını aldığından bahsetmişti, yani bu konu açılmış olmalı, ama tabii ki hiçbir şey hatırlamıyorum, bu da sinir bozucu.

"Kızlık soyadın ne?" diye soruyorum aniden.

"Hayworth," diyor. "Neden?"

"Merak ettim. Sen benim karımsın ve ailem sorabilir." Greg'e mesaj atıp, çabuk olmasını rica ediyorum.

Telefonu kaldırır kaldırmaz Lareina bana doğru yürüdü. "Arkamı ilikleyebilir misin?" Arkasını döndü. Mümkün olduğunca fazla cilt göstermemek için kollarını garip bir şekilde bükmişti.

"Mütevazı olmak için çok geç," derim ve korsenin düğmelerini iliklerim. Karnındaki spermimin görüntüsü gözümün önüne gelir ve vücudumdaki tüm kan aşağı akar.

Daha önce çok dürtüsel davrandım, onun beni kışkırtmasına izin verdim. Seks yapmamız, onun teklifini kabul ettiğim anlamına geliyor ve artık fikrimi değiştiremem.

Kalbimde bir tedirginlik olsa da, Lareina'nın karı bulma sorunumu çözeceği gerçeğiyle kendimi teselli ediyorum. Biraz eksantrik olsa da, güzel bir kız. Üstelik sarışın, yani kimse ilişkimizi sorgulamayacak. Cinsel uyumumuz da *büyük* bir artı. Bakire olsun ya da olmasın, yatakta geçireceğimiz zamanın tadını çıkaracağım.

Ayrıca, bu evlilik sonsuza kadar sürmek zorunda değil. Şirket, üç ay içinde yıllık değerlendirmeyi tamamlayacak. Ardından, sonraki dört hafta içinde tüm terfiler açıklanacak. Yani dört ay sonra, ona artık ihtiyacım kalmayacak. Bekarlığa dönmenden önce en az otuz yaşında olmak istediği için, ona ihtiyaç duyduğu iki ayı daha vereceğim.

Onun sıcak, açıkta kalan teninin her santimini parmak uçlarımla okşayarak, ona yakın olmanın zevkini çıkarıyorum. Kuzenimin neden karısına bu kadar çok şey giydirmeyi sevdiğini hiç anlamamıştım — amaç onu çıplak hale getirmek değil miydi? — ama şimdi bunun cazibesini anlıyorum. "Sırtın çok güzel. Pürüzsüz ve kremi."

Bir an için kaskatı kesildi. *Ne dedim ben?*

"Sana sırtımı göstermeyeceğim," diyor, burnunu çekerek. "Sadece bir erkek alçakgönüllülüğü küçümseyebilir."

"Sıradan bir erkek değil, kocan," diye düzeltiyorum onu. "Sana çıplak dolaşmanı söylersem..."

"Şimdi görmek ister misin?" Üstteki son düğmeyi ilikledikten sonra, sırtı yarı sertleşmiş penisime çarpana kadar onu geri çekerim.

Nefes nefese, arkasını döner. "Eve gitmiyor muyuz?"

Boynunun arkasına sertçe bir öpücük konduruyorum. "Evet." Vegas'tan uzaklaşmam, Harvey'den ve muhtemelen beni aramak için şehre gelmiş olan annemden uzaklaşmam gerekiyor. Bir kez daha, evrenin öngörülemeyen güçlerini sorguluyorum

evrenin öngörülemeyen güçlerini sorguluyorum: *Neden normal bir anne ve amcaya sahip olamadım?*

Otelimin konsiyerjine çıkış işlemlerimi yaptırıp eşyalarımı toplatıyorum ve doğrudan Los Angeles'taki evime gönderiyorum. Sonra Lareina ve ben havaalanına gidiyoruz, özel jetimi orada bekliyor. Hafifçe iç çekiyorum. Mürettebat benim ve sadık. Onlara sadece cömertçe ödeme yapmakla kalmıyorum, aynı zamanda onların ve ailelerinin iyi bakıldığından da emin oluyorum. Harvey ya da başka biri, mürettebatımı rüşvetle satın alıp beni mahvedemez.

Sadece ikimiz olduğumuz için jet, tam da istediğim gibi hızlıca havalanır. Lareina, yükselirken dışarıya bakar, sonra ilgiyle lüks deri koltukları inceler. "Ooh, bu çok güzel! Yatak haline dönüşüyor mu?"

"Hayır. Ama arkada bir yatak odası var."

O keşfetmek için uzaklaşırken, ben de konsiyerjin gönderdiği çantadan belgeleri çıkarıyorum. Los Angeles'a uçuş yaklaşık bir saat sürecek ve dosyalama için ihtiyacım olan belgeleri bitirmek istiyorum.

Birkaç dakika sonra geri geliyor. Bana bakarken gözleri parlıyor. "Bu uçakla Avrupa'ya gitmeliyiz."

"Balayı için vaktim yok."

Gözlerini devirir. "*Şimdi* demek istemedim. Çok yapışkan olurdu. Ama sonra.

Bu bizim boşanma tatilimiz olabilir!"

Boşanma lafını duyunca garip bir şekilde sinirlenerek ona sert bir bakış attım. "Yakında eski kocan olacak biriyle boşanma tatiline çıkılmaz."

"Eski eşinle arkadaş kalmayı planlıyorsan gidersin." Eğilir. "Arkadaş kalmayacak mıyız?" O kadar yakın ki, nefesinden çilek kokusunu, teninden limon kokusunu alabiliyorum. Gözleri iri ve berrak derinliklerinde gölgem yansıyor. Çok masum görünüyor. Koruma içgüdülerim harekete geçiyor.

Sonra ailemi düşünüyorum. Ve başlangıçta iyi olan ama bana aşık olduklarına karar verdikleri anda yapışkan, ürkütücü birer felakete dönüşen tüm eski sevgililerimi. "Hayır. Ömür boyu düşman olacağız." Bu, niyetimden daha keskin bir şekilde çıkıyor.

Lareina geri çekilir. Mesafe arttıkça, artık gözlerinde yansımam yok. Tatlı kokusu geri çekilir ve bir boşluk bırakır.

Tepkimi sindiremeden, kabin görevlisi bize ısıtılmış fındık ve köpüklü su ikram etti. Bu kesinti için Tanrı'ya şükürler olsun. Neden karımın kokusunu düşünüyordum ki? Ya da gözlerinde yansıyan şeyi?

Birkaç ceviz yiyorum. Lareina bir süre beni izliyor, sonra kaseden bir kaju alıyor.

"Seninkinin nesi var?" *Bu sefer ne bahane uydurur acaba?*

Biraz kıvranıyor. "Yeterince kaju fıstığı yok," diyor.

Kasesinin üstündeki iki kajuya bakıyorum. "Dur tahmin edeyim. Benimki daha iyi görünüyor."

"Öyle bir şey." Utangaç bir gülümsemeyle, kasesini benimkiyle değiştirir.

Ben belgelere geri dönüyorum. *Bırakın o lanet fındıkları yiyin.* Alışkanlıklar söz konusu olduğunda, bu o kadar da kötü değil. Salata siparişi edip, patates kızartmamın yarısını çalıp, sonra ona patates kızartması siparişi ettiğimde sinirlenmek gibi değil, ki eski sevgililerimden biri bunu sürekli yapardı.

Kısa süre sonra uçak Los Angeles'a iner ve Harvey ile ilgili endişem, sanki kendi evime dönmüşüm gibi, kaybolur. Lareina benden önce uçaktan iner. Uzun, dağınık saçları her yere savrulmasına ve lekeli, buruşuk elbisesinin vücuduna sarkık bir şekilde asılmasına rağmen, gri asfaltta çok güzeldir. Güney Kaliforniya'nın güneşi yüzüme vurunca, Vegas'taki gerçeküstü, masalsı sersemlik kaybolur ve zihnim berraklaşır. Pişmanlık ve vicdan azabı, ikiz yılanlar gibi içimi kemirir. *Onun saçma teklifini kabul ederken ne düşünüyordum?* Şimdi onunla yaşamak, evimi onunla paylaşmak zorundayım.

Sığınağıma bir yabancıнын girmesi bana tecavüz gibi geliyor. Evim bana ait ve ailem ve bu büyük malikaneyi bakımını yapan personel dışında kimseyi içeri almıyorum. Eski sevgililerim benimle yaşamak için yeterince uzun süre kalmadılar ve kesinlikle evime adımlarını atmadılar.

Aniden, gelecekteki karımı evimin içinde hiç hayal etmediğimi fark ettim. Hayal ettiğim saygılı evlilik, soyut bir yerde gerçekleşecekti, ama benim evimde değil.

Aniden, Lareina küçük bir çığlık atarak tökezledi. Onu yakalamak için öne atıldım.

"İyi misin?"

"Evet. Ben sadece..." Elbisesi yukarı çekerek çıplak ayaklarını ve pürüzlü bir kayayı ortaya çıkarır.

"Ayakkabıların nerede?" Doğrulup uçağa doğru dönmeye başlıyorum. Bu da onun tuhaf alışkanlıklarından ve

fetişlerinden biri mi? "Ayakkabım yok."

"Ne? Dün kuzeninden kaçarken mi kaybettin?"

"Hayır. Hiç ayakkabım olmadı. Doris, yani teyzem, kaçmamı engelleyeceğini düşünerek beni çıplak ayakla tutmayı seviyor." Lareina burun kıvrır, sonra sanki bu inanç tamamen saçma gibi kendi kendine güler.

Kahretsin. Fark etmediğime inanamıyorum. *Las Vegas'ın her yerini ayakkabısız dolaşmış.* Dizlerimin üzerine çöküp, daracık ayağını elimle tutuyorum. Biraz soğuk ve yan tarafında sert nasırlar var. Bana söylemediği bir yaralanma olup olmadığını görmek için tabanını kontrol ediyorum. Küçük bir sıyrık var ama enfeksiyon kapmış gibi görünmüyor. Parmağımı kırmızı çizgi boyunca gezdiriyorum ve o hemen ayağını elimden çekiyor.

"Dur! Gıdıklanıyorum," diyor. "Sus.

Acıyor mu?"

"Sadece biraz, dokunursan."

Başımı sallayarak *tsk tsk*

yapıyorum.

Gözlerini kırıştırır. "Bana *kızgın* mısın?"

"Hayır. Daha önce fark edemediğim için kendime kızgıyım. Ve sana ayakkabı almadığı için teyzene yumruk atmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Ama o bir kadın."

"Ne olmuş yani?"

"Erkekler kadınlara vuramaz sanıyordum."

"Düşmanım olan herkesi döverim." Annemin kaçırılmasından öğrendiğim bir başka zor ders. Melek gibi görünüşüne bakınca, kimse onun kendi çocuğuna zarar verebileceğini düşünmez. Bana kadınların da erkekler kadar acımasız olabileceğini öğretti. "Düşmanlar sert ve hızlı bir şekilde alt edilmeli, sana zarar verme fırsatı verilmemelidir."

Lareina gülümser. "Teşekkürler. Bunu duymak gerçekten hoş. Bazen insanlar onu savunur, onun sadece elinden geleni yapan bir kadın olduğunu söyler. Bundan her zaman nefret etmişimdir."

"Öyle de olmalı. Elinden geleni yapan bir kadın, yeğenini ayakkabısız bırakmaz." Diğer ayağını da inceliyorum. Yine aynı: soğuk ve nasırlı, şehirde yürümekten kızarmış taban.

"Bana bir çift ayakkabı alacak mısın?" diye sorar.

Mürettebata ilk yardım çantasını getirmesini işaret ettikten sonra, ayağındaki küçük yaraya büyük bir yara bandı yapıştırıyorum. "Dolap dolusu var."

Gülerek, bekleyen arabamıza doğru bir adım atıyor. Onu kucağıma alıp arabaya doğru taşıyorum.

"Ack." Kollarını boynuma doluyor. "Ne yapıyorsun?" "Karımın şehirde çıplak ayakla dolaşmasına izin vermiyorum."

"Sadece arabaya kadar." Başını eğiyor.

"Olmaz. Prenses taşıma." "Kraliçe taşıma!"

Kraliçe olduğu konusundaki ısrarı göğsümü titretir. "Neden kraliçe olmak istiyorsun?" diye sorarım, dıştan kayıtsız görünsem de, kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Çünkü o *patron*."

Bu cevap, Oregon'daki kraliçenin verdiği cevaba çok benziyor. Kalbim bir an duruyor.

"Ayrıca, prenses olmak için çok yaşıyım," diye ekledi.

"Bir kadın prenses olmak için asla yaşlı değildir," diyorum kararlı bir şekilde, onun tavrından eğlenerek. Henüz otuz yaşında bile değil, ancak şimdiye kadarki hayatını anlattığına bakılırsa, deneyimleri yirmili yaşların sonlarında olan tipik bir kadından daha az olabilir. "Ayrıca, prensesler prens bulur. Hiç bunu düşündün mü?"

"Prensler abartılıyor. Aşırı derecede yakışıklı, tatlı, zengin, ahlaklı ve..."

"Yatakta iyi değilse?"

Yüzü kızarır, ama başını sallar. "O konuya gelmek üzereydim."

Mürettebat çantamı bagaja koydu ve şoför kapıyı açtı. "Araba kullanmayı bilmiyor musun?" diye sordu, ona bakarak.

"Sadece akşamdan kalma ve yorgun olursam diye bir araç ayarladım." Barry'nin partileri çılgındır ve güneş doğmadan asla bitmez. Sarhoş olmamayı ilke edinmiş olsam da, her ihtimale karşı hazırlıklı olmak istedim.

Onu arabaya bindirdim, sonra ben de bindim. Elbisesini bacaklarının etrafına düzgünce sermiş, tamamen sakin bir şekilde oturuyordu.

Şu ana kadar, evliliği kabul etmeyi ilk başta reddetmem dışında hiçbir şey onu sarsmamış gibi görünüyor. Ama onun bana yaptığı gibi, ben de onun dengesini bozmak istiyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve tatmin edici bir inilti koparıyorum.

"Artık rol yapmamıza gerek yok," diye kulağıma fısıldadı. Gözleri ön koltuğa kaydı. "Sanırım o dikkatini vermiyor."

Ağzımda bir gülümseme belirir. Benden *tatmin edici* seks talep ettikten sonra birdenbire utangaç davranması ne komik. "Ailem bu evliliğin gerçek olduğuna inanmalı. O yüzden işbirliği yapacaksın."

Kaşlarını çatar. "Onların ne düşündüğü neden önemli ki?"

"Çünkü benim eve iyi, saygın bir eş getirmemi umuyorlar." "İyi, saygın eşlerin kocalarının kucağına oturduğunu sanmıyorum."

"Evlilik hayatında çok deneyimin var mı?"

Dudaklarını büzüyor. "Hayır, ama hiç evli bir çiftin böyle oturduğunu görmedim."

"Ben gördüm."

Beni görmezden geliyor. "Teyzem ve amcam öyle yapmazdı. Annemle babam da öyle yapmazdı.

En azından, sanmıyorum."

"Hatırlamıyor musun?" diye şaşkınlıkla soruyorum, kollarımı onun etrafında tutuyorum çünkü ağırlığı hoşuma gidiyor. Ve bu sadece benim evime varana kadar sürüyor.

Kucağımdan kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor ve uzaklara bakıyor. "Bilmediğim çok şey var, ama burada" — elini göğsüne koyuyor — "ailemi her düşündüğümde içimi sıcak ve huzurlu bir his kaplıyor. Ben küçükken gıda zehirlenmesinden vefat ettiler. Ama annemin beni seyahatlerine götürdüğünü ve bana resim yapmayı öğrettiğini hatırlıyorum. O harika bir sanatçıydı ve her zaman cömertçe övgüde bulunurdu. Anlaşılan, dedem beni ve mirasımı daha fazla korumak için daha fazla çaba gösterene kadar Nesovia'da yaşamayı reddetmiş."

Lanet Nesovia. Bu, onun içinde bulunduğu zor durumu büyük ölçüde açıklıyor. O ülke, kadınlara karşı tutumuyla gülünç derecede ortaçağda kalmış.

Devam ediyor: “Sonunda oraya yerleştikten sonra, babam bana binmeyi öğretti, çünkü o pek sanatçı değildi.” Biraz gülümsüyor. “Lady harika bir midilliydi. Tamamen beyazdı, alnında bej renkli bir leke vardı. O lekenin görünmez boynuzunun olduğu yer olduğunu söyledim, çünkü onun gizlice kötü üvey annesinden saklanan bir tek boynuzlu at prensesi olduğuna inanıyordum ve ailem beni şımartıyordu.”

"Çok sevimli insanlarmış," diyorum yumuşak bir sesle.

"Öyleydiler. Büyükbabam öldükten sonra Lady'ye ne oldu bilmiyorum. Onunla fazla vakit geçiremedim. Üstelik çok üzgündüm ve travma yaşamıştım, Doris de beni okul, özel öğretmenler ve terapistlerle meşgul tutuyordu, görünüşte yasımı atlatmama yardım etmek için. Umarım Lady'yi satmış ve ona harika bir yuva bulmuştur. Lady iyi bir hayat sürmüştü, satıştan kar etmiş olması umurumda bile değil."

Onun hüzünlü sesi kalbimde bir dalgalanma yaratıyor. Onu teselli etmek için elini sıkıyorum. "Eminim öyle yapmıştır."

Başını omzuma yasladı. Bu hareket şaşırtıcı derecede doğal geldi, ki bu benim için garip ve alışılmadık bir durum. Normalde kadınların bana yaslanmasından hoşlanmam. Bu, onlara karşı hisler beslemeye başladıkları anlamına gelir

bu da takıntılı olmaya başladıkları anlamına gelir. Sonra da aşka sığınmak, ağlamak ve genel olarak kabus gibi davranmak gelir.

Ama Lareina'nın bana biraz yaslanması o kadar da kötü gelmiyor. *Sadece eve varana kadar. O kadar süreliğine ona müsaade edebilirim.* Ayrıca, güzel kokuyor, bu yüzden o kadar da zor değil.

"Annemi ve resimlerini özleyorum," diye devam ediyor. "Ve çizmeyi." "İyi misin?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Annem her zaman benim ondan daha yetenekli ve harika olduğumu söylerdi. Ama görünüşe göre ben berbatım."

"Sık sık resim yapar mısın?"

"Evet. Doris bana para harcamaktan hoşlanmaz, ama sanat malzemeleri için harcamaktan hoşlanır, özellikle de terapistimle yaptığımız konuşmadan sonra. Bunun sakın kalmama ve kaçış ve daha iyi bir hayat hayal etmeme yardımcı olduğu düşünülüyor. Terapistim, ona açılmakta isteksiz olduğum için, sanatımı kullanarak zihnimi okuyabileceğini düşünüyor. Ama resim olsun ya da olmasın, onun bir şeyleri anlayacak kadar iyi olduğunu sanmıyorum ve işler çok stresli ve güvensiz hale geldiğinde aklımı kaybetmemek için bir şeye ihtiyacım var."

Güvensiz mi? "Sana vurdular mı?"

"Hayır. Ama beni Rupert ile eşleştirmek istediler. Hem de çok." "O... sana zorla sahip olmaya mı çalıştı?"

"Denedim, ama başaramadım. Elimde bulunan meyve bıçağıyla ona saldırdım ve o da korktu. Tekrar denedi, ama bıçağına bırakmayacağını ve mirasımı asla ele geçiremeyeceğini anlayınca vazgeçti." Bu anıyı hatırlayarak alaycı bir şekilde güldü.

Onun kahkahası beni dehşete düşürdü. Travmayla başa çıkabilmesinin tek yolu bu olduğu için gülüyordu.

"Bıçak aldığımdan emin oldum, ama Rupert bana zorla sahip olmaya çalışırsa balkondan atlayacağımı da söyledim, bu da onları korkuttu. Benim ölmemi ve mirasımı kaybetmeyi göze alamazlardı, bu yüzden Rupert bir şekilde uslu durdu."

"O orospu çocuğunu öldüreceğim."

"Sıraya gir. Hepsine ödetmeyi planlıyorum." Sesi şaşırtıcı derecede hafif ve ayaklarını yere indirmeden önce dizlerini düzeltirken gözlerinde öfke belirtisi yok.

Onun tepkisini hiç anlayamıyorum. "Üzgün değil misin?"

"Karnım lezzetli yemeklerle dolu ve Rupert'ı benden uzak tutabilecek bir kocam varken, geçmiş için bu kadar kızmaya değer mi?"

Bu soruya kaşlarımı çattım.

"Pek sayılmaz," diye cevaplar, benim cevabımı beklemeden. Pratik bakış açısı şaşırtıcı. Belki de terapisti, Rupert ve diğer konularla ilgili durumunu çözemese de, gerçekten iyidir.

"Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Bunun seni karamsar yaptığını görebiliyorum," diyor. "Bana *kendinden* bahset. Kocam hakkında bir şeyler bilmem gerektiğini hissediyorum."

Dikkatimi başka yöne çekmek için beceriksiz bir girişim, ama onu eğlendiriyorum. "Ben avukatım. Aslında, üvey annem ve kuzenim hariç, tüm ailem avukat. İki erkek kardeşim var, ikizler. Bryce ve Josh. Onları ayırt etmek zor ve aile üyesi değilseniz ikisi de pisliktir. Bir de teyzem var. Adı Jeremiah."

"Erkek ismi gibi geliyor."

"Evet, ama bunu söylemiyoruz çünkü bu büyükannemin kararıydı. Kızının güçlü ve kuvvetli olmasını istiyordu."

"Peki öyle mi?"

"Oh evet. Onunla uğraşan herkes bunu çok çabuk anlar."

Gülümsüyor. "Onu seviyorsun."

"Evet. Keskin zekalı ve çok acımasız. Eğer o senin takımında ise, şanslısın demektir."

"Harika olmalı." Lareina dudağını ısırır, sonra sesini alçaltır. "Seni uyuşturup dün gece onun için çalışmaya zorlayan kocası mı?"

Jeremiah teyzenin skandal bebek babası Ted'i düşünerek burnumdan soluyorum. Ailede birçok kişi, onun sadece söylentilerdeki kadar iyi olup olmadığını görmek için onunla yattığını düşünüyor. Ama teyzem bu konuyu hiç konuşmadığı için gerçeği asla öğrenemeyeceğiz. Jeremiah teyze paylaşmak istemediğinde, ondan bilgi almaya çalışmak, çıplak elle istiridye açmaya çalışmaktan daha zor. "Hayır. Hiç evlenmedi ve evlenseydi bile, ailenin çıkarlarına aykırı bir adam seçmezdi. Harvey, biyolojik annemin tarafından geliyor."

"Sana çok para teklif etmenin daha etkili olacağını bilmiyor mu?"

Kuru bir kahkaha attım. "Para beni motive etmez."

"Ah. İki milyar."

Omurgam gerildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sen söyledin."

"Düşündüğümden daha fazla kendimden geçmiştim galiba. Başka bir şey daha mı söyledim?"

Çenesini parmağıyla okşayarak bana uzun uzun bakar. "Aslında epey bir şey söyledin," der yavaşça. "Bana biraz zaman ver, sana önemli olduğunu düşündüğüm şeyleri söyleyeyim."

Onun alaycı sesi onu öpmek istememe neden oluyor. Elimi boynunun arkasına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarımız birleşiyor; dilini ağzıma çekiyorum.

Boğazından lezzetli bir inilti kopar ve elleri omuzlarımda yumruklanır, sanki beni itmekle çekmek arasında karar veremiyormuş gibi. Benim dilimle onun dilini acele etmeden okşuyorum, tepkisini çekiyorum. Omuzlarımdaki yumruklar gevşemese de, ağzı yumuşuyor ve bana karşılık veriyor. Nefesi hızlanıyor ve cildinin ısısı yakıcı. Onda açıklanamayan bir bağımlılık var ve bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Daha rahat olmak için kıvranıyor ve bu hareketiyle uyluklarını zaten sertleşmiş penisime sürüyor. Sıcak kan damarlarımdan akıyor ve onu becerirken göğsümde yükselen iniltiyi yutmak için elimden gelen tek şey bu.

Bir süre sonra, arabanın hareket etmediğini fark ettim. Gözlerimi açtım, evimin ön girişini gördüm ve isteksizce Lareina'dan uzaklaştım.

Bana bakar, gözleri heyecandan parlamaktadır. Onun yapmacıklık ve savunmasızlığı, benim ona karşı gardımı düşürmeme neden oluyor olabilir. Bunun kötü bir hamle olduğunu, satrançta kaybetmeme neden olacak türden bir hamle olduğunu anlıyorum.

Önce ben arabadan iniyorum, telefonumdan evin giriş düğmesine basıyorum, sonra onu içeri taşıyorum. Yaklaştığımızda devasa çift kapı otomatik olarak açılıyor ve çağdaş avizesi, kristal ve fûme camdan yapılmış lekesiz fuaye ortaya çıkıyor. Tavan penceresinden parlak güneş ışığı içeri doluyor ve onun etrafında bir hale oluşturuyor. Utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor ve arkasında ailenin arması parıldıyor. PIETAS ET UNITAS. Sloganın üzerinde, hırlayan kurtlar dişlerini gösteriyor ve bana annemin kulübesindeki kurt kafasını hatırlatıyor.

Kalbimde karmaşık, çelişkili duygular uyandırıyor. Lareina'yı kucaklamak ve onu uzaklaştırmak, onu korumak ve incitmek, onu hem yakınımda hem de uzak tutmak istiyorum. Duygusal bir yüküm olmasaydı, onun ne kadar güzel ve tatlı olduğunu keyifle izlerdim, ama diğerlerinden çok farklı olması beni biraz tedirgin ediyor.

"Evin çok güzel," diyor yumuşak bir sesle.

"Fena değil," diyorum. Bu malikaneyi hiç düşünmemiştim, doğru özelliklere, doğru fiyata ve doğru posta koduna sahip olduğu için satın almıştım.

Geç öğle yemeği vakti olduğu için onu mutfağa götürüyorum, ama puro kokusu burnuma geliyor. Mutfak adasında Jeremiah teyzeyi görünce donup kalıyorum. *O burada ne arıyor...?*

Beyaz bir bornoz giymiş, kan kırmızısı saçları siyah bir saç bandıyla toplanmış ve yüzünde yeşil bir tür yapışkan madde var. Elindeki yanan purodan bir duman yükseliyor ve önünde bir kadeh Merlot duruyor.

Bana dönüyor. Kaşlarını kaldırıyorsa bile, üzerindeki yapışkan madde yüzünden bunu anlamak imkansız. Gözleri bana, sonra Lareina'ya kayıyor, sonra da kıyafetlerimize bakıyor.

"Vay vay vay. Bakın bakalım burada ne varmış?" diyor alaycı bir şekilde. "Barry'nin nişanlısıyla kaçtın mı?"

On Üçüncü Bölüm

Ares

"Barry kim?" diye sorar Lareina.

"Damat." Teyzem şarabından bir yudum alır — *benim* şarabımdan. "Adının Ares olduğunu sanıyordum."

"Ben Ares'im. O başka birinden bahsediyor," diyorum. Lareina ile hazırlıksız bir şekilde teyzeme karşı çıkmak, bugünkü planımın bir parçası değildi. Önce babam ve Akiko ile konuşacaktım.

Lareina'yı taburelerden birine oturtuyorum, onunla Jeremiah arasında boş bir tabure olduğundan emin oluyorum. Teyzemin pek çok takdire şayan özelliği var, ama şefkatli ve misafirperver olmak onun güçlü olduğu alanlar değil.

"Peki o kim ve neden burada?" diye sordu, sanki Lareina tam önünde durmuyormuş gibi.

"Ben Lareina. Ve Ares'in karısıyım."

"Anlıyorum." Jeremiah teyzem gözlerini kısarak Lareina'yı incelemeye devam ediyor.

Lareina sadece gülümseyerek geriye bakar, bu da isteksiz bir saygı uyandırır. Sakin kalmak kolay değildir ve çok az kişi teyzemle karşılaştıklarında kendilerini kontrol altında tutabilirler. O korkutucu bir sorgu memurudur. Aile hukuk imparatorluğuna bu kadar odaklanmamış olsaydı, CIA veya NSA'da terör şüphelilerini sorgulayan bir kariyer yapabilirdi.

Bana döner. "Demek terfiye itirazımızın cevabı bu mu?"

"Evet. Lareina iyi, saygın bir eş."

"Mmm." Kararsız. Karar vermek için yeterli bilgiye sahip olduğunu hissedene kadar kesin bir şey söylemekten nefret ettiği için teyzemin tipik bir davranışı.

Alışverişlerime verdiği zararı kontrol ediyorum. Eve izinsiz girip şarabımı içmiş olsa da, kilerime veya buzdolabıma hiçbir şey eklememiş.

Hızlıca birkaç bagel kızarttım, üzerine krem peynir ve füme somon dilimleri ile birkaç turşuluk salatalık koydum. Lareina'ya bir tabak

bir tabak ve bir şişe su uzattım. Yavaşça yudumladı, ama yemeğe dokunmadı.

"Seçici misin?" Jeremiah teyzemin sesi çoğu kişiye sohbet ediyormuş gibi gelirdi,

ama benim için değil. Bu kadar titiz biriyle birlikte olduğuma şaşırılmış gibiydi. Beni eski sevgililerimle görmüştü. "Dikkatsiz, umursamaz, işkolik bir pislik, yatmak için eğlenceli olabilir ama diğer her şey için kötüdür ve kesinlikle uğraşmaya değmez" diye tanımlamıştı beni birkaç yıl önce, üçüncü romantik ilişkim bittiğinde. O zamanki eski sevgilim, iki aydan fazla bir süre boyunca her gün Huxley & Webber lobisinde olay çıkardı ve ben onun yanından geçip, sanki bir yabancıymış gibi ona bakmadan geçtim.

"Aslında hayır," diyor Lareina. "Henüz o kadar acıkmadım."

Kendi bagel sandviçimi ısıyorum. *Lareina'yı kurtarma zamanı.* "Burada ne yapıyorsun Jeremiah Teyze? Giysilerin nerede?"

"Banyomdaki borular fark edilmeden sızıntı yaptı ve evimi berbat bir hale getirdi. Tesisatçı onarımın biraz zaman alacağını söyledi. Tabii ki, o işi bitirene kadar evim yaşanmaz durumda."

"Ve...?" Onun neden *burada*, benim evimde olduğunu hala anlamadığım için ona soruyorum.

"İşte buradayım." Yeşil yapışkan maddenin arasından ürkütücü bir gülümsemeyle gülümsedi. Smiley yüzlerin sarı olmasının bir nedeni var.

"Otel yok mu?"

"Beğendiğim bir yer bulamadım. Beni tanırsın, seçiciyimdir."

"Neden Ted'e gitmedin?" diyorum.

"Bu hafta sonu evinde bir seks partisi veriyor."

Lareina'ya güven verici bir gülümseme attım. *O kadar tuhaf değiliz.*

Orjiler! Kaçındık!

Gözleri benden ve teyzemden kayıyor, sonra tabağına düşüyor. *Yirmi dokuz yaşındaki bir bakireye ne izlenim bırakmak böyle. Tanrım.*

"Neden Hux değil?" diye sinirlenerek soruyorum, oğlunu kastederek. Ted yaratıcılığını kullanmak için çok tembeldi, bu yüzden çocuğa Jeremiah teyzenin soyadından esinlenerek Huxley adını verdi. O, sorumsuz babaların birçok kriterine uyuyor — çok zengin olması ve yedi oğluna maddi olarak cömert davranması dışında.

"Benimle aynı yerde kalmayı kesinlikle reddediyor. Evli olduğunu söylüyor.

Mahremiyetine ihtiyacı var. Saçma." Diye öfkeyle sigarasını sallıyor. "O zaman babamla kal." Bir ısırik daha alıyorum.

Sırtı gerginleşir. "O dayanılmaz ukala, kararın..."

"Anladım," diye sözünü kesiyorum, o çok eski ve belirsiz bir davanın anayasaya uygunluğu hakkında tezini anlatmaya başlamadan önce. Babam ve o sık sık

hukukun en karmaşık noktalarında sık sık anlaşmazlığa düşerler ve ikisi de inatçı avukatlar olduğu için, hiçbirisi bir adım bile geri adım atmaz. Ama Akiko'nun iyiliği için, onun babamla kalmaması gerçekten en iyisi. Üvey annem avukat değil, ama hem babam hem de Jeremiah teyzem onu tartışmalarına dahil etmeye çalışıyor, hukuk teorilerinin geçerliliğini değerlendirmesini istiyorlar. Akiko uyumsuzluk ve kırgınlık yaratmaktan nefret ettiği için, onların tartışmalarından kesinlikle hoşlanmıyor ve iyi bir içkinin keskin dillerini körelteceğini umarak onlara sake ikram etmek için elinden geleni yapıyor.

Jeremiah teyze önce Lareina'ya, sonra bana bakıyor. "Karın neden seni, sahibinin yemek yemesini izleyen bir köpek gibi bakıyor?"

Lareina domatesten daha kırmızıya döner.

"Öyle bakmıyorum." "Tabii ki öyle bakıyorsun."

Şimdi o kadar kızardı ki, utançtan ya da öfkeden patlayacak diye korktum. "Hey, ona istediğim gibi bakabilirim. O benim kocam."

Jeremiah teyzenin gözleri kısılır. O şekilde sana baktığında, iyi bir şey olmaz.

"Şarap dışında içmek istediğiniz başka bir şey var mı, Jeremiah Teyze?" diye sorarım, kalkıp buzdolabına doğru yönelirim.

"Biliyor musun, belki de yukarı çıkıp ikinizin konuşmasına izin vereyim," diyor Lareina. "Belki de merdivenleri su dökmeden çıkabilmem teyzeni benim köpek olmadığımı ikna eder." Ben bir şey söylemeden tabağımı ve şişemi alıp odadan çıkıyor.

"Bak ne yaptın," diyorum Jeremiah teyzeme.

"Tabağımı çaldı!"

"Yeterince yemediğimden endişeleniyor, bu yüzden bana dokunulmamış tabağı bıraktı." Lareina'nın tabağını kendime doğru çekiyorum ve sanki hiçbir sorun yokmuş gibi bageli ısırmaya başlıyorum. Lareina'nın tabakları değiştirme konusundaki tuhaf takıntısını ben de anlamıyorum ve teyzemle bu konuyu tartışmak istemiyorum. Daha sonra Lareina ile bu konuyu konuşmak için zihnimde bir not alıyorum.

Jeremiah teyze, artık boş olan merdivene bir göz attıktan sonra bana döndü. Bakışları son derece odaklanmıştı. "Onu nerede buldun?"

"Vegas'ta, Hızlı ve Öfkeli Evlilikler Şehrinde. Başka nerede olabilir ki?" "Ciddi ol."

"Oh, ciddiym. Senin, babamın ve büyükanneimin istediği gibi, *saygın bir evlilik* yaptım." Kollarımı dramatik bir şekilde açtım.

"O zaman neden seninle evlendi? Evlilik öncesi sözleşme hazırlayıp imzalamaya vaktin olmadı, değil mi?"

"Hayır. Zorunluluktan benimle evlendi. Evliliğimizin temeli sağlam."

Jeremiah teyze burnunu çeker. "Soledad'a ne oldu?"

"Ayrıldık. Onu bir jigolo ile sevişirken yakaladım."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Beni geri kazanmanın en iyi yolu buymuş."

"Aman Tanrım." Ses tonu, *ne kadar aptal* olduğunu gösteriyor. "Ama Lareina? Senin gibi birinin hemen başka birine yönelmesi normal değil. Soledad'ı gerçekten sevmiyordun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Ve hayır, Lareina bir teselli değil." Ona olanları anlatıyorum, Lareina'nın Fogeys'lere onu iyi ve saygın bir eş olarak tanıtmamı engelleyecek tüm detayları atlayarak.

"Yani bir aptalı eksantrik biriyle takas ettin." Teyzem daha diplomatik bir terim kullanmış olsa da, Lareina'yı aslında "tuhaf" veya "deli" olarak nitelendirmek istediği açıktı.

"Beni Harvey'den kurtardı. Beni güvende tutan bir kadına nasıl aşık olmam?" Abartılı bir şekilde anlatıyorum.

"Bu *onun* güvende *olduğu* anlamına gelmez." Kaşlarını çatı. "Ayrıca, onun Nesovia'lı olduğunu söyledin, orası kadınlar için çok kötü bir ülke. Teyzesi muhtemelen bu kadar kolay pes etmeyecektir. Oradan benzer bir durumda olan bir müşterim vardı. Bir mücevher mirasçısıydı. Aldatan nişanlısının kardeşiyle evlenerek bu durumdan kurtuldu. Oldukça dramatik bir olaydı."

"Lucienne Peery'den mi bahsediyorsun?" diye soruyorum. Teyzem başını sallar.

"İstediyini elde etti mi?" diye soruyorum, biraz merakla.

"Tabii ki. Müşterilerime istediklerini vermekte çok iyiyimdir. Ayrıca, kocası John Highsmith'i tuttu." Müşterisinin kocasını mahvettiği anı yeniden yaşayarak kıkırdar, sonra ciddileşir. "Josh ve Bryce otuz yaşına geldiğinde Zoe'nin sana tekrar yaklaşmaya çalışabileceğini sana söylemeliydim. Zoe'yi ömür boyu senden uzak tutmak bizim başarabileceğimiz bir şey değildi. Prescott ayrılmak istedi, ama Vincent'tan başka garantiler almamız gerekiyordu," diyor, anneannemin babasını kastederek.

"Annem eskisi gibi bana ulaşamayacak."

"O daha motive. Harvey de öyle." "Her zaman öyle değil mi?" diye mırıldanıyorum.

"Bu sefer farklı." Düşünceli bir şekilde nefesini verip, "Vincent'ın hasta olduğu söylentisi var," diyor.

"Sonunda mı?" Beni neredeyse öldüren yangından sonra onunla bir kez karşılaşmışım. Bin yıllık meşe gibi kalın ve güçlü bir yapısı vardı. Annem gibi narin görünümlü birini nasıl yaratabildiğine hayret etmişim.

"Son arzusu seni ve kardeşlerini görmek. Bununla, sizi aileye katmanızı kast ediyor." Ses tonundan *hayal kurduğunu* anlayabiliyordum. "Söylentiye göre, seni ve kardeşlerini aileye kavuşturan kişi onun varisi olacakmış. Annen her zaman babasına kendini kanıtlamak istemiştir ve bu fırsatı kaçırmayacaktır. Harvey ondan nefret eder, ama en önemlisi, annem kazanırsa kendisine ne olacağını biliyor, bu yüzden kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Ve sonra..." Jeremiah teyze parmağını boynuna götürdü.

Bu, neden Soledad ile ittifak kurup bana ilaç verdiğini açıklıyor. Kendini çok sofistike bir adam olarak gören Harvey, yöntemlerinde daha incelikli olmayı tercih ediyor.

"Soledad bir kaltak ve yaptıklarının bedelini ödeyecek," diye soğukkanlılıkla devam eder. "Ama karın konusunda da dikkatli olmalısın. Hikayesi talihsiz, ama senin özenli araştırman henüz bitmedi. O Nesovia'lı. Dunkels'larla ne tür bir bağlantısı olabilir, kim bilir? Ülke, temiz ve düzgün bir Ticaret Odası imajına sahip, ama altında cehennem gibi yozlaşmış. Birçok endüstri ve politikacı mafya ile bağlantılı. Ve annen en önde gelen mafya ailelerinden birinden." Elimi okşadı, bu beni şaşırttı. Onun için bu, neredeyse bir kucaklaşma ve koşulsuz sevgi yemini gibiydi. Sadakat konusunda iyidir - bu, aile sloganının ilk yarısıdır - ama sevgi onun repertuarında yoktur. "Bana ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

On Dördüncü Bölüm

Lareina

Gözlerimi kırpıştırarak yavaşça uyanıyorum. Beyaz ve siyah arasındaki her ton odada mevcut gibi görünüyor. Altımda yatan serin, ipeksi çarşaf bile güvercin grisi.

Hâlâ Doris'in bana aldığı elbiseyi giyiyorum. Çarşafların Ares'le aynı kokuya sahip olmasından, onun yatağında olduğumu anlıyorum.

Dün ne oldu? Eve döndüğümüzde çok acıkmıştım ve bana karşı şüpheli davranan teyzesiyle uğraşmak istemiyordum. Belli ki benim onun parasının peşinde olduğumu düşünüyor. Muhtemelen ona, onun saçmalıklarını kabul etmeyeceğime dair ek evlilik yemini ettiğimi söylememiştir. Ya da belki de avukat olduğu için bunu kabul edemiyordur.

Ares dikkati dağıldığında, suyunu ve tabağını aldım — elbette, sanki benimkini onunla karıştırmışım gibi, doğal ve ince bir şekilde — sonra küçük bir okuma odası bulup yedim.

Karnım doyduktan sonra, tüm gerginlik yavaşça kayboldu. Sonuçta, sadece evlenmemiştim, aynı zamanda *Doris ve ailesinin gücünden de uzaklaşmıştım*. Beni bulmaları zaman alacaktı ve bulsalar bile, Ares'in evine dalıp beni kaçırmaya çalışamayacaklarından emindim. Ve Ares'i beni onlara teslim etmeye zorlayamazlardı.

Güvendeyim. PIETAS ET UNITAS'ın üzerinde hırlayan kurtlara bakarken bu iki kelime kafamda yankılandı. Yorgunluk beni ele geçirdi ve ben de ona teslim oldum, ilk kez gerçekten rahatladım. Muhtemelen uykuya daldım ve Ares beni yatak odasına götürdüğünde hiçbir şey fark etmedim.

Saat kaç?

Yatak başındaki saati kontrol ettim. Saat on iki geçiyordu. Uyuyakalmıştım.

Ares nerede?

Kalkıp bir süre dinledim. Malikanede ürkütücü bir sessizlik vardı. Bir yanımda etrafı gözetlemek istiyordu. Bu, erken yaşlarda geliştirdiğim bir alışkanlıktı, etrafımı gözetlemek

Çünkü hızlı bir kaçışa ihtiyaım olabilir.

Ama burada bu kabalık olur. Ve gereksiz. Eminim Ares'ten daha sonra bana etrafı gezdirmesini isteyebilirim.

Rahatsız edici gelinlikten kurtulmak için sabırsızlanıyorum, giyecek bir şeyler bulmak umuduyla giyinme odasına giriyorum. Bir ışık yanıyor ve fildişi renkli orta adada, üzerinde parlak spot ışıkları olan muhteşem bir cam vitrin var. İçinde ne olduğunu merak ederek yaklaşıyorum. Mücevherler mi? Lüks saat koleksiyonu mu?

Hayır. Yumuşak kırmızı kadife üzerinde uzun bir baston duruyor. *Pietas et unitas*, süslü gümüş telkari ile oyulmuş. Elinizi saracağınız kısmın üstünde gümüş bir kurt başı var. Vitrinin mandalında *Ares Joseph Huxley* adı kazanmış. Yerine konulamaz bir aile yadigarı kadar önemli bir aile eşyası olmalı. Ares de onu çok değer veriyor olmalı ki, bu kadar göze çarpan bir yere koymuş.

Bir süre ona bakıyorum, kalbim biraz fazla hızlı ve tuhaf bir şekilde atıyor, ağzım kurumuş. Kurt başı bana dönük, gözleri ve dişleri öfkeli, sanki boynumu ısıracakmış gibi. Kafamı sallıyorum. Muhtemelen susuzluktan kendimi iyi hissetmiyorum. Boğazım kurumuş.

Bakışlarımı bastondan ayırıp etrafa bakıyorum. Takım elbiseler, takım elbiseler, gömlekler, parlak erkek ayakkabıları ve... pahalı görünümlü saatler. Geçici de olsa giyebileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.

Mutfağa gidiyorum, umarım daha fazla şişe su vardır. Suyu içtikten sonra bir avukat bulacağım. Hayır, aslında önce temiz giysiler ve ayakkabılar, *sonra* avukat.

Mutfak tezgahında bir şişe su ve küçük, kapalı bir paket mısır gevreği var. Kuru olarak ağzıma döküyorum, sonra granit üzerinde sarı bir yapışkan not okuyorum. Ares'in el yazısı şaşırtıcı derecede düzgün. Avukatların el yazısının berbat olacağını düşünmüştüm, çünkü notlarını yazmak için sekreterleri vardır.

Sana biraz yiyecek bıraktım. Umarım uygun olur. Kapalı bir paketin içinde. Fabrika tarafından kapatılmış yiyecek ve içecekleri sorun etmediğini fark ettim.

Ares'in bunu fark *edip*, bana giyebileceğim bir şeyler bırakacak kadar nemsediğine şaşırıp duygulandım. Ya hiçbir şey yemeyecektim

eve gelene kadar ya da bir restorana gidip garsona yemeğimi önce tatmasını rica edene kadar.

Notun geri kalanı şöyle:

Yeni aktifleştirilmiş bir telefon, çünkü senin bir telefonun yok gibi görünüyor. (Eğer yanılıyorsam, bunu görmezden gel.) Pasaportun, yatağın senin tarafındaki komodinin üst çekmecesinde. Giysiler ve ayakkabılar oturma odasında. Onları dene, beğendiklerini sakla, beğenmediklerini bir kenara ayır. Kişisel alışveriş danışmanı, gelecek hafta sonu istemediğin şeyleri almaya gelecek. Kredi kartını al ve bize yeni alyanslar al, çünkü ailem yakında seninle tanışmak isteyecek. Şu anda isteyim. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Numaram zaten telefonunda kayıtlı.

Demek telefonumun olmadığını fark etmiş. Doris sayesinde on beş yıldan fazla süredir telefonum yok.

Bu "kayıtsızlık"ın bir parçası mı? Fark etmeyeceğini ya da fark etse bile umursamayacağını düşünmüştüm.

Zaten kılıfında ve ekranında şeffaf koruyucu kılıf bulunan şık turkuaz renkli telefonu elime alıyorum. Sonunda dünyayla bağlantı kurmama yardımcı olacak bir araca sahip olduğum için kalbim kıpır kıpır ediyor. Bahsettiği kredi kartı siyah bir American Express. İşaret parmağımı onun adının üzerinde gezdiriyorum: Ares Huxley. *Kocam*. Bu düşünce içimi sıcak bir dalga ile dolduruyor.

Ares, *bir şeye ihtiyacım olursa* ona mesaj atmamı istemişti, ama şimdi ona teşekkür mesajı atmam gerekiyor. Bana soru sorarsa, "Teşekkür etmek istedim" diyeceğim. Ayrıca, kibar olmak yapışkanlık değildir. Saygıdır, ki bu da onun evliliğimiz için şart koştuğu şeylerden biridir.

–Ben: Çok teşekkür ederim! Telefonu ve kahvaltıyı çok beğendim! Harikasın!

Beş saniye boyunca ekrana bakıyorum. Cevap vermiyor. Muhtemelen meşgul. Ve eğer ofisteyse, Jeremiah da oradadır.

Ben ise bu büyük evde tek başımayım. Üzerimde duran, beni izleyen, her hareketimi rapor eden, beni zorlayan veya manipüle etmeye çalışan kimse yok. Ares'in evinde hava bile daha hafif ve daha güzel.

Altı ay boyunca, kurallara uyduğum sürece burası benim olabilir. Kendi hayatımla meşgul olmamı istiyor. Muhtemelen onun hayatıyla hiçbir şekilde örtüşmeyen bir şey yapmamı istiyor. Kolay. Önümüzdeki altı ay boyunca resim yapacağım, çünkü yakın zamanda bir özgeçmiş hazırlayıp işe başlayabileceğim gibi bir durum yok. Araba kullanmayı bile bilmiyorum, bu yüzden işe gidip gelmeyi gerektirmeyen bir şey yapmak en iyisi olacak.

Peki başka ne istiyordu...? Meraklı veya kontrolcü olmadan ilgilenmek. Ses tonuna bakılırsa, ilgilenmekten çok sınırlara önem veriyor gibi görünüyordu, bu yüzden şüpheyi düşüğümde geri çekilirdim.

Akşam yemekleri ayarlanabilir... Ama kim hazırlayacak? Kendi hayatımla meşgul olacaksam, yemek pişirmem beklenemez, değil mi? Ona soracağım, ama paket servis veya dışarıda yemek en iyisi olabilir. Aslında, paket servis ya da eve servis, çünkü tabakları değiştirmem gerektiğinde garip davranabilir. Nesovia'da, maaşlarını benim ödediğimi fark etmeden bana pislik gibi davranan ev personeli tarafından çevriliyken, onların ne düşündüklerini umursamadığım için suçluluk ya da utanç duymadan yemeklerini çaldım. Ama Ares'in benim hakkımdaki düşüncesini önemsiyorum.

Her neyse, yıllık tatil yok, çünkü bir yıl boyunca burada olmayacağım. Boşanma tatili konusunda bile heyecanlı görünmüyordu. Çocuk yok, tabii ki. O, onun ve sonraki *gerçek* karısının işi. Ama garip bir şekilde, bu fikir kalbimi bir iğne gibi delip geçiyor ve acı veriyor.

Anlamıyorum. *Neden umursuyorum?* Ares çok iyi bir adam, ama hayatımın sadece kısa bir bölümünü kaplayacak. Bana bir eşten beklediği hiçbir şeyi sunmadığımı söylediğine göre, ona fazla bağlanmamam gerektiğini biliyorum. O benim ilk erkeğim olsa bile. İlk seferimin çekici bulduğum ve sekste iyi olan bir erkekle olması istemem gayet mantıklı. Ares beni öptüğünde, kıvranan semenderler aklımın ucundan bile geçmiyor.

Mısır gevreğini yavaşça bitirip oturma odasına geçiyorum. Ares'in evi güzel ama sıkıcı. Kimse ona beyaz, siyah ve griden başka renkler de olabileceğini söylememiş mi? Kaliforniya güneşinden yararlanmak için büyük pencereler ve tavan pencereleri olmasına rağmen, kasvetli renkler evi bir manastır kadar soğuk ve sert hissettiriyor. En azından deri koltuklar lüks ve pahalı görünüyor, ama aynı zamanda "*bizim üstümüze kışını koymayı hayal bile etme*" havası da yayıyorlar. Aslında, evindeki her şey "*bak ama dokunma*" havası yayıyor.

Muhtemelen kasıtlı değildir. Evi çevreleyen bahçedeki tüm o güzel kırmızı, pembe ve mor çiçeklere bir bakın. Telefonuma bakıyorum

telefona, güzel turkuaz rengine bakıyorum.

Gömme oturma odası çok büyük, dört koltuk takımı ve iki şömine var. Ortada kocaman bir kutu yığını var. Yanlarında yüzlerce elbise, gömlek ve pantolonun asılı olduğu çok sayıda elbise askısı var. Ares'in benim için "giysi ve ayakkabı" dediği şeyler bunlar mı?

Onun birkaç tişört, şort ve ayakkabı sipariş ettiğini sanıyordum, bir mağazayı boşaltmadığını. Tabii, buraya sadece üstümdeki kıyafetlerle geldim, bu yüzden çoğu insandan daha fazlasına ihtiyacım var. Ama... bu biraz abartılı.

Kafamı sallayarak kutuları karıştırıyorum ve mavi renkli, çok rahat bir çift babet buluyorum, sonra pembe bir bebek tişörtü ve kot şort seçiyorum. Ooh, lavanta rengine sevimli bir çanta! Ve bir cüzdan! Birkaç güzel iç çamaşırı çıkarıyorum. Daha önce hiç bu kadar şık şeylerim olmamıştı. Doris, spekülasyon ve dedikoduları önlemek için bana "yeterince güzel" bir elbise almak için para harcamış olabilir, ama kimse görmeyeceği için bana her zaman en ucuz ve en çirkin iç çamaşırları alırdı.

İpeksi zümrüt yeşili bir gece elbisesi ve spagetti askılı sevimli kırmızı bir elbise çıkarıyorum, sonra ikincisi hakkında fikrimi değiştiriyorum. Arkası çok dekolte ve yara izini gösterecek. Ares ve benim biraz daha resmi bir şey giymemiz gerekirse diye, dizlerimin bir santim üzerinde biten ve arkası düzgün bir bordo elbise seçiyorum.

Yeni kıyafetlerim, ayakkabılarım ve diğer eşyalarımın mutfağın önünden geçerken bir makas aldım. Sonra Ares'in yatak odasının önünden geçip iki kapı ilerideki misafir yatak odasını seçtim. Odada temiz havlular ve banyo malzemeleriyle donatılmış bir banyo vardı. Yeni eşyalarımı boş dolaba astım, sonra neşeyle Doris'in benim için seçtiği gelinliği şeritler halinde kesmeye başladım.

Hoşça kal, geçmiş! Kapı yüzüne çarpmadan çık, Doris! Sen de, Rupert ve Vernon! Aslında, umarım kapı size çarpar ve burnunuzu kırar! Burun estetiğinizin masraflarını ben ödemem! Vay canına!

Elbisenin parçaları ayaklarımın dibinde yatıyor. Onları tekmeliyorum, sonra sırf yapabileceğim için tekmelemeye devam etmeye karar veriyorum. *Ah! Ne harika bir his!*

Sonunda o berbat elbiseden kurtulduğum için, portakal kokulu sabun ve şampuanla duş alıp, seçtiğim kıyafetleri giydim. Basit bir tişört ve şort giymiş olsam da, güzel iç çamaşırları kendimi seksi hissettiriyor. Ve sadece Seçilmiş Kişi altındaki şeyi görebilecek.

Dolaptaki büyük aynada kendi yansımama küstahça gülümsedikten sonra, siyah kartı cüzdanıma soktum. Ares'in istediği gibi yüzük alışverişiyle meşgul olma zamanı. Ama... alışveriş merkezine nasıl gideceğimi falan söylememişti.

–Ben: Kuyumcuya nasıl gidip yüzükleri alacağım?

–Ares: Garajdaki Maserati'yi al.

–Ben: İyi fikir değil. Araba kullanmayı

bilmiyorum. Bir sessizlik olur.

–Ares: Bilmiyor musun?

–Ben: Teyzem kaçmam diye ayakkabı giymeme bile izin vermezdi. Bana araba kullanmayı öğretmeyecekti.

Yine bir duraklama.

–Ares: Tamam. Bir saat sonra şoför seni alacak.

–Ben: Teşekkürler.

Bekledim, ama başka bir şey olmadı. İşine geri mi döndü? Ve ona teşekkür etmek saygılı kayıtsızlık kuralına aykırı mı olurdu?

Kaşlarımı çatarak son mesajını tekrar okudum. *Ares, Ares, Ares...* Telefonun köşesine dokunduğumda sanki kalp atışı gibi. Bu ismi sevmedim. O daha uygun bir ismi hak ediyor.

Telefonumda adını "Şövalyem" olarak değiştirdim ve gülümseyerek kaydettim.

Tam bir saat sonra, siyah bir limuzin ana girişin önünde durdu. *Vay canına. Ne şık.* Ares'in filmlerde gördüğümüz gibi sarı bir taksi göndereceğini düşünmüştüm.

Üniformalı şoför gülümseyerek arka kapıyı açıyor. Elli yaşlarında görünüyor, sıcak kahverengi gözleri ve çok sayıda gülümseme çizgisi var. "Nereye, Bayan Huxley?"

Bir an boş boş ona baktım, sonra fark ettim. Hayatım boyunca Bayan Hayworth olarak anıldığım için, bu şekilde çağrılmak biraz şaşırtıcıydı. "En iyi lüks mücevher mağazası hangisi? Kayınvalidemi etkileyecek bir şey lazım," dedim.

"Sebastian Jewelry veya Peery Diamonds. İkisi de yanlış seçim olmaz. Masako Hayashi de harika özel tasarımlar yapıyor."

"Peery Diamonds." Kendi ülkemden bir kızla kalmam gerektiğini hissediyorum. Lucienne Peery, Nesovia'nın en tanınmış mirasçılarından biriydi. Ülkesini terk edip Amerikalı bir milyarderle evlendi. Bu haber memleketimde manşetlere taşındı ve tüm ünlü dedikodu dergileri bu konuyu heyecanla ve alaycı bir üslupla ele aldı. Kimsenin törene davet edilmemesinden memnun değillerdi ve Nesovia'da kalıp ülke ekonomisine katkıda bulunması gerekirken kocasıyla birlikte Amerika'ya taşınmasından daha da memnun değillerdi.

Ama neden olsun ki? Ülke ona bok gibi davrandı. Parası olan tüm kadınlara çöp gibi davranıyorlar. Güvenimi ele geçirdikten sonra geri dönmeyeceğim. Nereye yerleşeceğimden emin değilim. Ares, boşandıktan sonra Los Angeles'ta kalmama itiraz edebilir, bu yüzden etrafa bakınmalıyım.

Bunu zihnimdeki yapılacaklar listesine ekliyorum. Özgürlük harika, ama beraberinde yapılacak birçok şey de getiriyor.

Peery Diamonds, devasa gri ve beyaz taş bir binanın birinci katında yer alıyor. Her pencere tertemiz ve koyu renkli, yumuşak kadife üzerinde parıldayan muhteşem mücevherleri sergiliyor. Bir elmas ve safir seti gözüme çarpıyor. Tasarım benim zevkime göre fazla klasik, ama safirin mavi tonu Ares'in gözlerinin rengiyle tam olarak uyuyor. Ayrıca safir *çok büyük*, bildircin yumurtasının iki katı büyüklüğünde.

İstiyorum, ama başımı sallıyorum. Ares'in Peery Diamonds'tan almasını istediği şey evlilik yüzükleri, başka şeyler değil.

Mağazaya giriyorum, düz ayakkabılarım tertemiz mermer zemine çarpıyor. Mozart'ın bir keman sonatı havada süzülüyor, zarif ve zevkli. Havada, lüks ve sakinleştirici, yüksek kaliteli bir mağazada bekleyebileceğiniz türden ince bir koku var.

Sadece içeride olmak bile duyularınızı yatıştırıyor ve kendinizi VIP gibi hissettiriyor. Parker'ın Peery Diamonds'tan mücevher almaya her gittiğinde kendini *çok önemli biriymiş gibi* davranmasına ve benim tüm servetime rağmen oraya hiç gitmediğim için bana acımasına şaşmamalı. Onun aşırılıklarını benim paramla karşılarken, nasıl cüretkarca böbürlenebildiğini anlamıyorum.

Sürtük. Onunla tekrar karşılaşırsam, ona tam olarak ne hissettiğimi söyleyeceğim, ama bu sefer ekstra bir kendini beğenmişlikle, çünkü artık benim paramdan tamamen mahrum kalacak. Servetimi ele geçirir geçirmez, Doris ve ailesini evimden çıkaracağım. Sonra benden çaldıkları her şeyin parasını onlardan alacağım. Masummuş gibi davranıyorlar, ama ben onların ailemin topladığı antikalara sattıklarını biliyorum. *Pislikler.*

Siyah-beyaz takım elbise giymiş kahverengi saçlı bir tezgahtar yanıma geliyor. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Aşırı dostça olmadan nazik bir gülümsemeyle bana bakıyor.

İsim etiketine bakıyorum. "Evet, Jasper. Alyanslara ihtiyacım var. İdeal olarak şuradakiler gibi safirli olanlardan." Daha önce beğendiğim seti işaret ediyorum. "Ama tabii ki taşlar bu kadar büyük olamaz."

Gülümser. "Anlıyorum." Beni arkasındaki devasa vitrine götürmeye başlar, ama o sırada özel odalardan birinden uzun boylu sarışın bir kadın çıkar. Boyuna rağmen, erkek yöneticilerin üzerinde yükselmesini sağlayan yüksek topuklu ayakkabılar giymektedir ve yakut bilekliği, ince bileğine dikkatleri çeker.

Lucienne Peery—artık Lucienne Lasker. Onu yaklaşık beş yıldır görmemiştim, ama harika görünüyordu. Kendine güvenen ve *kontrolü elinde tutan* biriydi. Ama sonra evlendi ve ailesinin imparatorluğunu devraldı. Okuduğum kadarıyla, kocası onun iş veya finansal kararlarına karışmıyordu. Özgürlük insana bunu yapar.

"Lucie," diyorum.

Durur, sonra bana döner. Gözleri bir an için kısıılır, sonra tanıyınca genişler. "Lareina Hayworth?"

Gülümserim. "Tek ve eşsiz."

"Aman *Tanrım*! Burada ne işin var?"

Nazik ellerini omuzlarıma koyar, sonra sanki gerçek olduğumu doğrulamak istercesine kollarımı okşar. Birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olsak da, Nesovia'daki genç mirasçıların maruz kaldığı korkunç kısıtlamalar, aramızda bir tür bağ oluşmasına neden olmuştu.

"Nasıl...?" Hâlâ şaşkın görünüyor. "Son duyduğumda, seyahat edemeyecek kadar hastaydın. İyileşmek için Nesovia'da kalman gerekiyordu."

"Teyzem herkese öyle söyledi." Omuz silkiyorum. "Ama gördüğün gibi, hasta değilim. Nesovia'da da değilim."

"Los Angeles'ta olduğunu mesaj atmalıydın. Seni öyle taşıırken çok endişelendim." Lucie, son aşırı doz olayında oradaydı. Doris sabırsızlıktan hareket etti ve çok ileri gitti. Dikkatli olmama rağmen, restoranın mutfak personelinin rüşvetle kandıracağını tahmin edemedim. Üç lokma biftek yedikten sonra bayıldım. Beni kontrol etmek için aceleyle yanıma gelen tek kişi, tesadüfen orada yemek yiyen Lucie'ydi. O da ambulans çağırdı, diğerleri ise sadece etrafta durup izledi.

Ondan sonra, başka biri bir lokma alıp güvenli olduğundan emin olmadıkça dışarıda yemek yemeyi bıraktım. Doris'in yemeğime müdahale etme ihtimalinin milyonda bir olması önemli değil. Artık bu, mantıktan çok psikolojik bir sorun. Terapinin bunu düzeltebileceğinden de şüpheliyim. Bu fobi artık örümcek veya yılan korkusu kadar içgüdüsel.

"Sadece hafif bir gıda zehirlenmesi," diyorum rahat bir şekilde. Korkunç ayrıntılara girmenin bir anlamı yok. Benzer bir durumda olan biri olarak onu sadece üzmekten başka bir işe yaramazlar - bildiğim kadarıyla, ailesi onu yavaş yavaş zehirlenmeye çalışmadı.

"Burada ne yapıyorsun? Seni Los Angeles'a getiren nedir?" diyor ve beni özel bir odaya götürüp yumuşak deri koltuğa oturttu.

"Kocam ve benim için yüzük bakıyoruz." Parmağımdaki ucuz yüzüğü ona gösterdim. "Bunu takamam, değil mi?"

Lucie dehşetle nefesini tuttu. "Hayır, kesinlikle takamazsın. Onu nereden *buldun* ki? Paslanmaz çelik gibi görünüyor."

"Ciddi misin?" Yüzüğü daha yakından inceliyorum. "Satıcı beyaz altın olduğunu söyledi."

O burun kıvrır. "Ben de tek boynuzlu atım."

Gülüyorum. "Eh, o kadar pahalı değildi."

"Öyle olmasa iyi olurdu. Onu takmam için bana para ödemeleri gerekirdi."

"Mücevher imparatoru olarak korumak zorunda olduğun bir imajın var." Gözlerim yüzüğüne kayar. Muhteşem bir safir ve bir elmasla yapılmış, etrafı minik elmaslarla çevrilidir. "Bunun gibi. Çok özgün."

Gülümsüyor. "Biliyorum, değil mi? Kocamın tasarımı." Bakışları yumuşuyor ve birdenbire, sadece aşık bir kız oluyor.

Onu kıskanıyorum. Beni koşulsuz sevecek ve destekleyecek bir erkek bulmak için ne vermezdim? Sebastian Lasker, kendi kariyeri ve ilgi alanları olan zengin bir adam ve onun kalbinden başka hiçbir şeyini istemiyor. Onların evlilik hikayesi, özellikle Lucie ve kocası genç ve güzel oldukları için, bir süre Nesovia'da en sansasyonel haberlerden biri oldu. Kocası ünlü bir Hollywood film yapımcısının oğlu olduğu için, bu hikayeye Hollywood'un ısıltısı da eklenmişti.

"Ne romantik." Yavaşça nefes veriyorum. "Sen de benzer bir şey yapabilirsin."

"Özel yapım bir şey olmasını çok isterdim, ama beklemek için vaktim yok. Onun ailesiyle ne zaman tanışacağım belli değil."

Hüzünlü bir iç çekişle, güzel bir mücevher için bu fırsatı kaçırmamanın anlamını anlayamadığını belli ediyor. "Bir set sipariş edebilirsin, sonra siparişin tamamlanana kadar takman için sana bir tane verebiliriz."

Harika bir fikir, ama Ares ve ben birkaç aydan fazla evli kalmayacağız, bu yüzden çok fazla çaba gerektiriyor gibi görünüyor. "Sorun değil. Belki bir dahaki sefere."

"Bir *dahaki* sefere mi?" Bir an bana baktı, sonra sesini alçaltarak, "Bu bir mantık evliliği mi?" diye sordu.

"Sayılır. Üvey kuzenim benimle evlenmek için çaresizdi ve benim de başka seçeneğim yoktu."

"Rupert, değil mi? Rupert Fage?" "Evet."

Lucie gözlerini kısıyor. "O adamı hiç sevmedim. Hep çok..." Bir an düşünüyor. "Sanki gözlerinde dolar işaretleri var gibi."

"Çizgi filmlerdeki gibi," diyorum, parmaklarımı şıklatıp gülerem. "Aynen öyle! Ayrıca, onun bir kız arkadaşı yok mu?"

"Evet. Parker Jacoby. Rupert'ın benimle evlenmesine izin vermişti, böylece o benim mali durumumu 'halledebilirdi'. Anlaşılan plan, benim tüm paramı aldıktan sonra benden boşanıp onunla evlenmekti."

Lucie alaycı bir şekilde güldü. "Onun gibi kadınların hayal ettikleri şeyler." "Değil mi?"

Jasper bir tepsi dolusu yüzük getirir ve dikkat çekmeden önümüze, masanın üzerine koyar. Üç güzel safir taşlı platin yüzükleri görene kadar gözlerimi üzerinde gezdiririm. Birini alıp ışık altında taşları incelerim. Ares'in gözlerinin rengiyle aynı tonlardadırlar.

Gülümserim. "Bu," derim Jasper'a. O da nazikçe başını sallar.

"İyi seçim," diyor Lucie. "Her zaman harika bir zevkin vardı."

"Anneden aldım. Onu çok özleyorum."

"O harika bir kadındı. Resimlerine bayılıyorum."

Başımı sallıyorum, keşke annemle babam hayatta olsaydı diyorum. O zaman Doris ve onun boktan ailesi tarafından istismar edilmezdim.

"Bu arada, avukatın var mı?" diye sorar Lucie. "Yoksa tavsiyeye mi ihtiyacın var?"

"Henüz yok. Ama ihtiyacım olacak. Cumartesi günü Ares Huxley ile evlendim."

Lucie şaşkınlıkla nefesini tutar. "Gerçekten mi?"

"Evet. Neden?" diye temkinli bir şekilde soruyorum.

"Onun evlenecek tipte biri olduğunu bilmiyordum. Bir ünü var." "Ne için...?"

"Tuhaf olduğu için. Kötü niyetli olmak istemem, çünkü o benim kayınbiraderimin kuzeni, ama aynı zamanda senin de gafıl avlanmanı istemem. Senin ne kadar harika olduğunu fark edip sana aşık olma ihtimali var, ama olmayacağı ihtimali daha yüksek." Elimi tutup okşadı. "Görünüşe göre birkaç aydan fazla bir ilişki sürdüremez. Kadın aşık olduğunda, o ilişkiyi bitirir. Kadın ne kadar yalvarır, yakarırsa yakarsın. O bitirir."

"Ah..." Noktaları birleştirirken, belirsiz bir ses çıkardım. Ares, istediği ilişki türünü açıkça belirtmişti ve belli ki bir kadının ona aşık olması, saygılı kayıtsızlığın tam tersiydi. Onun bu tür bir geleceğe adanmış olduğunu, kız arkadaşlarını terk edecek kadar adanmış olduğunu fark etmemiştim. Söylediklerine dayanarak, bunun sadece evlilik için geçerli olduğunu düşünmüştüm.

Kendime not: *Bu adama asla aşık olma.* Eğer altı ay içinde aşık olursam, güvenimi kazanmadan önce benden boşanır. Ve eğer sonra aşık olursam... O zaman kaybeden ben olurum, çünkü o benim kalbimi kırar.

"Bu iş ilişkisidir," diyorum sakın bir şekilde. "Aşık olma ya da ona karşı kendimi kaybetme ihtimalim yok."

Bana bir an bakıyor. "Anlıyorum. Peki, iyi. Her neyse, o senin kocan olduğu için Jeremiah Huxley'i tavsiye edemem. Biraz tuhaf, hatta garip olabilir."

"Bir dakika, o senin avukatın mı?"

Lucie başını sallar. "Evet, ve onu çok seviyorum. Ama etrafta başka iyi avukatlar da var. John Highsmith gibi. O harika biridir ve Huxley & Webber gibi firmaların bile seni kazıklamasını engelleyebilecek birkaç kişiden biridir." Telefonunu çıkarır. "Senin için bir arama yapayım. Ve bana numaranı ver ki iletişimde kalabilelim."

On Beşinci Bölüm

Ares

"Gelini ne zaman göreceğiz?"

Telefonun diğer ucundan büyükannemin sesi geliyor. Gözlerim, Huxley & Webber'daki geniş ofisimdeki masanın üzerindeki saate kayıyor. Saat 11:36. Onun tarafında olağanüstü bir sabır gösterisi. Ya da belki Jeremiah teyze dün gece ona mesaj atmamıştır.

Ama teyzemin büyükannemle ilişkisini bildiğim için, ilk seçeneğe bahis oynarım. Büyükannemin düzenli rutinini göz önüne alırsak, muhtemelen sabahı Lareina'nın kim olduğunu ve ne zaman ve nasıl biriyle tanışıp evlendiğini anlamaya çalışarak geçirmiştir.

"Ne zaman istersiniz?" diye soruyorum.

"Ayn sonuna kadar, çünkü son tarih o." "O zaman bu gece mi?"

"Harika. Akiko akşam yemeği düzenlemek için oldukça heyecanlıydı."

Ah. Üvey annemle küçük bir toplantı planlamakla meşguldü. Tahmin etmeliydim. Fogeys ailesi bana ve kardeşlerime böyle toplantılar düzenlemeyi çok sever.

"Orada olacağız. Yedi mi?" Lareina'ya mesaj yazmaya başlıyorum, böylece gününün geri kalanını buna göre planlayabilir.

"Evet." Büyükannem tereddüt ediyor. "Karını seviyor musun?"

Parmaklarım duruyor. "Büyükannem."

"Sadece... Senin için iyi olup olmayacağını bilmek istiyorum. Seni mutlu edip edemeyeceğini." Normalde soğuk ve duygusuz ses tonunda bir hüzün ve suçluluk var. "Tüm çocukların arasında, Ares, sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Çok acı çektin."

Sesimi yumuşatırım. "Büyükanne, ben mutluyum. Lareina, benim için istediğin gibi *iyi ve saygın* bir eş. Junior ortak olduğumda daha da mutlu olacağım."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Peki. Ama iyi ve saygın demem ciddiydi. Terfi için herhangi biriyle evlenmeni istemiyorum."

"Ciddi misin? O zaman terfimi evlenmeme bağlamamalıydın."

"Kızı aramayı bıraksaydın..."

"Onu aramayı *asla* bırakmayacağım." Kardeşlerimi kapıda görüyorum. "Gitmeliyim. Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz, Bryce ve Josh içeri girer. Onlar, koyu renk gözleri ve daha da koyu saçları olan tek yumurta ikizleridir, annemin tam tersidirler, ki bunu kıskanıyorum. Her zaman dışarı çıkıp güneşin tadını çıkarmak için zamanları olmasa da, ciltleri her zaman altın rengindedir. Huxley geleneği gereği, üç parçalı takım elbise giyerler, ayakkabıları kusursuz bir şekilde cilalanmıştır. Saçlarını aynı şekilde geriye taradıklarında, onları ayırt etmek neredeyse imkansız. Ben bile zorlanıyorum.

Bryce, ince çizgili kömür rengi bir takım elbise giymiş, Josh ise tamamen siyah giyinmiş. Josh, ekstra özen ve güvenceye ihtiyaç duyan bir müşteriyle görüşecek ve bu tür durumlarda mümkün olduğunca ciddi görünmeyi seviyor. Jeremiah teyze, müşterinin biraz sığ olduğunu düşünerek ona müşteriye çok gülümsemesini tavsiye etti, ancak Josh, kadını cesaretlendirmek istemediğini söyleyerek bunu reddetti.

Arkalarına kapıyı kapatırlar. Josh oturur, ama Bryce oturmaz. Bunun yerine, hayvanat bahçesindeki büyük bir kedi gibi volta atar.

Josh ve ben bekleriz. Bryce bu haldeyken araya girip konuşmaya başlamak iyi bir fikir değildir.

"Evlendin mi?" diye sorar sonunda.

Bacaklarımı uzatıp ayak bileklerimi çaprazlarım. "Duydun mu?"

"Tabii ki duyduk. Senin sağdıçların olacağımızı sanıyordum." Josh'un sesi sitemkâr. "Terfi için bile biraz hızlı olmadı mı sence?"

Bryce'ın gözleri yüzüğümün üzerine düşer. "Tanrım. Tören yasal mıydı? Fakirmiş gibi mi davrandın?"

"Oldukça uygun bir törendi," diyorum. "Ve hayır. Durum biraz gergindi. Üzerimde çok fazla nakit yoktu, ama yine de çabuk evlenmem gerekiyordu." Kardeşlerim bana şaşkın bakışlar atıyor ve onları durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Ama asıl sorunuzun cevabı, evet, karım benim en az iki milyar dolarım olduğunu biliyor."

Josh bana bakıyor, sonra yüzünü eliyle kapatıyor.

Bryce volta atmayı bırakır. "Evlilik sözleşmeni kim hazırladı?" Sesi gerçekten incinmiş gibi geliyor. Evlilik sözleşmeleri onun yaptığı işlerden biri. Kuzenimiz evlendiğinde onun için bir tane hazırlamıştı ve şüphesiz benimkini de hazırlamayı bekliyordu.

"Yok. Nikah memuru yeminlere 'diğer kişinin saçmalıklarını kabul etmemek' maddesini eklemiş."

Bryce şaşkın görünüyor. "Ve sen de bunu kabul ettin?"

"Senin *neyin* var lan?" Josh keskin bakışlarla sorar. "Sağduyunu ve beynini ne yaptın?"

"Bana ilaç verdiler, olan bu," diyorum. Josh'un ağzı açık kalıyor. "Sana *ilaç mı verdi*?"

"Hayır. Harvey yaptı, Soledad'ı kullanarak."

Bu onları durdurur. Bryce oturur. "Ne oluyor lan?"

"Merak etme. Polisi aradım bile. Bunun bedelini ödeyecek." Josh kaşlarını kaldırır. "Nasıl?"

"Partideki güvenlik kameralarının her şeyi kaydettiğinden eminim. Barry bir oyuncu, ama aynı zamanda izlerini saklamaya da çok önem veriyor." Eski futbol takım arkadaşlarından biri cinsel saldırı suçlamasıyla karşı karşıya kalmıştı. Ne yazık ki, herhangi bir video kaydı yoktu ve bu, adam için "o dedi, bu dedi" şeklinde çirkin bir kamuoyu kabusuna dönüştü. Adını temize çıkarmayı başardıktan sonra bile, artık çok geçti. Ne zaman biri onun adını Google'da aratsa, saldırı suçlamasıyla ilgili en az bir makale ilk üç arama sonucu arasında çıkıyor. "Soledad pek de kurnaz değil. Ya da akıllı. Babasının onun için her şeyi halledebileceğini düşünüyor." Ayrıldıktan sonra bile babasıyla beni tehdit etti. Benim onun babası için çalışmadığımı anlamıyor.

"Peki ya Harvey?" Bryce kötü bir şekilde sordu.

Çenem gerildi. "O daha zor. O ellerini kirletmez."

"Neden seninle böyle uğraşıyor?" Josh öfkeyle sorar. Amcamızı, aslında anne tarafındaki tüm akrabalarımızı nefret eder.

"Jeremiah teyze Vincent'ın hasta olduğunu söyledi," diyorum.

"Ee?" Bryce'ın Vincent'ın durumuna karşı ilgisizliği benimkiyle aynı.

"Zaten sana bunu söylemesinin ne anlamı var? Hastaneye gidip hastaneye gidip onu görmemiz mi gerekiyor?" Josh sinirlenir. "Onu şahsen görürsem, yüzüne tükürebilirim." Annemin beni kaçırdığı için hapse girmediği için hala kızgın. Aslında, Bryce de öyle.

Suçluluk duygusu hala onları rahatsız ediyor. Ben annemle kavga edip onlara zaman kazandırırken kaçtıkları için kendilerini suçluyorlar. Benimle kalsalardı... Kaçırılıp kulübeye götürülselerdi, belki de bu kadar acı çekmezdim. Orada olsalardı, bana yiyecek ve su getiren bir kızın "hayalini" kurmayabilirdim, buna eminler.

Onların kulübede benimle birlikte olmasının beni daha büyük bir çaresizliğe ve umutsuzluğa sürükleyeceğini anlamıyorlar. Ben en büyüğüm. O zamanlar çok daha iri ve güçlüydüm. Küçük kardeşlerimi güvende tutmak benim sorumluluğum.

Pietas et unitas. Sadakat ve birlik. Bu sadece aileye bağlı olmak ve birleşik bir cephe oluşturmak anlamına gelmez. Aileye karşı *görevini* yerine getirmek anlamına gelir. Ve ben tam anlamıyla bir Huxley'im.

Kardeşlerime çaresiz bir sevgiyle bakıyorum, bu anıyı ve onun üzerlerindeki etkisini silebilmeyi diliyorum. Ama yapabileceğim tek şey, onlara gerçeği söyleyip, tetikte olmalarını sağlamak. "Vincent bizi görmek istiyor. Hepimizi. Sanırım ölümle yüzleştiği için torunlarını çok özlediğine karar verdi."

"Siktir et onu. Ben onun torunu değilim," diye tükürür Josh.

"Zaten ne zaman bizim dedemiz oldu ki? Annemin tarafını tuttu." Bryce'in ses tonu, daha büyük bir ihanet olamayacağını söylüyor.

"Anneme ve Harvey'e, bizi ona ilk getiren kişinin aile işini devralabileceğini söyledi."

"Olmaz. O cinsiyetçi Nesovian pislikleri onu asla kabul etmez."

"Ama bu, Harvey'in meşruiyetini sarsmaya yeter. Harvey'in yerini almak isteyen başkaları da mutlaka vardır," diye işaret ediyorum. "O, annemin bu sefer istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağına inanıyor — bizi 'aileye geri getirmek' için."

"Yani yirmi iki yıl önce yaptıkları yeterince kötü değildi mi?" Josh alaycı bir şekilde sordu.

Omuz silkiyorum. "Bu sefer bize kadınları salacağını oldukça kesin olarak düşünüyor." "Çünkü o da öyle yapardı. Soledad'ı kullanarak size ilaç mı verirdi?"

Ciddi misin?" Bryce burun kıvrır. "Annemin, yaptığımız her şey meşru müdafaa haline gelene kadar tırmandırmasını istiyorum. Gerçi Harvey'i mahvetmek de fena olmaz." Gözlerindeki keskin parıltı, annemizi ve amcamızı boğazlamaktan daha çok hoşlanacağına işaret ediyor. "Neden annemiz seks partilerini seven, megaloman bir Hollywood film yapımcısı olmadı ki?"

Gülüyorum. Bu tanım, kuzenimiz Huxley Lasker'ın babasına tam olarak uyuyor.

Bryce bana dönüyor. "Peki ya karın? O, bilirsin, *güvende* mi? Annem ya da Harvey'in seni manipüle ettiği biri değil mi?"

"Şimdiye kadar her şey yolunda. Ama olmasa bile önemli değil."

Lareina'nın yumuşaklığı ve tatlı gülümsemesi zihnimde bir anlık bir anı olarak belirir ve

ani bir tereddüt dalgası yaratıyor. Kendime zorla evliliğimizin amacını hatırlatıp çenemi sıkıyorum. "Terfi alır almaz ondan kurtulmayı planlıyorum."

* * *

Kardeşlerim gittikten sonra, yapışkan notlarımın bittiğini fark ettim.
Garip.

Yeni bir bloknote olduğunu sanıyordum.

Cynthia, hastanede yatan annesini ziyaret etmek için erken çıktığı için ulaşamıyor. Zavallı yaşlı kadın birkaç gün önce kalp krizi geçirmiş ve asistanım çok endişeli. Hastanın yaşı ve durumu göz önüne alındığında ameliyat mümkün olduğunca iyi geçmiş gibi görünüyor, ama durum pek umut verici değil.

Kalkıp malzeme odasına gidiyorum, üç dolabın kapısını açıyorum ama aradığımı bulamıyorum. Raflar düzenli ama yapışkan notlar nerede? Sadece yasal not defterleri, kalemler, spiral defterler var gibi görünüyor...

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?"

Dönüp bakıyorum. Esnek yapılı sarışın bir kadın bana gülümsüyor, yosun yeşili gözleri parlak ve dostça. Saçları omuzlarına kadar kesilmiş ve biraz dağınık, yarı dalgalı ve kontrol edilemez bir şekilde dökülüyor. Beyaz, kolsuz bir halter bluz, ince omuzlarını ve kollarını gösteriyor, pembe pantolon ise belinden düz bir şekilde aşağıya doğru uzanıyor. Uçları beyazlaşmış bej renkli bir çift ayakkabı, pantolonun paçalarından görünüyor. Avukat değil. Muhtemelen ofis personeli.

"Seni korkuttum mu?" Gülümsemesi biraz özür diler gibi olur. "Üzgünüm, niyetim o değildi. O kadar dolabı açtığını görünce yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Yapışkan notlar arıyorum." Ses tonum soğuk ama kibar. Oldukça samimi görünüyor, ama onda beni rahatsız eden bir şey var. Harvey ve Jeremiah teyzemin söylediklerinden sonra paranoyaklaşmış olabilirim.

Harvey ya da annemin beni *aileye* geri getirmek için önümdeki kadını kullanacağını düşünmüyorum. Şirket, kimseyi işe almadan önce geçmişini araştırır. Eğer onunla Dunkels ailesi arasında herhangi bir bağlantı olsaydı, insan kaynakları departmanı ona nazik bir ret mektubu gönderirdi.

"Oh. Tam burada." Yanımdan geçerken, çiçek ve narenciye kokulu parfümü burnumu gıcıkıyor. Sigara kokusu yok. İlginç. Sigara içmesinden dolayı olabilir, sesi kısık.

Az önce açtığım dolaba uzanıyor, sonra uzanarak kolunu derinlere sokuyor ve bir şeyler arıyor. Bunu yaparken, üstünün ortasındaki ince

şeridi kayarak sol omuz kemiğindeki eski bir yanık izini ortaya çıkardı.

Beyaz, buruşuk et parçasına bakarken içimdeki her şey donar. O...

Kraliçe mi?

Gözleri çift renkli değil, ama bazen insanlar yaşlandıkça renkleri değişir. Kalbim hızla atmaya başlar. Ellerimi büküp açarım, bağırsaklarımda küçük titremeler başlar ve uzuvlarıma kadar yayılır.

Sonunda.

Heyecan beni çekse de, ihtiyat galip gelir. Daha önce Kraliçe gibi davranan kadınlar olmuştu. Ama hiçbirisi bu kadar somut bir şeye sahip değildi. Kraliçe'nin yarasının tam niteliğini kimseyle paylaşmadım.

Yine de bu bir tesadüf olabilir. Annem ve Harvey hayatıma geri dönüp beni ve kardeşlerimi rahatsız etmeye hazır oldukları için, çok dikkatli olmam gerekiyor.

Sarışın kadın memnuniyetle içini çekiyor, kolunu dolaptan çıkarıyor ve bana dönüyor. "Al." Uzatılmış elinde yapışkan bir not defteri var.

Hemen almadım. "Sırtındaki yara izi nasıl oldu?"

Gözlerini kırıştırdı, sonra kızardı. "Gördün mü?" Sesinde hafif bir sitem vardı.

"Üzgünüm, ama evet. Yani, orada."

Yüzü daha da kızarıyor. "Çocukken bir orman yangınında yakalandım." "Çocukken yanan bir ormanda ne yapıyordun?" "Ailem kamp yapmaya gitmişti ve biz de yakalandık."

"Anlıyorum. Güney Kaliforniya yangınlarıyla ünlüdür."

"Hayır, Oregon'daydı."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı, ama sesimi sabit tutmayı başardım. "Başka yaralanan oldu mu?"

"Hayır. Tanrıya şükür."

"Yani sizler yangının kenarında mıydınız?"

"Emin değilim. Ama duman solumaktan sesimin kısıldığı söylendi." Kaşlarını çatıp bana tuhaf bir bakış attı, sanki ona karşı garip davrandığımı yeni fark etmiş gibi. "Merakın giderildi mi?" Sesi artık eskisi kadar dostça değildi. Sadece kibardı.

"Sadece bir şey daha. Yangınla ilgili olağandışı bir şey hatırlıyor musun? Kamp yaparken kimseyle tanıştın mı?"

İfadesi daha temkinli hale geldi. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, olanlarla ilgili neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Muhtemelen travma yüzünden.

en iyi deneyim değildi."

Hayal kırıklığı heyecanı bastırıyor. *Bir başka çıkmaz sokak.* Ama neden farklı bir şey beklemeliyim ki? "Elbette."

"Peki. Sorgulamanız bitti mi?"

Zoraki bir gülümseme takındım. "Kusura bakmayın. Gençken bir orman yangınında bir arkadaşımı kaybettim, o yüzden... Özür dilerim."

Boğazını temizledi, yüzündeki ihtiyatlı ifade yumuşadı. "Önemli değil." Yapışkan not defterini elime verdi. "İstediğiniz şey bu. Başka bir şey var mı?"

Başparmağımın ucuyla keskin köşeye bastırdım. Hafif bir batma hissi, hayal görmediğimi gösterdi. "Adın ne?"

"Kenna Miller."

"Ben Ares."

"Biliyorum." Yavaşça gülümsemeye başladı. "Sen ünlüsün. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Öyleyse..." Dışarı çıktı. "Hoşça kal."

Onun sırtına bakarak, üstünün altında tekrar gizlenen yara izini görmeye çalışıyorum. İçimde rahatsız edici hisler dolaşırken, Queen'i bulmuş olma ihtimalinin kalbimi dolduran tek şeyin sevinç olmadığını fark ediyorum.

On Altıncı Bölüm

Lareina

Acil bir durum.

Lucie, Highsmith, Dickson and Associates'teki bir avukatla aynı gün randevu almak için tek söylediği buydu. Highsmith ve Dickson'ın müsait olmamasına biraz kızmıştı. Ama eminim ki, özellikle de henüz müşterileri değilseniz, bu tür insanları önceden haber vermeden göremezsiniz.

Lucie'nin bir toplantısı olduğu için ayrılır ve Ares'in şoförü beni Highsmith, Dickson and Associates'in ofislerinin bulunduğu şık gökdeline götürür. Yumuşak gri halı ayak seslerimi bastırır. Bir duvar boyunca uzanan altı dev saksıda tek bir çizik veya kusur bile olmayan orkide çiçekleri vardır. Dekorda mavi renkler vardır, muhtemelen çok tekdüze görünmemesi için.

Kafamı sallıyorum. Beyaz, siyah ve gri renklerin bu kadar ısrarla kullanılması avukatların bir özelliği olmalı.

Şık lacivert takım elbise giymiş, kusursuz giyimli resepsiyonist gülümsüyor. "Randevunuz var mı?"

"Evet. Ben Lareina Hayworth. Lucie Peery—Lasker—beni buraya yönlendirdi."

Tabletine dokunur, sonra yüzü aydınlanır. "Tabii ki. Bu taraftan." Ayağa kalkar ve beni hukuk bürosunun iç kısmına götürür. Herkes takım elbise giymiş, açık gri, kömür grisi veya siyah. Birkaç çılgın asi lacivert giymiş.

Pembe bluzum ve kot pantolonumla ortada göze batan bir figürüm. Ama sonuçta... İşe alınmak isteyen ben değilim.

Resepsiyonist bir ofisin önünde durur ve kapıyı çalar. "Saat 14:30 randevunuz geldi." Bir saniye bekler, sonra kapıyı benim için açar. "Buyurun."

"Teşekkürler." Şehrin olağanüstü manzarasına sahip mekana giriyorum. Sol duvarda renkli bir Lichtenstein asılı – elbette bir kopya. Eser, siyah ve beyazın hakim olduğu ortamda oldukça dikkat çekici. Kitap rafları

sayısız kalın hukuk kitabının ağırlığı altında inliyor. Bunlar elbette saygın bir siyah renkte.

Geniş kiraz ağacından masanın başında oturan avukat otuzlu yaşlarının başında, düzgün kesilmiş kahverengi saçları ve ince parmakları var. Yüzünde altın çerçeveli gözlükler var ve masasındaki belge yığınının gözlerini kaldırıyor. Ağzı göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lareina Hayworth! Sensin."

Gözlerimi kısıyorum. *Bu adamı tanıyor muyum?* Onu dikkatle izlerken, başını eğiyor.

"Sanat, insanın ruhunun en temel ifadesidir." Onu tanıdığım da yarım adım geriye sendeledim. "*Ethan?*"

Gülümsemesi genişler. "Evet."

"Aman Tanrım. Sanat profesörümüz derslerde en az bir kez bunu söylerdi!"

"Değil mi? Şimdi ise adını hatırlayamıyorum." Bir an düşünürüm.

"Sanderson."

Parmaklarını şıklatıyor. "Evet!"

"Burada avukat olduğunu bilmiyordum. Sonunda yüz yüze tanıştığımıza inanamıyorum!"

Ayağa kalkar ve birbirimize sarılırız.

"O dersten bu yana ne kadar zaman geçti?" diye soruyorum. "On yıl mı?"

"Evet, yaklaşık o kadar. Beni hatırlamana şaşırdım. Emin değildim, çünkü e-postalarım hiç cevap almadım."

"Bana e-posta mı gönderdin?" Kaşlarımı çattım.

Bana biraz utangaç bir ifadeyle bakar. "Evet, öğrenci rehberindeki adrese."

Ondan hiç bir şey almadım. Ders sırasında gelen kutuma düşen tek şey profesörün yazışmalarıydı.

Doris. O olmalı. Beni izole etmek ve desteksiz bırakmak için, öğretim görevlileri dışında kimsenin benimle iletişime geçememesi için engelleme listesi falan oluşturmuş olmalı. Partilerde diğer zengin mirasçıları tanımak başka bir şey. Bu tür ilişkiler genellikle yüzeyseldir. Ama ders ortamında? Bu tamamen farklı bir şey, derin sohbetlerin gerçek dostluğa dönüşme olasılığı var.

"Üzgünüm. Hiçbirini almadım."

Gözlerinde bir şey parıldadı ve gülümsemesi yeniden parlak ve sıcak hale geldi. "Muhtemelen garip bir teknik arıza. Olur böyle şeyler." Oturmam için işaret etti.

Boş bir koltuğa oturup bacaklarımı çaprazlarım. "Sanırım." Çaresizce omuz silkiyorum. Paramı alır almaz, Doris'in yaptığı her şeyin bedelini ödediğinden *emin* olacağım.

"Bana söz verdiğin o karakalem çizimi gerçekten çok istiyordum," diyor. Bir an düşünürüm. "Ah, doğru!"

Profesör bize ekstra kredi için bir sınıf arkadaşımızı çizmemizi istedi. Ethan'ın kalemle portresini yaptım ve profesör "anahtar özellikleri ustaca yakalamak" ile ne demek istediğini göstermek için bunu sınıfla paylaştı. Biraz şaşırdım, sonra utandım, sonra da böyle düşündüğü için memnun oldum, çünkü Doris'in arkadaş olduğu diğer sanat uzmanları ve eleştirmenler çizimlerimin o kadar iyi olmadığını söylüyorlardı. Dersin sonunda Ethan bana çizimi alabilir miyim diye sordu, ben de evet dedim. O zamandan beri...

Kaşlarımı çattım. Doris tüm sanat eserlerimi terapiste götürdü ve hiçbirini geri alamadım. "Üzgünüm. Şu anda elimde yok."

"Hayır, sanırım yok," dedi hafifçe gülerek. "Ama sonra bana verebilirsin."

Terapist atmamışsa tabii. "Çizimi yeniden yapsam nasıl olur? Yani, senin için sorun olmazsa."

"Tabii, olur." Gülümser. "Neyse, buraya neden geldin? Lucie avukata ihtiyacın olduğunu söyledi?"

"Evet. Yeni evlendim..."

"Evlendiniz mi?"

Başımı sallıyorum. "Ve kocamla aramızdaki sözleşmeyi hazırlayacak birine ihtiyacım var. Bir nevi evlilik öncesi sözleşmesi gibi, sanırım."

"Yok mu?"

"Hayır. Düğün, şey, oldukça ani oldu." Ares, Bay Sinatra'nın ani eklemesinin mahkemede geçerli olmayacağını söyledi ve eminim ki bu konuda haklıdır. Ne de olsa o bir avukat.

"Vay canına." Ethan elini yüzüne götürdü. "Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum. Romantik aşk ve sanat dersinde, bunu hiç yaşamadığını ve yaşamayı da planlamadığını söylemiştin."

"Hayır. Hala da öyle. Ama bu, evlenmek istemediğim anlamına gelmiyordu. Her zaman bir *koca* istedim." Tabii ki Rupert dışında, böylece Doris'ten kurtulabilirdim. Eğer elinden gelseydi, beni Vernon'la evlendirmeye çalışacağına inanıyorum, ancak Nesovia'da bile çifte evlilik yasadı.

Ethan, parmaklarını birleştirip beni keskin bir bakışla süzer. "Demek öyle. Kocanı sevmiyor musun?"

"Karşılıklı anlayış ve çıkarların olduğu bir evlilikte aşk gerekli değildir." Ayrıca, böyle romantik bir düşünce olsa bile, Ares bunu istemiyor. O, aldatma ya da kamuoyunda utanç verici durumlara yol açabilecek hiçbir şeyin olmadığı, soğukkanlı, iş gibi bir birliktelik istiyor. "Bizim çevremizde durumun nasıl olduğunu biliyorsun. Ve bir Nesovian olarak, paramı kontrol edecek güvenilir bir kocaya ihtiyacım var."

"İyy. Korkunç bir ülke. Lucienne Peery'nin evliliği uluslararası manşetlere taşındıktan sonra miras yasasını kısa süre önce güncellediler. Sanırım hükümet, vatandaşlarının yarısına ne kadar kötü davrandığının ortaya çıkmasından biraz utanmış."

"Bu, işlerin daha kolay olacağı anlamına mı geliyor?" diye soruyorum, umutla.

"Tabii ki hayır. Hiç bir hükümet bürokrasisinin hayatını iyileştirdiğini gördün mü?" Ethan düşünürken kaleminin ucunu birkaç kez tıklayıp açıyor. "Neyse... Sonunda kiminle evlendin? Onu tanıyor muyum?"

"Olabilir. O da avukat. Ares Huxley?"

"Bir *Huxley* ile mi evlendin?" Ethan'ın kaşlarını çatarak gözlerini şişirmesinden, bir seri katille evlendiğimi söylemişim gibi oldu.

Onun ses tonundaki güçlü onaylamama karşısında içimi garip bir rahatsızlık kapladı. Ares hakkında benim bilmediğim bir şey mi biliyor?

"Vegas'ta karşılaştık ve, bilirsin, birbirimizden hoşlandık," diyorum. "Her şey mükemmel görünüyordu." Ares bana şövalyem olmak istediğini söylediğinde mükemmeldi. Tabii ki, sadece "kayıtsız" bir ilişki istediğini söyleyerek her şeyi mahvetti, sonra da benim yemek sorunumla ilgili hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, bu konuda düşünceli davranarak kafamı karıştırdı. Sadece dikkatli ve özenli bir erkek onun yaptığını yapardı. "Onun hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Mahkeme içinde ve dışında pislik olarak tanınması dışında mı? Hayır." Ethan'ın gözleri kısılır, ama gözlerindeki parıltı memnuniyetle karışmıştır.

Onun tepkisi bana tuhaf geldi, ama belki de o ve Ares arasında bir tür düşmanlık vardır? Muhtemelen mahkemede birbirlerine karşı çıkmışlardır ya da öyle bir şey.

Ama Ethan "mahkeme dışında" da dedi. Belki de ifadem çok açık, çünkü ekliyor: "Kadınlarla çıkıyor, sonra onlar ona aşık olur olmaz terk ediyor."

Yüzüm biraz buruşur.

Ethan ellerini açar, ama tamamen anlayışsız değildir. "Lareina, bunu herkes bilir. O kötü şöhretlidir."

Bu, Ethan'ın belirsiz hoşnutsuzluğunu açıklayabilir. "Merak etme. Ona aşık olmayı planlamıyorum." Kocam bana saygılı bir şekilde kayıtsız kalmamı söylediğinde ona atılmak, gülünç ve aşağılayıcı olmaktan öte bir şey olurdu. "Kimse benim iznim olmadan kalbimi kıramaz."

"İyi." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Peki. Bu sözleşmenin sana tam olarak ne faydası olacak?"

"Varlıklarımı kocam ve ailesinden korumak için." Ethan bana belirsiz bir dehşet ifadesi atıyor. Yanlış anladığını fark edip aceleyle ekliyorum, "Paramı çalacaklarını düşündüğümünden değil, ama bir kız asla fazla tedbirli olamaz. Ayrıca, evlilik öncesi varlıklarımı kocam ya da ailesi değil, *ben* tam olarak kontrol etmeliyim. Değil mi? Bunu benim için yapabilir misin?"

Yüzünde neşe dolu bir gülümseme belirir. "Benim için bir zevk olacaktır."

On Yedinci Bölüm

Ares

Ofisten doğrudan babamın evine gidip şoföre Lareina'yı getirmesini istemek daha mantıklı olsa da, evime uğramak için yolumu uzatıyorum. Onu kontrol etmek ve düzgün görüneceğinden emin olmak istiyorum. Bir yanımda onun uslu duracağına inanmak istiyorum, ama kadınlarla şansım pek iyi değil. Dahası, onun tuhaf davranışları göz önüne alındığında, akşam yemeği için neyi kabul edilebilir bulacağı belirsiz.

Teknik olarak "aile" yemeği olsa da, çok rahat giyinmek garip olur. Babam, Jeremiah teyzem ve kardeşlerim işten direkt gelecekleri için takım elbise giyecekler. Büyükannem son alışverişinde gözüne çarpan herhangi bir elbiseyi giyecek. Akiko ise ruh haline göre bir elbise ya da kimono seçecek. Kimono giyerse, bu çok resmi ve şık olduğu anlamına gelir. Babam, Akiko'nun giymek için can attığı yeni bir kimono alacağından oldukça emin olduğunu söyledi.

Ayrıca, Lareina'nın kıyafet seçiminden endişe duymasam bile, ona Sebastian Jewelry'den seçtiğim yeni alyansları vermek için onu görmem gerekiyor, çünkü onun aldığı alyanslar uygun olmayabilir. Ailem, şu anki ucuz alyanslarımızı görürse evlendiğimize asla inanmayacaktır. Vegas, sahte Sinatra'ların ve sahte altının şehri. Kaçmış olsak ve o anda başka seçeneğimiz olmasa bile, Fogeys ailesi benden mümkün olan en kısa sürede onları değiştirmemi beklerdi.

İçeri giriyorum ve mutfak tezgahında küçük bir çanta görüyorum. Karımın seçtiği olmalı. Sevimli. Ona yakışıyor.

Oturma odasına gidip biraz gözetlemek için, gününün çoğunu kişisel alışveriş danışmanının getirdiği eşyaları düzenlemekle geçirip geçirmediğini görmek için. Beş ya da altı tane yarı açık kutu yere dağılmış, birkaç elbise de kanepenin arkasına sarkmış durumda. Kişisel alışveriş danışmanım renkli parçalar getirmiş gibi görünüyor. Renk paletimi genişletmemi sağlamaya çalışıyor. İtalya'da el yapımı olsa bile somon rengi bir gömlek giyeceğimi düşünüyorsa deli olmalı.

"Lareina, ben geldim," diye sesleniyorum, sonra aniden duruyorum. Bu biraz fazla evcil bir ses çıkardı. Bu kelimelerin ağzımdan bu kadar doğal bir şekilde çıkması rahatsız edici.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor. Dönüp, merdivenlerden inen onu görünce nefesim kesildi. Bir melek gibi görünüyordu. Açık saçları altın bir şelale gibi sırtından aşağı akıyordu. Yüzündeki makyaj hafifti, bu da onu yirmi dokuz yaşından daha genç gösteriyordu. Merdivenlerin altına ulaştığında kollarını açtı ve bir peri gibi dönmeye başladı. Turkuaz elbisesinin eteği dalgalandı. "Nasıl görünüyorum?" Bana bakar, gözleri heyecanla parıldar.

"Güzel."

"Teşekkürler!" Kızarıyor, sonra bir saniye tereddüt ediyor. "Sen de çok yakışıklısın."

Kararsızlığı neden? Genelde açık sözlü olduğu için, benim görünüşüm hakkında yalan söylemeye çalıştığını sanmıyorum. "Teşekkürler." Cebime uzanıp kadife bir kutu çıkarırım. "Al. Bize yüzük aldım." Kapağı açıp ona birbirine uyan iki yüzüğü gösteririm. Platin üzerine serpiştirilmiş küçük elmaslarla çok şık görünüyorlar.

Lareina heyecanla ve şaşkınlıkla öne eğilip yüzükleri inceledi. "Çok güzeller. Yüzük alacağını bilmiyordum. Bu öğleden sonra ben de aldım." Bana baktı. "Sence geri gönderebilir miyiz?"

"Hangilerini geri göndermek istiyorsun?"

"Seninkileri." Cevabı hemen gelir. "Onlarda bir sorun olduğu için değil," diye ekler aceleyle, "ama benimkini biraz daha beğendim."

"Bir bakayım," diyorum. Yüzükleri almak benim kocam olarak görevim olduğunu söylemek istesem de, onun aldıklarını görmek istiyorum. Çantasına uzanıp, üzerinde Peery Diamonds logosu bulunan bir kutu çıkarıyor. En azından içindeki şey yüksek kaliteli olacak.

Kapağı açar ve bir seti gösterir. "Al. Ne dersin?"

Koyu kadife üzerinde parıldayan yüzükler, kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Platin yüzükler, benim aldıklarım gibi klasik, ama içlerinden bir ateşle parıldayan, zarif, radyant kesim safirlerle süslenmiş. Mavi rengi çok yoğun ve bu renk tonu bana annemin gözlerini hatırlatıyor ve omurgamda hafif bir ürperti yaratıyor. Tepkimi gizleyerek, Lareina'yı üzmemek istemediğim için zorla gülümsüyorum. "Çok güzeller," diye mırıldandım. "Ama neden safir?" *Başka taşlar da alabilir miyiz?*

"Sıradan safirler değil, bunlar. *Tam olarak* gözlerinin renginde. Onları almak zorundaydım."

Hareketsiz kalırım.

Bana gülümsüyor. "Hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipsin. Şekli, rengi, yoğunluğu... Her şeyiyle muhteşem. Vegas'ta tanışıp evlenmemiz kaderimizin bir oyunu olmalı... O kadar olasılık dışı ve uzak bir ihtimaldi ki, ama gerçek oldu." Yanakları utangaçlıktan kızarıyor, ama gözlerini kaçırmıyor.

Onun gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum — benim gözlerim hakkında söyledikleri, benim onun gözleri hakkında hissettiklerimle tam olarak aynı. Yüzü samimiyetle parlıyor, alaycılık ya da aldatma izi yok.

Onun gerçek niyetine dair kalan şüphelerim yatışıyor. Eğer annemin gönderdiği biri olsaydı, gözlerim hakkında asla yorum yapmazdı. Annem, onun gözlerine benzediği için onları ne kadar nefret ettiğimi öğrenmiş olmalı — yangından sonra babası Vincent beni hastanede ziyaret etti ve gözlerimin anneminkine ne kadar benzediğini söyledi, sanki bu beni ona karşı yumuşatacakmış gibi. Benim cevabım şuydu: "*Bu yüzden onlardan nefret ediyorum.*"

"Kulağa bencilce geldiğini biliyorum. Yani, gözlerin hakkında düşünmenin sana bir faydası olacağını sanmıyorum, ama sakıncası yoksa... Onları takabilirsek çok sevinirim," diyor Lareina.

Böyle sorduğunda kalbim garip bir hisle doluyor ve hayır diyemiyorum. Ayrıca bana baktığında başka ne gördüğünü merak ediyorum. Yoksa benim itibarımdan haberi olmadığı için mi böyle davranıyor? "Aptal" insanlar beni tanımlamak için kullandıkları en nazik kelimelerden biri. "Evet. Olur."

"Harika!" Tüm endişeli tedirginliği kaybolmuş, gülümsemesi daha da parlaklaşıyor. Parmağımdan eski yüzüğü çıkarıp yerine Peery'den aldığı yüzüğü takıyor. Boyutu tam uyuyor. Ya çıkmadan önce kontrol etmiş ya da çok iyi bir gözü var.

Aynı şeyi kendisi için de yapar ve elini kaldırıp yüzüğü hayranlıkla inceler. "Vay canına. Benim parmağımda daha da güzel görünüyor." Mavi taşları nazikçe okşarken bakışları yumuşar.

Sıcak ve dayanılmaz derecede tatlı bir şey kalbimi kavrar ve vücuduma yayılır. Şehvet gibidir, ama daha yoğun ve bal gibi tatlıdır. Elimini beline koyup, bana çarpana kadar onu kendime doğru çekerim. Sevimli mavi ve yeşil gözlerinde şaşkınlık parlar. Açık ağzından bir çığlık çıkar ve ben de ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. Parmakları saçlarıma dolanır.

beni karşılıyor. Limon ve kadının bağımlılık yapan kokusu duyularımı sararken, onun sıcaklığı beni sarıyor.

Dillerimiz dans ediyor, o başımı sıkıca kavıyor, tutkumu kabul ediyor ve benden istediğini alıyor.

Benim, benim, benim, kalbim daha hızlı atarken güm güm atıyor. Sertleşmiş penisim pantolonumun dar kumaşına baskı yapıyor. Sırtının yumuşak eğimini izliyorum, sonra gergin kalçasını avuçlayıp sıkıyorum, sertliğini hissedene kadar onu kendime çekiyorum.

Nefesi hızlanır; parmakları omuzlarıma batar. Titremeler onu sarar ve bana karşı beceriksizce hareket eder, daha fazlasını ister ama nasıl elde edeceğini bilemez. Ve ben ona dünyayı vermek isterim.

Penisim onun sıcaklığına karşı atıyor. Beni daha derin öpüyor ve ağızlarımız sanki hiç öpüşmeyi bırakmayacakmışız gibi birleşiyor.

Ondan asla ayrılmak istemiyorum. Onu duvara yaslayacak şekilde hareket ediyorum. O kolunu pelvisime doluyor ve ben içgüdüsel olarak gergin, çıplak baldırını okşuyorum, benim için titremesini seviyorum.

Başını geriye atıyor, dudakları ıslak ve şişmiş. "Ares." Sesi titriyor.

"Bebeğim, meleğim." Nabzının çılgınca attığı pürüzsüz boynuna öpücükler konduruyorum.

Bir inilti. "Durma."

Boynunu ısıtırım. Titreme onu sarar; sırtı kavislenir. Göğsünü avuçlarım ve gözlerinin arzuyla parladığını izlerim.

Telefonum çalıyor. Onu görmezden gelip göğsüne geri dönüyor ve onu deli gibi öpüyorum. Telefonum tekrar çalıyor. Seksle ilgisi olmayan bir gerginlik onu sarıyor.

"Akşam yemeği," diye nefes nefese söyler. "Sonra," derim, bunun bitmesini istemedim. "Ama ailen..."

Siktir. Eğer gitmezsek, Fogeys ailesi bana bunu hiç unutmayacak. Özellikle de bir ay içinde bir eş bulabileceğimi övündüğüm için, herkes birleşip terfimi engelleyecek.

Lareina'dan ayrılmak gerçekten acı verici. Artık köpeklerin, ödül alacaklarını düşündükleri halde hiçbir şey alamadıklarında neden sana o kadar kötü baktıklarını anlıyorum.

Sen köpek değilsin. Sen, yeteneklerini tam olarak kontrol edebilen bir adamsın.

Ancak karımla birlikteyken, bu kontrolü sağlayamıyorum. Duygusal olarak da kendimi rahat hissetmiyorum. Onunla ilgili her şey beni rahatsız ediyor. Otelin balkonuna atladığı andan itibaren, hayatımı altüst etti.

Eğer benim hissettiğim duyguların yarısını bile hissediyorsa, ilişkimizde bir tür ilahi müdahale olduğunu düşünmesi şaşırtıcı değil. Kadere inanmıyorum, ama onu anlayabiliyorum.

Telefonumu çıkarıp aile yemeği için gelen uyarıya bakıyorum. Babamın asistanı muhtemelen bunu takvimime eklemiştir. İşkolik eğilimlerimi göz önünde bulundurarak, babam Akiko'yu hayal kırıklığına uğratmamak için kendi asistanına benim gelmemi sağlamasını söyler.

Ailemin evi çok uzak değil. Onlarca yıl önce daha fazla alan ve daha iyi güvenlik için evlerini yenilemişlerdi. Bunun bir kısmı benimle ilgiliydi. Birkaç ay boyunca sürekli birinin yanında olmam gerekiyordu, bu yüzden korumalar tutmuşlardı. Ama birkaç ay sonra, korumalar dahil, kimseyle birlikte olamazdım, boğuluyormuş gibi hissediyordum. Hâlâ güvenliğim için yanımdaydılar; babam ve büyükannemin bu konuda artık gevşek davranmayacaklarını biliyordum.

Kardeşlerim ve ben taşınmış olsak da, babam ve Akiko evi elinde tuttu. Gösteriş ve zenginlik onlara yakışıyor, özellikle Akiko, nadiren karşılaştıkları komşularını çok seviyor.

Siyah bir Maybach ve gümüş rengi bir Maserati. Kardeşlerim çoktan gelmişler. Jeremiah teyzemin parlak kırmızı Lamborghini de park alanında, onların arabalarını engelliyor. Sigara içmek gibi, pis park etmek de onun alışkanlıklarından biri. Muhtemelen daha fazla faturalandırılabilir iş yapmadıkları için onları ince bir şekilde azarlamak istemiştir.

Lareina'yı resmi yemek odasına götürüyorum, bir tarafında bahçeye bakan yüksek yarıçaplı pencereler, diğer tarafında ise devasa bir Japon Bizenyaki vazo koleksiyonunun bulunduğu girintili köşeler bulunan geniş salondan geçiyorum. Toprak kaplarda ikebana var, her birinde minimalist düzenlemelerle birkaç çiçek var. Ailemin çalışanları Japonya'dan gelen bu tür sanatla aşina olmadıkları için, bunların hepsi Akiko'nun eseri olmalı. Konak çok Batılı olmasına rağmen, o Japon özelliklerini sanki her zaman evin bir parçasıymış gibi uyumlu bir şekilde uyumlaştırıyor.

Herkes uzun masada oturuyor. Beklendiği gibi, babam ve kardeşlerim takım elbise giymişler. Jeremiah teyzem kan kırmızısı bir pantolon takım giymiş — muhtemelen onunla yasal bir savaşta birinin korkunç bir şekilde öldüğünün işareti. Büyükannem, ince vücudunu ortaya çıkaran, vücuda oturan siyah bir maksi elbise giymiş. Ve

Akiko... O, karmaşık nakışlarla süslenmiş parlak bronz renkli ipek bir kimono giyiyor. Sol kalçasından sağ baldırına kadar çapraz olarak uzanan kıvrımlı siyah-kahverengi bir dal, kırmızı çiçekler, kuşlar ve benzeri motiflerle süslenmiş. Kimono olağanüstü şık — babamın, onun bu kimono için uygun bir fırsat bulmaya takıntılı olduğunu söylemesinin nedenini anlayabiliyorum.

Kimono ne kadar resmiyse, minyon Japon üvey annem de ona o kadar yakışıyor. Saçları arkada topuz yapılmış, saç tokası ve kıyafeti tamamlayan taze çiçeklerle sabitlenmiş. Duruşu bir şekilde hem asil bir şekilde dik hem de aynı zamanda belirli bir narin kadınsılığı yansıtıyor. Akiko ve babam, kaçırılmamdan sonra eve döndüğümde tanıştılar, bir yıl sonra Kyoto'da görkemli bir geleneksel törenle evlendiler, ardından Japonya'ya gelemeyenler için Los Angeles'ta özel bir resepsiyon düzenlediler.

Akiko gülümseyerek yanıma geliyor. "Ares, çok yakışıklısın! Bu senin karın mı?"

"Merhaba." Lareina gülümsese de, bir gerginlik hissediyorum. Onu rahatlatmak için beline sarılırım. Bana şaşkın bir bakış atar, sonra daha samimi bir gülümsemeyle karşılık verir.

"Aman Tanrım. Ares'e baktığında çok büyüleyici görünüyorsun. Bu gerçek aşk olmalı." Akiko, yaşının üçte biri kadar bir kız gibi iç çeker.

"Aileye hoş geldin." Büyükanmem Lareina'yı kucaklar ve her iki yanağına da havada bir öpücük kondurur. "Ben Catalina Huxley, Ares'in büyükannesi."

"Prescott Huxley," diyor babam. "Babam," diyorum.

Babam, biraz temkinli bir ifadeyle Lareina'nın elini sıkar. Benim terfi almak için evlendiğime inanmıyor. Tamamen haksız da sayılmaz. Terfi önemli bir faktör, ama bazen karıma baktığımda, ortaklık en son aklımdan geçen şey oluyor.

Jeremiah teyze şarap kadehini kaldırır. "Biz tanıştık zaten." Gözleri Lareina'nın kıyafetini baştan aşağı süzer. "Güzel elbise."

"Teşekkürler."

Bryce ve Josh, avını gözleyen yırtıcı hayvanlar gibi onu bir süre incelerler. Onlara uyarıcı bir bakış atarım.

Sonunda Bryce gülümser. "Ben Bryce. Bu da Josh. Kimse sorarsa, ben daha yakışıklı ikizim."

Josh alaycı bir şekilde güler. Lareina güler. "İkiniz de eşit derecede yakışıklısınız."

"Böyle düşünenler, gerçeği öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrarlar," der Josh küçük bir gülümsemeyle.

"Ne yapacağımı bilemedim, o yüzden her şeyden biraz yaptım," diyor Akiko, biz yerlerimize otururken. "Umarım ziyafeti beğenirsiniz."

"Teşekkürler. Eminim çok güzel olacaktır."

Lareina'nın kibar cevabı Akiko'nun yüzüne kocaman bir gülümseme getirir. "Ne tatlı bir kızsın sen!"

Bryce ve Josh dudaklarını birbirine bastırıp lüks masa düzenine kederle bakıyorlar. Ben de iç çekmemeye çalışıyorum, gelmeden önce McDonald's'ın arabaya servisinden bir hamburger almadığım için pişmanlık duyuyorum. Akiko şık olmak için "her şeyden biraz" yapmaya karar verdiğinde, bu her yemeğin tek bir lokmasını, belki iki lokmasını yiyeceğimiz anlamına geliyor. Daha fazla yemek istediğimizi ince bir şekilde ima ettik, ancak babam karısıyla arasında sorun çıkarmak istemediğini söyleyerek bu konuyu ona açmayı reddediyor.

Sebepler ne olursa olsun, diplomatik ricamız Akiko'yu etkilemedi. Akiko, akşam yemeklerine daha fazla yemek eklemeye karar verdi, bu da kötü bir çözüm olmazdı, ancak her yemeğin porsiyonları da buna paralel olarak küçüldü. Porsiyonları büyükannemi de tam olarak tatmin etmeye yetmiyor. Akiko'nun "ziyafetlerinden" sonra patates cipsi çiğnediğini gördüm. Ama görünüme göre o da Akiko'ya sorun çıkarmak istemiyor.

En azından Akiko harika sake servis ediyor. Hepimiz uyumlu bir şişe setinde soğuk sake ve erik şarabı ve bir bardak buzlu su içiyoruz.

İlk yemek, karmaşık desenli altın kenarlı büyük, güzel bir kemik çini tabakta servis ediliyor. Ortada altı adet ısıruk büyüklüğünde sashimi parçası var — tai, somon ve ootoro — ve bir tarafta beş yeşil filiz ve üç susam tanesi büyüklüğünde pembe çiçekten oluşan yenilebilir garnitürler ve üzerine hafifçe serpilmiş yeşil ve sarı soslar var. Karnınız yemekten nefret ediyorsa, bu yemek sanatsal ve güzel görünüyor. Daha da kötüsü, Akiko harika bir aşçı.

Lareina tabağa bakıyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Beyaz kısımlara bir şeyler koyabileceğini biliyor mu?" diye fısıldıyor ve tabaktaki boş alanları ince bir hareketle işaret ediyor.

"Evet. Şey, hayır." Çatalımı alıyorum. "Gerçekten bilmiyorum."

Karım benim izimden gider, sonra tereddüt eder. Kardeşlerim de dahil olmak üzere herkes yemek yer.

"Bu harika, Akiko. Her ziyaretimde diyet yaptığım için çok mutluyum. En iyi yemekleri servis ettiğinde iştahımı başka nasıl kontrol edebilirim ki?" diyor Jeremiah teyze.

"Aman Tanrım, Jeremiah. Ama sen çok zayıfsın! Neden kilo vermek gerektiğini anlamıyorum."

"Haklı olabilirsin. Domuz gibi tıka basa yiyip gardırobumu yenilemek zorunda kalmak istemem. Ne yazık olurdu."

Akiko gülümser ve başını sallar. Jeremiah teyze, bizimle birlikteyken tam bir sosyopat gibi davranmakta hiçbir sorun görmez, ama Akiko'ya karşı nedense her zaman son anda geri çekilir.

"Ama tabii ki *yapabilirsin*. Yeterince para kazanmıyorsun sanki," der babam, karısını korumak istediği belli.

"Mesele para değil, zaman. Neden hep benimle kavga ediyorsun?"

Gözleri kötücül bir şekilde parlar. *Yine başlıyoruz*. Teyzem ve babam dışında kimsenin umursamadığı bir başka hukuki tartışma için kendimi hazırlarım.

Devam ediyor: "Benim tezimin mükemmelliğini fark ettiğinde yeterince dayak yemedin..."

"Japonya'da bir deyim vardır: *hara hachi bun*," diyor Akiko, neredeyse çaresizlik içinde. "Sadece yüzde sekseni kadar doyana kadar ye. Her zaman, aşırı beslenmeden vücudumuzu besleyecek kadar yememiz gerektiğine inanırım." Kendisiyle aynı fikirde olduğunu onaylayarak başını sallar. "Uzun ömür için çok iyidir."

"Ben sonsuza kadar yaşayacağım," diye mırıldanır Josh.

Bryce gözlerini kısarak bir şeyi hatırlamaya çalışır. "*Hachi* Japonca'da *sekiz* anlamına gelmiyor mu? Belki yanlış anlamıştır ve bize sadece *yüzde sekiz* kadar yemek veriyor..."

Josh'un dizini onunla dürttüğünü hissediyorum. Bu sırada babam kendine ve Akiko'ya erik şarabı dolduruyor.

Doğal olarak, Lareina sadece sashimisini dürtüyor ve sosun içinde karıştırıyor.

"Balık sevmez misin?" diye sorar Akiko, sanki bu düşünce hiç aklına gelmemiş gibi.

"Hayır, balığı çok severim." Lareina sosyal bir gülümsemeyle gülümser. "Sadece sosu biraz emmesini istiyorum."

"Gerek yok. Zaten en iyi lezzeti elde etmek için üzerine biraz fleur de sel serpilmiş."

Her birinden birer ısırık alıyorum — ootoro en iyisi, soğuk dilim dilimde eriyor — sonra Akiko onun tercihleri hakkında daha fazla soru sormadan önce Lareina ile tabaklarımızı değiştiriyoruz. Herkesin gözleri bizim yönümüze dönüyor. Bryce ve Josh sessizce iletişim kuruyorlar, "*Karın, yemeğini çaldığın için seni öldürecek.*"

Herkesin beklediği gibi yaygara koparmak yerine, Lareina rahatlayarak balığı ağzına atıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyor Akiko'ya. "Çok lezzetli."

Normalde Akiko gururla gülümserdi. Ama şu anda kafası karışık olduğu için tepki veremiyor.

"Az önce onun yemeğini mi aldın?" diye sorar büyükannesi inanamayan bir sesle.

"Sen gerçekten kendi porsiyonunun tamamını yemek istiyorsun," der Bryce, Lareina'ya avukat gibi tavsiyede bulunur. "Her yemek aynı derecede azdır, kimse gut hastalığına yakalanmasın diye aşırı yememeniz için dikkatlice porsiyonlanmıştır. Bu arada, ailemizde gut hastalığına yakalanan kimse yoktur."

"Teşekkürler, ama gerek yok."

"Hala daha fazla yemeni istiyor mu?" Jeremiah teyze bana alaycı bir şekilde soruyor. Akiko ona bakıyor. "Daha önce onun yemeğini çalmış mıydı?"

"O zaman, tabağını *elinden* almıştı," diyor Jeremiah teyze.

"Bir hataydı," diyor Lareina omuz silkerek. "Olur böyle şeyler."

"Peki ya bu sefer?"

"Sadece kocamın biraz daha yemesini istiyorum. Ben de diyet yapıyorum, Jeremiah teyze."

Teyzem saké'sini boğazına geçirir.

"Ayrıca, kocam yemeği çok sever, neden onu memnun etmeyeyim? Bu beni iyi bir eş ve karı yapıyor."

Bryce ve Josh'un yüzlerinde dehşet ve inanamama ifadesi belirir. Josh gizlice telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar.

Telefonumdan bir ses geldi. Telefonumu çıkardım.

—Josh: Sana ne oldu böyle? Sen bu kadar tatlı ve anlayışlı kadınları sevmezsin ki.

—Ben: Kim demiş? Kıskanma. O harika birisi.

—Josh: Sen sert ve cesur kadınları seversin.

—Ben: Belki sen yatak arkadaşlarında cesaret seviyorsundur. Ben sevmem.

Josh başını kaldırır, tavana bakar ve son derece rahat bir şekilde orta parmağıyla çenesini kaşır.

İkinci yemek çıkar. Birincisinden daha bol değildir. Tam olarak bir brokoli – Lareina'nın küçük parmağı kadar – iki küçük tatlı patates madalyonu ve bir shot bardağı büyüklüğünde bir parça Romanesco, her biri bir ısırık büyüklüğünde üç ince, iyi damarlı dana eti diliminin üzerinde duruyor. Akiko herkese üçer tane vermekle cömert davranmış olmalı. Genelde iki tane verilir. Koyu demi-glace sosu sığır etinin etrafına çift daire şeklinde dökülürken, sebzelerin üzerine kar gibi beyaz kremalı sos dökülür. Sunum öncekinden daha da güzel.

Her birinden hızlıca küçük bir ısırık alıp, Lareina ile tabakları değiştiriyorum. Büyükanne küçük bir somurtma ile boğazını temizliyor. "Ona tabaktaki artıkları vermek yerine, önce onun yemesine izin verip, onun artıkları alman daha iyi olmaz mıydı?"

"Oh, hayır. Sorun yok," der Lareina aceleyle. "Böylesi daha iyi."

"Ama canım, bu gerçekten... tuhaf. Ve daha doğrusu, terbiyesizce."

Lareina gözlerini indirir. Büyükanne keskin bir bakış atarım. "Senin fikrin gerekli değil. Ya da özellikle hoş karşılanmıyor."

Lareina çenesini kaldırıp bana bakar.

Büyükanne yüzü kızarır. "O değil. *Sen*. Sorun sensin." "Ben *değilim*..."

"Lütfen," der Lareina. "Bu onun suçu değil. Benim suçum."

"Onu savunmana gerek yok, çocuğum." Büyükanne koltuğunda dikleşir. "Onun randevularına artıkları verme konusunda bu kadar takıntılı olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu beni utandırıyor, ama aynı zamanda bazı şeyleri açıklıyor." Onun sitem dolu bakışları, kız arkadaşımı tutamamamın ve bunca zamandır evlenemememin sebebinin ben olduğumu söylüyor.

"Bu haksızlık." Lareina elini koluma koyar. Yüzüğündeki safirler bana güven verici bir şekilde göz kırptırıyor gibi. "İnsanların dokunmadığı bir şeyi yememi imkansız kılan psikolojik bir takıntım var. Aslında, tatmadıkları bir şeyi."

Bunu zaten tahmin etmiştim, bu yüzden tepki göstermedim. Ama bunu aileme bu kadar açıkça söylemesine biraz şaşırdım. Bana bile bundan bahsetmemişken, bu sırrı açığa çıkarmasını beklemiyordum.

"Aman Tanrım..." Akiko yumuşak bir nefes verir. Ailemin geri kalanı endişeyle Lareina'ya bakar.

"Neden böyle bir takıntın var ki?" Jeremiah teyze sorar. "Sana söylemek zorunda değil," diyorum. Teyzem zararsız bir şekilde başlar.

soru sorar, ancak merakı giderilmediğinde bunu zorlu bir çapraz sorguya dönüştürür.

"Sorunun nasıl ve neden ortaya çıktığı önemli değil. Bu *onun* geçmişı, *onun* travması. Başka hiç kimse bunu bilmeye hakkı yok ve ona borçlu olduğumuz tek şey anlayışımız."

"Sorun değil," diye fısıldar Lareina. "Senin bana kaba veya tuhaf davrandığını düşünmelerini istemiyorum."

Beni savunmak için şüphesiz acı verici bir geçmişini ortaya koyması kalbimi sıkıştırıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. "Beni nasıl gördükleri önemli değil. Aile beni olduğum gibi kabul edecek."

On Sekizinci Bölüm

Lareina

Ares elimi sıkarak, istemediğim hiçbir şeyi açıklamak zorunda olmadığımı sessizce ifade eder. Muhteşem mavi gözlerinde samimi bir endişe belirir. "Benim yüzümden o travmayı yeniden yaşamayın," diye fısıldar.

Sıcaklık içimi kaplıyor, ısıtılmış şurup kadar tatlı. Tek istediği saygı ve ilgisizlikken nasıl bu kadar nazik olabilir? Yoksa bu da saygılı olmasının bir parçası mı?

Akiko, Ares'in onu benim geçmişimi bilecek kadar yakın görmediğine inanamıyormuş gibi, biraz rahatsız görünüyor, kardeşleri ise "tabii ki umursamıyor" havası veriyor. Babası ve teyzesi içkilerini yudumlarken, Catalina iç çekiyor, görünüşe göre *ailenin* umursamaz küstahlığı *beni olduğum gibi kabul edecek*.

Kafamı sallıyorum. Ares her zaman koruyucu ve nazik olmuştur. Uyuşturucu etkisindeyken bile benim için Rupert'la kavga etti. Benim şövalyem olacağını söyledi.

Bunu hatırlamıyor olabilir, ama beni korumaya ve güvende hissettirmeye devam etti. Garip, inanılmaz geçmişimi açıklamak, onun en azından hak ettiği şey.

Biraz gergin bir şekilde diğerlerine dönüyorum. Fobim, çoğu insanın başka tarafa bakmayı tercih ettiğini ya da yargılayıcı ve onaylamayan tavırlar sergilediğini fark ettiğimden beri pek konuşmadığım bir konu. Bazıları, teyzemin o kadar kötü olamayacağını ve benim yanıldığımı söyleyerek beni açıkça manipüle etti. Birçoğu onun için çalışıyordu — zorla görmeye gittiğim terapistler gibi — ve diğerleri de onu tanıyordu. Eksantrik biri olarak bilinen itibarım da yardımcı olmadı.

Neredeyse bilinçsizce, parmaklarımı Ares'in parmaklarının arasına geçirip nefes alıyorum. *Sadece gerçeklere bağlı kalacağım ve duygusal davranmayacağım. O ve ailesi bana inanmazsa... En azından denedim.*

"Fabrika tarafından mühürlenmemiş veya başka biri tarafından tadılmamış hiçbir şeyi yiyemiyorum. Teyzem ve ailesi, on üç yaşından itibaren beni yavaş yavaş zehirlemeye çalıştılar

Sadece normal bir sosyal hayat sürmememi ve okula devam etmememi sağlamak için. Sabırsızlıklarından ya da bazen kötü niyetlerinden dolayı bana biraz fazla yemek yedirdiklerinde birkaç kez neredeyse ölüyordum. Ben özellikle zor bir çocuktum ya da onların arkasından çılgın partiler veriyordum." Küçük, gülünç olmayan bir kahkaha attım. "Her seferinde acil servise kaldırıldığımda pişman oluyorlardı. Eğer ölseydim, hiçbir şey alamazlardı."

"Ne?" Ares'in parmakları gerildi. Bana baktı, yüzündeki dehşet azaldı.

Oda, sanki biri duraklat düğmesine basmış gibi sessizleşir. durumum bu kadar üzücü olmasaydı neredeyse komik olurdu. İkizlerin çatalları aynı yönde eğik duruyor ve Jeremiah'ın ağzı açık kalmış. Prescott'un eli, avuç içi tabağın yanında dururken hiçbir şeyi kavramıyor. Akiko parmaklarını ağzına bastırmış ve Catalina başını eğmiş, kaşlarını çatmış. Fransızların dediği gibi, bu bir *tablo*.

Catalina'nın arkasındaki armanın üzerinde, zıplama anında yakalanmış üç kurt, bu etkiye katkıda bulunuyor. *Pietas et unitas*, avizenin ışığını yansıtarak parıldıyor. *Sadakat ve birlik. Bu çemberin bir parçası olmak ne kadar harika olurdu!* Kalbimde sıkı bir özlemle düşünüyorum. Onlara çok fazla güvenmezdim, ama yorgun düştüğüm, kemiklerime kadar yorgun olduğum bazı anlarda, başımı bir omuza yaslayıp nefesimi toplayabileceğim bir an olmasını çok isterdim.

Tablo bozulur ve birdenbire Huxley ailesinin yoğun bakışlarının merkezinde olmak beni rahatsız eder. Onların da herkes gibi durumu hafife almalarını beklediğimi fark ederim ve şimdi öyle yapmadıklarında ne yapacağımı bilemem. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum..."

"Hayır." Ares'in sesi sakindir, ama altında dikkatlice bastırılmış bir öfke kaynamaktadır. "Bu tamamen mantıklı. Ve şimdi Vegas'ta neden otelim balthonuna tırmandığını anlıyorum."

"Ne?" diye herkes aynı anda bağılıyor.

"Otel duvarındaki gargoye kabartmalarını kullanarak kendi balkonundan benim balkonuma tırmandı. On yedinci kattaydık," diye ailesine anlatıyor.

İkizler bana hayranlık ve dehşet arasında bir duygu ile bakıyorlar. Prescott ses çıkarmadan ağzını açıp kapatıyor. Jeremiah kadehini kaldırarak selam verirken, Akiko bayılacak gibi görünüyor.

"Neden zehirlenmeyi polise bildirmedi?" Catalina'nın sesi kısık.

"Telefon yoktu." Hâlâ bu anıyı hatırlayarak çaresiz hissederek başımı sallıyorum. "Bir şey söylediğimde bile kimse yardım etmek istemedi. Teyzem paramı kontrol ediyordu. Ve benim geldiğim yer olan Nesovia'da genç, evlenmemiş kadınların pek hakkı yoktur ve çocuk gibi muamele görürler."

"Lanet Nesovia," diye mırıldanır Jeremiah. "Hâlâ aynı bok çukuru."

"Tatlım, burada asla hayatını böyle tehlikeye atmak zorunda kalmayacaksın," der Akiko

titrek bir sesle söyler ve kendine biraz daha erik şarabı doldurur. Ama bardağı ağzına götürürken yarısını döküverir.

Ares dişlerini gıcırdatır, gözleri öfkeyle parlar. Serbest elinin parmak eklemleri beyazlaşır, ancak diğer eliyle parmaklarımı ezmek için dikkat eder.

Şu anda bile, o kadar düşünceli ve koruyucu ki. Bu, onun istediği saygılı kayıtsızlığın benim düşündüğüm gibi olmadığı anlamına mı geliyor?

"Kabul edilemez," diye dişlerini gıcırdatarak, büyük zorlukla bu kelimeyi ağzından çıkarır.

Ona bunun önemli bir şey olmadığını söylemek için ağzımı açtım, ama sonra tamamen yanıldığımı fark ettim. Kendime bunun önemli bir şey olmadığını *söyledim*, çünkü buna inanmam gerekiyordu.

Doris ve ailesinin bana yaptıklarının ne kadar korkunç olduğunu kendime itiraf etseydim, durumumun adaletsizliğine o kadar öfkelenirdim ki, mantıklı davranıp teyzemi, ailesini ve evde çalışan herkesi kandıramazdım. Çılgın davranışlarımla onları kandıramasaydım, çok daha önce sert önlemler alabilirlerdi.

"Haklısın," diyorum sonunda. "Bu kabul edilemez bir şeydi."

Ares'in yüzü buruşur, ağlayıp ağlamayacağına karar verememiş gibi.

Garip bir şekilde, onun ıstırabını görmek hem kalbimi ısıtıyor hem de bana acı veriyor. Bir gülümseme takınıyorum. "Sorun yok. *Ben* iyiyim. Bitti artık."

"Hiçbir zaman iyi olmadı," diyor. "İyi değil."

Görüşüm bir an için bulanıklaşır, sonra başparmakları gözlerimin altını okşar. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan iki çizgi oluşturur ve ancak o zaman ağladığımı fark ederim.

"*Hiçbir* zaman iyi olmadı." Catalina'nın yumuşak sesinin altında keskin bir bıçak var.

Bu, bu insanların bana inandığını değil, *benim tarafımda olduklarını* fark ettiğimde daha da ağlamama neden oluyor.

Daha yeni tanıştık ve ben onlara tamamen saçma bir şey anlattım, ama onlar bunun doğruluğunu sorgulamıyor ya da kanıt istemiyorlar. Yaşadığım deneyimin basit bir anlatımı yeterliydi.

Huxley ailesinin bana olan inancı, yaralı ruhuma merhem oluyor. İnsanların beni olduğu gibi kabul edeceğini en son ne zaman düşündüğümü hatırlamıyorum. O kadar çok kişi hayatımın geçerliliğinden şüphe etti ve sorguladı ki, ben de geri çekildim, fazla konuşmak istemedim.

"Neden sana bunu yaptılar, çocuğum?" diye soruyor Catalina nazıkçe.

"Para. Mirasımı istediler ve onu elde etmek için her şeyi yaparlardı." Sözler daha kolay akıyor. "Teyzem, üvey oğlu Rupert'a aşık olmam için beni manipüle etmeye çalıştı. Bu başarısız olunca, bir gece onu gizlice yatağıma soktu."

"*Orospu* çocuğu!" Ares patlar. Gözlerinin karanlık derinliklerinde ölümcül bir öfke patlar.

Onun ön koluna yatıştırıcı bir şekilde elimi koydum. "Bu da işe yaramayınca, beni uyuşturup Las Vegas'a götürerek onunla evlenmeye zorladı."

"Nesovia asla hayal kırıklığına uğratmaz." Jeremiah, benim ülkemin adını söylerken neredeyse alaycı bir şekilde gülümsüyor. Lucie ve benim gibi, bu ülkenin gelenek ve kanunlarını son derece adaletsiz bulan tek insanlar olmadığımızı bilmek içimi ısıtıyor.

"Teyzen mirasını almak için çok uğraşmış gibi görünüyor." Prescott'un sesi ihtiyatlı bir şüpheyile doludur.

"O açgözlü bir kadın. Büyükbabamın ona bir kuruş bile bırakmamış olmasına kızgın, aile işini de dahil. Her zaman onu büyükbabamdan veya babamdan daha iyi yönetebileceğine inanmış. Ama büyükbabam ona bir şans verdiğinde, başarısız oldu." Omuz silkiyorum.

"Kıskançlık, açgözlülük ve kin büyük motivasyon kaynaklarıdır," diyor Catalina, gözleri Prescott'ta. "İnsanlar çok daha azı için bile öldürürler."

"Nesovia o kadar kötüyse, neden kaçmıyorsun? Yeterli paran varsa, istediğin yere gidebilirsin," diyor Bryce.

"Japonya hariç," diye mırıldanır Akiko. "Ama istersen, muhtemelen bazı bağlantılarımı kullanarak sana yardım edebilirim. Ailemin bazı küçük bağlantıları var."

"Zaibatsu dediğimiz şey bu mu? Küçük bağlantıları olan aileler mi?" der Jeremiah, Akiko'nun yüzünü kızartır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Zaibatsu, Japonya'da güçlü holding aileleridir ve bir keresinde Nesovia'ya geldiklerinde bunlardan birinin birkaç üyesiyle tanışmıştım.

Nesovia'ya gelip büyükbabamla nakliye sözleşmesi müzakereleri yaptıklarında tanışmıştım. Akiko'nun ne kadar tatlı ve alçakgönüllü olduğuna bakarak, onun Prescott'a aşık olan sıradan bir Japon kadın olduğunu düşünmüştüm.

"Neden kaçması ya da Japonya dahil herhangi bir yere gitmesi gerekiyor ki? Artık Ares ile evli." Josh omuz silkiyor. "O zaman Nesovia'ya veda et."

"Mesele ülkenin geri kalmışlığı değil, her ne kadar bu da tartışmanın önemli bir parçası olsa da. Ama benim bilmek istediğim şey... Teyzenin kasten zehirlediği konusunda somut bir kanıt var mı? Ya da sana zarar vermek veya zorlamak için yaptığı başka bir şey?" Catalina diyor.

"O kibirli bir kadın ve bana zehirlemek için evdeki hizmetçilerden bazılarını kullandı. Ama kimsenin tanıklık edeceğinden emin olamıyorum. İşverenlerini ihanet ediyor gibi görünmek istemeyebilirler. Teyzem teknik olarak benim paramı kullanıyor olsa da, onlara maaşlarını ödeyen kişi o."

"Başka bir şey var mı?" diye sorar Catalina sabırla.

"Beni görmeye gönderdiği doktorlar... Ve belki de bana çok fazla zehir verdiğinde beni tedavi eden acil servis doktorları? Kimsenin davayı kurmanıza yardımcı olabileceğinden emin değilim. Uzun zaman önceydi ve doktorlar sorunu yetkililere bildirmeyi uygun görmediler." Parayı almaktan memnunnardı, ancak yasal olarak yapmaları gereken asgari şeyden fazlasını yapmak istemiyorlardı.

"Ceza davası açmak için ne gerektiğini biliyorum," diyor Catalina. "Sonuçta ben bir eyalet savcısıydım. Bazı insanların şanslı oldukları için en korkunç suçları işleyip paçayı kurtarıken, kurbanlarının acı çekip travmayla başa çıkmak zorunda kalması beni rahatsız ediyor."

"İntikam alabilirsem, bu harika olur. Ama şu anda tek istediğim, onların kontrolünden kurtulmak."

"Beni var," diyor Ares, birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp parmak eklemlerimi öperek. "Seni onların kontrolünden kurtarmakla kalmayacağım, biz, yani aile, intikamını alacağız. Sen bir Huxley'sin."

On Dokuzuncu Bölüm

Ares

Karımın gözleri ağlamaktan altın balık gibi şişmiş, ama o bunun farkında değil gibi görünüyor. Ama benim için daha güzel olamazdı. Şu anda yüzünde bir ışıltı var, sanki üzerinde asılı duran kara bulutlar yok olmuş gibi.

Korkunç çocukluğunu ve sonrasını atlatmak için gösterdiği güç ve çelik gibi sinirler beni hayran bırakıyor. Kirli yiyecek ve suyun olduğu kulübede neredeyse deliye döndüğümü ve annemin, sanki benim kolayca etkilenebilen genç zihnime bu fikri kazımak istercesine, beni ne kadar sevdiğini söylediğini hatırlıyorum.

Lareina'nın çevresindeki hiç kimsenin ona yardım etmemiş olması ya da yetkililere bu suistimali bildirmemiş olması beni hala şok ediyor. İnsanlığa olan saygım birkaç basamak daha düştü.

Geçmişinin gerçeği ortaya çıktıktan sonra, daha rahat yemek yiyor ve içiyor. Ailem ona çok ilgi gösteriyor. Akiko, her zamanki sakeyi servis etmek yerine, mühürlü bir kavanoz getiriyor, açıyor ve Lareina'ya bir bardak dolduruyor. Sonra elini kaldırıp temiz bir çubuğu sakeye batırıyor, tadına bakıyor ve gülümsüyor. "Her şey yolunda."

"Teşekkür ederim." Lareina kızarır, sonra likörü yudumlar. "Vay canına! Bu harika."

"Bu teyzemden. Saijo adlı bir kasabadan almış. Japonya'da sake ile çok ünlü bir yer."

Sonraki yemekler servis edilir ve yemek devam eder. Aile, Lareina'nın kendini rahat ve kabul edilmiş hissetmesi için kasıtlı olarak sohbeti hafif ve sıcak tutar. Sake, yanaklarına hoş bir pembe renk katar ve Lareina, yemeğin yanı sıra akşam yemeğini sonlandıran tatlı ve peyniri de keyifle yiyor gibi görünür. Akiko, başparmağım büyüklüğünde dört farklı kek ve tart ile Fransa ve Hollanda'dan ithal edilmiş üç farklı peynir türü servis eder. İyi yıllanmış bir porto şarabı da masada dolaştırılır ve ben Lareina'ya vermeden önce bir yudum alırım.

Eve dönerken, hafifçe mırıldanır, sesi biraz detone olsa da havadarlığıyla güzeldir. Vardığımızda "Teşekkür ederim" der. "Bana inandığın ve benim tarafımda olduğun için."

"Sen benim karımsın. En azından bunu hak ediyorsun," diyorum sert bir sesle.

Onu arabadan indirip beline kolumu doladım. Sıcak, yumuşak vücudu yanıma yaslanınca harika bir his uyandırdı. Birbirimize mükemmel uyuyorduk ve onun suçlu deli teyzesi yüzünden onu neredeyse kaybedeceğimi yüzüncü kez düşündüm. Lareina çok zayıftı ve bunun teyzesinin yemeğine kattığı zehirden kaynaklandığını düşündüm. Keşke zamanda geriye gidip onu koruyabilseydim.

Eve girip yatak odamıza çıkan merdivenleri tırmanırken yüzünde nazik bir gülümseme belirir. "Sen iyi bir adamsın, Ares."

"Değilim. Aslında değilim." Kafamın içine bakıp teyzesi ve diğerlerine yapmak istediğim tüm korkunç şeyleri görebilseydi, çılgılık atıp kaçardı. Lareina, Vegas'ta Rupert'ı dövdüğümü söyledi. Onun boynunu kırmalıyım. "Teyzene ve ailesine ne yapabileceğini düşündün mü?"

"Oh, yüzlerce kez. Önce, mirasımı devralıp onlarla tüm ilişkiyi keseceğim. Sonra mirasımdan ne kadar çaldıklarını tam olarak denetlemem gerekecek. Kendilerini kurnaz sanıyorlar, ama başarısız olmaları ihtimaline karşı gizli bir fon oluşturmak için antikalarımı ve tablolarımı sattıklarını biliyorum. Her şeyi geri vermelerini sağlayacağım."

"Yardıma mı ihtiyacınız var? Size bir ekip ayarlayabilirim." Zihnimde tüm şirketi ve yardımcı olabilecek tüm avukatları gözden geçiriyorum. Huxley & Webber'ın desteğini almak, teyzesi ve ailesinin tamamen yok edilmesini sağlayacaktır.

"Teşekkürler, ama ben zaten birini tuttum."

"Kim? Onu nereden buldun?" *Zaten bir avukat mı buldu?* Hızlı bir Google araması, ona uluslararası finans, vergi ve miras kanunlarının karmaşık karışımını halledebilecek bir avukat bulamazdı. Yüksek eğitilmiş, yetenekli insanlardan oluşan bir ekibe ihtiyacı olacak.

"Ethan Beckman."

Ne? John Highsmith'in dalkavuğunun sinir bozucu, yapmacık yüzü aklıma geliyor. Onu nereden buldu? Onu nereden tanıyor ki?

"Tavsiye edildi. Highsmith, Dickson and Associates'te çalışıyor," diye ekliyor, sanki ülkenin en önde gelen hukuk firmalarından birini hiç duymamışım gibi.

"Görünüşe göre büyük ve saygın bir kurum. John Highsmith'ten randevu alacaktım ama çok meşguldü. Ethan ise oldukça nazikti."

"Onları tanıyorum. Düşündüm ki..." Karar vermeden önce benimle bu konuyu görüşmesini istediğimi fark ettim. Onun işlerine karışmak istediğimden değil, ama onun acımasız ve yetenekli bir hukuk hanedanına evlendiğini bildiğinden. Seçimini yapmadan önce benim tavsiyemi istemez miydi?

Huxley & Webber'a hukuki meselelerini emanet etmek istemeseydi, Ethan Beckman'dan daha az sinir bozucu birini önerebilirdim. Ellis & Honishi LLP'den Ken Honishi gibi. O, bir avukat için bile çok düzgün ve katıdır, ancak üniforması gibi giydiği lekesiz siyah Armani takım elbisesinin altında barakuda balığının acımasızlığını barındırır.

"Sizi rahatsız etmek istemedim," diyor Lareina gülümseyerek. "İşiniz vardı ve yapacaklarınız vardı. Mirasımı halletmek beni meşgul edecek, olması gerektiği gibi."

Söyleyişinde tuhaf bir şey var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Hislerimi toparlayamadan, kolumdan çekiliyor ve bana el sallıyor.

"Neyse, iyi geceler." Merdivenlerin başında sola dönmeye başlar. "Yatak odamız bu tarafta." Bileğini yakalayıp çenemi sağa doğru eğiyorum. sağa eğiyorum.

"Seninkini kastediyorsun. Benimkini şuraya kurdum." Arkasına doğru işaret ediyor. "Senin kendi alanın olsun ve sınırlarımızı koruyabilelim diye."

Ne oluyor? Neden bahsediyor bu? "Karım benim yatağında uyur."

Bir an düşünür. "Bu biraz yapışkan değil mi? Birbirimizin yüzüne fazla yaklaşmamıza neden olmaz mı?"

Beckman'ı işe almadan önce bu yüzden mi bir şey söylemedi? Ayrıca, yapışkan olmanın benim yatağında uyumasıyla ne ilgisi var? "Seks de yapışkan değil mi? Ve birbirinizin yüzüne bakmazsanız seks *yapamazsınız*." Açık sözlü bir ifade, ama onun ne demek istediğini anlamadım.

Kaşlarını çattı. "Şey. O farklı."

"Nasıl?"

"Benim odamda ya da senin odanda seks yapabiliriz, sonra kendi odalarımıza geri dönebiliriz."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Saçma."

"Neden? Bu konuyu çok düşündüm ve bu şekilde mantıklı. Ayrıca bu şekilde hepimizin sınırlarına saygı göstermiş oluyoruz."

Sınırlarımız mı? "Eğer sonrasında hala yürüyebiliyorsan, işimi iyi yapmamışım demektir yapmamışım demektir."

"Bu sadece kitaplarda olur." Bana sert bir bakış attı. "Ben de Ares. Bakire olmak, tamamen cahil olduğum anlamına gelmez." "Doğru değil.

Eğer neşeyle odana geri dönüyorsan, bu asla-tekrar-yapmamalıyız kadar kötüydü," diye tartışıyorum, her ne kadar muhalif davranışımın farkında olsam da. Ama karımın yatağında uyumama izin verilmediğini söylemekten hoşlanmıyorum. Bu yüzden ona Vegas'ta seks hayatımızla ilgili belirlediği koşulları hatırlatıyorum: Seks berbat olursa, bir daha yapmayacağız.

"Evet, tabii." Gözlerinde şüphecilik parlıyordu.

Bu hem bir meydan okuma hem de bir cesaret gösterisi. Gözlerimi kısıyorum. "Sana göstereyim." Onu omzuma atıyorum, tıpkı Vegas'ta, teyzesinin gorillerinin boşuna gözetiminde onu otelden taşıdığım gibi.

Lareina çılgın atar, sonra sırtıma vurur. "Hey, beni indir!"

"Enerjini korumaya çalışıyorum."

"Ama odam..."

"İşimiz bittikten sonra odana yürüyerek dönebilirsen, istediğini yapmana izin veririm."

Nefesini tutar, sonra kıkırma iki kez vurur. Acıtacak kadar güçlü değildir, ama yine de çok seksi. Pençelerini çıkarmış bir kedi gibi.

"Böyle devam edersen, yataktan hiç çıkamazsın," diyorum tembelce, sonra omzumun üzerine eğilmiş, güzel ve sıkı kıkırma bir tokat atıyorum.

"Seni hayvan!"

"Suçluyum."

Yirminci Bölüm

Lareina

Ares'in karanlık kahkahası omurgamdan aşağı sıcak bir titreme geçirir. Tanrım, benim düşünceli tavrım nasıl bu hale geldi?

Ethan ile görüşmemden sonra, Ares'in evlilikten ne istediğini söylediği şeyleri uzun uzun düşündüm ve ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Sonuçta, bana özgürlüğümü ve param ve bedenim üzerinde kontrolümü veriyor. Ayrı yatak odaları da gayet makul görünüyor. Böylelikle, ikimiz de yapışkan ve gülünç görünmeyeceğiz. Ve işten sonra istediğimiz her şeyi yapabiliriz — karısıyla yemek yemek istediğini söylediği birkaç akşam yemeği dışında — kimse bizi rahatsız etmeden huzur içinde.

Ares yatak odasının kapısını tekmelerek açar. Yatak kusursuz bir şekilde yapılmıştır

—benim tarafımdan değil, çünkü utanç verici bir şekilde, bu sabah uğraşmadığımı fark ediyorum. *Saygı konusunda zaten başarısız oldum*, diye düşünerek üzülüyorum.

Omzunda kıvranarak inmeye çalışıyorum. Yine popomu tokatlıyor ve içimi erotik bir dalga kaplıyor. Utançtan yanaklarım kızarıyor. Neyim var benim? Ama aynı zamanda, böyle omzuna atılmanın çok seksi olduğunu inkar edemiyorum. El dikişi üç parçalı İtalyan takım elbisesiyle beni barbar gibi yatağa taşıyan kocamın seksi ikilemi karşı konulmaz.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi hareket ederek yatağa doğru yürüdü. Gücünü gösterdiği bu hareket karşısında tüm vücudum titredi. Yatağın birkaç adım önünde durdu ve ben dudaklarımı ısırarak yatağa atılmaya hazırlandım, ama o beni nazikçe yere indirdi.

Kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Kalın ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve bu temasa nefesim kesiliyor, ona bakıyorum. Safir gözleri, Pasifik'in sonsuz derinlikleri gibi daha koyu ve parmaklarını saçlarıma dolayarak beni tutarken ağzımı yağmalıyor.

Ben de onu öpüyorum, bu teması seviyorum. Dilini kullanarak beni mahvederken, istenen ve sevilen biri olduğumu hissediyorum. Sabırla tepkimi

ve zevkimi sabırla çekişi, kendimi değerli hissettiriyor ve cömert bir sevgiliyle birlikte olduğum için mutlu oluyorum.

Tadı çok güzel — sake ve erkek, karanlık bir şekilde baştan çıkarıcı ve tatlı. Dilimi onun diline sürüyorum, onu teşvik ediyorum, daha fazlasını istiyorum. Bu gece onu istiyorum.

Elbisemin arkasındaki fermuarı açıyor. Askılar aşağı kayıyor, kollarımı hapseden ve göğüslerimi onun ateşli bakışlarına maruz bırakan. Meme uçlarım sertleşmiş. Öpüşmeyi kesmeden, başparmağının ucuyla bir meme ucumu okşuyor, bacaklarımın arasında biriken elektriksel bir sıcaklık dalgası gönderiyor, vücudumu kaygan ve ağırlı bırakıyor.

İçimdeki boşluğu doldurmak için ona yaslanıyorum. Elini kıcıma koyuyor, avucunun sıcaklığı elbisenin içinden hissediliyor, sonra ağzını meme ucuma kapatıyor ve onu derinlemesine emiyor. Sırtımı kamburlaştırıyorum, saçlarını kavriyor ve bal gibi tatlı bir zevk içime sızarken ona tutunuyorum. Uzuvarım güçsüzleşir ve ona tutunurum. O merhamet göstermez, dili okşar, dişleri ısırır ve dudakları yatıştırır. Beni delirtmeye kararlıdır.

"Ares..." Dizlerim titreyerek yumuşak bir inilti çıkarırım. "Hâlâ yürüyebileceğini düşünüyor musun, aşkım?"

Sersemlemiş bir halde, onun yoğun bakışlarına gözlerimi kırpttırıyorum. Ağzı ıslak ve kızarmış, cevabımı beklerken bakışlarında arzuyla yanıyor.

Başımı salladım, damarlarımda yaktığı ateşle yanıyordum.

Ayak parmaklarımda ucuna yükselip onu öpüyorum. Beni kucağına alıyor, vücutlarımızı birbirine bastırıyor, böylece attığı her adımda birbirimize sürtünüyoruz. Sonra beni yatağı bırakıyor.

Yatağı uzanıyorum, yara izimi ondan saklamaya özen gösteriyorum. Saçlarım yumuşak yastıkların üzerine yayılmış, ona bakarken nefes nefeseyim. Daha önce emdiği meme ucu, ekstra bir soğukluk hissederek büzülüyor.

Kocam üzerime eğilir, elleri sıcak yüzümün iki yanında. Dizleri pelvisimin yanındaki noktalara baskı yapar, avını yutmaya hazırlanan bir panter gibi beni kafese kapatır. Cinsel heyecan kıvılcımlanır ve ciğerlerime hava çekmek için çaba sarf ederim.

"Tecavüze uğramaya hazır güzel bir prenses gibi görünüyorsun." "*Kraliçe*," diye düzeltiyorum, ama sesim nefessiz.

Eğlence, nostalji ve anlayamadığım başka bir şey onun muhteşem yüzünden geçer. Dudaklarıma, boynuma, çıplak göğüslerime bakar, sonra tekrar gözlerime döner. Bunun gerçekten gerçekleşeceğini fark edince içimi bir titreme kaplar. Heyecanla birlikte biraz da endişe duyuyorum. Acıtacak mı? Romantik romanlarda her zaman acıtmadığını söylerler, ama forumlarda bu kitapların yalan söylediğini söyleyen kadınların görüşlerini de okudum.

"Hızlı ve sert olacak mısın?" diye fısıldıyorum.

"Hayır. Bu senin ilk seferin."

"Gerçekten çok sertisin."

Ağzı kıvrılır. "Sadece senden hoşlandığım için." Başını yaklaştırır. Burun uçlarımız birbirine değiyor ve onun sıcak nefesi tenimi okşayarak içimi titretir.

Beni öper, yumuşak bir vuruş gibi ağzımı yalar, girmek için izin ister.

Dudaklarımı aralayıp onu içeri çekiyorum. Onu açıkça yönlendiren arzusu olmasına rağmen nazik olması için sözsüz bir istekle yanağını okşuyorum, diğer elimi şaşırtıcı derecede ipeksi saçlarına daldırıp sonra ensesine kaydırıyorum.

Beni sabırla öper. Uyuşturucu gibi bir mutluluk yayılır. Boynumu okşar, başparmağıyla düzensiz nabzımı ölçer gibi, sanki tepkimi ölçüyormuş gibi.

Duygularım karışıyor. Onu daha açık bir şekilde öperken ve dilimle onun dilini kovalarken, ağzına girip onun sunduğu zevki alırken hava inceliyor. Çarşafın üzerinde kıvrılıyorum, daha fazlasını yapmasını diliyorum.

Ağzımı ağzıyla kapatan o, elbiseyi aşağı doğru iter. Yardım etmek için kendimi kaldırırm ve toplanmış giysiler yere düşer, beni sadece topuklu ayakkabılar ve küçük bir tanga ile bırakır. Parmağını ipin altına kaydırır, ıslak kıvrımlarım boyunca gezdirir. Ecstasy beni titretir, ama bu yeterli değildir.

Öpüşmemizi kesiyorum. "Ares, seni istiyorum."

Gözlerindeki ateş aniden daha parlak yanar. Çenesindeki kaslar şişer ve parmakları çarşafı bükür. Kontrolünü mü kaybediyor? Biraz endişeyle karışık bir beklenti içinde ona bakıyorum.

Parmağını kaygan derinliklerime sokar. Hafif istilaya nefesimi tutarım, sonra o yavaşça içeri girip çıkarken kıvranırm.

"Çok darsın."

"Bana sığmayacak kadar büyük olduğunu söyleme," diyorum.

O gülüyor. "Bebeğim, erkek ne yaptığını biliyorsa, hiçbir penis sığmayacak kadar büyük değildir. Önemli olan senin hazır olman ve sen de zevk alabilmen." Bir parmağını daha içeri sokar, sonra yumuşak göğüslerimi öper. Tembel hareketleri çok iyi geliyor ama yetersiz, bu da beni çok sinirlendiriyor. Aynı zamanda, meme ucumu sahiplenircesine emmesi sırtımı kavisletiyor ve onun beni çılgına çevirdiği gibi ben de onu çılgına çevirebilmeyi diliyorum.

Diğer göğsüme de aynı özeni gösterir, sonra karnıma ve aşağısına ateşli öpücükler bırakır. Omuzlarıyla bacaklarımı ayırır ve

ıslak ve aşırı ısınmış tenim boyunca dilini gezdirir. Vuruşları yakıcıdır; kıvrılıp inler ve yalvarırım. Ama o acımasızdır, amıma üçüncü parmağını da ekler ve aynı anda beni yutar. İçimde daha önce bulduğu noktayı bulur ve parmaklarıyla okşarken klitorisimi minik bir lolipopmuş gibi yalar.

Şehvet beni o kadar ısıtır ki, ayak tabanlarım bile yanıyor gibi hissediyorum. "Lütfen, lütfen," diye nefes nefeseyim, ama tam olarak ne için yalvardığımı bilmiyorum. Sadece Ares'in bana bunu verebilecek tek kişi olduğunu biliyorum.

Ağzı ve parmaklarıyla beni işkence etmeye devam ediyor. Kontrolümü kaybettim. Pelvisim onun belirlediği ritimle hareket ediyor ve içimde sıkışan dayanılmaz gerginliği gidermek için çaresizim. Saçlarını tutuyorum ve yüzüne sürtünüyorum, her türlü çekingenliği ve utancı aşmam gerekiyor.

Ares onaylayarak homurdanır ve titreşim teraziyi bozar. Orgazm içimi parçalar, boğazımdan bir çığlık kopar. Gözlerim kapalı, yatakta nefes nefese kalmış, mutluluk dolu fırtınanın ardından gelen etkileri tadını çıkarırken, içimden bir nefes çıkar.

"Çok güzeldi," diye mırıldanır.

"*Harikaydı*," derim ve gülümserim. "Ama çok fazla giysi giyyorsun."

Kaşlarını kaldırır.

"Seni görmek istiyorum."

Yataktan kalkıp ceketini çıkarırken bakışlarında ateş parlar. İpek bir fısıltı ve ceket hiç tören yapmadan yere düşer. Yeleğin düğmelerini açar ve cekete katılır. Platin ve oniks kol düğmeleri, elini dikkatsizce zarif bir hareketle sallayarak düşer, sonra dikkatini gömleğe çevirir.

Her düğme açıldıkça, vücudu daha da ortaya çıkıyor: göğsündeki kalın kaslar, çıkıntılı karın kasları ve ince kalçaları. Gömleği yere bırakıyor, parlak ayakkabılarından çıkıyor ve pantolonunu, çoraplarını ve iç çamaşırlarını çıkarıyor, onları paçavra gibi tekmeliyor.

Penisi dışarı çıkıyor, yuvarlak, erik gibi başı damlıyor. Vegas'ta hatırladığımdan çok daha uzun ve kalın. Bir an için, sığmayacağına dair yaptığım alaycı yorumun bir nevi kehanet olup olmadığını merak ediyorum.

Ama sonra üzerime atlar, sanki çöldeki tek su damlasıymışım gibi beni öper. Göğüs uçlarım göğsüne sürtünür, bu hareket zaten aşırı duyarlı olan duyularımı daha da kışkırtır. Sabrım tükenmek üzereyken tırnaklarımla sırtını tırmalarım. Bu adam beni çılgına çevirmeyi iyi biliyor.

Onun penisi bacaklarımla arasındaki kaygan ete bastırıyor. Sanki kendi kalbi varmış gibi atıyor ve ben ona sürtünüyorum, düzensiz seğirmelerinden ve

yakıcı zonklamalarının tadını çıkarıyorum.

"Vixen," diyor.

"Ne yapacaksın?" diye sırıttım. "Hala yürüyebiliyorum."

Komodinden prezervatifi alır, dişleriyle folyoyu yırtar ve penisinin uzunluğu boyunca lastiği aşağı doğru yuvarlar. Damarlarını izlemek için elimi uzatırım, ama o geri çekilir. "Şimdi olmaz."

Ben alaycı bir şekilde dudaklarımı büzüyorum, ama o sadece gülüyor ve beni tekrar öpüyor, dizleriyle bacaklarımı ayırıyor. Elektriksel bir heyecan dalgası içimi kaplıyor. Bununla birlikte, benim için her şeyi güzel hale getireceğine dair sarsılmaz bir inanç geliyor. Cömert davrandı, beni hazırlamak, rahatlatmak ve harika hissettirmek için zaman ayırdı. Bu kısmın farklı olacağını hayal edemiyorum.

İçeri giriyor. Kalçaları nazikçe hareket ediyor, yavaşça daha derine giriyor. İç kaslarım sonuna kadar gerilince çığlık atıyorum ve sonra tanıdık olmayan bir acı, zevkin sisini bir bıçak gibi kesiyor.

Sıcak gözyaşları gözlerimin köşelerinden şakaklarıma doğru akıyor. Onları silmeye çalışıyorum, seks istediğim bir şeyken ağladığım için aniden utanıyorum. Ne zaman, nasıl ve kiminle bekaretimi kaybedeceğime karar vermek istememiş miydim? İstedığimi aldım. Acı ilk başta keskin ve şok edici olsa da, tam olarak dayanılmaz değil.

Durur. "İyi misin?" diye sorar, alnı alnıma değiyor.

Yutkunurum, sonra başımı sallarım. "Sanırım. Evet."

"Emin misin?"

Şimdi tamamen içimde, nefes alması zorlaşmış. Saç çizgisinde beliren ter damlalarından boynundaki belirgin tendonlara kadar, kontrolünü zorlukla sağladığı belli. Ama hayır dersem, duracak, beni kollarına alıp sakinleştirecek. Bunu kendi adım kadar net biliyorum.

Titrek yanağına elimi koyup başparmağımla dudaklarını okşuyorum. "Öp beni, böylece acımaz."

Yüzünde bir anlık rahatlama belirir, ardından kalbimi eriten bir şefkat gelir. Sanki hayatındaki en büyük hazineyi tutuyormuşçasına yüzümü saygıyla okşar ve kalbimin atışını hızlandıran mutluluk verici bir tatlılıkla dudaklarımı birleştirir. Yine büyük bir özenle hareket etmeye başlar, ben de parmaklarımı saçlarına geçirip öpücüğün tadını çıkarmaya devam ederim. Her itişte pelvisinin açısını değiştirir, bazıları diğerlerinden daha iyidir... Ta ki görüşüm beyazlaşıp şok edici bir zevkle dudaklarına doğru nefes nefese kalana kadar.

Bana birkaç kez daha dalar ve dayanılmaz mutluluktan sırtım kavislenir. Bana yaptığı şey zihnimi paramparça eder. Bacaklarımı beline dolayarak, hem durmasını hem de devam etmesini isterim. Zafer dolu bir kahkaha atar ve beni daha sert ve daha hızlı sürer.

"Aman Tanrım..."

"Evet, kraliçem, evet," diye mırıldanır, gözleri parıldayarak. O da benim kadar kendini kaybetmiştir ve ikimizin de aynı durumda olduğu gerçeğinden keyif alırım.

Orgazm bir lokomotif gibi içime giriyor. Çığlık atıyorum, bacaklarımı onun etrafına sıkıca sarıyorum. Kendini bırakıp benimle birlikte zirveye ulaşmak yerine, içime girmeye devam ediyor ve beni bir başka zirveye itiyor. Onun adını ağlayarak haykırıyorum, kıvranıyorum, bir başka orgazmın pençesinden kurtulmayı umuyorum, ama aynı zamanda sapkın bir şekilde onu da umuyorum.

Ares merhamet göstermiyor, beni daha da yükseğe çıkarıyor, orgazm üstüne orgazm beni kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Artık ona tutunacak gücüm kalmadığında ve parmaklarım terden kayganlaşmış sırtında tutunamayacak hale geldiğinde, güçlü ve hızlı bir şekilde içime giriyor ve ben başka bir elektriksel dorukla çığlık atıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Beni kollarına sarıyor, yüzünü boynuma gömüyor, inliyor, sarsılıyor ve bana sürtünüyor.

Kemiklerimden ayrılmış gibi hissederek, kaybolmaya başlıyorum... sonra alımda nazik bir öpücük hissediyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Ares'in uykusunda fısıldadığını duyarım.

"Gitme, Kraliçe."

Yirmi Birinci Bölüm

Lareina

Islak ve sıcak bir şey boynumun arkasını gıdıklıyor. Battaniyenin içine daha da gömüyorum. Hareket edemeyecek kadar yorgunum. Biraz daha uyumak cennet gibi geliyor.

Ayrıca, sabahın çok erken saatleri. Bundan eminim.

Daha fazla öpücük. Karnımda sıcak bir el... sonra yavaşça yukarı, yukarı, yukarı doğru ilerleyerek göğsümü avuçlayana kadar. Onu görmezden gelip gözlerimi kapalı tutuyorum.

Nazikçe yoğuruyor.

"Yorgunum," diye

sızlanıyorum.

"Biliyorum." Ares kulağımın arkasındaki hassas noktaya öpücük kondurur, başparmağıyla meme ucumu okşayarak beni tahrik eder. Uykumun etkisi geçmemiş olmasına rağmen, bacaklarımın arasındaki deri ıslanmaya başlar. "Hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece zevkine bak." Fısıltısı, karanlık ve baştan çıkarıcı bir vaat gibi bana çarpar. Ama...

Yüzümü biraz buruşturuyorum. "Saçma. Ayrıca, ben kirliyim." "Öyle olabileceğini biliyorum." Sesinde bir gülümseme var.

Nasıl bu kadar enerjik ve dinlenmiş olabilir? Bu haksızlık. "Yani temiz değilim. Uyumadan önce orayı temizlemedim." *Bu onu caydırmalı.*

"Oh, o mu? Ben hallettim. Merak etme." Sesi kendini beğenmiş. "Hallettin mi?"

"Etrafta başka kimse yoktu. Ve sen, bilirsin, odana geri yürüyemeyecek kadar yorgun olduğun belli olduğunda, bunu senin sadık, şefkatli kocandan başka kim yapabilirdi ki?"

"Bana kin besleyecek misin?"

"Asla." Göğsümü sıkıyor ve nefesim kesiliyor. "Sadece gerçeği söylüyorum."

"Sinir bozucusun."

"Gerçekler sinir bozucu değildir. Sadece gerçektir." "Gerçeklerden bahsetmedim.

Senden bahsettim."

"O zaman kendimi daha az sinir bozucu hale getireyim." Sırtımı okşuyor. Tanrım... Çok ateşli. Çelik gibi sert.

"Henüz çok erken," diyorum, onun arzusu beni ıslatmış olsa da. "Her şeyi ben yapayım." Saçlarımı kenara itip sağ omzuma sonsuz bir öpücük izi bırakıyor.

Yara izim! Sertleşiyorum ve aynı anda dönerek, yara izinin olduğu sol tarafımı keşfetmeye karar vermeden onu durduruyorum. "Hayır. Öyle değil."

"Yorgun olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor tembel bir sesle, muhtemelen sadece terslik yaptığımı düşünüyor.

"O kadar yorgun değilim."

Gözlerinde kötücül bir parıltı belirir. "Ama orada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun musun?"

"Evet, öyle." Onun bana bir şey yapmaya kalkışmaması için elimi göğsüne koydum. "Ayrıca, neden sırtımı öpmek istiyorsun ki?"

"Neden sırtını öpmek istemeyeyim ki?" Yumuşak bir kahkaha. "Sırt... arkası... Her yerin çok güzel."

"Hayır." Bu, niyetimden biraz daha kararlı bir şekilde çıktı. Kaşlarını çatı.

"İnsanların sırtımı görmesini sevmiyorum." Yüzündeki derinleşen kaş çatma, hiçbir şey açıklamama rağmen açıklamaya zorluyor beni. "Bak. Çok utandığım bir yara izim var."

Kaşlarındaki gerginlik azalır. "*O kadar da* kötü olamaz."

İnatla çenemi dışarı çıkarırım. "Umurumda değil. Kimsenin görmesini istemiyorum. Sen de dahil." En önemlisi o. Yara izime garip tepki vermeyeceği de mümkün. Ama ona henüz göstermeye hazır değilim. En azından onun yara izi havalı sayılır, sanki kavga ederken falan almış gibi. Benimki ise garip, sanki mitolojik bir ateş köpeği tarafından ısırılmışım gibi.

"Sen benim karımsın."

Yaralı sesi bana karşı yumuşamamı istiyor, ama kararlılığımı koruyorum. "Medusa'nın kafası gibi düşün. Kendi iyiliğin için görmemen gereken bir şey." *Ya da benim iyiliğim için.* "Birbirimizin sınırlarını aşmamalıyız."

Yüzündeki ifade daha da kötüleşir.

"Senin gibi deneyimli bir adamın, sırtımı görmeden eğlenmemiz için birçok yol bulabileceğinden eminim." Onu överek incinmiş bakışını silmeye çalışıyorum.

Ares beni düşünür, ağzı düz ve gözleri okunamaz. Onun mutsuz olması hoşuma gitmiyor ve sakın sabah havamızı bozduğum için kendimden nefret ediyorum, ama yaram benim için çok önemli, bu konuda sessiz kalamam.

Ne olmuş yani? Ağzını kapalı tutup, yara izini gizlemek için yerinden kalkabilirdin. Şimdi kalkıp gidecek. Doris'in sesi, beni yargılıyor. Ona göre, ben hiçbir şeyi doğru yapamıyorum, tam bir başarısız insanım.

Her neyse. O yıllar boyunca maruz kaldığım psikolojik şiddet ve duygusal istismarın, geçici de olsa Ares ile olan evliliğimi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Daha sonra, sakinleşince, onu neşelendirmek için bir hediye göndermeliyim. Ama... Saygılı bir şekilde kayıtsız ama aynı zamanda düşünceli bir "kavga etmeyelim" hediyesi ne olabilir?

Sonunda, Ares'in kaşı seğirdi. "Evet, bir şeyler bulabileceğimi düşünüyorum."

"Güzel. Bu duruma uygun bir çözüm bulacağınızı biliyordum." "Yüzüme otur."

"Ne?" Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

"Arkandan bakmamı istemiyorsun ve yorgunsun. O yüzden başlığa tutun, yüzüme otur ve keyfine bak."

Söyledikleri skandal derecede seksi. Bununla ilgili şeyler okumuştum ama bunu yapmayı hiç düşünmemiştim. Tam olarak nasıl olacak? Ya çok heyecanlanıp kazara onu boğarsam? Ne kadar onursuz bir ölüm.

Daha kötüsü, 911'i aramak zorunda kalmam olur. *Acil durumum mu? Oh, sadece kocama yüzüne oturdurdum ve şimdi nefes almıyor. Öldüğünü bilmiyorum. Çok sıcak. Hayır, kalp masajı yapmayı bilmiyorum, bu yüzden sizi aradım...*

Erkekler böyle boğulduklarında ereksiyonlarını sürdürebiliyorlar mı? Kafamı sallıyorum. *Ben Nesovia'lıyım, Necrovia'lı değil.* Bu mümkün değil. İmkani yok.

"Dün gecenin acısını dindirmemi istemiyor musun?" Ares, iyilik ve kötülük ağacının önündeki Şeytan gibi fısıldıyor. İşaret parmağını kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve bana parıldayan sıvıyı gösteriyor. "Seni yüksek ve kuru bırakmak istemeyiz."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Gülüyor. "Aynen öyle." Damlayan kıvrımları okşuyor ve ben boğazımda yükselen iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Hadi ama bebeğim. Hayalimi gerçekleştirmeme izin ver. Her zaman karımın yüzüme oturmasını istemişimdir."

"Yalan söylüyorsun." Sert bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum ama sesim nefes nefese çıkıyor.

"Asla." Tek kelimeyi o kadar abartılı bir ciddiyetle söylüyor ki, gerçek olmaktan çok yalan gibi geliyor. "İyi bir eş olmak istediğini sanıyordum." Parmağını vajinama hafifçe sokuyor ve içimde küçük bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

"Ben iyi bir eşim."

"İşte böyle." Bana bakar. Parlak mavi gözlerinde parıldayan neşeli bakışları rahatlatıcıdır. *Kızgın değildir* ve bu da hayır dememi imkansız kılar. "Ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün. Dün gecedен beri vajinan biraz ağrımıyor mu?"

"Biraz, belki."

"Doğru. Bir nevi yaralısın. Ve hayvanların kendilerini daha iyi hissetmek için yaralarını yaladıklarını biliyorsun."

Elini ihtiyacımı gidermek için harika bir iş çıkarırken bile kıkırdamaya başlıyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"İncil üzerine yemin ederim."

Gözlerine bakıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de biraz merak ediyorum. Ama teslim olmak, vazgeçmek istediğimden çok daha fazlasını kaybetmek gibi geliyor, her ne kadar tam olarak ne olduğunu anlayamasam da. Nazıkçe burnumu çekiyorum. "Peki... sadece bu seferlik."

"Evet. Sadece bu seferlik, tabii tekrar yapmak istemezsen."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, eğer berbat olursa, ikinci kez olmaz." Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, yüzüm kızarır.

"Oh, berbat olması kesin," diyor karanlık bir kahkaha atarak. Başlığı kavrayıp kendimi konumlandırıyorum, dizlerim onun muhteşem yüzünün iki yanında. Ne kadar müstehcen görüldüğüm için yanaklarım kızarıyor - bacaklarım açık, klitorisim ve amım onun gözünü kırpmadan bakan ateşli bakışlarına açık. Ağzımdaki tüm nem kuruyor ve dudaklarımı yalıyorum.

Sonra, dikkatlice ve yavaşça, onu ezmek için onu ezmek için kendimi indiriyorum.

"Aferin kızım," diye memnuniyetle söyler. "Şimdi, biraz daha."

"Ama..."

"Hadi ama bebeğim. Kraliçe olmak istiyorsun, değil mi? Benim yüzüm senin tahtın."

Ellerini kıcıma geçirip, onu kavrayarak beni aşağıya doğru çekiyor, cesaretlendiriyor. Sıcak nefesi iç uyluklarıma çarparak kaslarımı titretir.

"Ah evet," diye inliyor ve ıslak tenimi diliyle okşuyor.

Şaşırtıcı bir zevk dalgası içimi kapladığında başımı geriye atıyorum. Sanki dondurma yiyormuş gibi yavaşça yalamaya devam ediyor. Kalçalarımı aşağı indirme dürtüsüne direnirken uyluklarım titriyor. *Kocamı öldüremezsın...*

Dili klitorisimin üzerinde birkaç kez geziyor. Sırtım kavisleniyor ve dizlerim neredeyse bükülüyor. *Aman Tanrım*. Yatakta desteklenirken bunu yapabileceklerini bilmiyordum. Elini kığımın kıvrımlarını takip ediyor, lezzetli titremeler gönderiyor, sonra parmağını amıma sokuyor. Ama sadece biraz, alay etmek için.

Şeytani adam.

Yara izi olmasaydı, arkanı dönüp onu da kızdırırdım. Penisini ağzıma alıp ona aynı acıyı yaşatırdım. İçime daha derine giriyor, ama ben bu tatlı istiladan gerçekten zevk almadan önce geri çekiliyor. Ona kızdırmayı bırakmasını söyleyecek kadar nefes alabilmeyi isterdim, ama tahtaya tutunup istediğim gibi, ihtiyacım olduğu gibi yüzüne sürtünmemeye çalışırken bu imkansız.

Kolunu vücudunda aşağı doğru hareket ettirdiğini belli belirsiz hissediyorum. Nefesi biraz gerginleşiyor. Kendine mi dokunuyor?

Beni yalarken sikini tutup eline soktuğu görüntüsü kanımı kaynatıyor, her yerim yanıyor. *Ayak parmaklarım* bile karıncalanıyor.

Serbest eliyle pelvisimi kavrar ve yüzüne binmemi sağlar. Sessiz teşvikiyle çekingenliğim pes eder ve ona karşı sallanırım. O da artık kendini tutmaz. Beni yutar, dudakları ve dili aşırı duyarlı tenimde çalışır, diğer kolu daha sert ve daha hızlı hareket eder.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, vücudum artan zevkle gerginleşiyor. Orgazm geldiğinde çığlık atıyorum, parmak eklemlerim başlığın üzerinde beyazlaşıyor. Uzak bir yerde, sıcak bir sıvı belime ve saçlarıma çarpıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Beynim zar zor çalışıyor. Ama onun yüzüne deli gibi saldırmak isteyen tarafım, *"Gördün mü, o ölmedi"* diye bağırırken, Ares'e şüpheli bir şekilde benzeyen başka bir zafer dolu ses, *"Kesinlikle 'odana' yürüyerek geri dönemezsin"* diyor.

Ares'in elleri, sırtımdaki çarşafı çekerek, penisinin üzerindeki spermi silmekle meşgul. Bu kadar uzağa sıçrayabileceğini bilmiyordum. Nazıkçe yatmama ve kendime gelmeme yardım ediyor.

"Ne dersin?" Sorusu orgazm sonrası sersemliğimi bozuyor.

"Teşekkür ederim?" diye mırıldanıyorum, bir süre dinlenebilmeyi dileyerek. İnsan vücudu, yirmi dört saat içinde bu kadar eziyete maruz kalmak için tasarlanmamıştır.

"Rica ederim. Ama hayır. Odana yürüyerek gidemeyeceğine katılıyor musun?"

Gözlerimi kırpıyorum. Gerçekten bunu mu söyledi? Hayal etmedim mi? "Evet," diyorum, çünkü onun yanıldığını kanıtlayamıyorum ve benden dürüst bir cevap almaya çok kararlı görünüyor. Bacaklarım jöle gibi.

Memnuniyetle gülerek alnıma bir öpücük kondurur. "Şimdi işe gitmem gerek." Sonra zıplayarak yataktan iner.

Kahretsin, çok yakışıklı. O ince kasları dalgalanıyor. Poposu mükemmel. Rönesans ustaları bunu görselerdi ağarlardı. Yine de, bu kadar enerjik olması haksızlık. Seks yoluyla tüm yaşam gücümü emen bir iblis mi? Gerçi... Eh. Onunla seks *yapmak* harika, bu yüzden performansından şikayet edemem. Sadece, sonrasında bu kadar halsiz ve tembel olmamın ne anlama geldiğini bilmiyorum.

O banyoya girmek üzereyken, aklıma bir şey geldi. "Kendimi meşgul etmek için ne yapmalıyım?"

Omzunun üzerinden bana bakarak omuz silkiyor ve karnımı burkan erkeksi bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ne istersen. Siyah kartım senin. Uslu bir kız ol, dinlen ve paramı harcama."

Yirmi İkinci Bölüm

Lareina

Ares gittikten sonra, biraz daha yatakta uzanıyorum. Uykum yok, ama hareket edecek havam da yok. Ares'in haklı olduğunu kanıtlamak isteyeceğini bilmeliydim. *Avukatlar*. Gülümsayarak başımı sallıyorum. Onunla ne sözlerle ne de eylemlerle tartışamam.

Yatağımın yanındaki komodinde bir şey titriyor. Biraz kaşlarımı çatıyorum.

Ne oluyor? Titreme devam ediyor.

Telefonum!

O kadar uzun süredir telefonum yoktu ki unutmuşum. Telefonu alıp ekrana bakıyorum. Bilinmeyen bir numara. Huh. Kim olabilir? Ares, Lucie ve Ethan dışında kimse telefon numaramı bilmiyor.

Olamaz... Doris, Vernon ve Rupert... Onları tamamen unutmuştum, ama bu kadar uzun süre benden uzak kalıp, nereye gittiğimi ve bana nasıl ulaşacaklarını bulmaya çalışmamış olamazlar. Numaramı nasıl bulduklarını tam olarak bilmiyorum, ama 60 milyar doları kaybetme ihtimali onları motive etmiş olmalı.

Ve o muhteşem orgazmdan sonra kendimi çok iyi hissediyordum.

"Alo?" Ses tonum sert. Doris'e ne tür zekice şeyler söyleyebilirim? İdeal olarak, onu o kadar kızdıracak bir şey ki, damarları patlayıp beyin şişmesinden ölsün. Acı içinde çığlık atarken bile sevinmeyeceğim, çünkü ben öyle iyi biriyim.

"Alo?" diye yumuşak bir ses geliyor. "Lareina mı?"

"Evet," diyorum ihtiyatla, arayanı tanımaya çalışarak. Sesi tanıdık geliyor, ama tek emin olduğum şey, onun Doris olmadığı.

"Ben Akiko. Dün gece tanıştık...?"

"Evet. Tabii ki hatırlıyorum." Oturuyorum. Bana sadece nezaket gösteren Ares'in üvey annesini nasıl unutabilirim?

"Harika." Sesi rahatlamış gibi. "Bugün bir planın var mı diye sormak istedim."

"Hmm." Ne yapmam gerektiğini düşünüyorum — "iyi bir kız olup kocamın parasını harcamak" dışında — sonra oturma odasında karar vermem gereken şeyler aklıma geliyor. Ares muhtemelen bir an önce halletmek istiyordur. "Ares'in gönderdiği bazı kıyafetleri deneyecektim."

"Tek başına mı?" Sesinden şok olmuş gibi geliyor.

"Sanırım...?" Ares işte ve Lucie mücevher şirketinin CEO'su olarak yoğun bir kariyeri var. Ne yazık ki, sosyal çevremde yapacak pek bir şeyi olmayan tek kişi benim.

"Bunun nesi eğlenceli?"

"Daha çok pratik nedenlerden dolayı. Giyecek çok fazla şeyim yok, bu yüzden muhtemelen kişisel alışveriş danışmanının bana seçmem için bir şeyler göndermesinin daha kolay olacağını düşünmüştür."

"O çocuk." Akiko iç çekiyor. "Tam bir *erkek*. Bir kadının alışveriş yapmasının doğru yolunun oturma odasında kıyafetleri denemek olduğunu düşünmek çok saçma. Hem de *tek başına*." Yine onaylamadığını gösteren bir iç çekişle.

"Eminim iyi niyetliydi." Sadakat, iyi bir geçici evliliğin temel taşıdır.

"Elbette, ama bu çok... steril." Bir an için dişlerini hafifçe emdi. "Şöyle yapalım mı? Kişisel alışveriş danışmanı gönderdiği şeylerin arasında harika bir şey yoksa, hepsini iade edelim ve *doğru düzgün* alışveriş yapalım."

Teklifi cazip. Hiç "düzgün alışveriş" yapmadım ve bir parçam bunu deneyimlemeyi çok isterdi. Yine de... o giysilerle dolu oturma odası...

"Sence o buna aldırılmaz mı? Burada bir mağaza açmaya yetecek kadar eşya var."

O alaycı bir şekilde, "Özellikle de o kadar çok şeyin varsa, bundan şüpheliyim. Muhtemelen ne gönderildiğini bile bilmiyordur. Gerçek *bir mağazaya* gidelim. Moda konusunda pek bilgili değilim, ama hayranlık dolu sesler çıkarmaktan mutluluk duyarım" dedi.

Gülüyorum. "Bundan şüpheliyim. Kimononu çok beğendim. Ve her yemeğin güzel sunumu. Sen yaptın, değil mi?"

"Evet!" O neşelenir. "Böyle şeylere karşı büyük bir duyarlılığın olduğunu biliyordum. Çoğu insan bunu takdir etmez."

Birkaç hoş sohbetten sonra, duş alıp kendimi hazırlamam gerektiği için birkaç saat sonra buluşmaya karar verdik. Ayaklarımı yatağın kenarından sallayıp ayağa kalktım, ya da kalkmaya çalıştım. Dün saatlerce spor salonunda çalışmışım gibi uyluklarım *inanılmaz derecede* ağrıyordu.

Yine de oturup dinlenecek vaktim yok. Kendimi desteklemek için ellerimi yatağa koyuyorum, dönüp inleyerek kendimi kaldırıyorum. Düşmeyeceğime emin olduktan sonra, Ares'e başka bir şoför göndermesi için mesaj atıyorum, sonra banyoya topallayarak gidip hızlıca duş alıyorum. Sıcak su yardımcı oluyor gibi görünüyor, ama önümüzdeki birkaç gün boyunca dikkatli adımlarla yürüyeceğim sanırım.

Odama geri dönüp bir tişört ve kot pantolon giydikten sonra mutfağa gidip tek porsiyonluk Yunan yoğurdu alıp telefonumu kontrol ediyorum.

–My Knight: Şoför yolda. İsterseniz, her gün gelmesini sağlayabilirim.

–Ben: Teşekkürler. Sorun olur mu? Ben araba kullanmayı öğrenene kadar falan.

–Benim Şövalyem: Sorun değil.

–Ben: Ayrıca, kişisel alışveriş danışmanın oturma odasındaki eşyaları almaya gelse sorun olur mu?

–Benim Şövalyem: Her şeyi hallettin mi?

–Ben: İstedğim bazı eşyaları seçtim, ama Akiko bugün beni alışverişe götürecektir.

–Şövalyem: Tamam. Seni mutlu edecekse.

Akiko, onun eşyaları geri göndermekle ilgilenmediğini söylemekte haklıydı. Yoğurdun son yudumunu yuttum ve onun gününü tamamen böldüğümü fark ettim. Bu... müdahaleci ve sinir bozucu bir şey mi? Meşgul bir eş, gün içinde ona şoför ayarlamasını sormak için mesaj atmaz, değil mi? Öte yandan, o şikayet etmedi, yani...

Belki de bu bir deneme süresi falan. Ama gerçekten kafa karıştırıcı.

Dışarı çıktığımda, dün kullandığım aynı limuzin garaj yoluna girmişti. Şoför kapıyı açtı. Bu sefer üniformasındaki etiketten adını okudum: Javier.

Ona adresi veriyorum ve o da Güney Kaliforniya trafiğinde manevralar yaparak, şık siyah dış cephesinde herhangi bir tabela veya işaret bulunmayan, göze çarpmayan kare şeklinde bir binaya varıyoruz. Burası, "bunun ne olduğunu bilmiyorsan, buraya ait değilsin" enerjisiyle dolu. Çift kapılar bile mahremiyet için füme camdan yapılmış.

Biraz şüpheli ve emin olamadan içeri giriyorum. Soluk altın rengi mermerler zeminde parlıyor ve binlerce peri ışığı yüksek tavandan avize gibi sarkarak davetkar, lüks ve fantastik bir sıcaklık yaratıyor. Küçük iç mekan şelaleleri, katmanlı beyaz taşların üzerinden o kadar

Pürüzsüzlükleri, iyi cilalanmış yeşim taşına benziyor. Müzik, standart bir klasik melodi değil, Schubert'in *Alabalık Beşlisi*'ni anımsatan yaylı çalgılar ve piyano ile yatıştırıcı ve muhtemelen orijinal bir şey. Kristal üstlü tezgahın arkasındaki duvarda, Monet'nin nilüferlerinin mükemmel bir taklidi var.

"Lareina!" Akiko'nun neşeli sesi duyulur. Bana tatlı bir gülümsemeyle selam verir ve ben de kendimi tutamayıp ona geniş bir gülümsemeyle karşılık veririm. Dün gece geleneksel giyinmişken, bugün baştan aşağı modern bir tarzı var. Fildişi rengi üç çeyrek kollu bolero ceketiyile zarif yeşil elbisesi, zaten ince olan vücudunu daha da ince gösteriyor. Nude renkli topuklu ayakkabılar, oldukça kısa boylu olduğu için ihtiyaç duyduğu 10 santimetreyi ekliyor. Ama uzun siyah saçları kusursuz yüzünü çerçeveleyip sırtına kalın dalgalar halinde döküldüğü için, onun Ares'in üvey annesi olacak kadar yaşlı olduğunu asla düşünmezsiniz. Prescott'un çok genç bir ikinci eşle evlenmiş olması mümkün, ama onda, görüldüğünden çok daha yaşlı olduğunu gösteren bir olgunluk var.

Ona kıyasla, ben neredeyse çıplak sayılırım. Keşke kıyafetimi seçmek için daha fazla zaman harcasaydım, belki bir elbise giyseydim. Saçımı da yapmalıydım. Uzun saçlarımı kurutacak zamanım ve enerjim olmadığı için biraz dağınık.

"Çok güzelsin. Bu renkler sana çok yakışmış." Başka biri söyleseydi, samimiyetsiz gelebilir. Ama Akiko o kadar ikna edici ve hayranlıkla konuşuyor ki, gerçek gibi geliyor.

"Sen de öyle. Nasıl bu kadar şık olabiliyorsun? Aradığında hazır mıydın?"

"Hayır, hiç de değil. Sadece seçebileceğim çok sayıda kıyafetim vardı, biz işimizi bitirdikten sonra senin de olacak. Ya da en azından, her durumda güzel görünebileceğin ve hissedebileceğin kadar kıyafetin olacak."

Koridora giriyoruz. Aniden, bizi takip eden, gök mavisi tulum giymiş kısa boylu Asyalı bir kadın olduğunu fark ediyorum. Saçları kısa kesilmiş ve dik duruyor, ama keskin hatlı yüzüne şaşırtıcı derecede yaklaşıyor.

Akiko, diğer kadına baktığımı fark etti. "O Juliette. Bize yardım edecek."

"Merhaba," diyor, el

sallayarak. "Merhaba."

Gülümsüyorum.

Büyük bir kanepeye otururuz ve personel taze meyveler, pişmiş tatlılar ve çaydan oluşan bir tepsi getirir. Akiko küçük bir çatal alır, pembe bir makaronun bir parçasını keser ve tadına bakar. Tepsideki her şeyi sistematik olarak dener, sonra bir kaşıkla benim çayımı da tadar. "Hepsi mükemmel, canım."

Boğazıma küçük bir yumru takılır. Ares ve ailesine takıntılarımı anlatmış olsam da, Akiko'nun her şeyi önceden denemeyi bu kadar doğal ve zarif bir şekilde yapacağını beklemiyordum, sanki bu onun için günlük bir şey gibi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Fabrikada paketlenmiş yiyecekler iyidir, ama genellikle işlenmiş ve besin değerleri yok edilmiştir. Vücuduna dikkat etmeli ve taze meyve yemelisin. Sebzeleri de. Atıştırmak istediğin başka bir şey varsa, çekinmeden bana söyle."

"Söylerim."

"Katalog lütfen." Akiko'nun sesi yumuşaktır, ama içinde görmezden gelinmesi imkansız bir emir vardır. Bana döner. "Özellikle istediğiniz bir şey var mı?"

"Şey... Pek yok. Beyaz, bol bir elbise olmadığı sürece sorun yok. Renkli bir şey istiyorum."

"O zaman renkli olsun." Gülümser ve kocaman katalog yığınlarını karıştırmaya başlarız. Kataloglar stil, sezon, duruma ve malzemeye göre düzenlenmiştir ve kraliyet düğününde giyebileceğiniz türden süper şık kıyafetlerden gömlek ve şortlara, gecelik ve iç çamaşırlarına kadar her şey vardır.

Akiko'nun rehberliğinde beş kokteyl elbisesi, dört uzun elbise ve birkaç gömlek, şort ve etek seçiyorum.

"Elbiseler modası geçer, daha sonra yeni ve ilginç bir şey denemek isteyebilirsin, bu yüzden fazla alışveriş yapmamalısın" diyor. Ayakkabı ve aksesuar seçiminde de bana yardımcı oluyor. "Bir kadın tam bir takım giymeli. Kendini dünyaya nasıl sunarsan, öyle olursun."

Juliette ürünleri toplamakla meşgulken, Akiko bana dönüyor. "Buraya limuzinle geldiğini gördüm. Ares savurgan mı davranıyor?"

"Kısmen. Ama ben araba kullanmayı bilmiyorum."

Akiko kaşlarını kaldırıyor. "Ah. Dün söylediklerine bakılırsa bu mantıklı." Yumuşak bir şekilde iç çekiyor. "Başına gelenler için çok üzgünüm. Umarım tepkim seni rahatsız etmemiştir. Ne yapacağımı bilemedim. Miras için korkunç şeyler yapan insanlar olduğunu duymuştum, ama yavaş yavaş zehirlenmek..." Başını sallıyor.

"Evet. Ama alıştım."

"Buna alışmak zorunda kalmamalıydın."

Elimi okşadı. Bu hareket annem gibi bir hareketti, annem hayatta olsaydı bana yapacağı türden bir hareket. Bu hareket kalbimde acı bir sızı yarattı ve Akiko'dan bana sarılmasını istemek gibi saçma bir dürtü hissettim.

"İstersen, sana sürücü kursu ayarlayabilirim. Baskı yapmak istemem, ama bir kadının sadece paraya güvenmemesi gerektiğini düşünüyorum. Yetenekli olmalı ve her türlü bilgi, nihai sonucun bir parçasıdır."

"Çok isterim," diyorum, araba kullanmayı öğrenip kendi arabamın olması fikriyle heyecanımı bastırmaya çalışarak. "Ve... senden bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Evdeki çiçek aranjmanlarını nasıl yaptığını bana öğretir misin? Gerçekten çok özgün ve güzeller."

Hemen yüzü aydınlanır. "Beğendiğine çok sevindim! Japonya'da çiçek aranjmanı *ikebana* olarak adlandırılır. Sana nasıl yapıldığını göstermeyi çok isterim. O kadar da zor değil ve senin zevkin çok iyi. Eminim çabuk öğrenirsin."

"Zevkimin iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Benim tabak takımımı çok sevmiştin, hatırladın mı?" diyor ve sonra benimle birlikte gülüyor. "Zamanın olduğunda, evimizi tekrar ziyaret etmelisin. İçeride ilginç çağdaş eserlerin bulunduğu küçük bir sanat galerimiz var. Beğeneceğini düşünüyorum. Hatta geçen yıl bir müzayedede Susan Winters'ın bir eserini satın aldım."

Nefesim kesilir. "Annemin resimlerinden birine mi sahiptin?" Akiko gözlerini kırpar. "Susan Winters *annen* miydi?" Başımı sallarım.

Elini ağzına götürür. "Aman Tanrım! Dünya ne kadar da küçük. O benim en sevdiğim sanatçılardan biri!" Sonra yüzünde başka bir ifade belirir. "Bir dakika. Hayworth ailesinden misin? Hayworth Logistics'in sahibi olan aile mi?"

"Evet."

Akiko nefesini tuttu. "Ares biliyor mu?" Gülerek cevap verdim. "Muhtemelen hayır."

Gözleri büyüdü. "Yani senin ne kadar değerli olduğunu bilmiyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım hayır... Hiç sormadı. Ama varlıklarını korumak için evlilik öncesi anlaşma yapmamız gerektiğini söyledi."

Akiko, gözlerinin köşelerinde yaşlar oluşana kadar güler. "Aman Tanrım. Bu çok komik. Hiçbir şey söylemeyeceğim, ama öğrendiğinde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum."

Gülümseyerek başımı sallarım. Ares ile aramızdaki bu birliktelik çok uzun sürmeyebilir, ama ona bunu söylemeye gönlüm el vermiyor.

"Sanırım evlilik hayallerindeki gibi olmamış," diyor, yüzündeki neşe yavaşça kayboluyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bana öyle bakma. Her kızın hak ettiği rüya gibi bir tören yapmadığı için Ares'i suçluyorum. Vegas'ta kaçmak mı? Hiçbirimiz orada olup bu birliği şahitlik edip kutsamadan mı? Elvis taklitçisi tarafından mı evlendin?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Hayır. Sinatra."

O öne doğru eğilir, gözleri merakla parıldar. "İyi miydi?" "Yönetmek konusunda iyiydi. Şarkı söylemek konusunda değil." Gülerек başımı sallıyorum,

hatırlayarak.

"Gördün mü? Ben de tam olarak bunu kastetmiştim. Ares'in vücudunda romantik bir kemik bile yok." Azarlama rağmen, bakışlarında sevgi belirir. "Ama buna rağmen, o iyi bir çocuk. İyi bir adam."

"Onu seviyorsun," diyorum yumuşak bir sesle.

"Onu seviyorum. O benim rahmimden doğan bir çocuk değil, ama kalbimin çocuğu. Bryce ve Josh da öyle. Evimden çok uzak bir yerde evlendim ve kendi çocuğum olamadı, ama hiçbir şeyden pişman değilim." Çantasına uzanır ve kapağında göze çarpmayan gümüş kabartmalı lacivert bir kutu çıkarır. "Al."

"Nedir bu?" *Oh, hayır. Bir şey getirmem mi gerekiyordu?* Kapağı açtım. Kutunun içinde muhteşem bir inci takı seti vardı: küpeler, kolye ve bilezik. Beyaz küreler o kadar kusursuz ve parlak ki, sanki içinde ay parçaları barındırıyormuş gibi parlıyorlardı. "Bunları kabul edemem."

"Saçmalama. Bu set annemden kaldı ve her zaman gelinime vermek istemişimdir. Nesilden nesile, kadından kadına. Umarım Ares'i senin onu mutlu ettiğin kadar mutlu edebilirsin." Gülümsemesi, bana hediye ettiği incilerden daha parlak ve değerli.

Kalbimde suçluluk duygusu oluşuyor. Ares ve ben teknik olarak evli olsak da, evliliğimiz Akiko'nun hayal ettiği gibi gerçek değil. Dahası, altı ay içinde ondan boşanmayı planlıyorum, böylece bana anlattığı ideal eşi bulabilir. Meşgul olan, onu çok rahatsız etmeyen, ara sıra akşam yemeği yiyebilen ve ona, lüks bir hukuk fakültesine girebilecek kadar zeki çocuklar doğurabilecek türden bir kadın. Ona Vegas'ta çocuk sahibi olmaya açık olduğumu söyledim, ama bunu yapmamın sebebi, beni terk etmesinden korkmamdı. Hiç düzenli adet görmedim, belki de yavaş zehirlenme ve tüm o şeyler yüzünden. Aslında...

Şimdi düşününce, son adet dönemim neredeyse bir yıl önceydi. Bu farkındalık beni biraz depresif ve öfkeli yapıyor. Vücudum iyileşebilir, ancak asla düzgün çalışmayabilir ve bu da bana kendi çocuğumu sahibi olma fırsatını elinden alabilir.

Doris ve ailesi bana çok şey borçlu.

Akiko, ruh halimdeki hafif değişimi fark etse de, bunu belli etmiyor. Bana kıyafetleri denememi istiyor — ben de, sırtımı göstermemeye dikkat ederek deniyorum — ve kıyafetime en çok uyan ayakkabıları giymemi istiyor, sonra da alışverişi yapan kendisiymiş gibi coşkuyla konuşuyor. "Çok güzelsin, her şey sana çok yakışıyor! Neden bunu bu sevimli kemerle eşleştirmiyoruz?" Giydim dantelli yeşil elbiseyle mükemmel uyum sağlayan ince, suni timsah derisi kemeri eline alıyor. "Biliyordum!" Beni aynaya çeviriyor. "Ne kadar sevimli olduğuna bak!"

Mutluluktan kızarıyorum. Sanki onun gerçek kızımıymışım gibi, ona doyamayacağı kadar çok sevdiği kızı.

Hüzün içimi kaplar. Ya ailem uzun zaman önce vefat etmemiş olsaydı? Annemle de böyle bir şey yaşayabilirdim. Ve ailemin koruması altında normal bir hayat sürebilirdim

—arkadaşlarımla takılabilir, önümdeki her şeyi ölecekmişim gibi hissetmeden yiyebilir ve yakışıklı biriyle çıkıp her ayrıntıyı heyecanla arkadaşlarımla paylaşabilirdim. Sadece televizyonda ve YouTube videolarında gördüğüm şeyler hayatımın bir parçası olabilirdi.

Büyükbabam sık sık annemin beni ne kadar sevdiğini ve hayatının geri kalanında bana bakmak istediğini söylerdi. Akiko, annemin beni sevmesi için gönderdiği biri gibi geliyor bana.

Aniden yükselen duygularımı bastıramayıp ona sarıldım. "Teşekkür ederim. Sen en iyisisin."

O da gülüyor, yüzü sevinçle parlıyor. "Sen de öylesin."

"Bugün sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum. Ben... Sen harikasin." Gülümserim, gözyaşlarımla akmasını engellemek için gözlerimi sıkıca kırparım.

"Sen de öylesin tatlım." Gülümsemeyle, kulaklarımla arkasındaki asi saçlarımla kulaklarımla arkasına koydu.

Ama Juliette'in her şeyi kendi hesabına yazdırmasıyla sıcak duygularım bir tür dehşete dönüşür.

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Ares bana kartını verdi!" diyorum şok içinde. Bilseydim, bu kadar çok şey almazdım.

"Sana bir şey almak istiyorsa, kendisi gelip kartını kullanabilir." Göz kırpar. "Gelini şımartmak kayınvalidenin ayrıcalığıdır."

* * *

Akiko tüm eşyaları Ares'in evine teslim ettikten sonra, Prescott ile öğle yemeği randevusu için Huxley & Webber'a gider. Görünüşe göre bu, işleri ilginç tutmak için yaptığı bir şey.

"Sen de denemelisin," diyor. "Romantizm bir çiçek gibidir. Onu beslemelisin, yoksa solup ölür."

Maserati'sine binerken ona el sallarım. O, dikkate alınması gereken bir güçtür, ama onun tavsiyesinin benim için geçerli olmadığını biliyorum. Ares ve ben yakında ayrılacağız. Buradan oradan aldığım küçük ipuçlarından, evliliğimizin onun terfisiyle bir ilgisi olduğu anlaşılıyor. Tamam, beni seçti, ama bu sonsuza kadar benimle kalması gerektiği anlamına gelmez. Bana uygun olmadığımı açıkça belirtti. Seks konusunda elinden geleni yaptı, çünkü bu anlaşmamızın bir parçasıydı ve dün gece bir şeyleri kanıtlamak istediği için.

Negatif duyguları atmak için derin nefes alıp veriyorum. Hiçbir işe yaramıyorlar.

Ayrıca, olumlu tarafına bakmalıyım. Yakında berbat akrabalarımдан kurtulup, altmış milyar doların sahibi olacağım. Yapamadığım çok şey var ve muhtemelen çok geç olduğu için yapamayacağım da çok şey var, örneğin derslere gitmek, okulda arkadaşlar edinmek, danslara ve spor etkinliklerine gitmek gibi.

Ama hala yapabileceğim çok şey var. Dünyayı gezmek. Sevdiğim için daha fazla sanatla uğraşmak. Belki Tayland'da usta bir şeften yemek yapmayı öğrenebilirim, çünkü her zaman egzotik ve ilginç şeyler pişirmek istemişimdir. Yolculuğum sırasında hayatımın aşkını bile bulabilirim, benim uygun bir eş olmadığımı düşünmeyen ve tuhaf alışkanlıklarım ve ihtiyaçlarımın olması umurunda olmayan bir adam. Hatta bunları benimle birlikte olmak için katlanmak zorunda olduğu kusurlar olarak görmek yerine, çekici bulabilir.

Bekleyen limuzine doğru
yürümeye başlarım. "Merhaba,
tatlım."

Durup, gösterişli kırmızı bir Ferrari'den inen havalı esmer kadına bakıyorum. Siyah ve altın rengi detaylara sahip, vücuduna tam oturan beyaz tulum, manken gibi ince vücudunu güzelce sarıyor. Soluk tenli, ama iyi makyaj sayesinde yanakları hafifçe pembe. Kendini kontrol eden bir kadının özgüveniyle bana doğru yürüyerek geliyor.

Koyu renkli güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor, ama yüksek elmacık kemiklerini ve gülümsemeye uzanan kırmızı dudaklarını kapatmıyor. Benim tahminim, gülümsemesinin çalışılmış olduğu yönünde. Gerçek olamayacak kadar soğuk bir hava yayıyor.

"Merhaba Zoe," diyorum. "Ne haber?"

Güneş gözlüklerini çıkarıyor. Mavi gözleri yırtıcı bir yoğunlukla bana bakıyor. "Vaftiz annene böyle mi selam veriyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sana nasıl hitap etmeliyim?"

Gülümsemesi genişler ve bir adım öne çıkarak kişisel alanıma girer. Buna karşılık, ben olduğum yerde kalırım, omurgam sertleşir. Gözleri eskisi kadar soğuktur. "Öğle yemeğinde konuşalım mı? Henüz yemek yemedin, değil mi?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ares

Bryce, sabahın geç saatlerinde asansöre binerken bana ihtiyatlı bir bakış atar. "Neden gülümsüyorsun?" Bakışları kahveme düşer. "O olamaz."

Hemen dudaklarımın köşelerini aşağı çekerim. "Gülümsemiyordum."

"Evet, gülümsüyordun. Bu çok sinir bozucu, özellikle de Ethan Beckman'ı mahvettiğin için olmadığını bildiğim için."

Ağzım, köşelerinde parantezler oluşana kadar sıkılaşır. Bu sözler, karımın o pisliği işe aldığını öğrendiğim dünden beri bir kenara ittiğim sinirimi uyandırır. *Bizim* neyimiz var böyle? Biz Huxley'ler hukukla yaşar ve nefes alırız, müvekkillerimizin rakiplerini mahvetmekten ve onlar için sorumluluktan muaf imparatorluklar kurmaktan zevk alırız. Lanet olsun, bunu bedavaya bile yapardım.

Bryce bana bakar. "Sakın bana seni mahvettiğini söyleme." Dişlerimi gıcırdatırım. "Durum karmaşık."

"Birisini 'bu karmaşık' dediğinde, hiçbir zaman iyi bir şey olmaz." "Lareina onu işe aldı."

"*Beckman* mı? Neden?" Bryce bu kelimeyi yarı umutsuzluk, yarı öfkeyle söylüyor, sanki pornoların gerçek olmadığını yeni öğrenmiş bir genç gibi. "Ne için? Evlilik öncesi anlaşma mı?"

"Mali işlerini düzene sokmak ve güvenini sızlayan parazitleri uzaklaştırmak için." Bryce'ın ağzı açık kalır. O bu konuda çok başarılı olurdu. "Bunun için Beckman'a ihtiyacı yok."

Beckman'a ihtiyacı yok! Ben neyim, kıyılmış ciğer mi?" "Hayır. Ciğer besleyicidir."

"Komik değil."

"Şaka değildi."

"Onda ne buluyor?"

"Önerildi." "Kim tarafından?"

Bryce öfkelenir.

"Belli ki kötü kararlar veren biri tarafından."

Asansör benim katımda durur ve ben dışarı çıkarken Kenna'ya neredeyse çarpıyorum.

"Affedersiniz," diyor utangaç bir gülümsemeyle.

"Benim hatam." Sol bileğine sıkıca sarılmış bandajları fark ettim. Normalde bunu görmezden gelirdim, sonuçta nişanlanmak cesaret verici bir şeydir. Pek çok kız, benim herhangi bir tepkimin onları istediğimin işareti olduğunu düşünürdü ve bu da bazı hoş olmayan sonuçlara yol açardı. Ama onun yaralarını düşününce, soru ağzımdan dökülürdü. "İyi misin?"

"Ne?"

Çenemi onun bileğine doğru salladım. "Bandaj."

"Oh, o mu? Önemli bir şey değil. Sadece bilek ağrısı, muhtemelen karpal tünel." Kolunu indirip kolunu örtmek için kollarını indirir. "Burada çok güzel soğuk damla kahve var," der aniden, elimdeki kahveyi işaret ederek. "Belki bir gün bana bir tane ısmarlayabilirsin." Hemen kızarır. "Ben sana ısmarlarım demek istedim."

Bu hata, özellikle de nesnel olarak güzel yüzündeki derin kızarıklıkla birlikte, çekici olmalıydı. Ama içim sessizdi. "Neden?"

"Şey." Birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Bedava kahveyi sevmez misin?"

"Kendi kahvemi kendim ödemek istiyorum." Arkanı dönüp ofisime doğru yürüdüm.

Neden bunu yapıyorsun? O kraliçe olabilir.

Bilmiyorum ve bu konuyu düşünmek istemiyorum. Her zaman, Queen ile tekrar karşılaşsam, o eşsiz bağı hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama göğsümde öyle bir his yok, en ufak bir his bile yok.

Akiko'yu babamın ofisinin yakınında görüyorum. Ara sıra yaptıkları öğle yemeği randevularından biri olmalı. Her zamanki gibi şık ve neşeli görünüyor, ama o zaten her zaman enerjik biridir. Onu hiç ağlarken ya da kederli görmedim. Bu kadın adeta insan güneşi gibi.

"Ares," diyor, "bugün iyi görünüyorsun. Mahkemeye mi çıkacaksın yoksa?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Oh, biraz boş zamanın var. Ne güzel." Gülümsüyor.

Bana daha fazla saat fatura etmemi mi ima ediyor acaba? Uzun süredir Amerika'da olmasına rağmen, bazen eski Japon alışkanlıklarına geri dönüyor ve doğrudan konuya girmek yerine lafı dolandırıyor. Babamın terfi ihtimalim hakkında bir şeyler söylediğini duymuş olabilir. "Merak etme," diyorum. "Masamda çalışmayı planlıyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Bu... Tabii ki iş çok önemli, ama karının seninle biraz zaman geçirmeye ihtiyacı olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Lareina mı?"

"Ben müdahale edene kadar, oturma odasında tek başına kıyafet denerken biraz moral bozuktu." Kaşlarının arasındaki pürüzsüz cilt, belirsiz bir hoşnutsuzlukla bozulur. Cildinin kırıştığını fark edemeyecek kadar üzgünse, gerçekten çok üzgündür ve bunu görmekten nefret ederim. O benim biyolojik annem olmayabilir, ama onu seviyorum ve saygı duyuyorum. Babamla evlendiğinde miras aldığı travma geçirmiş genç kızla elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Böyle daha uygun," diyorum.

"Uygun değil. Yalnızlık! Kimse fikirlerini söylemeyecekse alışverişin ne anlamı var?"

Akiko belirli bir cevap istiyor, ama... ne? Başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamadım. Canım ne isterse onu alırım. "Fikirlere ihtiyacın yok, değil mi?" diye soruyorum dikkatlice.

"Tabii ki ihtiyacım var! Babanın bana güzel dediği kadar beni mutlu eden başka bir şey yok."

Ah, şimdi anladım. "Karımı güzel buluyorum."

"Ona söyledin mi?" diye soruyor Akiko.

"Evet, tabii ki." *Söyledim mi?* Sanırım söyledim... Söylemedim mi?

"Eğer ona söylemezsen, asla bilemez. Senin aklını okuyamaz." Akiko gülümser. "Kalbimin derinliklerinde, babanın beni sevdiğini biliyorum. Ama bazen bunu duymaya, hala aynı fikirde olduğumuzdan emin olmaya ihtiyacım var."

Umarım doğal görünen bir gülümseme zorlarım. Babam, büyükannem ve Jeremiah teyzem muhtemelen Lareina ile neden evlendiğini tahmin etmişlerdir, ama Akiko tahmin edememiştir. Amerikan hukuk işlerinin onu aştığını söyleyerek şirketin iç işlerine karışmayı reddediyor. "Bunu aklımda tutacağım."

Gizemli bir şekilde eğilir. "Onu sanat müzayedesine götür," der. "Gelecek ay yapılacak olan. Birçok muhteşem sanat eseri sergilenecek. Ona güzel bir şey al."

"Neden sadece mücevher almıyorsun?"

Akiko başını sallar. "Mücevher klişe. Ayrıca, Japonya'dan getirdiğim incileri ona çoktan verdim."

"Japonya'dan aldığım inciler" diye tanımlar hep zaibatsu ailesinden miras kalan eşyaları. Bunları aileye gelin gelen kadınlara verirler. Akiko'nun bunları Lareina'ya vermesi, sadece benim onun tarafında ailenin tam bir üyesi olduğum anlamına gelmiyor, Lareina da öyle.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bu evlilik gerçek bile değil. *Tabii, birlikte kalarak onu gerçek hale getirebilirsiniz. Ama bu...*

Aniden önceki itirazlarım kaybolur. Karım beni güldürür. Farkında olmadan yüzüme bir gülümseme bile kondurur. O kadar savunmasız ama aynı zamanda güçlüdür, kasırgada dimdik ve güçlü duran bir ağaç gibidir ve ben onu korumak için garip, içgüdüsel bir ihtiyaç duyarım, böylece fırtınada kırılmaz.

Kaşlarımı çatıyorum. *Tanrım*. Nasıl bu kadar duygusal oldum? Bu... doğal değil. "Şimdi gitmeliyim. Afiyet olsun," diyorum sertçe, göğsümde yükselen huzursuzluktan kaçmak ve saklanmak ihtiyacını gizlemek için.

Kendimi ölçülü adımlarla yürümek için zorlayarak ofisime doğru yöneliyorum. Telefonum çalıyor.

–Bilinmeyen: Beni hapse atmaya çalışman, aramızdaki ilişkinin bittiği anlamına gelmez!

Hay aksi. Bu, hafta sonu onun numarasını engellediğimi sonunda anlayan Soledad olmalı. Onun davranışını polise bildirmemin, ilişkimizin geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiği anlamına geldiğini anlamıyor mu?

Büyükannemi takdir eden bölge savcıları var. Bir "suçluya", özellikle de Catalina Huxley'in torununa zarar vermeye çalışan birine karşı hoşgörülü davranmazlar.

–Bilinmeyen: Dışarıdayım. Los Angeles'tayım. Konuşmamız lazım. Asılsız suçlamaları düşürmelisin. Bana bunu borçlusun.

Yazmaya başlıyorum, *davanın savcısına seni bir süre hapse atması için sarsılmaz bir tanıklık borçluyum*, sonra duruyorum. İlgi göstermek cesaretlendirir. Onun istediği benim ilgim.

Mesajımı silerim ve numarayı engellerim. Telefonum tekrar titrer.

–Bilinmeyen: Sen inatçı bir çocuksun, değil mi?

Harvey mi, annem mi? İkincisinin olasılığı gözümün arkasındaki siniri biraz titretir.

–Bilinmeyen: Kaçmanın sorunlarını çözeceğini mi sanıyorsun? Harvey.

–Bilinmeyen: Karın görüldüğü gibi biri değil.

O ne isterse o olabilir. Beni senin pençelerinden uzak tuttu.

–Bilinmeyen: Onun annenin vaftiz kızı olduğunu biliyor musun? Neden sana bu kadar yardım etmeye istekli olduğunu hiç merak etmedin mi? Zoe için buna ihtiyacı var.

–Ben: Sana inanmıyorum.

Lareina gerçekten annemin vaftiz kızıysa, neden annem yardım etmek için bir şey yapmadı? Bir melek gibi ortaya çıkıp, uzun süredir istismara uğrayan zavallı kızı etkileyip, onu Harvey'i mahvetmek için kullanabilirdi. Sonuçta, Lareina dikkat çekecek kadar güzel ve Harvey güzel yüzlere bayılır.

–Bilinmeyen: Kendin gör.

Lareina ve annemin buradan yarım saat uzaklıktaki bir İtalyan bistrosunda çekilmiş bir fotoğrafı. Lareina tişört ve kot pantolon giymiş, saçları dalgalar halinde arkasına dökülmüş. Elinde beyaz şarap kadehi var ama içmiyor. Annem ise... Hiç değişmemiş. Hâlâ aynı saçları var, ancak Vincent'a onun da onun kanından olduğunu hatırlatmak için saçlarını kızıl kahverengiye boyamış. Artık babasının annesini o kadar da sevmediğini anlamış olmalı. O, kadınlarını ya da onlar için doğurduğu çocuklarını değil, gücü ve kontrolü seviyor.

Lareina'nın yüzünde herhangi bir zorlama veya gerginlik belirtisi arıyorum, ama hiçbir şey yok. İçim yanıyor, kendime bunun sahte olması gerektiğini söylese de. Günümüzde yapay zeka, her türlü gerçek gibi görünen görüntü üretebiliyor.

–Bilinmiyor: Basından yeni çıkmış bir fotoğraf, tabiri caizse. Hâlâ oradalar, makarna ve şarap eşliğinde vakit geçiriyorlar. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olmalı. Muhtemelen seni yok etmenin bir yolunu planlıyorlar. Bir seçimin var, Ares. Ya bana katılıp anneni yok edersin ya da hiçbir şey yapmazsın ve onun kuklası olursun. Karar senin.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lareina

Sarımsak, zeytinyağı ve fesleğen kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyor. İtalyan restoranı, çoğunlukla adaçayı ve limon kreması renklerinden oluşan açık renklerle aydınlık. Düzgün üniformalı, yüzlerinde sürekli gülümsemeyle dolaşan iyi eğitilmiş garsonlar, masalar arasında dolaşıyor — Hollywood'da şöhret olmak isteyen aktör ve aktrisler, büyük çıkışlarını yapmadan önce geçimlerini sağlamak için çalışıyorlar. Her on dakikada bir, biri kısa bir İtalyan ayağı söylemeye başlıyor — biraz klişe, ama ortama uyuyor.

Zoe, çatalında spagettiye döndürüyor. Uzun makarnanın üzerindeki domates bazlı deniz ürünleri sosu, sanat okuluna gitmek konusunda inat ettiğinde Doris'in bana yedirmeye çalıştığı öğütülmüş kemik iliğine benziyor.

Bu manzaradan kaçınmak için, önümdeki güzel beyaz kasedeki kremalı tavuklu pesto makarnaya bakıyorum, sonra soğuk Riesling şarabına göz atıyorum. Zoe bunları sipariş etti, sanki beni sandığımdan daha iyi tanıdığını kanıtlamak istercesine, çünkü normalde ikisini de severim. Ya da belki de benim ne istediğimi umursamadığını göstermek için yaptı. Her halükarda, beni çok sinirlendirmeyi başardı. İkisine de dokunacak param yok, ama yemeğin kokusu ağzımı sulandırıyor. *Düşüncesiz kaltak.*

Tabii ki, başka birinin önce tatmadığı hiçbir şeyi yiyemediğimi bilmiyor. Vaftiz annem olmasına rağmen, hiç yanımda olup bunu fark etmemişti. Bana hiç hediye göndermişse... Doris tarafından ele geçirilmiş olabilir. Bu yüzden Zoe'ye kızmıyorum.

Yine de, vaftiz annesi olmakla ilgilenmiyorsa, gönüllü olmamalıydı. Duyduğuma göre, ben bebekken dedem, babasına yarı sarhoş bir şaka olarak bu konuyu açmış ve o da bu fırsatı hemen değerlendirmiş. Muhtemelen benim aracılığımla Hayworth servetine ulaşabileceğini düşündüğü için... Ta ki teyzemin benim tröstümden sorumlu olduğunu öğrenene kadar. Zoe'nin son yirmi dokuz yıldır bana bu kadar az ilgi göstermesinin başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum.

Neden etrafım sülüklerle çevrili? Sanki biri bana büyü yapmış gibi. "Ne düşünüyorsun?" diyor Zoe, beni melankolik hayallerimden.

"Sülükler."

Kaşlarını çattı, sonra güldü. "Aptal kız. Ye."

Şaka yaptığımı düşünüyorum. Ama beni biraz tanısaydı, böyle düşünmezdi. Makarnamı karıştırıyorum ama bir lokma bile yemiyorum. Zoe, ara sıra bana bakıyor ama bir şey demiyor. Benim bir lokma bile yemediğimi fark etmemiş olabilir. Ama bencil insanlar böyledir.

Ares'i gerçekten özleyorum. O burada olsaydı, kendimi daha güvende hissederdim...

Oh hayır. Kes şunu. Ne zaman bu kadar muhtaç oldum? Ben, beyaz atlı prensin gelip beni kurtarmasını bekleyen türden bir insan değilim.

O prens değil. O bir şövalye.

Her neyse, içimdeki sese alaycı bir şekilde cevap veriyorum. Diyelim ki sihirli bir şekilde ortaya çıktı, sonra ne olacak? Kendimi kurtarmak, kendime bakmak ve kendimi güvende tutmak zorundayım. Kafamda yemeklerin bozuk olmadığına dair bir ses olsa da, Zoe'nin yüzüne her baktığımda hoş olmayan bir ürperti hissediyorum ve ağzıma hiçbir şey sokamıyorum. O, beni zehirlemeyi iki kez düşünmeyecek türden bir insan. Ve Doris'in aksine, dozu ayarlamakla uğraşmaz. En hızlı ve en kesin sonucu elde etmek için elinden geldiğince çok zehir koyar.

"Los Angeles'ta ne yapıyorsun? Nesovia'da meşgul değil misin?" Ses tonumda kin duygusu yansıtmadığım için kendimi tebrik ediyorum.

"Her zaman meşgulüm, ama Doris beni Vegas'taki düğününe davet ettiğinde Nesovia'da nasıl kalabilirdim? Sanırım törenin daha eksiksiz görünmesi için sana bir tür anne figürü arıyordu."

Anne figürüymüş, hadi oradan. "Gerçek bir anne figürü Rupert ile evlenmeme izin vermezdi."

"Ve sen yapmadın." Zoe'nin gülümsemesi genişler, gözlerinde soğuk bir eğlence belirir. "Ne yazık ki Doris, oğlunun o kadar beceriksiz olduğunu ve gelini başka bir adama kaptırdığını söylemeyi unutmuş."

"Neden? Ona yardım etmeyi mi planlıyordun?" Bu sefer sesimde bir şikayet belirir.

O gülüyor. "Rupert'ın aptallığının benimle ne ilgisi var? Kendi aletini çatalla bıçaklasa bile umurumda olmaz."

Kaşlarımı kaldırdım, ona karşı şüphelerim olmasına rağmen içten içe son sözüne katılıyordum.

"Peki. Evliliğin nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez, değil mi? İkimiz de biliyoruz ki, benim özel hayatımla ilgilendiğin için gelmedin." Bu kadar küçük düşürmek istememiştim.

"Tabii ki ilgilendirir." Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini eline dayadı. Bakışları buz gibi bir memnuniyetle parlıyordu. "Sonuçta, sen benim tek gelinimsin."

"Öyle miyim?"

"Ares sana söylemedi mi?" Gözlerinde bir anlık bir incinme belirir, ama o kadar çabuk kaybolur ki, hayal mi gördüm emin olamam. Ama ona bu şüphenin yararını verecek kadar cömert hissetmiyorum.

"Annesiyle tanıştım bile. Akiko."

"O *kaltak*," diye tükürür Zoe. Gözlerinde öfke parıldıyor. Akiko şu anda burada olsaydı, Zoe onu spagetti çatalıyla bıçaklayabilirdi.

"*Orospu* derken *sevimli bir insanı* kastediyorsan, evet, katılıyorum." Zoe bana keskin bir bakış atar. "Onun tarafında mısın?" "Hayır. Ben gerçeğin tarafındayım."

Bana tamamen ruhsuz gözlerle bakıyor. Ben de gözlerimi kaçırmıyorum. Onu herkes kadar iyi süzdürebilirim.

"Ares'i kazanmak için gerekenlere sahip olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Oğluyla beni Los Angeles'a kadar takip etmiş olabilir, ama evliliğimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Aksi takdirde böyle saçma bir şey söylemezdi. *Onu kazanmak* mümkün değil, çünkü ben onun istediği kişi değilim. Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuyu ne kadar çok düşünürsem, onun istediği kişiye dönüşebileceğime o kadar az inanıyorum. Yakında otuz yaşına gireceğim. Beni meşgul edecek bir kariyeri ne zaman ve nasıl bulacağım? Geçimimi sağlamak için çalışmam gerekmeyecek. Pazartesi cumaya, dokuzdan beşe kadar çalışıp, onun erken gelip birlikte akşam yemeği yiyebileceğimizi umut etmek mi? Hayatımı böyle yaşarsam, muhtemelen Ares'e kızmaya başlayacağım.

Şarap kadehini alıp hafifçe çeviriyorum. "Onu kazanmak için onunla evlenmedim, Zoe. Genel olarak, insanlar evlenmeden *önce* eşlerini zaten kazanmış olurlar. Anlıyorsun, değil mi? Sen daha önce evlendin."

Gözlerini kısıyor. Gülümsüyorum.

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?"

Sadece kaşımı kaldırırım.

Yüzündeki sahte mizah kaybolmuş, eğilip alçak ve yumuşak bir sesle konuşuyor, sanki kolayca korkabilen ve biraz aptal bir çocuğa konuşuyormuş gibi.

"Eğer bu kadar zekiysen, annenle babanın nasıl ölümcül bir gıda zehirlenmesi geçirdiğini biliyor musun?"

Soru beni sarsar. Beynimin şoktan kurtulması biraz zaman alır. Kalbim deli gibi çarpar, midemde asit birikir. "Ne diyorsun sen?"

Zoe küçümseyen bir gülümsemeyle geri çekildi. "Sence ne?" "Doris ailemi zehirledi mi?" diye sordum alçak ve titrek bir sesle.

bunu bilmem

"Sence anne babanı zehirledi mi?" Zoe şarap kadehini kaldırıp içti.

Bardağın kenarından beni inceler, bir kedi fareyle oynar gibi. Birkaç kez derin nefes alıp veririm. O, benim sakinliğimi bozmak, yeni bir şey eklemekten bilinen gerçekleri ortaya atarak beni yıkmak istiyor. Peki, bir komplo olduğunu ima ederse ne olacak? Teyzeme karşı çıkmama yardım edeceğinin garantisi yok. Kolayca, bir şey kastetmediğini ve benim her şeyi abarttığımı iddia edebilir.

"Bunu nereden bileyim?" Sesim şaşırtıcı derecede sakindir. "O zamanlar daha çocuktum."

Zoe'nin yüzünde saygı ve kızgınlık karışımı bir ifade belirir. "Çaresiz olmak için çocuk olman gerekmez, Lareina. Doris'ten kendini koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

"Şimdiye kadar ondan ve yöntemlerinden kurtuldum, yani evet, biraz daha dayanabileceğimi düşünüyorum."

"Benim desteğim olmadan uzun süre dayanamazsın."

Ona bakıyorum. Kendine çok mu güveniyorsun? Ağzında bir sırıtış beliriyor. Çok kendini beğenmiş. Kendini bir şey sanıyor. "Yirmi dokuz yıldan daha uzun süre mi demek istiyorsun?"

Sırıtış kaybolur. "Şu anda olduğu kadar acil bir durum daha önce hiç olmamıştı."

"Uh-huh. Ve Doris ve ailesini öylece durdurabilir misin?" Parmaklarımı şıklattım. "Bunu mu söylüyorsun?"

"Evet." Sesi neredeyse gururlu geliyor.

"Öyleyse neden daha önce yapmadın, eğer ben acı çekiyorsam?" "Meşguldüm," diyor yumuşak bir sesle.

"Tabii, tabii. Meşgul." Alaycı bir gülümseme yapmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu tür sahneler artık beni sıkmaya başladı. İnsanlar sadece bir şey istedikleri zaman bana ulaşıyorlar, ama benim onlara ihtiyacım olduğunda başka tarafa bakıyorlar.

"Vegas'tan oğlumla ayrıldığından beri Doris'in neden bu kadar sessiz olduğunu merak etmedin mi? Sence bunca yıl sonra mirasından vazgeçmiş olabilir mi?"

Sadece Zoe'ye bakıyorum. "Doris'i engelleyen sen olabilirsin, ama sana hak vermeyeceğim. Şimdi değil. Çok az ve çok geç."

"Sen çok nankör bir sürtüksün." Küçük bir azarlama. "Unutma, Lareina, kan sudan daha kalındır. Ve Ares'in damarlarında akan *benim* kanım. Onunla olan zayıf bağın her an kopabilir, ama oğlumla benim aramdaki bağ sonsuza dek sürecek."

Yirmi Beşinci Bölüm

Ares

Düşüncelerim karmakarışık, garaja koşuyorum, sonra deli gibi yola çıkıyorum. Aklıma gelen ilk şey, tüm bu olayın sahnelenmiş olduğu. Sonuçta Harvey, annemi, onun manipölasyonlarını ve bunlara yardımcı olan herkesi ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Ama sonra mantığım, Harvey'in annem ve Lareina hakkında doğruyu söylediğinden nasıl emin olabileceğimi sorguluyor. Beni uyuşturmak için Soledad'ı kullandı. Beni yasal kuklası olmaya ikna etmek için karımı kullanmakta hiçbir sakınca görmez.

Yine de emin olmak için kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Annem ve amcam söz konusu olduğunda hiçbir şeye güvenmiyorum.

Restorana varıyorum ve hostesin yanından geçiyorum, yüzündeki ifade bir anda gülümsemeden şoka dönüşüyor, masalar ve kabinler arasında dolaşp karımı buluyorum...

Ve annemi.

Bir daha asla görmeyeceğime yemin ettiğim kadını görmek, yıkım topu gibi üzerime çöküyor. Bir şekilde kendimi kabinde, bağlı ve çaresiz bir halde buluyorum. Beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor, sonra burnumu sıkıp zorla içirmem için ağzıma "su" döküyor. En İyi Anne Ödülü'nü kazanmış gibi gülümsüyor. Terli ellerimi sıkıca kapatıp kadına öfkeyle bakıyorum, onu boğazlayıp bir daha karşımda görünmemesini diliyorum.

Harvey'in fotoğrafının ona haksızlık ettiğini nefret ediyorum. Hala güzel, kendinden emin ve altındaki çürümeyi gizlemek için kusursuz bir şekilde paketlenmiş. Gözleri

—benimkine tıpatıp benzeyen o lanet olası mavi gözleri—Lareina'yı delip geçiyor ve ben, bir daha kimseye bakamasın diye onları oyup çıkarmak istiyorum.

"Unutma, Lareina — kan sudan daha kalındır. Ve Ares'in damarlarında akan *benim* kanım. Onunla olan zayıf bağın her an kopabilir, ama oğlumla benim aramdaki bağ sonsuza dek sürecek." Sözleri sürungen gibi geliyor. İçimdeki her şey nefret ve inkarla geriliyor.

Umurumda bile değil. O benim annem değil, o bir canavar.

Peki Lareina da böyle mi düşünüyor? Eski sevgililerim sık sık "annemin" neden Asyalı olduğunu sorar, sonra da biyolojik annemi ve onu zleyip zlemediğimi merak ederlerdi. Bazıları, daha sonra pişman olmamam için, yanlış bir girişimle, içimi açıp aklımdakileri paylaşmam için, onunla biraz zaman geçirmemi bile önerdiler. Harvey, Zoe'nin Lareina'nın vaftiz annesi olduğunu söyledi. Karım ona karşı bir sevgi besliyor olabilir ve onunla benim hoş olmayan geçmişi unutmamız ve iyi geçinmemiz gerektiğini düşünüyor olabilir.

Lareina'yı restorandan çıkarmak için öne doğru adım atmaya başladım. Onun cevabını duymak istemiyordum. Ve annemle aynı fikirde olabileceğinden korktuğumu fark ettim. Onu farklı bir gözle görmek istemiyordum çünkü onun tuhaf olduğunu veya beni dengesiz hale getirdiğini kendime söylememe rağmen, onunla birlikte olmaktan hoşlanıyordum.

Ama o daha hızlıdır.

"Ama Ares, Akiko'yu bana kayınvalidem olarak tanıttı. Ne o ne de Prescott senden bahsetmedi. Sanırım senin ailende kan bağı o kadar da güçlü değil."

Lareina'nın tatlı sözlerini sindirmek biraz zaman alıyor. Midemdeki sıkı düğüm gevsiyor ve kalbimi sıcak duygular sarıyor. Hiç yaşamadığım bir rahatlama ve huzur, beni memnuniyetle kaplıyor. Lareina'ya Zoe hakkında tek kelime etmemiş olsam da, sanki aklımdan geçenleri biliyor ve benim kararımın doğru olduğuna güveniyor gibi.

Bu, hayatı onaylayan bir his. Onu kucaklayıp ona ne kadar sevdiğimi ve değer verdiğimi söylemek istiyorum.

Ama nce...

"Karımla burada ne işin var?" diye soruyorum, öne doğru adım atarken.

Soğuk maske çatlar ve altında şaşkınlık ve zlem ortaya çıkar. Hiçbirine inanmıyorum. Annem, Jeremiah teyzeme bir iki ders verebilecek kadar usta bir manipülatördür.

"Ares. *Oğlum*." Gülümsüyor. "Sadece merhaba diyordum."

Karıma koruyucu bir şekilde elimi omzuna koyarım. "Seni görmek istemediğimi anlamıyor musun?"

"Ama seni özledim! Ve ben senin *annenim*! Hakkım var..."

"Tek hakkın uzun bir hapis cezası."

Kızgın ve inatçı bir şekilde çenesini öne çıkarır. "Beni sonsuza kadar uzak tutamazsın. Kardeşlerin artık otuz yaşında."

"Ne yapacaksın? Beni yine yakalayıp ormana mı sürükleyeceksin?"

"O çok uzun zaman önceydi! O zamandan beri hiçbir şey olmadı!"

"Sadece aile seni uzak tutmayı başardı diye. Sana güvenmiyorum. Seninle ilgili son hatıram, beni uyuşturucu dolu suyu içmeye zorlamak için burnumu çimdikleme. Beni ölüme terk ettin."

"Öyle yapmadım, yemin ederim! Geri döndüm!"

Burun kıvırıyorum. Bana okyanusun tuzlu olduğunu söylese bile ona inanmam. "Hâlâ seni kurtardığı iddia edilen kızı mı arıyorsun?" diye diye sorar. "O kız hiç var olmadı! Neden bunu kabul edemiyorsun? Seni kurtaran bendim! Sen sadece ilaçların ve travmanın etkisiyle kafan karışmıştı."

Onun utanmazlığı gerçekten şaşırtıcı. Bana tüm samimiyetiyle bakıyor. "Hayır," diyorum. "Sen o değilsin. Asla o olamazsın."

"O sarışındı. Benim o zamanlar olduğum gibi." Lareina ona tuhaf bir bakış attı.

"Seni korumak için neredeyse ölecekti, değil mi? Hayatını kurtarmak için?" Annem ısrar ediyor.

"O zaman neden şimdiye kadar bir şey söylemedin?" Ses tonum acımasız, yalan yemin ettiğini bildiği bir tanığı sorgulayan bir avukat gibi.

"Baban beni senden uzak tuttu. Bana hiç şans vermedi." "Mmm-hmm."

"Neden bana inanmıyorsun? Prescott'un seni sevdiğini mi düşünüyorsun?" Karıma uzanıp ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Annem diğer kolumu tutuyor. "Akiko'nun seni gerçekten önemsediyini mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi onun beyaz parmaklarına indirdim. Parmakları gevşemedi. Gözleri kırmızılaşmış, gözyaşları dolmuş halde bana dik dik baktı. Oyunculığa girmeliydi. Kibirini ve küstahlığını haklı çıkarmak için yeterince Oscar kazanırdı.

"Akiko, senin olabileceğinden çok daha fazla bir anne figürü oldu. O olmasaydı, bugün olduğum medeni insan olarak büyüyemezdim. Sence rahminden bebek çıkarmak yeterli mi? Çocuklarını sevip yetiştirmelisin, ama sen bunların hiçbirini yapmadın."

“Seni *seviyorum*. Bryce ve Josh'u da. Senin annen olmamı engelleyen Prescott. Neden *onun* yaptığı tüm yanlışları asla kınamıyorsun? Bana her zaman imkansız standartlar dayatıyorsun.”

“Benden nefret etmemem için tek yapman gereken suçlu olmamaktı. Beni kaçırıp ölüme terk etmeseydin, seni daha çok sevebilirdim diye hiç düşündün mü? Belki seninle iletişime geçer, tatillerimi seninle geçirirdim, babamla evli olsan da olmasan da. Birçok arkadaşımın anne babası boşanmış, ama hiçbiri benim yaşadıklarımı yaşamadı. Tek yapman gereken asgari düzeyde düzgün bir insan olmaktı, ama bunu bile başaramadın.”

"Yaptığım her şey seni sevdiğim için! Ailemizi bir arada tutmak için! Neden bunu anlayamıyorsun?"

Onu itekledim. “Sen beni ya da ikizleri sevmiyorsun. Sadece kendini seviyorsun. Biz sadece seni iyi gösteren aksesuarlarız. Bizim farklı isteklerimiz, duygularımız ve ihtiyaçlarımız olabileceğini anlayamıyorsun.” Lareina'ya döndüm. “Gidelim, karıcığım.”

O başını sallar ve diğer müşterilerin bakışları arasında beni takip eder. Annem fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye çalışarak bana sözler yağdırmaya devam eder. Ama hiçbiri işe yaramaz.

Lareina'nın şoförüne günün geri kalanında izinli olduğunu söylerim, onu arabama bindirip restorandan uzaklaşıyorum. Birkaç blok boyunca Maybach'ı sadece motorun sesi doldurur. Çalkalanan duygularımı bastırmak için derin nefes alırım. Zoe Dunkel, uzun zamandır hayatımdaki en kötü canavar olmuştur. Ona bakarken, çevremdeki herkesten daha çok çalıştığımı, daha çok çalışmak zorunda olduğumu, sadece onun tarafından bir daha asla istismar edilmemek için fark ettim. Artık kaçırılma yok, manipülasyon yok. Ama o hala dengesiz gözlerle karşı karşıya kalmak, bir şekilde beni birkaç saniye boyunca olduğum yerde dondu.

Acınacak derecede zayıf. Belki de sandığım kadar güçlü değilim.

"Anneni o halde görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Onu gördüğüm için kızgın mısın?" Lareina aniden sordu ve içimdeki tek yönlü nefret yolculuğumu kesintiye uğrattı. "Onu görmek istemedim, ama o ısrar etti. Ve o benim vaftiz annem." Ses tonundaki canlılık, olayların talihsiz olduğunu, ama saklayacak hiçbir şeyi olmadığını gösteriyordu.

Neredeyse kaba ve açık sözlü açıklaması, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor. Eğer çok sayıda garip açıklama yapsa, şüphelenirdim. "Onu iyi tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Hiç sayılmaz. Ve ne derse desin, onu tanımak gibi bir niyetim yok. Beni kontrol etmek veya korumak için hiçbir şey yapmadı. Ama şimdi, birdenbire, bana 'yardımcı olabileceğini' söylüyor. Ama ben seninle evliyim ve artık başka kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Komik bir zamanlama, değil mi? İki hafta önce teklif etseydi, minnettarlığımı göstermek için ayaklarını öperdim. Ama şimdi?" Dikkatsizce omuz silkiyor. "Fırsatı kaçırdı."

Rahatlamış hissediyorum. "Onu sevmiyorsun."

"Sevmiyorum, ama bu sevmek ya da sevmemekle ilgili değil. Beni kullanılmış ve manipüle edilmiş hissettirmesiyle ilgili. Ama" — bakışlarının ağırlığı yüzümü okşuyor

— "Sen iyi misin? Yani... o senin annen."

"İyiym. Beni kaçırdığında ilişkimiz onarılamaz bir şekilde zarar gördü."

"Üzgünüm." Lareina elini uzatıp omzuma hafifçe vurdu. "Gerçekten seni... bilirsin, öldürmeyi planlıyor muydu?" Sorusu tereddütlüydü.

Bunu düşünmem gerekiyor. "Muhtemelen hayır."

Direksiyonu kavrayan ellerimi sıkıp düzenli nefes almaya odaklanıyorum. O dönemle ilgili her şey içimi yakıyor, adaletsiz olduğu için gökyüzüne bağırıp çılgık atmak istiyorum. Hiçbir çocuk doğmak istemez, ama ebeveynlerin tam bir sosyopat olmadığından emin olmak için önlem alınabilir.

"Onun için söylemek zor. Fark etmediysen, kafası pek yerinde değil." Şakağımı dokunuyorum. Sonra Lareina'nın benim ve ailemin önünde cesurca kendini açığa vurduğunu hatırlıyorum ve ona biraz olsun karşılık vermek istiyorum. Ayrıca, annemin gevezelikleri sayesinde geçmişin büyük bir kısmını zaten duymuştur. "On yaşındayken, annem ve babam çirkin bir boşanma süreci yaşıyordu. Aslında birbirlerini seviyorlardı, bu yüzden trajik bir son oldu. Ama işler çabucak kötüye gitti, çünkü annem babamla sadece aşk için değil, bağlantılar, güç ve prestij için evlenmişti." Karımın tepkisini görmek istemediğim için gözlerimi yoldan ayırmıyorum. Bu kirli bir geçmiş ve bunu hiç eski sevgililerimle veya arkadaşarımla paylaşmadım. "Babamın boşanmasını engelleyemeyeceğini anladığında, bizi, yani beni, Bryce'ı ve Josh'ı kaçırmaya karar verdi."

Lareina nefesini tutar, ama konuşmaz, sadece kolumu sıkar. Kaslarım biraz gevşer. O zaman ellerimi sıkıştığımı fark ederim.

"Neyse ki Bryce ve Josh kaçmayı başardı. Ama ben kaçamadım. Beni ormandaki bir kulübeye bağladı. Muhtemelen işbirliği yapmam ve babama söylemesini istediği şeyleri söylemem için bana uyuşturucu katılmış yiyecek ve su vermeye çalıştı. Ama ben yemeyi reddettim. Sonunda sabrını kaybetti ve bana zorla uyuşturucu verdi ve

sonra gitti. O yokken orman yanmaya başladı ve bu da kulübede yangına neden oldu. Bir daha geri dönmedi."

"Nasıl kaçmayı başardın?" Lareina'nın yumuşak sesi dehşetle titriyor.

"Bir kız beni oradan çıkardı. O olmasaydı, ölmüş olurum. Annem bunu açıkça kabul etmek istemiyor. Ama o her zaman bencil ve kötü biriydi."

"Ama sana yardım ettiğine inanıyor." Lareina yumuşak bir nefes verir. "Sanırım geçmişî yeniden yazmış."

"Evet. Yaptığı her şey bizim için, *aile için*, bizi sevdiği için. Beni sevdiği için. Ne komik." Wonder Bread ekmeği gerçektir. Onu yedim, hafif bayat ve çiğnenmesi zor dilimleri tattım. Queen'in temiz suyunu içtim. Onunla, ne zaman özgür olacağımı, hatta özgür olup olmayacağımı bile bilmediğim günlerde aklımı kaybetmememi sağlayan sohbetler yaptım.

"O kolayca vazgeçmez. Tekrar hayatının bir parçası olmak istiyor."

"Hadi oradan." Annem sadece beni ve kardeşlerimi kullanarak Harvey'i zorlamak istiyor.

çeteden. Bizi, kendisine fayda sağladığı kadar önemsiyor, bir parça bile fazla değil. "Onun gözlerine sahibim, ama ilişkimiz bundan ibaret."

Lareina gülüyor. "Onun gözlerine sahip değilsin."

"Tabii ki sahibim. Herkes görebilir."

"Aynı renkte ama hiç benzemiyorlar."

"Şekli de aynı." Bu konuyu bırakmadığım için biraz sinirleniyorum ve aslında bir kusur olan bir şeyi işaret ettiğim için kendimi aptal hissediyorum. Bir kızın kendisini sevmesini isteyen bir adam, kendi kusurlarını neden işaret eder ki?

Vay canına. Karımın beni *sevmesini* mi istiyorum? Düşündüm ki... Evlendiğimizi ilk fark ettiğimde, ikimiz de istediğimizi elde edene kadar ona bağlı kalmayı planlamıştım — onun için maddi özgürlük, benim için terfi. Ama terfimi pek düşünmediğimi fark ettim. Bunun yerine, zihinsel enerjimin çoğunu ona odaklamıştım — iyi olup olmadığını, kendini güvende hissedip hissetmediğini ve eğlenip eğlenmediğini merak ediyordum.

Lareina başını sallarken kaşlarını çattı. "Sanırım, ama ne olmuş yani? Aynı şey değil ki. Gözleri soğuk ve duygusuz. Sanki... sadece temel beyin olan kertenkeleler gibi. Vicdanı yok. Bana baktığında, sadece titreyip oradan uzaklaşmak istiyorum. Ama seninle tam tersi. Gözlerin şefkatli ve dürüst. Akıllı da. Ve kararlı. Amcan sana uyuşturucu verdikten sonra Vegas'ta kendini nasıl topladığını

Uyuşturulduktan sonra Vegas'ta kendini toparlaman inanılmazdı. Gz bebeklerin o kadar geniş olmasaydı, ayık olduğunu düşünebilirdim. Sadece bu da değil, bana baktığında kendimi sıcak ve güvende hissediyorum. Gözlerin bana sana güvenmemi sağlıyor. Gözler sadece renk ve şekilden ibaret değildir. Başka birine nasıl hissettirdikleri önemlidir. Senin gözlerin çok güzel ve inan bana, anneninkilere hiç benzemiyorlar."

Kalbim arpıyor. Duygularım beni sarsıyor ve ellerim, sürmeye devam edemeyecek kadar titremeye başlıyor. Kenara çekiyorum, tehlike ışıklarını yakıyorum ve ona dönüyorum. "Bir daha söyle."

"Gözlerin." Parmaklarını gözlerimin köşelerine, kalbimi sızlatan bir şefkatle dokunduruyor. "Anneninkilere hiç benzemiyorlar. Onlar sana özgü, kim olduğunu yansıtan gözler."

Boğazımda bir yumru oluşur. Onun sözleri karanlıkta bir ışık gibi —umutsuzluğun ardından gelen kurtuluş gibi. Parlayan yüzünü avuçlarım, eğilip ona uyandırdığı tüm hassas duygularla öperim. O da beni öper, başparmakları kelebek kanatları kadar nazikçe göz kapaklarımı okşar.

Bana böyle dokunduğunda, Harvey'nin söyledikleri umurumda olmaz. Gizli bir amacı olsa bile umurumda olmaz. Eğer bu bir tür çılgın kendini kandırma ise, olsun. Tatlı bir girdapta kaybolmayı tercih ederim. En azından sürdüğü sürece.

Yirmi Altıncı Bölüm

Lareina

Bir şeyler değişti.

Ares farklı davranıyor. Hala her zamanki gibi özenli, ama bana baktığında, sanki ben onun en değerli hazinesiymişim gibi, bir parça şefkat var.

Ama neden? *Ben* değişmedim ki. Hâlâ aynı tuhaf benim; birinin önce tatmadan yemek yiyemeyen, arkadaşlarından daha fazla parmağı olan eksantrik bir mirasçı.

Kocam da dahil olmak üzere, kimsenin sırtımdaki yara izini görmesini istemiyorum, bu yüzden yakınlaştığımızda her zaman dikkatli davranıyorum. Onu saklamak için hareket ettiğimde, bazen yüzünde hüznün ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirliyor. Açıkçası, onu saklamaya bu kadar takıntılı olmamamı istiyor, ama bu mümkün değil. Onun önünde her zaman güzel görünmek istiyorum, özellikle de sadece birkaç ay birlikte olacağımız için.

Ayrıca, Ares'in bir eşten beklediği gibi beni bütün gün meşgul edecek bir şeyim yok. Ethan ve ekibi, mali ve hukuki işlerimin çoğunu araştırıyor.

Ares'e boş durduğumu söylediğimde, bahçenin muhteşem manzarasına sahip güneşli bir odada güzel bir sanat stüdyosu kuruyor. Üç şövale, hepsi farklı boyutlarda tuvaler, eskiz yapmak için açılı bir masa ve birkaç rahat koltuk var. Dört çekmeceli maun sandıkta boyalardan paletlere ve çeşitli fırçalara kadar her türlü malzeme var. Doris'in Nesovia'daki evde yaptığı küçük stüdyodan bile daha iyi.

Benim için bu alanı bu kadar çabuk yaratmak için çok çaba sarf etmiş ve düşünmüş olmalı. Ona sıkıca sarılırim. Kollarını bana dolayarak, asla ayrılmak istemediğim bir rahatlık ve sıcaklık sağlar. İkimiz de tesadüfi evliliğimizin geçici olduğunu bildiğimiz halde, neden kendini bu kadar karşı konulmaz hale getiriyor?

Benden daha uzun ve duvarın büyük bir bölümünü kaplayacak kadar geniş bir tuvali işaret ediyor. "Birinin bu kadar büyük olacağını fark etmemiştim," diyor utangaç bir şekilde, yanakları ve kulakları pembeye dönüyor.

O kesinlikle çok sevimli ve bakışlarındaki kırılganlık kalbimi eritiyor. Büyük, kötü bir avukatın bu kadar tatlı olabileceğini kim düşünürdü? "Mükemmel. Burada ne çizebileceğimi bir düşün."

"Doğru. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Bekleme. Muhtemelen berbat olacak," diyorum göğsüne yaslanarak, Doris'in işe aldığı uzmanların, görünüşte "zihinsel durumumu" anlamak için, ama büyük olasılıkla beni akıl hastanesine atmak için zihinsel olarak uygunsuz olduğumu belirlemek için, sanat eserlerimi incelerken yeteneğim hakkında söylediklerini hatırlayarak.

"Ee?" Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Annenle birlikte yaptığınız bir şey olduğunu ve hoşuna gittiğini söylemiştin. Seni mutlu eden şeyi yap."

"Ya YouTube'da bir şeyler izlemek için senin bilgisayarını kullanmak istediğimi söylersem?"

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "Ne yaparsın?" Sonra ofisinde bulunan yedek dizüstü bilgisayara nasıl giriş yapılacağını gösterdi. "Senin. İstedğin zaman gelip kullanabilirsin."

"Etrafı karıştırmam seni rahatsız etmez mi?" Doris, gözetimsiz olarak ofisine girmeme asla izin vermezdi. Her zaman, görmemem gereken bir şeyleri keşfedebileceğimden paranoyakça korkardı, muhtemelen keşfedilecek çok şey olduğu için.

Omuz silkiyor. "Müşteri belgeleri kullanılmadığında kilitli tutulur. Sana güvenmediğimden değil, şirketin protokolü böyle olduğu için. Geri kalanına gelince..." Omuz silkiyor. "Gözetle."

Ve ciddi. Stüdyoda birkaç saat geçirip yepyeni eskiz defterlerine karalamalar yapıyorum, ama hiçbir şey beni fırçayı elime alıp tuvalin önüne oturmaya ikna etmiyor. Sonra internette bilim veya tarih hakkında bir şeyler okumak için gezinmeye başlıyorum. Bazen sanat veya müzik hakkında.

Ne zaman istersem, ne istersem öğrenebilmek çok heyecan verici. Doris her zaman internette ne kadar süre kalabileceğimi ve ne tür şeyler okuyabileceğimi kısıtlıyordu.

Doris, sen çok kötüsün. Ve kocam harika.

YouTube'da Tayland yemekleri pişirme videoları var! Ne kadar harika! Belki de pad Thai yapmayı öğrenmek için Tayland'a gitmeme gerek yoktur. Pai adında Taylandlı bir Kanadalı'nın videosunu izleyip malzemeleri sipariş ediyorum. Bu akşam deneyeceğim.

Ares'e planımı mesajla bildiriyorum.

–Şövalyem: Tayland yemeği mi? Canın isterse, birkaç harika restoran biliyorum.

–Ben: Hep öğrenmek istemişimdir. Muhtemelen o kadar da kötü değildir.

Aksi takdirde, her zaman paket servis veya eve teslim var. Pepperoni pizza asla hayal kırıklığına uğratmaz.

–Şövalyem: Eminim iyi olacaktır. Ama wok tavan gerekmez mi?

–Ben: Öyle mi? Nereden biliyorsun?

Kocam Tayland yemeği yapabilir mi? Yapamayacağı bir şey var mı? Mutfaktaki birçok tavadan birini kullanacaktım.

–Benim Şövalyem: Akiko çok iyi kızartma yapar. Ona mesaj atıp sana woklarından birini göndermesini isteyeceğim. Zaten kullanıma hazırlar.

–Ben: Sen en iyisisin.

Mesajı gönderdikten sonra ona bakıyorum. Kulağa çok... sevgi dolu geliyor. Kibar bir "teşekkür ederim"den daha kişisel. Bu mesajda beni rahatsız eden bir şey var — yapışkan ya da utanç verici görünmemek için daha dikkatli olmalıyım.

O akşam, Ares içeri girdiğinde ilk pad Thai'm servis edilmeye hazır olacak şekilde zamanlamayı ayarlarım. Tadı fena değil, ekşi ve tatlı, her şeyi dengeleyen biraz tuzlu. Yine de, avuçlarım gerginlikten terliyor. Daha önce hiç Tayland yemeği yemedim, sadece duydum. Yaptığım şeyin tadı fena olmayabilir, ama pek otantik değildir. Ya beğenmezse?

Kocam, canlı mor orkideleri ve içindeki neyin terlediğini bilmediğim nemli kahverengi bir çanta ile mutfığa girerken havayı kokladı. "Vay canına. Tayland gibi kokuyor."

"Gerçekten mi?" Ona umutla ve rahatlamış bir şekilde bakıyorum.

"Evet." Bana buketi uzattı. Teşekkürlerimi mırıldandım, yüzümü çiçeklere gömdüm ve baş döndürücü kokuyu içime çektim. "Sadece biraz genç hindistancevizi lazım." Gülümser ve çantadan iki büyük yeşil hindistancevizi çıkarır ve masanın üzerine koyar. Sonra buketten en büyük çiçeği koparır ve kulağımın arkasına takar. Parmak uçları kulak mememin hassas derisine dokunur ve tüm vücudum farkındalıkla titrer. "İşte. Güzel karım için güzel bir çiçek."

Yüzüm kızarır. Bana kaç kez güzel dediği önemli değil, buna bir türlü alışamıyorum. Bu kelime her zaman kalbimi çarptırıyor, sanki ilk aşkıyı yaşayan bir genç kızmışım gibi. Herkes ilk aşkın çabuk geçtiğini söyler, ama bu his sadece daha da güçleniyor gibi görünüyor. Ya hiç geçmezse?

Kendini fazla kaptırma. Yemeği servis etme ve Ares'in ne diyeceğini görme zamanı.

Pad Thai'yi tabağa koyuyorum — elbette Akiko'nun tarzı kadar şık değil. Ama bence sorun yok. Sonra ezilmiş fıstıkları noodle'ların üzerine serpiştiriyorum — mmm, nefis — ve üç tane iri karidesin üstüne şık durması için yerleştiriyorum.

Yeşil hindistancevizi bakıyoruz. "Bunları nasıl yiyeceğiz?" diye soruyorum, Ares'in bildiğinden eminim.

"Üstünü kesmen gerekiyor." Yuvarlak nesneleri ciddiyetle inceliyor. "Ama ben hiç kendim yapmadım. Tayland'da satıcılar her zaman benim için yapardı."

"Oraya gittin mi?"

"Birkaç kez. Çok güzel bir yer — yumuşak kumlar ve ılık, nazik dalgalar." Bana gülümsüyor. "İstersen gidebiliriz."

"İsterim," diyorum hevesle, ta ki Vegas'tan dönerken gelecekteki boşanmamızı kutlamak için önerdiğim tatili reddettiğini hatırlayana kadar. Ama belki fikrini değiştirmiştir. Ya da belki arkadaş kalıp bir ara birlikte seyahat edebiliriz demek istemiştir. Havayı bozmamak için fazla derinlere inmeye karar veriyorum.

Hindistan cevizlerini mutfağa götürür, sonra gömleğinin manşetlerini açar ve kollarını sıvar. Kalın, kaslı ön kollarını esneterek Patek Philippe saatini çıkarır. Rahat bir zarafetle, koyu renkli ahşap bloktan kocaman bir kasap bıçağı çıkarır. Bıçağın bıçağı tertemiz ve o kadar parlaktır ki, hiç kimsenin kullanmadığını düşünürüm.

"Hindistan cevizini kesmek zorunda *değiliz*," diyorum tereddütle tezgahın diğer tarafından. Onun incinmesini istemiyorum. O bıçak sadece büyük değil, aynı zamanda *çok* keskin görünüyor.

Bana güven dolu bir bakış atıyor. "Merak etme. Ne yaptığımı biliyorum."

Sadece gülümsüyorum, sonra bıçağı bir kez indirdiğini izliyorum. Sonra tekrar. Ve tekrar. Ve tekrar. Bıçağın meyveye çarpma sesi, küçük bir ağacın kesilmesi gibi. Konsantre olarak kaşlarını çatmış, hindistan cevizinin bir tarafını şekillendiriyor, sonra dik olarak oturtuyor. Sert, yatay bir vuruşla bıçak sert kabuğa saplanıyor.

Hindistan cevizini kırmanın imkansız olup olmadığını sormak istiyorum, ama egosunu incitmemek için ağzımı kapalı tutuyorum. Geçen hafta Lucie ile kahve içmek için buluştuğumda, erkeklerin gururunun serada yetişen çiçeklerden daha kırılgan olduğunu söylemişti.

Arkadaşı Yuna da oradaydı. "Ve sıradan bir çiçek değil, hak ettiğini düşündüğü güneş ve suyu alamadığı anda ölen türden bir çiçek." Ares'in gözlerinde zaferin ilk ışıkları parıltıyor. Hala kabuğa saplanmış bıçağı sallıyor. Ön kollarındaki tendonlar belirginleşiyor, kasları gerginleşir. Dilini dudaklarının üzerinde hızlıca gezdirir.

Kahretsin. Burası neden bu kadar sıcak? Soba kapalı ve klima çalışıyor.

Enseki saçlarımı geriye çekip kendimi yelpazelemeye başlıyorum. Ares bunu fark ediyor ve muhteşem ağzında seksi, kibirli bir gülümseme beliriyor.

Hindistan cevizinin üst kısmı sonunda çatlar. Yumuşak bir şekilde güler, sonra bana hindistan cevizini verir. Parmaklarımız birbirine değince ayak parmaklarım kıvrılır. Yaptığı şey yasadışı olmalı.

"Dikkatli ol. Ağırdır." Sesi en yumuşak kadife gibi beni okşadı ve elektriksel titremeler yarattı.

Sonra ikinciye başlar, öncekinden çok daha hızlı çalışır. Kendini kontrol etme gücü, kontrolü ve rahatlığı afrodizyak gibidir. Kocanın hindistancevizi kırmasını izlemenin bu kadar erotik olabileceğini kim düşünürdü?

Kıpırdanarak, ağırlığımı sağa sola kaydırıyorum. Bu, bacaklarımın arasında oluşan ağırlı baskıyı hafifletmeye hiç yardımcı olmuyor. Yardımcı olabilecek tek kişi Ares. Her geçen dakika soğuyan pad Thai olmasaydı, onu öpmek ve işlerin doğal seyrini izlemek için kendimi zor tutardım. Ya da uzun bir iş gününün ardından aç olduğunu düşünmeseydim...

Nympho gibi davranmayı bırak. Yemekten sonra her zaman seks yapabiliriz.

KontROLSÜZ libidomu zapt etmek için kısa bir süre gözlerimi kapatıyorum, sonra büyük, sert hindistan cevizimi masaya taşıyorum. Ares de kendininkini ve ikimiz için uzun pipetleri getiriyor. Gülümsüyor. "Afiyet olsun."

Hindistan cevizimi kaldırıp bir yudum alarak kadeh kaldırırım. O pad Thai'yi yemeye başlar, ben ise daha önce hiç hissetmediğim bir heyecanla onun kararını beklerim. Ya berbatsa? Pizza yaparsam sorun olmaz diye düşünmüştüm, ama şimdi fark ediyorum ki, ilk yaptığım yemeğin lezzetli olmasını ve onun onayını almayı istiyorum.

Bu normal mi... yoksa yapışkan bir davranış mı? Bir an için düşünürüm. Bana karşı o kadar iyi davrandı ki, onu hayal kırıklığına uğratabilecek veya herhangi bir şekilde üzüntüye neden olacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. İlişkiler, geçici olsalar bile, beklediğimden çok daha zor. Keşke daha fazla deneyimim olsaydı, çünkü o zaman ne yapmam gerektiğini tam olarak bilirdim ve fazla analiz yapmazdım.

Aslında... Sadece Ares konusunda aşırı analiz yapıyorum, sanki onun görüşü benim için çok önemliymiş gibi. Bu, onu önemsedığım anlamına mı geliyor? Ve... benden istediği şeyi düşünürsek, gerekenden daha fazla mı?

Bu olasılık, kocam içeri girdiğinde karnımda başlayan hafif, heyecanlı hissi bastırıyor. Onun yerine ağır ve acı verici bir his yerleşiyor. Düşünürken, tabağımdaki erişteleri karıştırıyorum.

"Lareina." Ares'in yumuşak sesi beni durdurur. "İyi misin?"

Yirmi Yedinci Bölüm

Ares

Karımın çatalı durdu, çatalın uçları hala mükemmel pişmiş pirinç eriştelerinin içinde. *Ne oldu?* Çiçekler ve hindistancevizi ile içeri girdiğimde iyi görünüyordu. Yüzü hoş bir şekilde kızardı ve muhteşem gözlerinde parlak bir ışıkla sert kabuklu meyveyi tutuşumu izledi. Beni izlerken ne kadar seksi olduğunu biliyor mu? Gözlerinde, annem gibi olmadığımı bilerek, onun bakışlarından ne kadar keyif aldığımı biliyor mu?

Kanım kaynadı ve yemekten çok onun dudaklarını tatmak istedim. Lanet olsun, eğer yemeği kendisi yapmasaydı, siktir et derdim ve onu o anda becerirdim.

Ama onun çabasını takdir etmediğim izlenimi vermek istemedim, özellikle de daha önce bizim için hiç yemek pişirmemişken. Bu, ona istediği yere gidebileceğini ve istediği şeyi yapabileceğini göstermeye çalıştığımından sonra, bu evi de kendi evi olarak görmeye başladığının bir işareti olabilir. Onun sadece yatak odası, oturma odası ve yemek odasına hapsolmuş gibi hissetmesini asla istemem.

Sessizlik uzadıkça, bakışlarımı tekrar tabağına çeviriyorum. "Senin için tadına bakmamı ister misin?" diye nazikçe soruyorum. Bunu düşünmeliydim, ama yemeği o hazırladığı için, kimsenin yemeğini önceden kontrol etmesine gerek olmayacağını düşünmüştüm.

Gözlerini kırptırdı, sonra yumuşak bir kahkaha attı. "Ah... hayır. Tehlikeli bir şey koymayacağıma güveniyorum. Sadece düşünüyordum..." Bir an tereddüt etti. "Getirdiğin bu hindistan cevizi çok lezzetli."

Gözleri benimkilerle buluşur ve gülümser. Ama önceki ışıltı kaybolmuştur ve avukatlık içgüdülerim, onun sadece kısmen dürüst olduğunu söylüyor. Tabii ki, sakladığı şey bu durumun daha önemli kısmı. Keskin, sorgulayıcı sorular kafamda dolandır, ama...

Lareina tanık kürsüsünde düşmanca davranan bir tanık değil. O benim karım. Benden bir şey saklayacak kadar üzgünse, onu ikna etmenin bir yolunu bulmam

ve sorunu çözüp çözemeyeceğime bakmam gerekiyor.

Ben de gülümsüyorum. "Tayland'da daha iyiler."

Başını eğip pipetin ucuna dokunuyor. "Nasıl?"

"Muhtemelen orada daha taze. Ya da belki de tüm manzara, plaj, güneş, rüzgar, palmiye ağaçları... Orada büyülü bir şey var. Akiko beni çocukken oraya götürmüştü, sonra birkaç kez daha gittik. Yetişkin olduğumda da gittim."

"Akiko ile mi?"

"Hayır. Sadece dinlenmek için tek başıma gittim. Ayrıca birkaç kez kardeşlerimle de gittim." "Kız arkadaşlarını götürmedin mi?" Lareina şüpheli geliyor. *Belki*

kıskançlık bile duyuyor olabilir mi?

Eski sevgililerim sahiplenici davranmaya başladığında, ilişkiyi sonlandırırdım. Ama karımla birlikteyken, bir tatmin duygusu hissediyorum. Onun beni önemseyişinin, bana sahip çıktığının ve kendi alanını korumak için biraz agresif davranmaktan çekinmediğinin kanıtlarını görmek hoşuma gidiyor.

"Neden yapayım ki? 'Rahatla' dedim." Eski sevgililerim asla rahatlamazlardı. Bir şey fark edince biraz kaşlarını çatırdım. Onlar birer angarya gibiydi, Fogeys'e iyi olduğumu kanıtlamak için yapmam gerekenlerin bir listesi gibiydi. Ama Lareina ile birlikte olsaydım...

Onu kesinlikle yanımda götürürdüm. Beyaz güneş ışığı, su damlacıklarıyla kaplı teninde parıldarken, onun muhteşem kumsalda eğlenmesini izlemek isterdim.

"Gitmeliyiz," diyorum aniden.

"Ne zaman?"

Takvimimi ve önümüzdeki birkaç ayın iş yükümü gözden geçiriyorum. "Elimdeki işleri bitirmek birkaç hafta sürer. En az on günümüz olacak, belki Eylül ortasından sonuna doğru?"

Yavaşça başını sallar, bu beklediğim tepki değil. Ne oluyor?

Ağzını açar, sonra hafifçe başını sallar ve tabağı işaret eder.

"Pad Thai nasıl? Tayland'da da daha mı iyi?" Sesi hafif, ama ağzının etrafındaki deri gerginleşiyor.

"Harika, ama Tayland'da daha iyi olduğunu söyleyemem." "Neden?"

Elimi uzatıp kulağının arkasındaki çiçeği yerleştiriyorum —gerçi düzeltmeye gerek yok— ve kulak memesinin yumuşak kıvrımını okşuyorum. Sadece ona dokunmak için bir

"Çünkü sen hiç yapmadın. Bu evde ilk kez yemek pişiriyorsun."

"Daha önce hiç yemek pişirmedim."

Bu sözler içimi tatlı bir sıcaklıkla doldurdu. Daha önce içgüdülerime kapılmadığım için mutluyum. "O zaman daha da iyi. Tayland'da kimse benim için ilk kez yemek pişirmemişti."

Gözlerinde parlak ışıltılar yeniden belirir ve ben bakışlarımı ondan ayıramam. Omuzları nihayet gevşer, makarnasından bir lokma alır ve dünyanın en mutlu kadını gibi gülümser.

Boğazıma bir düğüm atıyor ve hareket edemiyorum. Onun bu ifadesini daha önce hiç görmemiştim. Çok mutlu görünüyor, kalbi huzurlu ve rahat. Daha önce hissettiğim tatlı duygu yoğunlaşıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilsek.

Akşam yemeğinin geri kalanında sohbetimiz hoş bir şekilde sıradanlaşır. Bir ara ona gün içinde ne yaptığını sorarım ve o da heyecanla YouTube'da bulunduğu Tayland yemekleri kanalından bahseder. "Her zaman öğrenmek için Tayland'a gitmem gerektiğini düşünmüştüm, ama burada da yapabilirim! O bayanın çok fazla tarifi var. Pad Thai'yi sevdiğine göre, diğerlerini de deneyeceğim."

Joy'un yanakları pembe bir parıltıyla doluyor ve gözleri ışıltıyor. Onun coşkusu bulaşıcı. "O zaman senin deneklerin olacağım. Birinin senin yaptığın yemekleri yemesi lazım."

Gülerek başını sallar. "Ama dürüst olmalısın. *'Bunu benim için ilk kez yaptın, onu pohpohlamalıyım'* diye düşünmemelisin."

"Yemin ederim, dürüst olacağım." Bir an dururum. "Sana karşı her zaman dürüst olacağım."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Sanırım Vegas'ta sana rastladığım anda anlamıştım."

"Hmm. Ama o zamanlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordun."

"Senin, odana zorla giren yabancı bir kadına yardım edecek kadar iyi biri olduğunu biliyordum. Bana para bile vermeye çalıştın. Ve kazara evlenmiş olsak da ve sen bunu hatırlamasan da, yine de bana yardım etmeye karar verdin."

"Sebeplerim vardı," diye mırıldanıyorum, biraz isteksizce. Ama tamamen doğru olmayan bir şey için övgü almak istemiyorum.

"O terfi mi? Eminim hak ettin. Jeremiah ve Prescott, aksi takdirde sana terfi verecek tiplere benzemiyorlar." Aniden Lareina kaşlarını çatarak

boş tabaklarımızı inceler. "Tatlı için hiçbir şey yapmadım."

"Neden zahmet edesin ki?" Kalkıp onu koltuğundan kaldırıyorum.

"Dondurucuda dondurma var mı?" diye sorar, biraz umutlu bir şekilde.

"Yok."

Vücudumdaki her hücre, avuçlarımın içindeki çıplak teninin hissi karşısında iç çekiyor gibiydi. O sevimli, küçük bir cadıydı; bana aynı anda hem evimdeymiş gibi hissettiriyor, hem de ölçülemeyecek kadar heyecanlandırıyordu.

Parmaklarımla nazikçe saçlarını okşuyorum, isterse geri çekilmesi için ona zaman tanıyorum. Oysa o bana bakıyor, gözleri beklentiyle parıltıyor. İhtiyacım olan tüm cesaret bu. Eğilip dudaklarını öpüyorum.

Tatlı ve tuzlu, hafif bir ekşilikle. Ve kadınsı, saf ve güzel. Tadı beni en bağımlılık yapan uyuşturucu gibi etkiliyor ve aşırı ısınmış kan penisime akıyor, beni sersemletiyor.

Onu daha fazla istemekten çaresizce, öpücüğü sonsuza kadar sürdürdüm. Karım için bu açlığı asla tatmin edemiyorum. Dilini cesurca erotik bir şekilde ağzıma soktu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve elimi gömleğinin altına sokarak belindeki tatlı kıvrımı izledim.

Onun gergin, sıcak teninin hissi, sanki hindistan cevizimde su değil şarap varmış gibi, duyularımı baş döndürüyor. Çok sevdiğim vücudunun karşı konulmaz hatlarını izliyorum. Başparmağımın ucu, kavisli omurgasındaki küçük çıkıntıları okşuyor, yavaşça yukarı, yukarı, yukarı kayıyor...

Aniden donup geri çekilir. "Sanmıyorum... Şey..." Gözlerini kaçırır.

Sırtı. Yara izine dokunup, gömleğinin altındaki şekli ve pürüzlülüğünü keşfedeceğimden endişeleniyor.

Bu geri çekilme beni bir kova buzlu su gibi vurur. Vücudumdaki kan anında soğur. Daha önce bana onu görmemi istemediğini söylediğinde, belki de sadece utangaç olduğundan, benim tepkimden emin olmadığından olduğunu düşünmüştüm. Ama yeterince uzun süredir birlikteyiz, bana biraz güvenmesi gerekmez mi? Ona her zaman dürüst olacağıma söz bile vermiştim.

Ben de geri çekiliyorum. "Evet, tamam. Zaten yapmam gereken işler var. Bir sözleşmeyi gözden geçirmem gerekiyor." Boğazım düğümlenmiş olsa da, sakın bir şekilde söylemeyi başarabiliyorum.

"Tamam! Biraz daha ister

misin?" "Hayır, ben almayayım.

Sen...?"

"Ben iyiyim. Evet, iyiyim. Sen yukarı çık, ve, şey, eğer bir şey olursa bana haber ver..."

Beni uzaklaştırıyor. Bir yanım kalıp tartışmak istiyor, ama hazır olana kadar bana hiçbir şey söylemeyeceğini de anlıyorum. Daha önce benim ve ailemin önünde geçmişini anlatmış olsa da, her şeyi paylaşmamış. Güçlü kişiliğini düşünürsek, zamanı geldiğine karar verene kadar hiçbir şey onu ikna edemez.

Çalışma odası yalnız ve garip bir şekilde soğuk geliyor. Tuhaf. Daha önce burayı hiç böyle hissetmemiştim. En sevdiğim odalardan biri, maksimum konfor ve verimlilik için tasarlanmış. İhtiyacım olan her şey masanın üzerinde, kitaplıkta da ihtiyacım olabilecek tüm referans materyalleri var. Masamda oturmak yerine uzanmak istersem rahat bir okuma koltuğu da var.

Ama genellikle güçlü olduğum odaklanma yeteneğim kaybolmuş. Kağıt üzerindeki kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor. Yirmi dakika sonra, çalışma odasına girdiğimden beri aynı sayfada olduğumu fark ediyorum. İç çekerek alnımı ovuşturuyorum. *Burada ne yapıyorum? Karımla konuşmalıyım...*

Lareina açık kapıdan içeri bakıyor. "Selam."

Gömleğini ve şortunu değiştirmiş, yerine ona mükemmel uyan mavi bir elbise giymiş. *Muhtemelen çıplak sırtına tekrar dokunmamı istemiyor.* Bu farkındalık acı verici. "Selam."

Benim sert ses tonuma gözlerini kırıştırdı, sonra dudağını ısırıldı. "Biraz burada oturabilir miyim?"

Bir açılım. Evliliğimizin rahatsız ve tuhaf olmasını istemiyor. Nefes alıyorum. Daha önceki tedirginliğim biraz azalıyor. Bu konuda haklı. Farklılıklarımız olsa bile, bunların evliliğimize yansımaması gerekir.

Hemen cevap vermediğimde, kollarındaki kömür kalem ve eskiz defterini kaldırdı. "Biraz çizim yapmak istiyorum, ama biraz ilhama ihtiyacım var."

"İlham kaynağın ben miyim?"

"Başka kim olabilir ki? Özellikle de çalışan bir adamı çizmek istediğimde."

İsteğim dışında, biraz gülümsüyorum. Karım, herhangi bir olumsuz duyguyu yatıştırmak için olağanüstü bir yeteneğe sahip. "Tamam."

"Teşekkürler, Bay Muse." Gülümser ve kanepeye oturur.

Artık oda, onun yumuşak nefes alıp verme sesi ve kağıda karakalemin sürtünme sesiyle doludur. Birdenbire, artık o kadar soğuk ve boş gelmiyor.

Havada hafif elektrik akımları dolaşıyor ve cildimi karıncalandırıyor. Sözleşmeye odaklanmaya çalışıyorum, ama ara sıra ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Mavi ona çok yakışıyor, gözlerini daha da belirgin hale getiriyor. Ara sıra telefonuna bakıyor, ama sonra hemen çizimine geri dönüyor. Kaşları çatılıyor ve düşünürken başını eğip zaman zaman çene ucuna karakalemle dokunuyor.

Kıyafetini değiştirmiş olsa da, saçındaki mor orkideyi çıkarmamış. Belki de bana gerçekten güvenebilmesi için daha fazla zamana ihtiyacı vardır. Yara izi uzun süredir devam eden bir travma ise, birkaç hafta birlikte geçirmekten daha fazlasına ihtiyacımız olabilir.

Sabırlı ol, diyorum kendime.

"Biri sana bir portre hediye etse, büyük mü küçük mü olmasını tercih ederdin?" diye sorar aniden.

Dikleşiyorum. Beni mi çiziyor? "Cüzdanımda taşıyabileceğim kadar küçük olsun" diyorum tereddüt etmeden. Küçük resme bakıp, o bana baktığında ne gördüğünü görmek isterdim. Neşelenmeye ihtiyacım olduğunda harika olurdu. Ya da sadece onu düşündüğümde.

Aslında cüzdan iyi bir fikir olmaz, çünkü çizim zarar görebilir. Büyükbabamın bana bıraktığı antika cep saatini çıkaracağım ve çizimi kapağının içine koyacağım. Saat, tüm takım elbiselerimle uyumlu olacak kadar şık. Daha rahat giyindiğim zamanlarda...

Siktir et. Walmart tişörtleriyle Rolex saat takan insanlar gördüm.

"O kadar küçük ki. Hiç zaman almaz," diyor Lareina.

"Bu da bir avantaj," diyorum, heyecanımı gizleyerek. Dudaklarını ciddi bir şekilde büzüyor, kayıtsız davranmak için elinden geleni yapıyor. Kendini akıllı sanırken çok sevimli oluyor. "Yani, birini bekletmek istemezsin, değil mi?"

"Hayır. Tamam, haklısın. Bu çok gecikmiş bir şey."

Çoktan gecikmiş mi? Birbirimizi o kadar uzun süredir tanımıyoruz ve onun için bir odayı stüdyoya dönüştürmem üzerinden sadece bir hafta geçti.

Onun tüm dikkati önündeki kağıda odaklanmış durumda. Kalemimi bırakıp parmaklarımı birbirine kenetledim ve ellerimin üzerinden onu izledim. Sevdiği bir şeye kendini kaptırdığında en güzel haliyle karşımda duruyordu. İçinden gelen memnuniyet ve mutlulukla parlıyordu ve bu, onun etrafına geçilmez bir duvar örüp, neşeli kozasını hiçbir şeyin parçalamasını istememe neden oluyordu.

Tabii ki, onu öpmek ve elindeki işten dikkatini dağıtmak için bir dürtü de var, sanki karısının ilgisini çekmek için rekabet eden kıskanç bir koca gibi. Onu da çok özlüyorum. İş yerindeyken sık sık aklıma geliyor. Ve her seferinde ya gülerek arkamdan bana sarılıyor ya da beni, dantelli iç çamaşırları ve file çoraplarla kaplı güzel vücuduna doğru çekiyor

dantel iç çamaşırı ve file çoraplarla giyinmiş, dudakları şaşırtıcı derecede dolgun ve kırmızı. Bugün özellikle kötüydü, özellikle de mesajlarından sonra. Aklımda, Huxley & Webber'daki masamda uzanmış, koyu parlak gözleriyle bana meydan okurken bacaklarını açıyordu.

Burası ofis olmasa da, onu masanın üzerine yatırıp baştan çıkarmak çok seksi olurdu. Bacaklarını açıp onu yutmak. Sonra merhamet dilene kadar tatlı amını yağmalamak. Ama masa onun sıvılarıyla ıslanacaktı ve...

Onun ani nefes alışını beni düşüncelerimden kopardı. "Bitti!"

Koltuğumdan zıplarım. "Bir bakayım." Ama portreye sadece kısmen ilgi duyuyorum. Daha çok onu masaya taşımaya ve fantezimi gerçeğe dönüştürmeye hazırım.

"Ne düşünüyorsun? Oldukça iyi, değil mi?" diyor ve bana eskizi gösteriyor.

Bu kim? Bu soru aklıma geliyor, ama Lareina'nın duygularını incitmeden önce onu susturuyorum. Kağıt üzerindeki adam bana hiç benzemiyor. Eğer daha iyi bilmesem, sanki...

"Modeli önümde olmadan yapmak kolay olmadı, ama resim yardımcı oldu."

Ne? "Modeliniz başından beri burada oturuyordu." Masayı işaret ettim.

"Hayır, sadece senin yoğunluğunu yakalamak istedim."

Ne oluyor lan? Minyatür portredeki adama sert bir bakış atıyorum. Beynim nihayet özelliklerini işliyor, gözlerindeki kendini beğenmiş bakış ve dudaklarındaki sinir bozucu sırıtış... İkisini de nefret ediyorum ve silmek istiyorum. "Ethan Beckman?"

Kadın ses tonumu fark etmemiş gibi görünüyor. "Oldukça iyi, değil mi?"

"İlk portren için beni değil de o orospu çocuğunu mu çizdin?" "Oh, bu ilk portrem değil. Birkaç yıl önce çevrimiçi bir sanat dersi için bir tane çizmiştim."

Resme öfkeyle bakıyorum. Onu benden önce tanımasına çok kızgınım. O kadar yakınlaşmış ki, yıllar önce karım onun portresini çizmiş. Kalbimde yanan bu tanıdık olmayan öfke, yoğunluğu ve düşmanlığıyla beni şaşırtıyor. Beckman'ın yüzünü, karımın çizdiği resimden çok farklı bir şeye benzeyene kadar yumruklamak istiyorum.

"Bana onu saklayabilir miyim diye sordu, ben de evet dedim, ama görünüşe göre hiç almamış. Tekrar karşılaştığımızda bana onu sordu, ama

artık bende yoktu. Bu yüzden bu, telafi portresi." Sözleri benzin gibi. "O zamanlar bana karşı çok nazikti."

Onların ortak geçmişi sinir bozucu, özellikle de onunla benim aramda, benim hatırlamadığım, görünüşte saçma bir Vegas düğünü dışında hiçbir şey olmadığı için. Onu tavsiye edildiği için işe aldığını iddia etti, ama gerçekten hepsi bu kadar mı?

Öfkem, görüşüm kırmızıya dönene kadar yanıyor. "Sırtını gördü mü?" Bana bir bakış attı. "Bunun benim eskizimle ne ilgisi var?"

Ah, karım, "hayır" demek yeterdi. Nedense sorusu, Beckman'ın gördüğünü itiraf ediyor gibi geliyor — ya da belki ona göstermeyi düşünmüştür.

Uzun saçlarını parmaklarımla kavrayarak eğilip dudaklarına yapıştım. Yumuşak bir inilti dudaklarımız arasında boğuldu.

Eskiz defteri ve telefon, ayaklarının altındaki kalın halının üzerine düşer. Kollarımı ona dolayarak onu kaldırıyorum. O da kollarını boynuma dolayarak, sanki doyamamış gibi dudaklarını benim dudaklarımdan ayırmaz.

Bana olan açlığı, öfkemi yatıştırıyor, her ne kadar onun istediğinin sadece bedenim olduğunu bilsem de. O, benim penisimle ona verebileceğim zevki seviyor, her gece beni ıslak derinliklerine kabul ediyor.

Onu masanın kenarına yaslarım, tam da hayal ettiğim gibi. Şişmiş, pembe dudakları pembe yüzünde sulu bir kiraz gibi görünüyor. Altın sarısı saçları omuzlarından dökülüyor ve orkide yaprakları - orijinal fantezimin bir parçası değil, ama bununla da idare ederim - kulağının üzerinde titriyor, onu vahşi bir tanrıça gibi gösteriyor.

Kolayca kopararak, korsenin ince askılarını kırıyorum ve elbisenin gövdesinden aşağı kaymasına izin veriyorum, elbise belinde toplanıyor. Nefes nefese, muhteşem çıplak göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyor. Sivri meme uçları ağzımı sulandırıyor, kanımı kaynatıyor.

Dudakları, bir sirenin baştan çıkarıcı gülümsemesi gibi kıvrılıyor. Dudaklarını ele geçiriyorum, avuçlarımla göğüslerini kavriyorum. Cildi benimkine göre serin, ama yumuşak tepeleri yoğururken hızla ısınır. Başparmaklarımla meme uçlarını okşayarak onu tahrik ediyorum ve başı geriye düşerek tatlı boğazını ortaya çıkarıyor.

Ağzımı onun nabız noktasına kapatıyorum, kalbinin hızlı atışlarından memnuniyet duyuyorum. O, bana sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar doyana kadar onu sikmek istiyorum. Onu dünyadan saklamak istiyorum, böylece kimse, özellikle de o pislik Beckman, onun ilgisini ve bakımını talep edemesin. Bu yoğun dürtüler o kadar yabancı ve karanlık ki, korkutucu olmalılar. Bunun yerine,

karşı konulmaz görünüyorlar. Bu benim hakkımda ne diyor? Annem kadar ben de mahvolmuş muyum?

Bu düşünce buz gibi bir bıçak gibi içimi deliyor. Başımı kaldırıyorum, ellerim göğüslerinin üzerinde hafifçe titriyor. Gözlerim onun gözleriyle buluşuyor ve bakışlarında arzu ve hassasiyet var. Ani soğukluk dağılıyor, yerine tüylerimi diken diken eden sıcak bir karıncalanma geliyor.

Yanağımı okşadı ve başparmağını sol gözümün altına sürdü. O anda, o bölgedeki derimin seğirdiğini fark ettim.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama sorun değil. Her şey yoluna girecek."

Onun yumuşak sözleri, beni arındırıp iyileştiren bir af gibi üzerimde dalgalanıyor. Başımı çevirip avucunun ortasına öpücük konduruyorum. "Sanki ip üzerinde yürüyormuşum gibi. Sen dengemi bozuyorsun, ama bir şekilde düşmeme izin vermiyorsun."

"Sen de benim düşmeme izin vermedin." Gülümsüyor. "Beni ilk sen yakaladın, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum." Otelin balkonuna atladığı anı asla unutmayacağım.

"Belki de o zaman..." "Ne zaman?"

Yine gülümsüyor. "Hiçbir şey."

Hayal kırıklığımı içime atıyorum. Önemli bir şey söylemek üzereydi. İçgüdülerim öyle söylüyor.

Gözlerini bir anlığına indirirken kirpikleri titriyor, sonra küçük, seksi bir gülümsemeyle gözlerini kaldırıyor. "Sana söylemedim galiba, ama altımda hiçbir şey giymiyorum. Akşam yemeğinden sonra çok ıslandığı için çıkarmak zorunda kaldım."

Eğer söylemediği şeyi merak etmemem için dikkatimi başka yöne çekmek istiyorsa, iyi iş çıkarmış. Garip bir şekilde acı bir heyecan içimi kaplıyor. İç çamaşırları hakkında konuşmaya açık, ama aramızdaki mesafeyi kapatabilecek başka hiçbir şey hakkında değil, bana kendini tümüyle, hiçbir engel olmadan göstermeye hazır değil.

Ama ben de karıma aç bir erkeğim. Pantolonumu ve boxerımı çıkarıp onun sıcak amına giriyorum. Söylediği kadar ıslak ve çok sıkı. Benim sert vuruşlarımla nefes nefese kalıyor. Göğüsleri sallanıyor. Her itiş ve çekişte meme uçları göğsüme sürtünce inliyor.

Onu, kalbimdeki tüm söylenmemiş, karanlık arzuyla, gururuma veya haysiyetime tutunmamı imkansız kılan acı-tatlı bir ihtiyaçla, bana atmaya razı olduğu her türlü açıklığa çaresizce sarılmak için sikiyorum.

Ve o, güzel dudaklarında benim adımı söyleyerek defalarca orgazm olurken, ben kontrol edilemez bir sahiplenme duygusuyla dişlerimi sıkıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Ares, Ares..." diye inliyor, etrafımda titreyerek. "Ben... Beni delirtiyorsun. Asla doyamıyorum."

Nefes nefese söylenen itiraf beni sınırın ötesine itiyor, kontrolüm titrek ellerimden kayıyor. Son anda çekilmeyi başarır ve karnına boşalırım. Ama titreyip, nefes nefese ciğerlerime hava çekmeye çalışırken bile, kalbimi kemiren bir boşluk var.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Lareina

Fırçamı bırakıp önümdeki tuvali izliyorum. Oldukça büyük, detaylı bir eser için uygun.

Kanepenin üzerinde uzanmış, parmaklarının ucunda bir bardak viski olan güçlü bir adamın silueti merkezde yer alıyor. Gömleğinin düğmeleri açık, güçlü göğsü görünüyor.

Bu, Nesovia'dan ayrıldığımdan beri yaptığım ilk yağlı boya tablo. Ares'in yanında taşıyabileceği kadar küçük bir şey istediğini biliyorum, ama onu bu kadar küçük bir ortamda yakalayamam.

Ayrıca, sadece birkaç saatte tamamladığım bir hediyeği ona veremem. Bu, benim tarafımdan yeterince özen ve samimiyet göstermez. O benim için çok şey yaptı.

Tuval, önümüzdeki dört ay içinde bitirebileceğim kadar makul bir boyutta. Böylece, maddi bağımsızlığımı kazandıktan ve onun terfisini aldıktan sonra çok uzun süre oyalanmayacağım. Doris, istenmeyen misafirlerin sinekler gibi olduğunu söylemişti. Onun hayranı olmasam da, bu konuda haklı olduğunu düşünüyorum.

Ares'in biraz utandığı en büyük tuval ise... Eminim birisi onu iyi bir şekilde kullanacaktır. Belki de onun bir sonraki eşi.

Bu oldukça kasvetli düşüncüyü bir kenara iterek, ayağa kalkıp birkaç adım geri gidip tuvali tekrar inceledim. Birçok "uzman" benim çalışmalarımın en iyi ihtimalle vasat olduğunu söyledi, ama annem bana sanatın sadece teknikle ilgili olmadığını söyledi. Sanatın kalbi olmalı. "Bilgisayarlar harika tekniklere sahip, ama kimse onları satın almıyor çünkü insan dokunuşu yok. Bazen sanatçılar, kocaman bir boya sıçramasından başka bir şeye benzemeyen şeyler yaratırlar, ama bir şekilde insanlık parıldar ve onlar değerlidir."

Küçükken, onun sözlerinin anlamını tam olarak kavrayamamıştım. Şimdi büyüdüğüm için, onun ne demek istediğini anlamaya başlıyorum ve ne kadar bilge olduğunu takdir ediyorum.

Karnım guruldarken omuzlarımı silkiyorum. Öğle molası zamanı — tek kişilik paketlenmiş bagel ve krem peynir. Ares işe gitmeden önce krem peyniri tatmış. Oturup çiğniyorum, sonra telefonumu karıştırıp e-postalarımı ve mesajlarımı bakıyorum. Sosyal medyaya girmiyorum, çünkü Doris ve ailesinin uzak duracağına güvenmiyorum. Zoe, beni onlardan "koruduğunu" ima etti, ama onun gibi sinsi bir kaltağa güvenecek kadar aptal değilim. Ares'i kaçırp onu öyle acı çekmeye terk etmek... O, hayal edebileceğimden çok daha kötü bir insan.

Telefonum bir mesajla titrer.

–Bilinmeyen: Konuşmamız lazım. Onun evinde olman, her şeyin bittiği anlamına gelmez! Sen onun gerçek karısı bile değilsin!

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bu kim? Yanlış numarayı arayan kızgın bir kadın mı? Ona söylemeli miyim? Yoksa silip engellemek mi en iyisi?

–Bilinmeyen: Kapının önündeyim. Konuşmalıyız. Hemen!

–Bilinmeyen: Beni görmezden gelme, yoksa onun ofisine gidip bunu konuşacağım.

–Bilinmeyen: Hamileyim!

İki kaşımı da kaldırıyorum. *Vay canına. Ne dram ama.* Şimdi onun devam etmesini istiyorum.

–Bilinmeyen: Burada metres olan ben değilim! Sensin!

Oh, aldatma draması! Sanırım onu durdurmalıyım, çünkü suçlu olanı sözlü olarak dövmesi gereken kişi ben değilim.

–Ben: Yanlış numarayı aradın. Doğru kişiye öfkeni yöneltmek için kontrol etmelisin.

İki saniye geçtikten sonra başka bir mesaj geliyor. Ama özür yerine, büyük bir orta parmak emoji var.

–Bilinmeyen: Aptal numarası yapma. Ares'in evinde olduğun için kazandığını mı sanıyorsun?

Kaşlarımı çattım, sonra önceki mesajlara baktım. Ares'in bir tür çifte evlilikle ilgisi olduğunu mu ima ediyor? *Burada metres olan ben değilim! Sensin!* Öyle diyor gibi görünüyor, ama Ares bir avukat. Bunun yasadışı olduğunu bilmiyor mu?

Eğer o, anlaşılmaz bir nedenden dolayı, sadece terfi almak istediği için yasallığı umursamıyor olsa bile, *ben* umursuyorum. Evliliğimin gerçekliği konusunda hiçbir şüpheye yer veremem.

Ama tehlikeli birisi olursa diye mutfığa uğrayıp büyük bir tava alıyorum ve deneme amaçlı birkaç kez sallıyorum. *Mükemmel*.

Dışarı çıkıyorum ve kapının yanında koyu bordo renkli mini elbise giymiş zayıf bir sarışın görüyorum. Kollarını kavuşturmuş, kocaman göğüslerini yukarı iterek kanyon gibi bir dekolte oluşturmuş. Bir çift büyük beyaz kama topuklu ayakkabı, tonlu ve bronzlaşmış bacaklarını uzatıyor. Aslında, onunla ilgili her şey tonlu ve bronzlaşmış. Karnı düz, yani gerçekten hamile ise, henüz erken bir aşamada.

Bana öfke ve kinle dolu mavi gözleriyle bakıyor. Gölgesi Ares'inkine çok benziyor, ama içindeki duygular çirkin.

"Aman Tanrım, o kadar da yakışıklı değilsin." Konuşurken yüzünde tuhaf bir ifade var. Beni baştan aşağı süzer. "Sen onun hizmetçisi misin?"

"Hayır." Sol elimle ona orta parmağımı gösteririm.

Yüzü kızarır ve yüz kasları garip bir şekilde seğirir.

Sıradan bir gülümsemeyle "Oops, yanlış parmak" derim. Ona yüzük parmağımı gösteririm. "İşte."

"Bunu eBay'den mi aldın?" diye alaycı bir şekilde sordu, sonra burnunu çekti.

"Hayır. Peery Diamonds. Belki duymuşsundur. Özel bir markadır."

"Demek, kendine yakışıklı bir şeker babası bulduğun için kendini bir şey sanıyorsun?" diye öfkelenir. En azından, öyle olduğunu düşünüyorum. Yüzü o kadar sert ki, anlamak zor. Sonunda anlıyorum: yakın zamanda botoks yaptırmış. Doris de, benim paramla gençliğini ve güzelliğini korumaya çalışırken böyle olmuştu.

"Şeker babasını *kaybettiğin için* üzgün müsün?" diye soruyorum. Artık yemek bileti ortadan kalktığına göre, onun durumuna *neredeyse* sempati duyabiliyorum. Sağlıklı bir vücudu var, neden bir iş bulmuyor?

"Pfft. Ben zenginim! Onun parasına ihtiyacım yok."

"Tebrikler. Artık Ares'in yanında olmaması konusunda endişelenmene gerek yok."

Manikürlü elini karnının üzerine koyuyor. "*Hamileyim!*"

"Bunu babasına söyle. Senin ya da bebek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben kadın doğum uzmanı değilim." Sonra başımı eğiyorum. "Bu arada, adın ne? Kocam senden hiç bahsetmiş mi diye bakmak istiyorum."

Gözlerinde intikamcı bir parıltı belirir. "*Soledad*."

Düşünüyormuş gibi yapıp, sonra üzgün bir şekilde başımı salladım. "Adını hiç duymadım."

Yüzü kızardı. "Seni kaltak!"

"Bak Soledad, eğer gerçekten Ares'in aşık olduğu biri olsaydın ve onun bebeğini taşıyor olsaydın, burada olmazdın. Onun kollarında, şımartılıp korunuyor olurdun. Öyleyse neden başka bir yerde sorun çıkarmaya gitmiyorsun? Daha da iyisi, evine git, evde kal ve dünyanın geri kalanının huzur ve sükunetin tadını çıkarmasına izin ver."

"Bu kapının diğer tarafında benim hakkımda kötü şeyler söyleyebildiğin için kendini zeki mi sanıyorsun? Bak, ezik. O kadar da özel değilsin. Doğal sarışınsın, değil mi? Evet, öyle düşünmüştüm. Ve gözlerin de sahte değil."

Kaşlarımı çattım. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Ares sadece mavi veya yeşil gözlü sarışınlarla çıkmıştır."

"Ne olmuş yani? Onun bir tipi var. Benim de var. Benim erkeklerim güçlü, geniş omuzlu ve yakışıklı, zeki ve güzel mavi gözlü olsun isterim."

"Aptal. O bunca yıldır 'gerçek aşkı'nı arıyor. Onu bulmak için sayısız özel dedektif tuttu. En az ayda bir kez ona rapor veriyorlar ve..."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sözünü kestim.

O alaycı bir şekilde, "*Bu çok açık değil mi?*" der gibi kollarını kavuşturur. "Bazen onun telefonunu kontrol edip ne yaptığını kontrol etmiyor musun?"

"Hayır. Ama eğer öyle yapıyorsan, neden artık seninle birlikte olmadığını anlayabiliyorum." Belki de Ares'in sınırlara bu kadar önem vermesinin sebebi odur.

"Sadece saf aptallar takip etmez..."

"Ama bunun onun ilişki geçmişiyle ne ilgisi var?" diye soruyorum, onu konuya geri döndürmeye çalışarak.

"*Ona* benzeyen kadınlarla çıkıyor. Sen ve ben... biz sadece yedekleriz. Anladın mı?" Soledad alaycı bir şekilde gülümser. "Senin için sonsuza dek mutlu bir son yok, tıpkı benim için olmadığı gibi. Bebek bile bunu değiştirmeyecek." Bir ara verir, bana düşünmem için zaman tanır.

Sözleri beni derinden etkiler... gururumu... ya da kalbimi... Ya da belki de bir gün Ares'in beni seveceği ve onun tarif ettiği ideal kadın gibi olmadığımı umursamayacağına dair gizlice beslediğim küçük bir umut tohumudur. Bizim birliğimizin aşk ile ilgili olmadığını sürekli unutuyorum.

O pislik. Çok nazik! Ve bu haksızlık. O zamanlar pek ayık olmasa da, kendini benim şövalyem olarak adlandırdı. Bana saygılı bir kayıtsızlıkla davranması gerekmez miydi? Ara sıra akşam yemeği için eve erken gelmekle meşgul olmalıydı. Ne yiyip ne yiyemeyeceğimi dert etmemeliydi. Benim için genç bir hindistan cevizi kesmemeli ya da beni Tayland'a götürmek istediğini söylememeliydi. Bana tuval, güzel boyalar ya da fırçalar almamalı ve çiçek açan zambaklarla dolu bahçeye bakan güneşli bir odada bir stüdyo kurmamalıydı.

Beni özel hissettirmeye devam ediyor. Ama...

Hadi ama Lareina. Sen bundan daha akıllısın. Kin besleyen bu eski sevgilinin seni etkilemesine izin verme. Ares'in hikayesinin diğer tarafını bilmiyorsun. Bu kadın her şeyi uydurmuş olabilir.

Soledad çenesini kaldırarak bana bakıyor. Belli ki egosu var. Kendini yedek olarak nitelendirerek asla kendini küçük düşürmez. Kalbimde ne kadar acı hissetsem de, ona inanıyormuş gibi davranarak onun kazanmasına izin veremem.

Yine sıkıcı bir gülümseme takındım. "Yedek mi? Kim demiş? Neden benim orijinal olmadığımı düşünüyorsun?" Başımı eğdim. "Bu hiç aklına geldi mi? Ben sadece sarışın değilim, bir gözüm mavi, diğer gözüm yeşil. Şimdiye kadar, çoğu insan benim gibi bir gözü mavi, diğer gözü yeşil olmadığı için mavi ya da yeşil gözlerden birini seçmek zorundaydı."

Soledad'ın yüzü soldu.

"Buradaki tek yedek sensin. Ben onun karısıyım. Gerçek olan. Şimdi, söyleyecek ilginç bir şeyin yoksa, polisi aramadan git buradan."

Polis denilince, daha da solgunlaşır. Sonra dönüp koşmaya başlar.

O öğleden sonra, Ares mesaj atmaz. Ve ben sonunda gece yarısı yatmaya gittiğimde hala eve gelmemiştii.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Lareina

Ertesi gün, kalabalık bir dim sum restoranına giriyorum. Gördüğüm videolara dayanarak, böyle bir yerin kalabalık ve Asya temalı bir dekora sahip olacağını düşünmüştüm — ejderhalar, anka kuşları falan. Oysa salon, gerçek boyutlu bir bambu ormanı gibi görünmesi için buzlu yeşil yeşim parçalarıyla süslenmiş.

Bir garson yanıma geldi ve ona öğle yemeği randevumun adını verdim. Beni arkaya götürdü ve Ethan'ı gördüğümde el salladım.

Son görüşmemizden bu yana pek iletişim kurmadık. Ona küçük eskizi postayla gönderdim, ama yüz yüze görüşmemize gerek yoktu, çünkü ne istediğimi biliyordu. Sonuçta, beni kontrol etmesi için ona para ödemiyorum, sadece hak ettiğim şeyi almama yardım etmesi için. Ve ondan sonra, Doris ve ailesini cezalandırması için. Muhtemelen onları mahkemede cezai olarak yargılamak için yeterli kanıt yoktur, ama başka yollar da var.

Ethan, omuzlarına ve ince gövdesine çok yakışan, son derece iyi dikilmiş lacivert bir takım elbise giyiyor. Tek renkli aksesuar, bordo kravatı, ama kendine güveni, aksi takdirde sıradan olan bu kıyafeti taşıyabilmesini sağlıyor. Şimdi düşününce, Ares sadece siyah, daha siyah ve belki lacivert giyiyor. Avukatların üniforması olmalı, ancak Jeremiah, dikkat çekmek için cesur renkleri seviyor gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor Ethan gülümseyerek. "Bu kadar kısa sürede buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Yemeği seçmeme izin verdiğin için teşekkürler." Güvenimi tartışmak için öğle yemeğinde buluşmak istediğinde, dim sum önerdim. Zoe ile birlikteyken, bir lokma bile yiyemesem de umurumda değildi, bu da çoğu zaman karşı tarafı rahatsız ederdi. Ama Ethan başka bir mesele.

"Sorun değil. Uzun zamandır Çin yemeği yemedim. Bu iyi olacak."

Sipariş veriyoruz. O çoğunlukla mantı seçiyor, ama ben aynı tabaktan paylaşmamız gereken kızarmış pilav, erişte ve sebze seçiyorum. Sonra

büyük bir demlik yasemin çayı sipariş etmeye karar verdik, çok şükür. Servis hızlıydı ve yemeklerimiz kısa sürede geldi.

Ethan bana yengeçli kızarmış pilav servis ederken, ben ikimize çay dolduruyorum. O kendi payından bir lokma almadan benimkini çiğnemiyorum. *Ah... Cennet gibi.* Dungeness yengeç eti ve taze doğranmış sebzelerin mükemmel uyumu, şefin öpücüğü kadar lezzetli.

"Peki. Bu ne hakkında?" diye soruyorum. Ethan meşgul bir adam. Beni sadece yemek yemek için davet etmedi. "Tüm sürecin yaklaşık üç ay süreceğini sanıyordum?"

"Muhtemelen daha uzun sürecek. Nesovia, bir kadının evlilik yoluyla mirasını geri alması durumunda denetimli serbestlik uygulamasını zorunlu kılan bir yasa çıkardı."

Dudaklarımı sıkıyorum. "Lanet olası politikacılar. Hiçbir zaman yararlı bir şey yapmıyorlar. Paramı aldığımda, onlara karşı aday olan herkese finansal destek vereceğim."

"Amin." Ethan ciddileşir. "Ama bu arada, teyzenin bir dilekçe verip süreci bir süreliğine mahkemede oyalama fırsatı olur."

"Ne kadar süreden bahsediyoruz?" Sadece birkaç ay gecikme olur diye dua ediyorum, ama bu yavaş işleyen hukuk sistemi.

"Belki bir yıl?"

Hayır! "Otuz yaşına girdikten sonra bile mi?"

"Evet, çünkü süreç otuz yaşına basmadan *önce* başladı."

"Siktiğimin herifleri," diye mırıldanıyorum, doğduğum lanet olası ülkenin kanun koyucularına iyice sinirlenerek.

"Ama Doris, sen transfer anlaşmasını imzalarsan itiraz hakkından vazgeçtiğine dair yeminli beyanname imzalayacağını söylüyor."

Öfke alevlenir. "Ondan bir kuruş bile almayacağım!"

"Para isteseydi, sana bunu yapmamayı tavsiye ederdim. Ama onun istediği bu değil."

"Öyle mi?" Gözlerimin kısıldığını hissediyorum. "Doris paramı harcamayı sevdiği kadar almayı da seviyor. Neden vazgeçsin ki? Bunun altında ne var?"

"Artık saklamak istemediğin tüm eşyaların mülkiyet haklarını devretmeni istiyor."

Bu daha da kafa karıştırıcı. "Ne gibi? Giysilerim? Ayakkabılarım?"

"Anlaşmadaki örnekler arasında notlar, kağıt parçaları, karalamalar, eski kırtasiye malzemeleriniz yer almaktadır, ancak bu liste eksiksiz değildir."

"Hayatımın geri kalanında eski kırtasiye malzemelerimi onlara vermeyeceğim. Orada bazı özel şeyler yazılmış olabilir."

"İstemediğın her şey. O bunu bir an önce halletmek istiyor."

Doris'in niyeti ne? Bu hiç mantıklı değil. "Anlaşmada herhangi bir tuzak görüyor musun?"

"Aslında yok. Bir anlamda, senin çöpünü almak istiyorlar." Buharlı tencereden bir karides shumai alır.

Kanton usulü soya soslu kızarmış eriştelere bakıp içimden bir iç çekiyorum. Ethan henüz onlara dokunmadı. Onun yerine daha fazla kızarmış pilav alıyorum. Net düşünebilmek için daha fazla karbonhidrat almam gerekiyor. "Sence ne yapmaya çalışıyor?"

"Hazine haritasını çöpe atmıyorsan, bilmiyorum. Bu arada, eğer varsa, onlara değil bana vermelisin."

Gülüyorum. "Hayır. Öyle bir şeyim yok. Hmm."

"Her halükarda, acele etmeden ne yapacağına karar verebilirsin."

"Sen benim avukatımsın. Ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda kararsızım. Eğer tek istedikleri senin eski, istenmeyen eşyalarınsa, belki de onlara vermek o kadar da kötü bir fikir olmayabilir. Tabii ki, güvenini daha çabuk kazanmak için süreci hızlandırmak karşılığında. Ama aynı zamanda bir tuzak kuruyor olabileceklerini de biliyorum, ya da... belki de senin atıklarından değerli bir şey elde etmeyi umuyorlardır." Omuzlarını silkiyor.

"Parama dokunmanın neredeyse imkansız olduğunu biliyorlar. Ben sadece evli değilim, kocam bir Huxley. Bu, taktiklerini değiştirmelerine neden olmuş olabilir." Yoksa Zoe'nin bununla bir ilgisi mi vardı? İçimden bir ses, onun gizemli sözleri yüzünden ona biraz kredi verilmesi gerektiğini düşünüyor ve bu beni çok rahatsız ediyor. Ama Zoe'nin ailesi tehlikeli ve Doris, Vernon ve Rupert, Dunkels ailesiyle ters düşmek istemiyorlar.

"Çok muhtemel."

İç çekiyorum. Tüm gerçekleri bilmeden karar vermekten nefret ediyorum. "Akıllıca olan şey anlamayı imzalamak olabilir. Ama bir yanım onlara hiçbir şey vermek istemiyor, çöpümü bile, anlıyor musun? Zaten çok şey aldılar." Henüz dokunulmamış erişkilere hüzünle bakıyorum. Herkes gibi endişelenmeden dışarıda yemek yemek gibi sıradan bir şeyi yapabilecek miyim hiç?

Kızgınlık, hayal kırıklığı ve öfke içimde kaynamaya başlar ve duygularımı gizlemek için nefesimi veririm. "Dürüst olmak gerekirse, onların sırtlarındaki giysilerden başka hiçbir şeyleri olmadan sokaklarda kalmalarını tercih ederim."

"O zaman öyle yapmalısın." Ethan'ın gülümsemesi düzgün ve mükemmeldi; güven ve rahatlık uyandırmak için tasarlanmış bir gülümseme.

"Anlayışın için teşekkürler. Benim yapmak istediğim şeyin işleri daha karmaşık hale getirdiğini biliyorum."

"Hepsi faturalandırılabilir." Göz kırpar.

Sonunda erişte tabağını alıp Ethan'a biraz servis ediyorum. "Çok lezzetli görünüyor. Denemelisin."

"Burası çok rahat. Ne zaman karımla bu kadar samimi oldun, Beckman?"

Yukarı bakıyorum. Ares masamızın yanında duruyor ve yüzünde o kadar karanlık ve kasvetli bir ifade var ki, restoran içinde gök gürültüsü ve yağmur başlasa hiç şaşımam. Bryce ve Josh onun arkasında duruyor ve bana çekinerek el sallıyorlar, sonra Ethan'a çirkin bir bakış atıyorlar. Üçü de siyah takım elbise giymişler — avukat üniforması! — ve belli ki öğle yemeğinin tadını çıkarmak için buradalar.

"Bu iş meselesi," diyorum.

"Birbirinize yemek servis ederken mi?" Ares, konuşurken fırtınalı mavi gözlerini Ethan'dan ayırmıyor.

"O bana yemek yememde yardım ediyordu."

Ethan, açıklamama hafifçe kaşlarını kaldırıyor. İçimden utanıyorum. Daha iyi ifade etmeliydim. Şimdi Ethan beni bir bebek gibi besliyormuş gibi geliyor.

Ethan ve kayınbiraderlerimin yanında bu konuyu konuşmak istemediğim için ayağa kalkıyorum, kolumu Ares'in koluna takıp onu uzaklaştırıyorum. Yüzündeki ifade hala gergin ama biraz yumuşamış gibi görünüyor.

"Dim sum yemek istiyorsan, bana sorabilirdin," diyor sonunda, tuvaletlerin bulunduğu nispeten ıssız koridora vardığımızda.

"Ama sen meşguldün ve seni rahatsız etmek istemedim."

"Sen benim karımsın. Beni rahatsız etmen gerekir." Yüzünde şok ve tedirginlik karışımı bir ifade belirir. Neden benim düşünceli davranmam onu bu kadar rahatsız ediyor?

"Anlaştığımız şey bu değildi," diye hatırlatıyorum ona. Çok önemli müşterileri ve davaları var. Geçici evliliğimizin küçük koşulları o kadar önemsiz ki, aklından çıkmış olabilir.

Çenesindeki kaslar gerildi. Belki de bir konuda yanıldığını söylemekten hoşlanmıyordu. Ne de olsa o bir avukattı.

Sonra ona söylemek istediğim bir şeyi hatırladım. "Bu arada, Soledad dün uğradı. Senin bebeğine hamile olduğunu söyledi. Onu kontrol etmek isteyebilirsin." Bu kadar sakın konuştuğum için kendimi zihnimde tebrik ettim.

Ama Ares, ona haber verdiğim için bana teşekkür etmek yerine, bana bağırarak ister gibi bakıyor. "Neden daha önce söylemedin?"

"Söylemeyi planlıyordum, ama eve geç geldin. Geç saatlere kadar çalıştığın için seni suçlamıyorum, çünkü böyle şeyler olabilir. Ve bu sabah işe erken çıktın, ve üzerinde çalıştığın dava çok önemli olmalıydı, seni rahatsız etmek istemedim. Ama Soledad o kadar önemliyse, bir dahaki sefere en kısa sürede sana mesaj atarım."

"*Bir dahaki sefere* mi? Söyleyeceklerin bu kadar mı?" Sesi çok kötü, sanki biri cehennemin derinliklerinden kelimeleri çıkarıyormuş gibi.

"Şey..." Kararsız bir şekilde ileri geri sallanıyorum.

Benim bir yedek olduğumu söyledi. Öyle miyim? Beni gördüğünde kimi görüyorsun? Benim şövalyem olmak istediğini söylediğinde, gerçek aşkını mı kastettin, yoksa beni mi? Bu evlilikten istediğimizi elde etmeden önce onu bulursan ne olacak? Beni hiç umursuyor musun, birazcık bile olsa?

Ancak tüm bu sorular çok yapışkan ve saçma geliyor, gerçek bir evlilikte gerçek kocana sorabileceğin türden sorular. "Evet. Sanırım..." diyorum, olabildiğince tarafsız konuşmaya çalışarak. Onun bahsettiği ideal eş olmak için yeterince değişmeyi çoktan vazgeçmişim, ama elimden geleni yapmalıyım.

Bana dünyadaki tüm ıstırap ile bakıyor, teni daha solgun, gözleri beni her zaman büyüleyen muhteşem ışıltısını kaybetmiş. Nedenini anlamıyorum, ama nedense suçlu olan benmişim gibi hissediyorum. "Gerçekten iyiyim, Ares. Benim için endişelenmene gerek yok."

Bunu eklememeliydim. Son umudu yok olmuş bir adam gibi, güzel yüzü parçalanıyor.

Otuzuncu Bölüm

Ares

Eve gitmek yerine, önümüzdeki birkaç gün uzak kalacağım. Lareina'ya mesaj atıp durumu bildiriyorum ve onun biraz mutsuzluk, biraz hoşnutsuzluk göstermesini umuyorum. Babamın kariyerini her ne kadar destekliyor olsa da, Akiko bile babamın bütün gece çalışmak zorunda kaldığında biraz iç çekiyor.

–Lareina: Haber verdiğin için teşekkürler! Umarım verimli bir akşam geçirirsin!

Mesajı izlerim, sonra yavaşça tekrar okurum. Sonra iki parlak ünlem işaretine bakarım.

Sakinleşmek için yavaşça nefes alıp veriyorum ve anayasa hukuku final sınavına verdiğimden daha fazla odaklanarak ve dikkatle mesajı tekrar okuyorum.

Kelimeleri nasıl yorumlarsam yorumlayayım, o üzgün görünmüyor. Hatta mutlu olduğunu bile söyleyebilirim.

Siktir.

Saygılı bir kayıtsızlık istediğimi söylemiştim, saygısız bir ilgisizlik değil. Lareina, Vegas'ta ona istediğim türden bir eş olsaydı, neden bu kadar geç saatlere kadar çalıştığımı sorar, ofise uğrayıp birlikte akşam yemeği yiyelim diye teklif ederdi.

Neredeyse kocasının geç saatlere kadar çalışmasından memnun olan ve böylece başka bir erkekle takılabilen bir kadın gibi geliyor. Ethan Beckman gibi. Haber vermeden evimize dalmamamın tek nedeni, o pisliğin, beyinleri ve sağduyuları olmayan, şöhret ve paraları olan iki Hollywood ünlüsünün karıştığı iğrenç bir karşı davayla meşgul olması. Tam da en kötü düşmanına dilediğin türden müşteriler.

Ama Lareina, Soledad'dan bahsederken benim kadar kıskanç olsaydı, onları kabul ederdim.

Lanet olası Soledad. Vegas'ta yaptıkları için hapis cezası almasını sağlayacağım. Babasının ne tür bağlantıları olduğunu umursamıyorum. Onu nasıl keseceğimi biliyorum, ama onu mutsuz etmek için kendim keseceğim. Bu süreçte Harvey'i de beraberinde götürürse... Bu şüpheli, ama umut etmekten zarar gelmez. O kadar da iyi olur.

bu ipleri kesmeyi biliyorum, aynı zamanda onu mutsuz etmek için kendi iplerimi de çekebilirim. Eğer bu süreçte Harvey'i de kendisiyle birlikte batırmak için yeterince çabalarsa - ki bu şüpheli, ama umut etmekten zarar gelmez - o kadar iyi.

Masaüstü saatine bakıyorum. Lareina yine stüdyosunda mı çalışıyor? Birkaç tuval aldım, biri gülünç derecede büyük. Büyüklüğüne biraz şok oldum ama içten içe de sevindim. Üçünü de boyaması birkaç aydan fazla sürecek. Belki bir yıl ya da daha fazla. En azından Google öyle düşünüyor.

Bacaklarımı uzatmak ve kahve almak için ofisten çıkıyorum. Dinlenme odasına ulaşmak için dönünce, neredeyse çarpışıyordum...

"Ack!" Kenna'nın elindeki kahve öne doğru eğilmeye başlar, ama aniden bileğini çevirir. Koyu renkli kahve, soluk bej bluzuna dökülür. Ona uzanmaya başlarım, ama o bir iki adım geriye sendeler ve büyük lekeye bakar, kaşları çatılmış ve ağzı açık kalmıştır.

Onun için üzıldüm, çünkü sıcak içeceği bana dökülmemesi için kendi üzerine dökmüş olduğu belliydi. Ben her ihtimale karşı ofiste yedek takım elbise ve gömlek bulunduruyorum, ama onun da aynısını yaptığını sanmıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum. "Sana kağıt havlu getireyim."

"Hayır. Hayır!" Sanki cüzzamlıymışım gibi geri çekildi. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Bu da neyin nesi? Az önce bana harika bir damla kahve dükkanından bahsediyordu, şimdi ise yanımda olmak ona kanser olacakmış gibi davranıyor. Bakışları arkamdaki bir şeye kayıyor, sonra yüzü soluyor.

Dönüp bakıyorum... *Josh mı?*

"Gitmeliyim." Ben bir şey söylemeden Kenna yarım daire çizerek koşar adım uzaklaşır.

"Ona bir şey mi yaptın?" diye kardeşimden soruyorum.

Josh tatlı bir gülümsemeyle, "Neden, sana da iyi günler, Ares. Evet, teşekkürler, harika bir gün geçiriyorum."

Şüphe radarım çılgınca çalışıyor. "Alaycı tavrını bırak ve soruma cevap ver."

"Hiçbir şey *yapmadım*. Onu lobinin dışında, haydut gibi bir adamla gördüm. Bir borç tahsildarı."

Onun çizdiği tabloya kaşlarımı çatıyorum. "Tefecilik mi?"

Josh omuz silkiyor, ama bu bir onay gibi geliyor. Sessizce, dinlenme odasına doğru yürüyoruz.

"Onu yakalayan Jeremiah teyze olmadığı için şanslı," diyor.

O, Kenna'yı hemen kovardı. Teyzem, algının gerçeklikten daha önemli olduğuna inanır ve şirketin itibarını zedeleyebilecek hiçbir şeyi hoş görmez.

"Ama bu, onun neden öyle kaçtığını açıklamıyor." Ona bir bakış atarım. "Tabii sana borcu yoksa."

"Borcu yok, olsa bile ben iyi biriyim. Ama belki *de* Fogeys'e söyleyeceğinden korkmuştur. Sonuçta sen esnek ve espriden yoksun birisin."

Burun kıvrırım. Bu iki sıfat, şirketteki neredeyse herkesin, beni duyamayacağını düşündüklerinde beni tanımlamak için kullandığı sıfatlardır.

"Onunla bu konuda da konuştum," diye ekliyor Josh.

"Bu senin tarzın değil." Kardeşim çoğu insanın sorunlarını umursamaz... tabii ki ödeme yapan müşteriler, aile veya yakın arkadaşlar hariç. Onun alışılmadık davranışı merakımı uyandırıyor, ama bu duyguyu bastırıyorum. Eğer açıklamak isterse, açıklayacaktır. İstemiyorsa, onu hiçbir şey zorlayamaz. Eğer çok zorlarsam, ikna edici bir yalan hikaye uydurur. "Ayrıca, ben onu yönetime ispiyonlamazdım."

Kararsız bir ses çıkarır. "Sen yapmaman gereken bir şey yapmadan önce müdahale etmek istedim." İkimize iki fincan sade kahve doldurur ve birini bana uzatır. Mırıldanarak teşekkür ederek alırım. "Sırtındaki yara izini gördüm."

"Ee?" Umursamıyormuş gibi davranıyorum, ama ne demek istiyor?

Josh kahvesinden bir yudum aldı. "Aradığın kızın sırtında yara izi olduğunu biliyorum."

"Bunu nereden duydun?"

"Yirmi yıldan fazla oldu. Dikkatli davrandın, ama hiçbir şey o kadar uzun süre gizli kalamaz, özellikle de onu bu kadar çaresizce aradığın zaman."

Aniden, Greg'in Queen hakkında bir rapor göndermediğini ve son birkaç haftadır onu hiç düşünmediğimi fark ettim. Ani bir suçluluk duygusu, kırık cam gibi kalbimi deldi. *Onu unutuyor muyum? The Fogeys'in istediği gibi onu terk mi ediyorum?*

Aynı zamanda, büyükanne çok benzeyen bir ses diyor ki: *Artık bırakmanın zamanı geldi. Bazen bazı şeyler olmama yazgılıdır. Uzakta olan mutluluğu değil, yakınında olan mutluluğu ara. Queen, iyi bir hayat sürmenin bedeli buysa, onu aramak için bu kadar enerji ve çaba harcamanı istemezdi. Seni bunun için kurtarmadı.*

Queen o kadar gençti ki o kadar ileriye düşünemezdi, ama son yirmi iki yıldır onu aramak için harcadığım zaman ve parayı bilseydi şimdi hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Uzun zaman önce, bazı şeyler hakkında hiçbir şey yapamayacağımı öğrendim. Ancak, onunla bir daha asla karşılaşmayabileceğimiz ihtimalini düşünmek acı tatlı bir duygu.

"Onu bir daha bulamazsan..." Josh iini çeker. "Onu neden aradığını tam olarak bilmiyorum. Onunla aşık olup evleneceğini ya da bunun gibi uzak bir ihtimali dşnmyorsundur herhalde. Ama ona borcunu ödemek istiyorsan, bunun yerine başkalarına iyilik yap. Eğer o, yirmi yıldan fazla bir süredir aranmaya değer bir kadınsa, bunu çok sevecektir."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Öyle yapardı." Bu farkındalık acı ve hayal kırıklığıyla birlikte geliyor. Uzun süredir takıntılı olduğum bir şeyi bırakmak kolay değil.

Omzuma dokunur. "Neyse, ben gidip bazı işleri halletmeliyim. Bu akşam pokere geliyor musun?"

"Tabii ki. Kaırmam."

Öğleden sonra karıma söylediğimin aksine, bugün saat yedi buçuktan sonra çalışmam gerekmiyor. Aslında, bu gece kardeşlerimle aylık poker gecesi var, Bryce evinde düzenliyor. Birbirimizi düzenli olarak görüyoruz, ama çoğunlukla iş yerinde ve genellikle hepimiz çok meşgul olduğumuz için bir iki dakikadan fazla selamlaşmaya vaktimiz olmuyor.

Ayrıca, bu kaçırılma olayından beri sürdürdüğümüz bir gelenek, çünkü terapist duygularımızla başa ıkabilmemiz için bir yol bulmamız gerektiğini söyledi. Ben ölümle burun buruna gelmenin travmasını atlatmaya çalışırken, ikizler benim yardımımıla kaçarken beni geride bıraktıkları için suçluluk duygusuyla boğuşuyorlardı. Döndükten sonra onlara, benimle birlikte kulübede mahsur kalmadıkları için mutlu olduğumu söyledim. Ben daha yaşlı ve daha byktm ve küçük kardeşlerimi güvende tutmak benim görevimdi. Ama onlar hala bunu kabullenemiyorlardı.

Terapist, kaçırılma olayı veya sonrasını konuşmadan birlikte zaman geirmemizin faydalı olabileceğini söyleyerek bir oyun gecesi önerdi. Haftada sadece bir kez ve artık geçmiş olayları dşnmememiz gerekiyordu. Kaçırılma olayı olmasaydı nasıl davranırsak öyle davranmalıydık; suçluluk, acı, nefret veya kendini suçlama olmadan.

Birkaç farklı masa oyunu denedik, ama sonunda pokerde karar kıldık. Hepimiz bu oyunda eşit derecede iyiydik, oyun istediğimiz kadar sürebilirdi ve şansımızı denemeyi seviyorduk.

Ama oyunu seçmek zor olan kısım değildi. Zor olan, unutmayı öğrenmekti ve bu yıllar aldı. Sonra yavaş yavaş çoğu erkeğin konuştuğu şeyleri konuşmaya başladık: arabalar, spor, anime, manga ve kızlar. Aslında sonuncusu benim listemde hiç yer almadı, ama kardeşlerimin listesinde vardı. İkizler üniversiteye başladıktan sonra, sonra da hukuk fakültesine başladıktan sonra bile Harvard'da poker gecelerimize devam ettik.

Endişeli müşterilerden gelen birkaç e-postayı hallettikten sonra Bryce'ın evine gidiyorum. O, evden çok kaleye benzeyen, çok da uzak olmayan bir malikanede yaşıyor. Taş duvarlar, kuleler ve muhtemelen kurşun geçirmez pencereler. Bahçesi sukulentlerle dolu. Bahçesinin bakımının kolay ve güzel olmasını sevdiğini söylüyor.

Yemek odasındaki yuvarlak masada, Bryce'ın sipariş ettiği çeşitli peynirler, dilimlenmiş rosto, domuz eti ve krakerler bir döner tabla üzerinde duruyor. Ayrıca, Padrón Cigars 1926 Serie Maduro ile dolu bir puro kutusu, iki şişe Pétrus 2020 ve bir Hanyu 2000 var, bu da Bryce'ın bizi ne kadar sevdiğini gösteriyor; içki fabrikası 2004 yılında kapandı ve paranız olsa bile satın alabileceğiniz başka bir yer yok. Ama Hanyu Ichiro Malt kart serisine asla dokunmamıza izin vermiyor. Sevgisi bu kadarla sınırlı.

"Berbat görünüyorsun," diye Bryce elini kontrol ederken hafifçe yorumlar.

"O her zaman berbat görünüyor." Josh, dağıtılan kartlara bakarak purosunu içiyor. Başka biri olsaydı, elinin berbat olduğunu düşünürdüm, ama Josh değil. Kazanmak için acımasız bir köpek gibi blöf yapar ve yalan söyler.

"Elimdeki kartları beğenmedim." Kartlarıma tekrar bakarım. Bir çift dörtlü. Ortadaki kartlardan biri dörtlü olursa, üçlü yaparım. Fena değil.

Keşke karımla poker oynarkenki şansımın birazı da olsa olsaydı...

Lareina ile evlendikten sonra aşına olduğum asit midemde yanıyor. Ethan Beckman'la bu kadar samimi olduğunu görünce kıskançlıktan köpürdüm, ama Soledad hakkında konuşurken son derece sakindi. Eski karımın "hamileliği"nden bahsederken hiç ilgi göstermedi, ki bu lanet bir yalan. Soledad benim bebeğime hamile kalmadan önce çiftlik hayvanları *Fındıkkıran balesini* sahneleyecek.

"Bu arada, öğleden sonra neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyordun?" Josh, Bryce'a sordu.

"Ben mi? Kendini beğenmiş mi?"

"Başarılı bir avdan sonra kedi gibi görünüyordun," diyor Josh.

"Bir tür kargaşa vardı," diyorum, Lareina ile olan durumumu düşünmemeye çalışarak. Tüm ofis bu konuyu konuşuyordu, her masadan fısıltılar yükseliyordu.

"Peki." Bryce'ın ağzının köşesi yukarı kalkar. "Davetsiz bir misafir günümü mahvetti ve asistanım onu dışarıda tutmak için elinden geleni yaptı ama..." Omuzlarını silker ve ortak kartları dağıtır.

Sinek dörtlü. Harika. Yığına bir fiş daha atarım. Hesaplamayı kolaylaştırmak için her fişin değeri yüzdür. Bryce ve Josh, birkaç fiş atarak bahsi kabul ederler.

"Amélie'yi kim geçmeyi başardı?" Onun ofisine, özellikle de asistanı engel olmasına rağmen, böyle dalacak birini düşünemiyorum. Amélie narin bir çiçek gibi görünebilir, ama gerektiğinde savaş baltası gibi olabilir.

"Fiona Oberman."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Fiona* mı? Onu nefret ettiğini bilmiyor mu?"

"Evet, ama genç ve aptalken ona bir iyilik yapacağıma söz vermiştim. Sonunda sözünü tutmaya geldi."

"Vay canına. Ama yine de... Yardım isteyebileceği başka kimse yok muydu?" diyor Josh.

"Ne istedi? Temsilcilik değil, değil mi?" diye soruyorum. "Sana o kadar güvenmezdi."

İkisi arasındaki güvensizlik ve düşmanlığın boyutunu herkes bilir. Nedenini bilmiyorum, çünkü Bryce ilk tanıştıklarında ona ilgi duyuyordu. Bir süreliğine başarısız bir üniversiteli ile birlikte olup Bryce'dan uzaklaşmışsa ne olmuş yani? Kardeşim, bir kadının istediği kişiyle çıkmasını hoş görmeyen türden biri değildir.

"Para ödünç almak istiyor."

Viski içtiğim için neredeyse boğuluyordum.

"Eğer geri ödeyemezse, ondan bir kilo etini isteyeceğini söyledin mi?" diye soruyor Josh.

"Tabii ki, özellikle de o kadar güzel yalvardığında." Bryce'ın alaycı ses tonunun altında bir parça sinir ve hayal kırıklığı hissediyorum.

Bir kart daha dağıtıldı. Kupa kralı.

Kardeşlerimden tek bir tepki bile gelmedi. Sırf eğlence olsun diye bahsi yükselttim. Onlar da kabul etti.

"Teklifini kabul etti mi?" diye sorar Josh.

Bryce'ın gözlerinin arkasında bir şey geçer. "Lanet olası gururu çok fazla. Komik, ailesi iflasın eşiğindeyken.

Yalancı pislik. Ağzındaki alaycı gülümseme onu ele veriyor. Ona hiçbir şey teklif etmedi, sadece onu alay etmekten zevk aldı. Kimse onun diz çöktüğünü söylemedi,

ama o kadar ileri gitmiş olsa bile şaşırmazdım.

Ağzımı peynirle dolduruyorum. Keskin tadı dilimde yayılırken, Lareina akşam yemeği yiyor mu acaba diye merak ediyorum. Birinin onun yemek yiyebildiğinden emin olması gerekiyor. Şimdi düşününce, o pislik Beckman'ın onun makarna yemek istediğini fark etmemesi sinir bozucu. Ona tabağına makarna koymadan önce tadına bakmalıydı.

Adi herif. Bu yüzden ondan her zaman nefret edeceğim.

Karınla tanışmadan çok önce ondan nefret ediyordun, diyor içimdeki bir ses.

Peki, ondan *daha çok* nefret edeceğim.

"Ama o da fikrini değiştirecek." Bryce kayıtsızca iç geçirir. "Başka seçeneği var mı ki?"

"Bir şeker babası mı?" Josh diyor. "SoCal onlarla dolu. Kendini bekar erkeklerle sınırlamak zorunda bile değil. Metreslik kazançlı bir iş."

Bryce burun kıvrır. "Saçmalama. O bunun için çok yaşlı."

"Daha otuz yaşında bile değil." Kardeşime zihinsel engelliymiş gibi bakıyorum.

Josh ekliyor, "Ve formda kalıyor. Yirmi iki yaşında gibi görünüyor. Birçok erkek ona atlar."

"Bu iğrenç," diyor Bryce alaycı bir şekilde. Bir kart daha dağıtıldı: karo kızı. *Yardımcı olmuyor*.

"Onun güzel olması benim suçum değil," diyor Josh. Ben daha fazla fiş atıyorum.

"Kendinden emin görünüyorsun," diyor Josh. "Ben her zaman kendimden eminim."

"Karını sanat müzayedesine götürecek misin?" diyor Bryce, muhtemelen Josh'un Fiona ve onun trofe karısı ya da metresi olarak geleceği hakkında konuşmaya devam etmesini istemediği için.

"Hangi sergi?"

"İki hafta sonra yapılacak sanat müzayedesi. Susan Winters'ın resimleri satışa çıkacak, karın için bir iki tane almak isteyebilirsin," diyor Josh.

"Neden?" diye soruyorum. "Lareina'nın favorisi mi?"

Bryce ve Josh birbirlerine bakarlar. "Ares, Susan Winters Lareina'nın *annesi*. Onun geçmişini araştırmadın mı?"

"Evet, ama..." Greg birkaç hafta önce gönderdi, ama ben okumadım. Merakım beni bakmaya zorladı, ama reddettim. Rapor şunu söyleyecekti

Onunla ilgili bilinecek her şeyi bana anlatın: yaşı, doğum günü, aile ilişkileri ve eğitim geçmişi. Ama bu zorlama gibi geliyor. Çiftler birbirlerini birlikte vakit geçirerek tanımalılar. Greg'in e-postasına ekli raporu gördüğümde, karımı doğal bir şekilde tanımak istediğimi fark ettim. "Bir dakika. Sergiyi neden bilmiyordum? Organizatörler benim gelmemi istemiyor mu?"

"Akiko bahsetmişti, ama sen her zamanki gibi unutmuşsundur, çünkü bu tür etkinliklere gitmekten nefret edersin. Organizatörler de seni davet etme zahmetine girmediler herhalde," diyor Bryce.

"Aptallar. Karımın kim olduğunu bilmiyorlar mı?" "Muhtemelen. *Onu* davet etmiş olabilirler."

Bryce beni sakinleştirmek istemişti, ama tam tersi oldu. Neden müzayede hakkında bir şey söylemedi? Gitmeyi planlamıyor mu? Ya da daha kötüsü, başka biriyle mi gidecek? *Ethan Beckman gibi mi?*

Sigaramı sertçe içiyorum. Soledad'a kıskançlık göstermiyor olması, benim de aynı şekilde davranacağım anlamına gelmez.

Ayrıca, birbirimize sadık kalacağımıza söz vermedik mi? Onun yaptığı şey hafif bir aldatma gibi görünüyor.

"Annesini sevmiyorsa başka, muhtemelen annesinin sanat eserlerini görmekten hoşlanacaktır," diyor Josh. "Sadece bu da değil, sanata meraklıysa, etkinlikte olacak olan yeni yükselen yıldızlardan biriyle tanışmaktan da keyif alacaktır. O da orada eserlerini satıyor. Parker Jacoby. Resimleri şimdiden çok konuşuluyor."

Sanat sergileri benim ilgi alanım değil, ama karım genel olarak sanatı seviyor gibi görünüyor. Her gün saatlerce resim yapıyor.

"Peki. Onu götüreceğim." Belki bu, bizim daha yakınlaşmamız için bir fırsat olur.

Otuz Birinci Bölüm

Lareina

Telefonumun ekranına bakıyorum. Geç saatlere kadar çalışması gerektiğini söylediğinden beri Ares bana mesaj falan atmadı. Cevabım çok soğuk mu geldi? Düşünceli bir eş olmak istediğim için, yine meşgul olmasına biraz hayal kırıklığı duymama rağmen ona neşeli bir cevap gönderdim.

Tuvalin dolmaya başlayan renklerine bakıyorum. Önceki çalışmalarımдан farklı olarak, tonlar çoğunlukla yeşil ve mavi ile karanlık ahşap tonları. Sonuncusu Ares'in gözleriyle tam olarak aynı. O gözlerini sevmiyor ama ben onlara bayılıyorum. Portrede onları mükemmel hale getirmek için çok zaman harcadım.

Telefonum çalıyor.

–Lucie: Yuna ve benimle akşam yemeğine katılmak ister misin? Kocalarımız şehir dışında, çocuklar da büyükbabalarıyla birlikte. Sadece biz yetişkinler olacağız. Son dakika haberi olduğunu biliyorum, meşgulsen sorun değil.

–Ben: Aslında, yapacak bir işim yok ve kocam geç saatlere kadar çalışıyor. Hadi yapalım!

–Lucie: Harika! İşte adresim.

Önlükten çıkıp temiz bir gömlek ve kot pantolon giydim, sonra Javier'den beni Lucie'nin evine götürmesini istedim. Uykulu bir dev gibi uzanan muhteşem bir malikane. Bahçesi çok büyük ve yemyeşil çiçeklerle dolu bir serası var. Lucie beni ön kapıda karşıladı, çift kapı ortaçağ kalesinin kapısı kadar büyüktü. Giriş holünde yüksek katedral tavanı ve şaşırtıcı derecede narin bir avize vardı.

"Davet ettiğiniz için teşekkürler. Seranızı çok beğendim," diyorum Lucie beni iki mutfağın önünden geçirirken. O, yuvarlak yakalı tişört ve esnek kısa pantolon giymiş, rahat bir kıyafetle karşılıyor beni.

"Seb, Kore pazarı için 'çiçek dili'ni öğreniyordum diye bir tane yapmaya karar verdi. İlham verici olacağını söyledi."

"Hangisi daha hızlıydı? Sera mı, yoksa dili öğrenmen mi?" diye soruyorum.

"Sera. Kararlı olduğunda her şeyi başarabilen bir adam." Lucie'nin gözleri hayalperest bir ifadeye büründü. Kocasına deli gibi aşık olduğu belliydi.

Onun için çok iyi. Ama onun mutluluğu, kocasıyla paylaştığı karşılıklı sevginin benim olmayacağını fark etmenin acısını pek dindirmiyor.

Bunu fazla düşünme. Sen sadece aşıksın. Boşandıktan sonra ruhunun diğer yarısını bulacaksın.

"Terminator gibi olmak zorundaydı, yoksa o zaman seni kaybedecekti," diyor Yuna ve el sallıyor. "Bize katıldığın için çok mutluyum!" Kızıl saçları narin omuzlarına dökülüyor ve kremi tenine çok yakışan kırmızı bir sundress giyiyor.

"Kore yemeklerini sever misin?" diye soruyor Lucie. "Seni davet etmeden önce sormalıydım, ama dikkatim dağıldı. Sevmiyorsan, sandviç ya da salata falan alabiliriz. Ya da Meksika yemeği de olabilir."

"Hayır, Kore yemeği olur," diyorum, rahatsızlık vermek istemediğim için. Hiç denemedim, ama neden olmasın? Birisi önce yemeği tatmaya razı olduğu sürece.

"Tanrıya şükür. Annem çok fazla yemek getirmiş." Yuna gözlerini biraz devirir, ama kocaman gülümsemesi sevgiyle parlar. "Annem torunlarını görmeye geldi ve tabii ki aşçıları da yanında getirdi. Her türlü yemeği pişirdiler. Lucie'yi ziyaret edeceğimi söylediğimde, bir sürü şey hazırladı ve bir araya geldiğimizde yeterince yemek yemediğimizi söyledi."

"Doğru değil. Arkadaşlarıma iyi yemek veriyorum," diyor Lucie, bana doğru eğilerek. "Annemin dediğine göre, eve yuvarlanarak götürülmesi gereken bir şişko olmadığım sürece

evde yuvarlanmak zorunda kalmadığım sürece, 'açlıktan ölüyorum'." Yuna bana dönüyor. "Ama kilo alırsam, neden kendimi salıverdiğimi soracak."

Kıkırdamaya başlıyorum. O sahneyi gözümde canlandırabiliyorum.

"Uyması zor standartlar." "Ama yine de onu seviyorum. Ne diyebilirim ki?" Yuna omuz silkiyor ve kocaman bir gülümsemeyle

"Ayrıca, tüm arkadaşlarımla kendi çocukları gibi görüyor. Yani annemle tanışırsan ve sana annelik yapmaya başlarsa, sadece başını salla ve ona uy."

Yuna'nın çizdiği bu sevimli tabloya gülümsüyorum. Biraz utanmış gibi görünüyor, ama annesinin arkadaşlarına da değer vermesi çok tatlı. Doris'in vesayeti altında Nesovia'da yaşarken böyle bir şey yaşamadım, hatta mümkün olduğunu bile düşünmedim. Doris, nazik davranmaya çalışsa da, pek inandırıcı olmuyordu.

Yemek odasına geçiyoruz. Masada aile tarzı bir sofraya gördüğümde biraz rahatlıyorum. Cam eriştesi, sote edilmiş dana eti, deniz yosununa sarılmış bir çeşit pirinç ve sebze, turşu ve çorba, hepsi servis için maşa ve kepçeyle birlikte.

"Başka kimse geliyor mu?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece üçümüz. Annem hepsini kendimiz yiyebileceğimizi düşünüyor." Yuna, herkese soğuk şarap doldururken başını salladı.

"Vay canına. Ama tamam. Kokusu harika." "Tadı daha da iyi," diyor Lucie.

Yuna ve Lucie'nin önce kendi paylarını almalarını bekledikten sonra, kimsenin istemediği bir şeyi almamak için kendime servis yapıyorum. Neyse ki, her şeyden biraz alıyorlar.

Onlar bir lokma alana kadar bekledikten sonra ben de yemeye başlıyorum. Hiç Kore yemeği yemedim ama oldukça lezzetli, tatlı ve tuzlu lezzetlerin dengesi çok iyi. Erişte çok lezzetli, çok yumuşak ve lezzetli. "Annenin aşçıları melek gibi."

"Muhtemelen ruhlarını satmışlardır," diyor Yuna memnun bir iç çekişle ve bir yudum şarap içerek. "Babam için neredeyse üzülüyorum çünkü yedek aşçıların yemeklerini yemek zorunda kalıyor. Kötü değil, ama annemin buraya getirdikleri kadar iyi değil. Ama ne yapabilir ki? Onu seviyor, bu yüzden istediğini yapmasına izin veriyor. Bir ilişkide daha çok seven kaybeder."

Babasının gözlemi yüzüme bir tuğla gibi çarptı. Bu açıdan hiç düşünmemiştim, ama *bu* yüzden mi kendimi huzursuz hissediyorum? Ares'e aşık oluyorum ama o beni hiç istemiyor mu?

"Bu çok alaycı," diye şikayet ediyor Lucie. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen, mücevher tasarımındaki ilhamımı öldüreceksin."

"Sen onları tasarlamıyorsun, onları satan şirketi yönetiyorsun," diyor Yuna. "Ayrıca, bu doğru, değil mi? En iyi aşçıları ona bırakıyor. Onu sevmeseydi, bunu yapmazdı."

"Yani, kayıtsız kalırsan..." diyorum ve endişemi gizlemek için ağzıma daha fazla erişte tıktırmaya çalışıyorum. Çatalın yarısı tabağıma düşüyor, ama umarım Yuna ve Lucie bunu sinirlerimden değil, cam erişteye alışkın olmamamdan kaynaklandığını düşünürler.

"O zaman hiçbir şey." Yuna omuz silkiyor. "Yani... Sanırım sonunda eşlerinden almadıkları arkadaşlığı ve sevgiyi başka birinden arayacaklar. Kore'de bu tür evlilikler çok var. Tabii ki, çok dikkatli ve ihtiyatlı olmalısın, çünkü yakalanmak

utanç verici bir durumdur. Eşiniz olmayan birini sevmekle, bunun ortaya çıkması arasında büyük bir fark vardır."

"Tanrım. Madem öyle yapacaksın, neden evli kalıyorsun?" Lucie tiksintiyle söyler.

"Aile ittifakları? Para? Güç? Kolaylık? Toplumsal olarak kabul edilebilir bir eşe ihtiyaç duymak?" Yuna yine omuz silkiyor. "Her şey olabilir."

Hiçbir şey söylemiyorum, ama kalbim kurşun gibi ağırlaşıyor, çünkü bu tam da Ares ile olan evliliğime benziyor. Evlilikten ne elde edeceğini çok net biliyordu: terfi. Ve benim paramın kontrolünü ele geçireceğimi de biliyor. Evliliğimizin bu kadar çıkarıcı olması onu rahatsız ediyor mu? Bu yüzden mi son zamanlarda biraz mesafeli davranıyor?

Biraz daha erişte alırken, köşeye sabitlenmiş koruyucu bir kutunun içinde François'nın bir heykeli olduğunu fark ettim. "O orijinal mi?" diye sordum, konuşmayı aşk ve evlilikten uzaklaştırmak umuduyla.

Lucie hemen neşelenir. "Evet. En sevdiğim. Ve benim ödülüm. Eskiden oturma odasında idi, ama buraya taşımak zorunda kaldım. Ulaşması daha zor. Kasa kırılmaz ve kurşun geçirmez."

"Biri onu çalmaya mı çalıştı?" diye şok içinde soruyorum. "Bu bölge güvenli, değil mi değil mi?"

"Çok, ve kimse beni soymaya çalışmadı. Sadece küçük bir çocuğum var ve o sanata hiç saygı duymuyor."

"Ah."

"Çocuklar asla saygı duymazlar," diye hayıflanır Yuna. "Yavru köpekler gibidirler, ama olgunlaşmaları ve eğitilmeleri daha yavaş olur. Bu yıl müzayedeye katılmıyorum çünkü Liam, Declan'a Noel için aldığım bir tabloyu neredeyse mahvediyordu."

"Oh hayır." Lucie başını salladı. "Bu yüzden önümüzdeki hafta satın almayı planladığım tabloyu saklamak için özel bir kutu sipariş ettim." Bana döndü. "Sen gidiyor musun?"

"Ben... emin değilim. Bu müzayededen haberim bile yoktu. Ne var?" Fikir ilgi çekici. Heyecan verici müzayedelerin olduğu filmler izledim, ama hiç birine gitmedim.

"Gerçekten ilginç eserler var. Ve satın almadan önce sergiye gidebilirsin. Annenin birkaç tablosu da satışa çıkacağı için hoşuna gidebileceğini düşündüm. Anlaşılan, bunlardan ikisi daha önce hiç sergilenmemiş."

Annemin eserleri satılıyor mu? "Gerçekten mi? Annemin eserleri mi? Ne zamandan beri?"

Lucie, Yuna'ya bakar. "Bilmiyorum. Son on yıldır falan mı? Ama annenin resimleri müzayedelerde aktif olarak satılıyor."

Dışlerimi gıcırdattım. Hiç haberim yoktu ve Nesovia'da kimse bana bir şey söylemeyecekti.

Satışlar muhtemelen Doris'in işi. Giderek daha düşmanca hale gelen ilişkimize bakılırsa, beni Rupert ile evlendiremezse diye bir yedek plan yapması gerektiğini düşünmüş olmalı. En iyi seçenek, benim güvenim dışında kalan tüm antikaları ve tabloları arkamdan satmak olurdu. Böylece benden saklayabileceği parayı elde edebilirdi.

Sanırım kimse ona bu eşyaların bana ait olduğunu ve benim iznim olmadan bunları elden çıkarmanın hırsızlık olduğunu söylememiş.

Doris bu yüzden mi bana anlaşmayı imzalatmaya çalıştı, böylece benim "çöplerimin" mülkiyet haklarını ele geçirecekti? Kimin neye sahip olduğunu tartışmaya çalışacak ve her şeyi yıllarca sürüncemede bırakacaktır. Sonuçta, hepsi kulaktan dolma bilgiler olacak ve Vernon ile Rupert'a, o eşyaları benim attığımı ifade ettirebilir. Ve benim kamuoyundaki tuhaflığım mahkemede aleyhime çalışacaktır.

Açgözlü, açgözlü kaltak.

"O resimleri istiyorum, ama önce görmek istiyorum." Doris'i hırsızlıktan şikayet edip dava açmadan önce, bunların gerçekten annemin bana bıraktığı eserler olduğundan emin olmak istiyorum. Annemin Doris'e bazılarını vermiş olma ihtimali *çok düşük*.

"Hepsini satın almayı planlıyorsan, oldukça pahalıya mal olabilir," diyor Lucie. "Beş parça olacağına dair söylentiler duydum ve annen son zamanlarda çok popüler oldu. Sanırım son eseri neredeyse iki milyona satıldı ve oldukça küçük bir tablo idi."

Yani beş parça da aynı fiyata satılırsa, on milyon dolar eder. Doris ve ailesi için çok da kötü bir miktar değil. Altmış milyar kadar iyi değil, ama fena da değil — ama benim için çok kötü, çünkü bunlar annemin mirası.

Akrabalarımın açgözlülüğüyle başa çıkmanın stresi aniden beni ezip, omuzlarımın eğilmesine neden oluyor. Yüzümü kucağıma gömmek, gözlerimi kapatmak ve dünyanın var olmadığını hayal etmek istiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor Yuna.

"Annenin resimlerini istiyorsun," diyor Lucie.

Hala yüzümü ellerimle kapattığım halde başımı sallıyorum.

Lucie sempatik bir ses çıkarır. "Ve tahmin edeyim, güven hala bağlı mı?"

Yine başımı sallıyorum.

"Peki, bu sorunu çözmek kolay. Kocandan senin için satın almasını iste." Yuna sırtımı nazikçe okşadı. "Sonuçta, onun parası senin paran."

"Hayır..." Onun parası kesinlikle benim param değil. Ethan evlilik sözleşmemizi neredeyse bitirdi. Varlıklarım çok fazla olduğu ve titiz davranmak istediği için biraz zaman aldığını söyledi. Ama önceki taslağı okudum. Anlaşmaya göre, satın alınan her şey, başından beri hediye olarak belirtilip belgelenmedikçe, satın almayı finanse eden eşe aittir.

Bu da stüdyodan hiçbir şey alamayacağım anlamına geliyor sanırım. Ama sorun değil, çünkü portre Ares'e hediye. *Ama annemin resimleri...*

"Hadi ama. Miktarı itiraz edeceğini düşünüyorsan, onu cin gibi ov. Yuna kaşlarını oynatıyor. "Sadece üç kez ovmana izin veren sıradan cimri cinlerin aksine, senin erkeğin her ovduğunda istediğini verecek. Hehehe."

"Aynen öyle. Çok işe yarıyor." Lucie kıkırdar. "Daha iyi sonuçlar için birkaç öpücük de ekleyebilirsin." Dudaklarını büzüp öpücük sesi çıkarır.

Onlara solgun bir gülümseme atarım. Onlar için söylemesi kolay, çünkü kocaları onlara deli gibi aşık. Benimki ise... şey...

Benimki karmaşık.

O gece, Ares saat birde eve gelene kadar uyanık kaldım. Beni görünce kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba," derim. "Senin eve gelmeni bekliyordum."

Alkol ve duman kokuyor. Sigara değil. Puro mu? İş yemeğinde miydi ve ofise geri dönmek zorunda mı kaldı? Soruları içimde tutmak için dudaklarımı sıkıyorum. Söylemek istediklerim kadar önemli değiller.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye soruyor. "Mesaj atmalıydın."

"Geç saatlere kadar çalışacağını söylemiştin. Önemli bir şey gibi geldiği için seni rahatsız etmek istemedim."

Bir an tereddüt eder, sonra hafifçe iç çeker ve başını sallar. "Benim hatam. Rahatsızlık vermediğini açıkça belirtmeliydim. Senden daha önemli hiçbir şey yok."

Tatlılık içimi kaplar, ta ki gözlerinde şok belirene kadar. Aniden, öyle demek istemediğini anlarım. Muhtemelen şimdi pişman olmuştur.

Aniden bir kızgınlık dalgası yükselir. Beni kafamı karıştırmamasından nefret ediyorum, saygılı bir ilgisizlik istediğini söyleyip sonra da şefkatli davranıyor... ve pişman oluyor. Ben istemeden benim için yaptığı onca şeyi düşünüyorum. Yaptıklarından pişman mı?

Ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Bu yüzden uyanık kaldım ve bu konuyu açarsam tartışmaya başlayacağımızı hissediyorum.

"Haftaya bir sanat müzayedesi var. Gitmek istiyorum," diyorum. "Bizimki gibi bir evlilikte böyle bir şey için ne yapmamız gerektiği konusunda emin değilim, ama seninle gitmeyi tercih ederim. Ama istemiyorsan, sorun değil."

Sanki ona tokat atmışım gibi bana bakıyor. Sonra elini yüzüne götürüyor. "Tabii ki birlikte gideceğiz."

"Meşgulsen sorun değil..."

Çenesindeki kaslar gerilir. "Seninle geleceğim."

Otuz İkinci Bölüm

Ares

Lareina nedense garip davranıyor. Onu müzayedeye götürmeyi kabul ettim. Öyleyse neden bu kadar sert davranıyor, sanki bu onun istediği bir şey değilmiş gibi?

O gece içimden gelmeyen hiçbir şey söylemedim. Onu içimden bile daha önemli buluyorum. Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz şoktan donakaldım. Söyleyene kadar farkında değildim, ama bir şekilde o benim hayal edebileceğimden daha önemli hale gelmişti.

"Karın üzgün olduğunda ne yaparsın?" İş çıkışı kuzenim Huxley Lasker ile içki içerken soruyorum. Harvard Hukuk Fakültesi'nden onur derecesiyle mezun olmasına rağmen, reklamcılıkla uğraşmayı tercih ettiği için firmaya katılmayı reddetti. Büyükannem ve Jeremiah teyzem hâlâ buna inanamıyor, ama söyledikleri veya yaptıkları hiçbir şey onun fikrini değiştirmede.

Çoğu insan, birlikte vakit geçirdiğimizde akrabalık bağımızın olduğunu fark etmiyor. Huxley, annesinden çok, yozlaşmış Hollywood patronu babasına benziyor. Koyu saçları ve kare çenesi babasından geliyor. Öte yandan, zekası ve iyi zevki tamamen Jeremiah'dan. Babası o kadar inanılmaz derecede tembel ve aptaldı ki, çocuğuna ailemizin soyadını verdi. Kim böyle bir şey yapar ki?

Öte yandan, kendi çocuğunu kaçırap orman yangınında ölüme terk etmedi. Yani sonuç olarak...

"Neden? Zaten köpek kulübesinde misin?" diyor Hux.

"Hayır, köpek kulübesi falan yok." Hala Lareina ile aynı yatakta yatıyorum. "Sadece yanlış bir başlangıç yaptığımızı hissediyorum."

"Tamam. Nasıl oldu bu?"

Ona sert bir bakış attım. İnsanların bana cevap veremeyeceğim sorular sormasından nefret ederim.

Dudaklarını büzüyor, sonra boğazını temizliyor.

"Belki de baştan başlamalısın," diyor.

"Baştan başlamak mı? Nasıl?"

"Ona yeni bir başlangıcı simgeleyen bir mücevher al."

Burun kıvrırım. "Üvey kardeşin gibi konuşuyorsun." Sebastian Lasker, Sebastian Jewelry'nin CEO'sudur. Yine, babaları çocuklarına annelerinin aile işlerinin veya isimlerinin adını vermiş.

"Seb genelde bu tür konularda yanılmaz. Dünyanın en başarılı mücevher şirketlerinden birini yönetmesinin bir nedeni var."

"O bir yüzük kabul etmez."

"İyi bir nedeni var. Çok klişe. Ona istediği bir şey al."

"Mesela...?"

"Bilmiyorum. O *senin* karın." Omuzlarını silkiyor ve ellerini açıyor. "Bir yat?"

Yani tek başına yelken açabilir mi? Sanmıyorum.

Devam ediyor: "Zaten neredeyse hiç kullanmadığın bir tane yok mu? Sadece bir devir sözleşmesi hazırla. Avukat tutmana bile gerek yok."

"Onun zaten bir avukatı *var*."

"Kim? Bryce mi?"

Keşke öyle olsaydı. "Hayır. Ethan Beckman."

Hux onaylayarak başını sallar. "Evet, peki. Aile dışından birini tutacaksan fena değil."

Ona ölümcül bir bakış atıyorum. "Sen kimin tarafındasın?"

Yine ellerini açar. "*Taraf* mı? Ne tarafı? Bak, sadece onun ne istediğini bul ve ona ver. Bu kadar basit. Bu konuyu fazla düşünüyorsun ve bu, onun sana neden kızgın olduğunu anlamana yardımcı olmaz. Harvard Hukuk Fakültesi mantık öğretmede harikaydı, ama aşkta mantık yoktur."

Hissettiğim şey aşk mı? Kalbim tuhaf atıyor, çok hızlı ve düzensiz. Göğsümün rahatsız ve sıkışık hissettiğinden bahsetmiyorum bile. Zihnim de odaklanamıyor, sürekli karımla ilgili düşüncelerle dikkatim dağılıyor.

Bundan hoşlanmıyorum. Ama bu rahatsız edici duygulardan kurtulmayı da hayal edemiyorum. Nedense, bu duygular ciğerlerimdeki havadan daha hayati geliyor.

Huxley'in yüzünde bir anlık pişmanlık belirliyor. "Annen seni bu kadar mahvetmemiş olsaydı, daha iyi durumda olabilirdin. Daha fazla deneyim."

Sorun deneyim değil bence. Daha çok kontrolü kaybetme korkusu—Lareina'yla birlikteyken dengemi kaybetme korkusu. Gülümsemesi beni ısıtıyor ve tatlı sözleri yaralı ruhuma merhem oluyor. Gözlerimin anneminkine hiç benzemediğini söylediğinde kalbim patlayacak sandım. Geceleri uyurken bana sarıldığında, onu

daha yakın çekip daha sıkı sarılmak istiyorum, eski sevgililerime yaptığım gibi titreyerek onu uzaklaştırmak yerine.

Onunla birlikte olmak doğal ve harika hissettiriyor, bunu seviyorum. Ama bazen bunun yıkılmak üzere olan bir kumdan kale gibi olduğunu hissediyorum. Özellikle de belirgin bir neden olmadan beni uzak tuttuğunda. Ya da beni sahiplenene başka bir kadın onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi davrandığında. Eski iç çamaşırlarına benden daha fazla sahip çıkıyor.

Yine de Huxley'in tavsiyesini ciddiye alıyorum. Karısıyla zorlu bir başlangıç yapmasına rağmen, şu anda birlikte çok mutlular. Neredeyse rahatsız edici derecede.

Bu yüzden Sebastian Jewelry'e uğrayıp, Lareina'nın çok sevdiği muhteşem safirlerden bir set seçiyorum. Göz rengime uyan taşlar alıyorum; o bunları seviyor ve ben de onun sık sık beni hatırlamasını istiyorum. Onun benim zihnimi işgal ettiği gibi, ben de onun zihnini işgal etmek istiyorum.

Onu parayla şımartmalı mıyım? Bu işe yarar mı?

Tayland'a gitmekten bahsettiğimde olumlu tepki verdi. Onu oraya götürmeli ve muhteşem plajları göstermeli, lezzetli yemekler yedirmeli ve saatlerce süren masajlarla şımartmalıyım. Orası tüm yıl boyunca güzeldir, tek yapmam gereken boş zaman bulmak.

Takvimimi karıştırıyorum. Ekim ortasında yirmi gün. Mükemmel olmalı. İnsan kaynaklarına kısa bir not gönderiyorum.

Yine de çok uzak görünüyor. İnsanlar takdir edildiklerini hissetmek için daha acil bir şeye ihtiyaç duyarlar.

Sanat müzayedesini! Bryce ve Josh poker oynarken bundan bahsetmişlerdi. İşte çözüm bu. Bir hafta kadar sonra olacak ve Lareina bunu takdir edecektir. Akiko bana daha önce, bu tür etkinliklerde genellikle ciddi alıcılar için bir sergi düzenlendiğini, böylece gerçek açık artırma başlamadan önce eserleri yakından inceleyebildiklerini söylemişti. Karımı da alıp, ilgisini çekecek bir şey var mı diye bakmalıyım.

Akiko'ya mesaj attım. O sanat koleksiyonculuğuna çok meraklı ve sergiyle ilgili her şeyi bilir. Lareina'nın tek yapması gereken gelip beğendiği şeyi satın almak olsun diye iyi bir plan yapmak istiyorum.

Cuma günü, Ethan Beckman nihayet çok gecikmiş evlilik sözleşmesini ofisime teslim eder. "Biraz uzun sürdü," derim.

Bana sönük bir gülümseme atıyor. "Onun varlıkları çok geniş."

"Ya da belki de sen sadece tembel bir avukatsın. Bu arada, bir uşak gibi elden teslim etmek için zamanını boşa harcamana gerek yoktu."

Karşılık vermek yerine, "Jeremiah'ın müvekkilini bir uzlaşma görüşmesi için görmem gerekiyordu. Aksi takdirde, ben gelmek için

Her neyse, imzala. Yoksa müvekkilime senin sadece parasını istediğini söylerim."

Aptal. Üstelik aptalın da ödeği. "En az iki milyar dolar değerinde olduğumu unuttun mu? Para isteyen varsa, o da karımdır."

Beckman küçümseyici bir kahkaha attı. "Vay canına, tam iki milyar! Ne kadar da sevimli. Ama boş ver, yakında öğreneceksin." Saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Gitmem gerek. Karınla randevum var. Kahve içmek için." Göz kırptı.

"Ne için?" Sinirlenirim. Bu pislik onunla çok fazla zaman geçiriyor. Dim sum ve şimdi de kahve randevusu mu?

"Büyük bir satın alımın finansmanını

görüşmek için." "Ne kadar büyük?" Karım

benim siyah American Express kartımı aldı.

Omuz silkiyor. "Henüz emin değilim. Yüz milyon? Belki daha fazla?" "Ne oluyor lan?"

Sadece kaşlarını kaldırıp uzaklaşır. Yumruklarımı sıkar ve uzaklaşan sırtına öfkeyle bakarım. Hukuku hiç umursamıyor olsaydım — ya da Huxley & Webber'daki kariyerimi — sırf prensip olarak ona yumruk atardım.

Yüz milyondan fazla. Ve karım bunun için Ethan'a koşuyor. Tabii ki o pislik o kadar paraya sahip değil, bu yüzden ona finansman sağlamak zorunda kalacak.

Bana tek kelime bile etmemesi beni çok kızdırıyor. Param olduğunu biliyor. Neden *bana* sormuyor? Param, Beckman'ın ona tanıttığı herhangi bir bankacınıninki kadar iyi. Aslında daha da iyi. *Ben onun kocasıyım!*

—Ben: Buluşabilir miyiz?

Mesajı gönderir göndermez, karımın bunu zamanında göremeyebileceğini fark ettim. Onu aradım. Ethan Beckman'ın ona ayarladığı paradan bir kuruş bile alırsa, lanet olsun ona.

"Alo?" Sanki düşmanıyla kahve içmeye gitmeyecekmiş gibi masum bir ses tonuyla konuşuyor.

"Konuşabilir miyiz?"

"Mesajını gördüm ve cevap vermek üzereydim. Bu evlilik sözleşmesiyle mi ilgili? Ethan'ın sana teslim ettiğini duydum."

O pislğin adının dudaklarından sıcak bir şekilde çıkmasıyla parmaklarım beyazlar. "Henüz okumadım."

"Okumalısın. Bir saat sonra falan nasıl olur? Bugün eve erken gelmeyeceksen, ofisine uğrayabilirim."

"Şimdi. Şimdi konuşmak istiyorum."

"*Şu an* uygun değil." Sesinde sinir bozucu bir kaş çatma duyabiliyorum. Beni mantıksız biri gibi gösteriyor. "Birkaç dakika sonra biriyle buluşacağım."

"Ethan Beckman mı?"

"Nasıl bildin?"

"Çünkü buraya gelip bunu yüzüme vurmak için geldi. Aptalca bir şey yapma. Bir dakika içinde orada olacağım."

Telefonu kapatıp, telefonumdaki takip uygulamasını açarak onun nerede olduğunu görmek için açtım. Ona aldığım telefon sıradan bir model değil. O zamanlar onun Harvey veya annemle bağlantısı olabileceğini düşündüğüm için hareketlerini takip etmek için bir uygulama yüklemiştim. Ama bu uygulamayla onu hiç kontrol etmemiştim.

Şimdiye kadar.

Kıskanç bir koca gibi davranmaktan nefret ediyorum, ama daha çok nefret ettiğim şey, onun beni deliye çevirmesi. Bir saat sonra önemli bir müşteriyle buluşmam gerekirken, saat ikide ofisten çıkıyorum. Bunun için hazırlanmak yerine, terk edilecek bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koşuyorum.

Lareina, birkaç gün önce bazı asistanların dinlenme odasında bahsettikleri, yeni açılan özel kafede bir masada oturuyor. Mekan tamamen koyu renkli ahşap ve pencerelerden oluşuyor. İtalya'nın ünlü simge yapılarını temsil eden küçük figürler — Kolezyum, Pisa Kulesi, Milano Katedrali, Aziz Petrus Bazilikası ve daha fazlası — tezgahın arkasındaki, taze kavrulmuş kahve çekirdeklerinin bulunduğu torbaların üzerindeki sık rafta sıralanmış.

Yüzündeki doğal kızarıklığı ortaya çıkaran güzel pembe elbisesiyle, Lareina yürek parçalayıcı bir güzelliğe sahip. Kulaklarının arkasına kaçan bir saç telini geriye atıyor ve bu hareketi doğal ve mükemmel. Parmağındaki alyansın parıltısı, benim korkunç sahiplenme duygumu biraz olsun yatıştırıyor. Sonuçta, Lareina hala Beckman ile buluşmak için burada.

Beckman, iki dilim kek ve iki kahve içeren bir tepsi getirir. İkinci el araba satıcısı ya da ambulans avcısı gibi gülümser ve karım, onun yapmacık gülümsemesini görmezden gelerek ona gülümser. Beckman kahvesini yudumlarken, karım sadece ellerini onun elleriyle ısıtır. Gördün mü? O, karımın az önce verdiği şeyi yiyip içemeyeceğini hiç bilmiyor. Bir sorun olduğunu bile fark etmiyor. Karım tabaklarını değiştirmiyor, belli ki onunla bunu yapmak için yeterince rahat değil.

Eğer ben de orada olsaydım, hem pastasını hem de kahvesini tadardım. Sonra ona ihtiyacı olan her şeyi ödemek isterdim, çünkü o benim karım ve yalvarmak zorunda kalmamalı.

Öfke, güçlü bir fırtına gibi içimi kaplıyor. *Beckman'ı asla işe almamalıydı.* Onun yanına yaklaşmasına izin vermemeli ve ona bu kadar güvenmemeliydi.

Kafeye giriyorum. Kapının üzerindeki zil çalıyor. Tezgâhtaki sırık gibi adam bana doğru geliyor, ama onu görmezden gelip karımın bulunduğu masaya yöneliyorum.

"Güvenimi teminat olarak kullanıp para ödünç alabilirim," diyor, gözleri Beckman'a o kadar odaklanmış ki, sanki onun sorunu çözebilecekmiş gibi, beni hiç fark etmiyor. Ham, acı bir sahiplenme duygusu damarlarımdan fışkırıyor. O *benim, benim karım.* Başka bir erkeğe, sanki onun dünyasında bozuk olan her şeyi düzeltebilecekmiş gibi bakmamalı. Bu *benim* işim, *benim* ayrıcalığım ve *benim* hakkım.

"Muhtemelen biz..."

"Bunun için paran yok," diyorum soğuk bir sesle. "Kendini rezil etmeden vazgeç, Beckman."

"Ares," diyor Lareina. "Burada ne yapıyorsun? Burada olduğumu nereden bildin?"

"Kolay. O söyledi." Beckman'a çenemi salladım. "Avukatın çok geveze."

"Sana nerede olduğunu söylemedim," dedi savunmacı bir tavırla.

"Söylemene gerek yoktu. Seni takip ettim." Hux, benim fazla tecrübem olmadığını söyledi, ama karıma telefonundaki takip cihazından bahsetmenin şimdi uygun bir zaman olmadığını bilecek kadar akıllıyım.

"Her ne olursa olsun, bu seni ilgilendirmez."

"Karımın meseleleri beni çok ilgilendirir." Lareina'ya döndüm. "Paraya ne zaman ihtiyacın var?"

"Muhtemelen bir hafta içinde?" Omuzlarını silkiyor. "Tam emin değilim."

Beckman'a döndüm. "Bir hafta içinde ona ihtiyacı olan parayı bulabilir misin?"

Kısa bir süre başka yere bakar, sonra bana sert bir bakış atar. "Hayır. Onaylanması biraz zaman alır ve..."

"Gerekli adımları bana anlatmana gerek yok. Ben de senin kadar iyi biliyorum," diyorum. "İstediği şeyi, istediği zamanda sağlayamayacağını biliyorsan, onun zamanını boşa harcamayı bırak. Senin gibi insanlar, avukatların bu kadar kötü bir üne sahip olmasının sebebidir."

Lareina'nın gözleri benimle Beckman arasında gidip geliyor. Elimi uzatıyorum. "Gidelim. O senin için hiçbir şey yapamaz, ama sana bunu söylemek için bir saatini ayırdığı için altı yüz dolar fatura kesecektir."

saatlik ücret alacak."

Dudaklarını ısırır, sonra Beckman'a bakar. Cidden elimi reddetmeyi mi düşünüyor?

Ona bakarak, elimi tutmasını istiyorum. Tutmazsa ne yapacağımı garanti edemem.

Sonunda içini çeker. "Sanırım düşündüğümde daha karmaşık bir durum. Zaman ayırdığın için teşekkürler Ethan." Adını dostça söylemesi, zaten gergin olan sinirlerimi daha da bozar.

Ama elini elime koyduğunda, neredeyse her şeyi affedebilirim.

Otuz Üçüncü Bölüm

Lareina

Ares'in kafede Ethan'la birlikte beni gördüğünde verdiği tepkiyi görünce, bir süre kızgın kalacağımı düşündüm. Ama bunun yerine, Lucie ve Yuna'nın bana bahsettiği sergiye beni götürmeyi teklif etti. Onun ruh halini anlamaya çalışarak hemen kabul ettim, ama bu Aramaik dilini okumaya çalışmakla aynı şeydi.

Bu, çift olarak ilk şık sosyal gezimiz olduğu için, saatlerce elbise seçip saçımı ve makyajımı yapmaya uğraştım. Lucie, eşleri seksi görüldüğünde kocaların uzun süre mutsuz kalamayacağını söyledi.

–Lucie: Seb, iyi bir antrenmandan sonra özellikle çekici görüldüğünde ona kızgın kalmamın zor olması gibi. O da bunu biliyor, bu yüzden "nedense" ona kızgın olduğumu fark ettiğinde kaslarını şişirip esnetiyor.

Hazırlıklarım bittiğinde, gözlerim dumanlı ve çekici bir hale gelmiş. Seçtiğim ruj, bordo alt tonlu kan kırmızısı. Elmacık kemiklerim hiç bu kadar belirgin görünmemişti ve iyi iş çıkardığım için kendimi tebrik ediyorum. Makyaj, resim yapmaya çok benzer, sadece kişinin yüzü tuval gibidir.

Saçlarım şık bir topuzla geriye toplanmış, birkaç tutam da yüzümü çerçevesiyor. Akiko ile seçtiğimiz pelerin elbise, ipeksi bir şelale gibi vücudumu sarıyor ve uzun bacaklarımı ortaya çıkarıyor. Bantlı topuklu ayakkabılarımı giyip sessizce oturma odasına iniyorum. Ares, siyah takım elbise ve köpekbalığı grisi kravatıyla ortada durmuş, pencereden dışarı bakıyor.

Onu iyice incelemek için bir an duruyorum. Yüksek alnı, düz burun hattı. Muhteşem, yetenekli ağız ve benim akıl sağlığım için fazla zeki dili. Beni her zaman bir tuzak gibi yakalayan ve bırakmayan yoğun mavi gözleri. Onunla tanıştığımda ilk fark ettiğim şeydi ve hala onun en güzel özelliği olduğunu düşünüyorum. Onun her zaman bu gözlerin iğrenç annesinin gözlerine benzediğini düşündüğünü biliyorum, ama ona söylediklerimden sonra artık böyle düşünmediğini umuyorum.

Aniden, bir kurt eşinin kokusunu alır gibi başını bana doğru çevirir. Gözlerimiz buluşur ve parlak mavi renk, ateşle birlikte koyulaşır. Benim görünüşüme verdiği tepki beni mutlu eder. Harcadığım zaman ve çabaya değdi.

Yavaşça bana doğru geliyor. Alışkanlıktan dudaklarımı yalamaya başlıyorum, sonra hemen kendime geliyorum. Dudaklarımdaki izi silemem.

Kolunu belime doladı ve beni lezzetli vücut ısısına çekti. "Bayan Huxley."

"Merhaba, Bay Huxley. Harika görünüyorsunuz."

"Siz de yiyesim gelecek kadar güzel görünüyorsunuz." Gözleri ağzıma kayıyor ve tüm vücudum buna tepki olarak titriyor. "Sergiye gitmek zorunda mıyız?"

Elimi göğsüne koyuyorum. "Evet. Sizinle vakit geçirmeyi çok istesem de, yakışıklı kocamı da göstermek istiyorum."

Yüzünde yumuşak ve hoşgörölü bir ifade belirdi. "Ne yazık." Ama sesi yumuşaktı.

"Hepimiz kendi yükümüzü taşımak zorundayız."

Burnunu burnuma sürter. "Mmm. Çok acı verici olacak."

"Uzun süre kalmamız gerekmez. Sadece birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor." Annemin resimlerine bir kez baktıktan sonra, Doris ve ailesinin çaldığı eşyaların envanterini çıkarmaya başlayabilirim. Sonra bu konuyu en iyi nasıl takip edeceğime karar vereceğim. Bu benim güvenimden ayrı bir konu olduğu için Ares'ten tavsiye isteyeceğim. Ethan'dan hukuki yardım almaya devam etmemden memnun değil gibi görünüyor, muhtemelen bunu bir tür küçümseme olarak algılıyor. Ethan'a sordum çünkü o benim avukatım ve bu daha kolaydı. Ayrıca, Ares işiyle çok meşgulken onu rahatsız etmek istemedim.

"Akşam için giyinmeni bitirelim," diyor. "Şey... Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

Yakınımdaki sehpadan Sebastian Jewelry logolu bir kutu alır, kapağını açar ve içindekileri gösterir.

İçinde çarpıcı safir avize küpeler, kolye ve bilezik seti var. Renkleri en güzel mavi tonunda. Taşlar gösterişli görünmeden oldukça büyük ve aralarına yerleştirilmiş elmaslar setin parlaklığını artırıyor.

Hediyein ihtişamı ve düşünceli davranışından etkilenerek, onun okunamayan yüzüne bakıyorum. Aniden, aramızda oluşan garip durumdan bıktım ve bunun ortadan kalkmasını istiyorum. Neden değiştiremeyeceğim şeyler hakkında şüphe ve endişelere kapıldım? Bunun geçici bir evlilik olduğunu ve onun kafasındaki ideal kadına asla uymayacağımı hep biliyordum.

ve onun hayalindeki ideal kadına asla uymayacağımı biliyordum. Onun gerçekten istediği kadının yerine geçiyor olmam kimin umurunda? Şu anda bana karşı nazik. O terfi alana ve ben paramı alana kadar harika zaman geçirebiliriz. İkimiz de birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarabilmemiz için bunu unutmalıyım.

Aniden kafamda dönen sorular ve belirsizlikler kaybolur ve Vegas'ta beni balkonda yakaladığı ve daha sonra teyzemden kaçmama yardım ettiği zamanki gibi, her yerimde tatlı bir sıcaklık hissederim. "Onları bana tak."

Kulak mememi nazikçe okşuyor, dokunuşu gövdeden bacaklarımın arasına kadar uzanan şehvetli bir titreme yaratıyor. Bir küpeyi takıyor, sonra diğerini de takıyor. Etimde başlayan ağrıyı hafifletmek için kıvranıyorum. Dün gece çılgın bir seks yaptık, saymayı bıraktığımda dört kez orgazm oldum, neden bu kadar ateşli hissediyorum? Teşhis edilmemiş bir nymphomaniac mıyım? Nymphomania bir tıbbi durum mu ki?

Sıcak parmakları enseme okşadı. Tepkimi gizlemek için dudağımı ısırđım, ama boğazından çıkan düşük, memnun bir homurtudan, kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark ettiğini anladım. Safirler soğuktu ve onun cildinin sıcaklığıyla şok edici bir erotik kontrast oluştuyordu.

"Bileziği takabilirim," diye titrek bir sesle mırıldanıyorum, gözlerimi saklamak için kirpiklerimi indiriyorum. Duygularım çok hassas ve açıkta.

İşaret parmağını çenemin altına koyar ve gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü yukarı doğru kaldırır. "Yapabilirsin, ama neden yapasın ki?" Bileziği bileğime takarken, bir şekilde aynı anda atan nabzımı okşamayı da başarır. "Mükemmel."

"Sen de öylesin."

* *

Sergi, Aylster Hotel'in büyük balo salonunda düzenleniyor. Beklediğimden daha fazla insan var. Bazıları koleksiyoncu, bazıları satıcı, bazıları büyük sanat galerilerinin temsilcileri ve kimliklerini gizli tutmayı tercih eden sanatseverler, bazıları da sanat dünyasını takip eden gazeteciler. Kalabalık, annemin beni küçükken götürdüğü bazı özel sergilere benziyor.

Ares ve ben el ele tutuşarak sergilenen eserleri rahatça inceliyoruz. Çoğu canlı renkli postmodern eserler, bazıları ilginç fırça teknikleriyle yapılmış. Yaklaşıp, birkaç adım geriye çekildiğinizde dalgaların çalkalanması gibi bir şekilde pürüzlü görünen, kırmızı renkli narin beneklere gözlerimi kısarak bakıyorum.

Ares eğildi. "Beğendin mi?"

"Çok ilginç buluyorum. Ama satın almak istediğimden emin değilim." "Alabiliriz."

"Şu anda değil." Biraz hesap yapıyorum. Ethan, felaketle sonuçlanan kahve randevumuzdan sonra bana mesaj attı ve bir şey satın almak istersem, her zaman ideal olmasa da, satın aldıktan sonra finansman ayarlayabileceğimi söyledi. Nesovia'daki bankalar, paralarını geri alamama korkusuyla milyonlarca dolarlık sanat eserleri için kredi vermiyorlar. ABD'deki bankalar ise, değerlemesi daha zor olduğu için yurtdışı varlıklarından oluşan teminatlarla uğraşmak istemiyorlar.

Parayı almanın en kolay yolu kocan aracılığıyla, diye tavsiye etti. Onun iki milyar doları var. Herkes bunu biliyor ve istediğin şeyi doğrudan ödesin ya da finanse etsin, hızlı ve kolay olacak.

O zaman tereddüt etmiştim. Ama şimdi...

Belki de ona sorarım, güvenim artık bağlı olmadığında geri ödeyeceğime söz vererek. Rupert'ı ikinci kez yumrukladığında faizden bahsettiğini hatırlıyorum. Evet, ona kesinlikle faiz de teklif edeceğim.

Bir dönüş yapıyoruz. Tanıdık izlenimci resimleri görünce aniden duruyorum. Soyut renk karışımları gibi görünseler de, yakından bakarsanız, farklı açılardan ve çeşitli ışıklar altında, yabani çiçeklerle dolu bir tarlada oynayan tumbul, altın saçlı bir çocuk görebilirsiniz. Bazılarında gül goncası gibi dudakları tek bir şeye odaklanmış bir şekilde büzülmüş, bazılarında ise gülümsüyor.

Gözlerim yanıyor ve baskıyı hafifletmek için hızla göz kırpyorum. Doris'in annemin resimlerini çalmış olma ihtimalinin yüksek olduğunu bilsem de, onun suçunu bizzat görmek beni bu kadar etkileyeceğini fark etmemiştim. Sadece paramı kullanarak resimleri geri alıp Doris ve ailesini cezalandırmayı düşünmüştüm. Ama eserleri kendi gözlerimle görmek, ruhuma ve kalbimde annem için sakladığım sevgiye büyük bir saldırı gibi geliyor.

"Şşş, canım, ne oldu?" diyor Ares.

"Ben sadece..." diye hıçkırıyorum. Başparmaklarıyla dikkatlice yanaklarımı okşuyor ve ağladığımı fark ediyorum. "Onları çok uzun zamandır görmedim." *Ve burada olmamaları gerekiyor! Lanet olası Doris. Ona bunu ödeteceğim.*

"Neden ağlıyorsun?"

"Sadece annemi özledim." Kalbim acıyor ve keder göğsümü pençeliyor olsa da, ona iyi olduğumu göstermek için gülümsüyorum. "Bunlar annemin eserleri."

"Hepsi mi?" Etkilenmiş gibi görünüyor, sonra resimlere bir kez daha göz gezdiriyor. Annem izlenimci sanat yapıyordu, ama Monet veya Renoir'ın aksine, eserlerinin çoğu soyuttu. Sadece bu da değil, yüzeyin altında gizli resimler de vardı. Her tuvalin kaç resim barındırdığını anlamak biraz zaman alıyordu ve kimse hepsini keşfettiğinden emin olamıyordu. Sanat eleştirmenleri ona bulmaca ustası diyordu. Ben ona dahi diyordum.

"Evet. Ama çoğu burada olmamalıydı," boğazımdaki kalın yumruyla mırıldanıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Ares kaşlarını çatıyor, sonra elime bakıyor ve elimi eline alıyor, soğuk tenimi ısıtıyor. O zaman titrediğimi fark ediyorum.

"Onlar özel, iklim kontrollü depoya konulan parçalar. Annem onları hiç satmadı ya da başkasına vermedi, bu yüzden sahiplikleri bana geçti bana geçti. Ama *onlar burada*."

Gerginleşir. "Doris mi çaldı?"

"Muhtemelen. Annem ona doğum günlerinde ve sanırım bir kez de Noel'de bazılarını vermişti, ama buradaki duvarlardakiler kimseye hediye edilmedi. Cesurca, değil mi? Doris, *benim bu şehirde olduğumu bilerek* annemin resimlerini Los Angeles'ta satmaya çalışıyor. Sanki beni onu aramaya cesaretlendiriyor gibi."

"Sahipliğini kanıtlamadıkça müzayede durmayacak."

"Biliyorum." Ve şu anda olay çıkarmamamın tek nedeni bu. Doris muhtemelen bu resimleri satma hakkına sahip olduğunu kanıtlamaya hazır. Nesovia'nın yasaları ne kadar tuhafsa - evlenmemiş kadınlar için karmaşık vesayet kuralları var - o kadar haklı gibi görünebilir. Amerikan mahkemesi onu yasal sahibi olarak tanırsa, resimleri geri almam çok zor olur. Savaşmadan önce hazırlıklı olmalıyım.

Kesinlikle kazanabileceğinden emin olmadıkça asla ilk atışı yapma.

Kalbimde hafif bir sızı hissederek, öne doğru adım atıp, sahilde kumdan kale yapan küçük bir kızın karakalem çizimine bakıyorum. Altında yazan açıklamayı okumama gerek yok, "*Sahildeki Aşkım*"ı tanıyorum.

"Sen mi?" Ares işaret eder.

"Evet. Kendi krallığımı yönetebilmek için kale yapıyordum. Her zaman hırslı bir çocuktum." Bu anı yüzüme bir gülümseme getirir. Hayatımın en mutlu anlarından biridir.

Elimi sıkıyor. "Hırslı değil. Asil." Yumuşakça gülüyorum.

Ciddi bir ifade takınır. "Bu da çalınmış mı?"

"Emin değilim. Annem Babalar Günü'nde babama vermişti, sanırım o da daha sonra dedeme vermişti. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum, yani yasal olarak satılmış veya devredilmiş olabilir." Telefonumu çıkarıp çizimin yanındaki QR kodunu tarıyorum. Orville Black'in mirasına ait olduğunu açıklayan bir genel bakış açılıyor. "Tamam, kesinlikle alınmamış. Orville annemin kuzeniydi. O, tanıdığım en iyi adamlardan biriydi. Beni her zaman omuzlarında taşırdı, böylece kendimi uzun hissedebilirdim." Sevgiyle gülümsüyorum. "Üç yıl önce vefat ettiğini duydum, ama cenazesine katılamadım. Dul eşi muhtemelen paraya çevirmek istiyordur." Birlikte vakit geçirdiğimizde ben küçük olmama rağmen, Orville'in hiç parası olmadığını içgüdüsel olarak anlamıştım. Arkadaşları ve ailesi açısından zengindi. Eşi, yaşlılığında geçimini sağlamak için eskizi satmak zorunda kalmış olabilir ve ona bunun için kızmıyorum.

Tüm eserler arasında, alınmadığından emin olduğum tek eser bu. Sadece bu da değil, onu çaresizce istiyorum. En basit eskiz ama bu yüzden daha da değerli. Çocukluğumda mutlu ve koşulsuz sevildiğim bir anı yakalıyor. Ares'e dönüyorum. "Bunu istiyorum. Ne kadara mal olursa olsun, onu almam lazım."

Gözleri şaşkınlık ve heyecanla parlıyor. "Bir daha söyle." "Bunu istiyorum." Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Ne pahasına olursa olsun."

Elimi göğsüne koyuyorum, kalbi avucumda sertçe atıyor. "Bunu benim için alır mısın? Lütfen?"

Nabızı hızlanır, çılgınca atar. "İstediğin şey için bana dönmeni seviyorum." Elini belimin altına koyar ve beni kendine çeker, sergi salonundaki tüm insanların ortasında kendi özel kozamızı yaratır. "Doğrudan ve talepkar olduğunda çok ekicisin."

"İstediğim her şeyi bana verecek kadar seksi mi?"

"Kesinlikle," diyor.

Karanlıklaşan gözlerine bakıyorum, ona olan ihtiyacım vücudumu ısıtıyor. Bana evreninin merkeziymişim gibi baktığında, kendimi önemli hissediyorum. Ve onun da aynı önemi hissetmesini istiyorum.

Onu bir cin gibi ov. Yuna'nın gülerek yaptığı öneri aklımdan geçer.

Gizlice elimi onun üzerinde gezdiriyorum. *Oh, merhaba.* Penisini çoktan sertleşmiş. Ona bir siren gibi gülümsüyorum. "Ve bana ne istediğini gösterdiğinde çok hoşuma gidiyor."

Başını eğip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Tanrım, bunu tekrar yap," diyor boğuk bir sesle, nefesiyle hassas cildimi ısıtıyor.

Elimi onun üzerinde gezdiriyorum ve nefesi kesiliyor. Heyecan tiz bir ses çıkarır. En basit dokunuşun bu büyük, güçlü adamı arzuyla titretmesi, heyecan uyandırır. Ve kendi gücümün farkına varırım.

"Yuna, istediğini elde etmek için kocanı cin gibi okşamakla ilgili bir şey söylemişti," diye alay ettim, sonra onu tekrar okşadım.

"O yanılıyor," diyor. "Cin'i yalamak gerekiyor."

Yavaşça gülüyorum. "Ben yalamaya başlamadan önce tutuklanacağız," diye kulağına fısıldıyorum. "Senin parlak hukuki argümanların bile bizi hapisten kurtaramaz."

Gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Merak etme. Seni bir dakika bile hapiste bırakmam."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ares

Kapı arkamızdan kapanır. Balo salonunun yanındaki küçük dolap, birkaç süpürge ve paspas dışında boştur. Bir düğmeye basınca, tek bir ampul başımızın üzerinde parlar.

Karım beni öper, eli üzerimde. Artık dokunuşu daha cesur, parmakları pantolonumun ve boxerımın üzerinden penisimi okşuyor. Giysilerin katmanlarına rağmen, okşamaları beni yakıyor gibi. Sıcaklık damarlarımdan akıyor. Cildim çok gergin, sinirlerim hassas.

Penisimin ucunu okşadıktan sonra, parmak uçlarına yükselir, diğer elini kafamın arkasına dolayarak beni kendine doğru çekip öper. Ağzı sıcaktır, dili istekli. Elektriksel çizgiler omurgamdan testislerime ve penisimin ucuna kadar uzanır.

Onun eline karşı sallanıyorum, azgın bir ergen gibi hissediyorum ve o kemerimle uğraşırken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Şehvet damarlarımdan akıyor, tüm vücudum karıncalanıyor. Onun elleri çıplak penisime dokunacak diye beklentiyle daha fazla kan aşağıya akıyor.

Fermuarın çıkardığı ses. İpek kumaşın fısıltısı. Sert, sıkı nefesler.

Konsantre olarak alt dudaklarını ısırırken kirpikleri gözlerini kapatıyor. *Benim sirenim.* Penisim serbest kalır kalmaz, eliyle sapını kavrar ve nazikçe pompalıyor. Alnımı omzuna yaslayıp hafifçe inliyorum. Bunu daha önce hiç yapmadı ve bir şey söylersem, ürkek bir tavşan gibi ortadan kaybolacağı hissine kapılıyorum. Parmaklarının sıkı kılıfına giriyorum, bana yaptıklarını ne kadar sevdiğimi sessizce ona bildiriyorum.

Elini hareket ettirmeye devam ediyor, sonra dudaklarını indirip boynumdaki düzensiz nabız noktasını diliyle okşuyor. Titriyorum. Boynunun yalanmasının bu kadar erotik olabileceğini kim düşünürdü? Sonra daha aşağı kayıyor, hareketleri kıvrımlı ve zarif...

Nefesi penisimin başını okşuyor.

Sikim titriyor ve bu hissin ne kadar iyi olduğuna şaşıarak çenemi sıkıyorum. Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyor, gözlerini kısaca kaldırıp benim tepkimi ölçüyor. Dilini ıkartıyor — *Tanrım, evet* — ve deneme amaçlı u kısmını yalıyor, berrak sıvının tadına bakıyor. Sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor ve bana kk, şeytani bir glmsemi atıyor, bu glmsemi beni derinden etkiliyor, sersemletiyor.

Sikimi yavaşça ağızına alıyor, sonra yanaklarını ie çekiyor. Boğazındaki safirler paha biçilmez bir kolye gibi parılıyor, onun benim olduğumu gösteriyor. Alnını şefkatle okşuyorum.

"Aferin kızım." Kendimi onun ağızına sokma dürtüsünü bastırarak, pelvisimi nazikçe hareket ettiriyorum. "şu haline bak, benim sikimi alıyorsun. Çok güzelsin."

Boğazından yumuşak bir inilti çıkar, titreşim sikime geçer. Zevkten inlerim ve saçlarını sertçe tutarım. Çenesi ve boynundaki kaslar çok gergin. "Rahatla, bebeğim. Burnundan nefes al ve bir ritim belirle."

Ağızını hafifçe açar ve beni daha derine çeker, başıını penisim boyunca hareket ettirir. Hızı tereddütlü ve beceriksizdir, muhtemelen ilk seferidir ama bu bilgi başıını döndürüyor ve çok seksi. Bana oral seks yapmak istemesi kanımı kaynatıyor, neredeyse göremiyorum. Testislerim geriliyor ve boşalmaya hazır olduğumu biliyorum.

Ama henüz değil.

"Elini elbisenin altına sok ve kendini okş, bebeğim," diye onu ikna ediyorum.

Ağızı benim aletimi sarmışken, kendini tatmin etmek çok utanç vericiymiş gibi kızarıyor. Bu manzara, onun savunmasızlığıyla dokunaklı.

şakaklarını okşuyorum. "Hadi, bebeğim. Bundan nasıl zevk aldığını bilmek için can atıyorum."

Yanakları kızarır, elini elbisesinin altına kaybedene kadar indirir.

"Islandın mı? Eğer yleyse, gözlerini a ve bana bak."

Bir an tereddüt eder, sonra bana bakar, gözleri şehvetle parlamaktadır. Beni emerek ıslanması, şimdiye kadar yaşıadığım en ateşli şeylerden biridir. Zevk keskinleşir, orgazm beni parçalamaya hazırdır. Zar zor kendimi tutabiliyorum.

"Parmaklarıyla kendini pompalayın. Parmaklarıımın içindeki hissi hatırlıyor musun? Öyle yap. Kendini daha da iyi hissettir."

Kendini pompalarken benim sikime karşı inliyor. Onun muhteşem yüzünü okşuyorum. Sıcak bir mutluluk onu sarıyor, doğru noktayı ve mükemmel ritmi ararken kaşlarını çatıyor. Derinlemesine girme dürtüsünü dizginleyerek, ağızına sığ bir şekilde giriyorum.

"Aynen öyle. Kendini pompalarken göğüslerine dokun. Onları yoğur, meme uçlarını çekiştir ve sık."

Biraz tereddüt ediyor.

"Ben ritmi koruyabilirim. Göğüslerini okşamak harika hissettirecek." Masum birini baştan çıkaran bir şeytan gibi hissediyorum.

Elini indirir ve korsenin altına sokar. İnlemeleri boğazında takılır. Tüm bunlar olurken, çenesini gevşetmeyi unutmaz.

"Aferin kızım. Benim güzel, mükemmel kızım."

Boğulmadığından emin olmak için dikkatle izleyerek ağzının derinliklerine giriyorum. Eteğinin altında hareketleri daha da çılgınlaşıyor. Zirveye ulaşmaya çalışırken, tüm vücudu titreyerek ve kaşlarını çatarak odaklanırken kesinlikle muhteşem görünüyor. Sergiye geri dönmek zorunda olmasaydık, yüzüne boşalmak, onu benim ve sadece benim olarak işaretlemek isterdim.

Nefesi sık ve zorlu. Çok yaklaştı. Yüzüne sikimle sikilirken orgazm olması içimde sıcak bir dalgalanma yaratıyor. Dizlerinin üzerinde olabilir, ama o benim tanrıçam, kraliçem. Dünyayı onun ayaklarının dibine sereceğim.

Vücudu orgazmın doruğunda titrerken boğazından uzun bir inilti kopar. Orgazm beni sararken saçlarını sıkıca tutarım. Onun sıcak ağzına boşalırım, yutarken sıkılaşıp gevşediğini hissederim.

O çok muhteşem. Onu nazikçe kaldırıp kıyafetlerini ve saçlarını düzeltirim. Artık tamamen bitkin, kolları neredeyse güçsüz bir şekilde bana sarılır.

"İyi misin?" diye soruyorum, sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak.

Kalbimi delen, Cupid'in oku kadar tatlı bir gülümsemeyle başını sallar.

Onu sertçe öpüyorum.

"Bu harikaydı," diye mırıldanır. "Neden bana ağzını kullanmayı sevdiğini anlayabiliyorum." Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Bunu tekrar yapmalıyız, ama önce sergiye geri dönüp annemin başka tabloları var mı bakalım."

Otuz Beşinci Bölüm

Lareina

Bir oral seksin bu kadar güçlü olabileceğini kim düşünürdü?

Bütün vücudum titriyor. Ares'in zevkini ağızımla kontrol etmekte son derece güçlü ve heyecan verici bir şey vardı. Onun ham tadı şaşırtıcı derecede heyecan vericiydi. Ve çıkardığı düşük inlemeler, bana yağdırdığı övgüler ve erotik iknalar...

Ama zaten yapmak istediğim şeyi yapmama izin veriyorsa, bu gerçekten ikna etmek miydi? Hmm...

Kocamın hiçbir şey olmamış gibi davranmasına hayranım, ama ağızımda titremesi üzerinden sadece birkaç dakika geçti. Öte yandan, dizlerim titriyor. Beni destekleyen kolu olmasaydı, muhtemelen sarhoş gibi görünürdüm.

Sonunda bacaklarım daha sağlam hale geldi. Ama yine de kendi başıma yürüyemiyormuş gibi davranıyorum. Ares'in sıcaklığının beni sarmalamasını seviyorum. Ve kokusu çok güzel. Neden kocamın varlığından zevk almayayım ki?

Annemin başka resmi yok. Kontrol etmemiz gereken sadece bir bölüm kaldı, ama onun eserlerinin orada olmayacağından yüzde doksan dokuz eminim. Müzayede evi eserleri sanatçıya ve sonra temaya göre gruplandırmış. Yine de, ne olur ne olmaz diye kontrol etmekten zarar gelmez.

Ares ve ben köşeye girmek üzereyken, Lucie ve kocasıyla karşılaşıyoruz. Adam uzun boylu, Lucie topuklu ayakkabı giyse bile ondan daha uzun görünmeyecek kadar uzun. Koyu saçlı, kare çeneli yakışıklı bir adam, Lucie'nin az önce söylediği bir şeye gülüyor.

"Merhaba, Lareina!" Lucie geniş bir gülümsemeyle diyor. "Sana rastlamak harika."

"Evet! Merhaba!" Sarılırız ve havada öpüşürüz.

"Bu benim kocam, Sebastian Lasker. Seb, bu benim arkadaşım, Lareina Huxley."

"Ah. Ares'i evlenmeye ikna eden bayan." Gülümsüyor. "Geç oldu ama düğününüz için tebrikler. Bu arada, küpe ve kolye setin çok güzel." Göz kırıyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Evet. Kocam bunları *harika* bir kuyumcudan aldı." Ben de göz kırparım. "Peki, burada beğendiğin bir şey buldun mu? Bir şey alacağını söylemiştin galiba?"

"Evet, o parça." Ares ve benim henüz gitmediğimiz bölümü işaret ediyor. "Adı *Passion Series Number Three* ve *çok* etkileyici. Bayıldım. Seride altı parça var ve Barron Sterling ilk ikisini çoktan satın aldı. Geri kalanını da almaya kararlıyım."

"İyi şanslar." Bunu içtenlikle söylüyorum, ancak bunun mümkün olabileceğinden emin değilim. Barron Sterling, çok fazla boş zamanı olan ve Tanrı'nın harcayabileceğinden daha fazla parası olan yaşlı bir milyarder. Söylentilere göre o kadar etkili ki, Papa'nın numarası hızlı aramada kayıtlı, ama kendisi Katolik bile değil.

Lucie bu tabloyu çok övdüğü için, Ares ve ben tabloyu görmeye karar verdik. Lucie ve Seb, tablo hakkında sorularım olması ihtimaline karşı bizimle birlikte geliyorlar.

Ares başını eğip kulağıma fısıldayarak konuşuyor. "Onu satın almayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Beğensem bile yapmam. O ilk hak iddia etti. Ayrıca, ben zaten *My Love on the Beach'i* beğendim."

Bu bölümde sadece dört tablo var, ama içeri girer girmez aniden duruyorum, nefesim kesiliyor. Şakaklarım zonklamaya başlıyor.

İlki *Orange Dream* (Turuncu Rüya) adlı eser. Yeşil ve mavi arka plan üzerinde dev bir turuncu ateş topu, obsidiyen yıldırımlar gibi siyah çizgilerle kaplı.

İkincisi *Maze*: bir erkek ve bir kız siyah ve turuncu duvarlar ve tuzaklar arasında koşuyorlar.

Üçüncüsü *The Wonder*: dağlarda bir kayanın üzerinde bırakılmış boş bir Wonder Bread torbası. Etrafındaki çimler, kamp ateşi gibi kömürleşmiş. Yanımda duran Ares keskin bir nefes alır ve elini yanıma doğru uzatır. Bu resmi mi beğendi? Bu, serideki tek sıradan, gündelik sahneyi içeren resim. Ama nedense önceki ikisiyle uyumlu.

Sonuncusu, *Passion Series Number Three*, düzinelerce farklı kırmızı tonuyla katmanlı, ama yakından bakarsanız, her katmanın altında şekiller görebilirsiniz.

"Vay canına. Sadece... vay canına." Beynim az önce gördüklerimi işlemek için elinden geleni yapıyor ama oldukça başarısız. Duygularım kabarıyor ama ne olduklarına bile karar veremiyorum

Ne hissettiğimi bile bilemiyorum. Üzerine kova kova boya dökülmüş boş bir tuval gibi hissediyorum kendimi.

Ares, bir şeylerin ters gittiğini hissederek bana bakıyor. "Ne oldu?"

Her eserin açıklamasını inceliyorum. Hepsi... "*Parker Jacoby* mi? *Şaka* mı bu?" O yeteneksiz, beyinsiz, utanmaz sürtük mü?

"Onu tanıyor musun?" diyor

Ares. "Oh, onu tanıyorum.

Sen tanıyor musun?" Başını sallıyor.

Lucie öne çıkar. "O gelecek vaat eden bir sanatçı," der yardımsever bir şekilde. "Şu anda ünleniyor. Catherine Fairchild—Barron Sterling'in sanat küratörü—onun yeteneğini fark etti ve ilk birkaç eserini satın aldı, bu da onu yükselen bir yıldız yaptı. Catherine, işlenmemiş elmasları keşfetmesiyle ünlüdür. François, *François olmadan* önce onu destekleyen ve tanıtan ilk kişiydi."

"Anlıyorum..." Ne kadar çok öğrenirsem, o kadar sinirleniyorum. Şimdi Doris'in anlaşmayı imzalamam için bu kadar ısrarcı olmasının nedenini anlıyorum. Bu resimler benim "çöpüm". Onun tuttuğu terapistlerin tavsiyesi üzerine duygularımı dışa vurmak ve kabuslarımı "yeniden yorumlamak" için yarattığım resimler. Parker bir paravan — genç ve yeterince güzel. Halk onu sevecek.

Ama eminim ki, benim yarattığım resimlerin satışından elde edilen gelirin çoğu doğrudan Parker'a gitmemiştir. En iyi ihtimalle, yarı yarıya bölüşülmüştür. Doris ve Rupert'ın ne kadar açgözlü olduklarını düşünürsek, Parker muhtemelen çok daha azını almıştır, ama sanatçı taklidi yapmak dürüst bir iş bulmaktan daha iyidir, o yüzden fazla itiraz etmemiştir.

Ayrıca, hiç çaba sarf etmeden şöhret ve hayranlığın cazibesine kim karşı koyabilir ki?

"Onun eserleri ne kadara satıldı?" diye soruyorum.

Lucie kocasına bakar. "Sonuncusu iki milyon dolara satıldı, sanırım? Doğru mu? Sanat dünyasında büyük yankı uyandırdı. Yuna onu istediği için üzgündü, ama o kadar yüksek bir fiyat vermek istemiyordu. Sanatı sevdiği için koleksiyon yapıyor, ama aynı zamanda yatırım değeri için de istiyor."

"Tek bir tablo için iki milyon dolar," diye mırıldanıyorum. "Fena değil." Ben de pek çok eser yarattım. Eskizler. Onlara pek önem vermediğim için depo dolabına gelişigüzel attım. Sonuçta, eserlerimi gören sanat uzmanları yetenekli olmadığımı söylediler. Ama onların değerlendirmelerinin bedelini kim ödedi? *Doris, benim paramla.*

Eğer hepsini yasal olarak ona devretmemi sağlayabilirse, benim güven fonum olmasa bile zengin olabilir.

Belli ki, beni 60 milyar doları teslim etmeye zorlamaktan veya zaten bir kocam varken Rupert ile evlenmeye zorlamaktan daha kolay olacağına karar vermiş. Sonuçta, Huxley & Webber veya Highsmith, Dickson and Associates gibi firmalara karşı benim param için yasal bir savaşı kazanmayı umut edemez.

Doris, Doris, Doris. Annemin çalışmalarını çaldın, şimdi de benimkileri. Orada durmadın. Benden ne kadar çaldın?

"İyi misin?" diye soruyor Ares. Lucie ve Seb de endişeyle bana bakıyorlar.

"Resimlerim gibi mi?" diye alaycı bir ses geliyor.

Lucie ve Seb irkilir. Ares başını çevirir ve kasılır, kolunu daha da koruyucu bir şekilde bana sarar. Dönüp, orada boktan bir gülümsemeyle duran Parker'a bakarım. Kolu Rupert'ın boynuna dolanmıştır, Rupert ise bana bakmamak için elinden geleni yapmaktadır — üvey annesinden daha açgözlüdür ve muhtemelen hak ettiğini düşündüğü altmış milyar doları alamayacağı için acı çekiyordur.

Parker oldukça iyi görünüyor. Profesyonel yardım almış. Koyu kahverengi saçları ustaca kıvrılmış ve ameliyatla büyütülmüş göğüs dekoltesini ve uzun bacaklarını gösteren ışıltılı siyah bir elbise giymiş. Dolgu, normalde ince dudaklarına harikalar yaratmış ve makyaj, görünüşünü bir iki kademe daha yukarı çekmiş. Kahverengi gözleri, çenesini kibirli bir şekilde eğerek bana bakıyor. Neredeyse bana bir şey söylemem için meydan okuyor. *Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın.*

"Tutku güzel, ama başlığı kötü," diyorum. *Bakalım kendi mezarını ne kadar derine kazabileceğini görelim.* Yumurtalıklarım üzerine bahse girerim ki, Tutku Serisi adını verdiği resimlerin ardındaki sırrı hiç bilmiyor.

Saçını parmağına doluyor. Rupert alaycı bir şekilde gülüyor. "Senin için çok kötü ki o bir sanatçı."

"Ses tonuna dikkat et, Fage. Karımla konuşuyorsun." Ares'in sesi kanı dondurmaya yetecek kadar soğuk.

Parker boğazını temizler. "Catherine Fairchild ile tanıştınız mı?"

Diğer tarafa bakan esmer bir kadın bize döner. O kadar güzeldir ki, neredeyse gerçek gibi görünmez. Yüzü mükemmel bir simetriye sahiptir ve her özelliği narindir. Ancak porselen gibi kırılganlığı, gözlerindeki soğuk çelik bakışlarla dengelenir ve

onun kimsenin oyuncağı olmadığını söylüyor. Siyah kokteyl elbisesi ona çok yakışıyor — bu kadına patates çuvalı bile yakışır — ama aynı zamanda iş kadını havası da veriyor. Görünüşe göre Bayan Fairchild dalga geçilecek türden bir kadın değil.

Catherine bize dönükken, Parker neredeyse hiç fark edilmiyor. Bu alışılmadık bir durum; Parker genellikle kendisini deforme bir kalamar gibi gösteren kadınlardan uzak durmayı sever. Ah, insanlar para ve şöhret için neler yapıyorlar. Eminim çok hayranı vardır.

"Merhaba, ben Lareina Hayworth Huxley." Gülümser ve elimi uzatırım.

"Catherine Fairchild." El sıkışması sıkı, selamlaması sıcak. Bana attığı gülümseme, Orange County'nin yarısını aydınlatacak kadar parlak.

"*Passion Serisi Üç Numara* hakkında ne düşünüyorsunuz?" Gerçek bir merakla soruyorum. Yıllarca süren manipülasyon ve yalanlardan sonra, tarafsız, profesyonel bir görüş istiyorum.

"Renklerin temsil ettiği acının yoğunluğunu seviyorum. Parker altı parçalık seti *Passion* olarak adlandırmış olsa da, tuvallere o kadar çok acı ve öfke dökülüyor ki, sanki sanatçının saf duygularının şelalesinin altında gibisiniz. Herhangi bir parçaya bakmak bile beni titretir."

"Anlıyorum." Parker'a soğuk bir gülümseme atıyorum. "Birinin bunları gerçek sanatçıdan çaldığını bilseydin ne yapardın?"

Catherine bana şaşkınlıkla bakar. "Bu mümkün değil. Yıllar boyunca biriktirdiği eserler, sanatçı olarak olgunlaştıkça gösterdiği büyüme ve ilerlemeyi gösteriyor. Hatta çocukluğundan kalma en eski eskizlerini bile gördüm."

"Onun yapmadığını nasıl kanıtlayabiliriz?" Lucie diplomatik bir şekilde sorar. Gözleri endişeyle bana bakar.

Ares de gerginliği hisseder ve bir kalkan gibi yarım adım önüme geçer.

"Dediğim gibi, imkansız. Ayrıca, Parker'ın gelecekte daha da büyük eserler üreteceğini umuyorum," diyor Catherine.

Parker biraz solgunlaşır, ama Rupert'ın kolu omzunda olduğu için geri adım atmaz. Başını sallar. "Elbette. Sabırsızlıkla bekleyebilirsiniz."

Utanmaz sürtük. "Catherine, yeni tanıştığımız için bunu söylemekten nefret ediyorum, ama aldatılmışsın. Bu resimleri Parker yapmadı. Ben yaptım." Sesim o kadar sakın çıkıyor ki, bu beni bile şaşırtıyor.

Parker inanamıyormuş gibi gülüyor, Rupert ise beni şu anda parçalara ayırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana dik dik bakıyor. Ares, Lucie ve Seb şok içinde bana bakıyorlar, sonra Ares sessizce destek olmak için kolunu bana daha sıkı sarıyor. Catherine beni ciddi bir bakışla inceliyor. "Eğer bu bir tür şakaysa..."

"Şaka değil," diyorum. "Bu gerçek." "Kanıtlayabilir misin?"

"Kendimi kanıtlamak için bir şeyler çizmeyeceğim. Bunu yapmak zorunda olmamalıyım!" Parker hızlıca söyler.

Onun patlamasına neredeyse gözlerimi devirecektim. "Bu saçmalık. Kim bunun için zaman harcar ki? Senin gurur duyduğun Passion Serisi ile kanıtlayabilirim."

Belirsizlik ve şüphe yüzüne gölge düşürdü, ama hemen silkeledi. "Nasıl?"

"Catherine alanını çok iyi biliyor, çünkü Passion Serisi'ndeki her eserin acı ve öfkeyle dolu olduğu doğru. Bunlar, maruz kaldığım muameleye karşı *duyduğum* acı ve öfkem."

Ares elimi sıkıyor, yüzünde taş gibi bir ifade var. Belli ki, onun ailesinin evinde akşam yemeğinde paylaştıklarını hatırlıyor.

Parker gülüyor. "Aman Tanrım, bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Parker haklı," diyor Catherine sessizce.

"*Henüz* hiçbir şeyi kanıtlamıyor. Ama serideki her tablonun küçük bir sırrı var, sadece yaratıcısının bileceği bir şey." Parker'a bir göz atıp, tuvale yaklaşıyorum. "Ne olduğunu biliyor musun?"

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Uydurmayı bırak. Beni hep kıskanıyordun, şimdi de bu resimleri seninmiş gibi iddia etmekle saçmalıyorsun!" Sesi sonlara doğru neredeyse tizleşiyor.

Catherine kaşlarını çatar. Muhtemelen bir sahtekarı desteklediğine inanmak istemiyordur. Birkaç seyirci toplanmış, bana şüpheli bakışlar atıyor.

İnsanların bana körü körüne inanmasını beklemiyordum, ama gerçeği dinlemeye bile açık olmamaları biraz hayal kırıcı.

"Karım yalancı değildir."

Ares'in kesin ifadesi beni şaşırtır. Şaşkınlıkla ona bakarım.

"Onun için şahsen kefil olurum," diye ekliyor ve kalbimde bir sıcaklık hissediyorum.

Az önce hissettiğim hayal kırıklığı dağılıyor. O benim yanımda olduğu sürece, durum o kadar da ürkütücü gelmiyor. Ayrıca,

Diğerleri bana şimdi inanmasa ne olur? Gerçek sanatçı olduğumu daha sonra kanıtlayabilirim. "Ben de ona inanıyorum," diyor Lucie. "Yalan söylemesi için bir nedeni yok."

Sebastian karısına bakar, sonra soğukkanlılıkla gözlerini Parker'a diker. O bakışın hedefi olmak istemezdim.

Gerçekten arkamda bir ekip olduğunu fark edince kalbim inanılmaz derecede hafifliyor. Güvenim artıyor. *Demek aidiyet hissi böyle bir şey.*

Catherine, Ares, Lucie ve Seb'e bir süre bakar, açıkça kararsızdır, sonra bana döner. "Tamam. Gerçek yaratıcıyı doğrulamanın bir yolu olduğuna inanıyorsan, neden bana e-posta ile göndermiyorsun? Ben kontrol ederim."

"E-postaya gerek yok." Çantamdan küçük bir kalem çıkarır ve resmin sırrını avucumun içine yazar, sonra ona gösteririm. Kaşlarını çatıyor. "Bu doğru mu?"

Başımı sallarım. "Bu kadar kolay çürütülebilecek bir konuda yalan söyler miyim sence?"

"Seni tanımıyorum. Ama... hayır. Bu özellikle aptalca bir hareket olurdu." Parker'a döndü. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Parker'ın gülümsemesi sert, ama soğukkanlılığını kaybetmiyor. "Sır falan yok, Catherine. Önemli olan kalbinin nasıl rezonansa girdiği. Resimlerim, onlara baktığında nasıl hissettiğinle ilgili. Mutluysan, eser de bununla ilgili. Seni üzüyorsa, tema da bu. Resim konusunda resmi bir eğitimim yok. Sadece içgüdülerime ve duygularıma güveniyorum. İzleyiciler, önceden oluşturdukları fikirleri bir kenara bırakıp, esere olmayan bir anlam yüklemeye çalışmak yerine, eserin sunulduğu haliyle keyfini çıkarmalılar. Bir hikayedeki mavi perdeler, karakterin depresyonda olduğu veya yazarın onun ruh halini ince bir şekilde yorumladığı anlamına gelmez. Perdeler sadece mavidir ve önemli olan senin nasıl hissettiğindir."

"Tamam." Catherine başını sallar.

"Kız arkadaşşıma inanıyorum. Onun bu işleri yaptığını kendi gözlerimle gördüm," diye ekliyor Rupert.

Catherine ona kısa bir bakış atar, sonra bir dakika boyunca telefonuna bir şeyler yazar. Sonraki yarım saatimizi sanat hakkında tartışarak geçiririz, sonra nefes nefese bir otel çalışanı elinde bir el feneriyle gelir. "İşte buradasınız, Bayan Fairchild."

"Teşekkürler." El feneri alır ve sesini yükseltir. "Herkes sakın olsun lütfen. Işıkları birkaç dakika kapatacağız."

Otel, balo salonunun bizim bölümündeki ışıkları kapatır. Ani karanlıkta Ares'e yaklaşıyorum.

Catherine el fenerini yakar. Tuvalin üzerine siyah bir ışık düşer, bazı bölümleri parlak mavimsi bir renkte parlar, sıçramış lekeler V şeklinde bir şekil oluşturur.

Ares nefesini alır ve Parker keskin bir çığlık atar. Rupert küfür eder. Catherine'in elindeki ışık titrer. Telefonu titrer, ona bakar ve sonra nefesini tutar.

"Şimdi bana inanıyor musun?" diye soruyorum.

"Aman Tanrım. Işıkları tekrar aç."

Parlak ışık sergi salonunu tekrar doldururken birkaç kez gözlerimi kırptırırım.

Catherine'in yüzü, yanaklarının parlak kırmızısı dışında, solgun.

Parker parmağı titreyerek beni işaret eder. "İnsanların arkasından üzerine bir tür sıvı döktün, değil mi? Yoksa neden Catherine'e siyah ışıkla test etmesini söylesin ki? Beni hep nefret ettin, ama eserimi bu şekilde tahrip etmek çok fazla! Seni dava edeceğim!"

"Karanlıkta parlayan tek eser bu değil." Catherine'in sesi çok soğuk. "Barron'un galerisinde asistanıma kontrol ettirdim. *Passion Serisi Bir* ve *İki* de parlıyordu. İnan bana, eserler Barron Sterling'in koleksiyonuna katıldığından beri, kimse onlara dokunma ya da herhangi bir şekilde değiştirme fırsatı bulamadı."

Parker'ın yüzü soluyor. "Siktir," diye mırıldanıyor Rupert.

Ares bana merakla bakar. Muhtemelen sırrın tam olarak ne olduğunu merak ediyordur.

"Bana yalan söyledin, gerçek sanatçıdan çaldın ve Barron Sterling'i dolandırdın," diyor Catherine. "Milyonlarca dolar değerinde sanat eserleri."

"Catherine, hayır! Bana güvenmiyor musun?"

"Güvenmek mi? Yalan söyledin ve bunu itiraf etmeyi reddettin, nasıl güvenilebilirim? Eğer gerçek sanatçı olsaydın, siyah ışıkla ortaya çıkacak olanı bana ilk söylediğin şey olurdu."

"Sanat eseri hırsızlığı federal bir suçtur," diyor Ares yardımsever bir şekilde. "Çalınan sanat eserlerini nakletmek ve halkı dolandırmak da öyle. Ve ne yazık ki senin için, zamanaşımı süresi dolmadı. Federal cezaevinde geçireceğin zamanın tadını çıkar."

Memnuniyetle başımı sallarım. Bu ikili için o kadar da kötü bir sonuç gibi görünmüyor, özellikle de beni zehirleme komplosuna karıştıkları için onları yakalayabileceğimden emin olmadığım için.

"Ben yapmadım! Yapmak istemedim!" Parker çığlık atar, sonra Rupert'i işaret eder. "O ve üvey annesi ve babası! Kimsenin

fark edilmeyeceğini ve hepimizin zengin olacağını söylediler! Bunlar sadece çöp." Resimlerime çılgınca işaret eder. "Ben sadece onları alıp sattım. Garaj satışı gibi! Hiçbir farkı yok."

Zafer, üzüntü ve hor görmenin acı bir karışımı içimi kaplar. Çirkin olsa da, bu karmik bir adalet. Parker herkesi kendisiyle birlikte dibe çekecek. Ağzını kapalı tutmak hiç bir zaman onun güçlü olduğu bir konu olmamıştır.

"Seni aptal sürük!" Etin ete çarpmasıyla çıkan yüksek bir ses odayı yırttı.

Parker yanağını tutar ve Rupert'a inanamayan gözlerle bakar. Ben hariç herkes de öyle yapar. Onun öfkesini kontrol etmekte her zaman sorun yaşadığını biliyorum, bu onun hak iddia eden kişiliğinin bir parçası. Herkes onun dediklerini yapmalı, yoksa sonuçlarına katlanmalı. Nesovia'da benim paramı kalkan olarak kullanarak paçayı kurtarıyor. Ama burada, Amerika'da? Patlaması için yanlış sahneyi seçti.

İki dakikadan az bir süre sonra, otel güvenliği ve birkaç üniformalı polis memuru gelir. Parker Rupert'ı gösterir. "Bana vurdu! Onu saldırıdan tutuklayın!"

Ares öne eğildi. "Saldırı," dedi, alçak sesle.

Catherine, polis memurlarından biriyle alçak sesle konuşur. Memur başını sallar ve Parker ile Rupert'ı yakalayıp kelepçeler.

"Neden beni tutukluyorsunuz?" der Rupert. "Ben hiçbir şey yapmadım! Kuzenimden çalan oydu. Resimlerin gerçek olmadığını bilmiyordum..."

"Onun resimleri yaptığını gördüğünü sanıyordum." Çenemi önümüzde asılı duran resme doğru eğiyorum.

Yüzü kızarır ve bana ölümcül bir bakış atar. Dilimi çıkarırım. Bu hareket çocukça, ama ona bunu yapmak hep istemişimdir. Belki damarları patlar diye. Alnında bir damar belirgin bir şekilde atıyor, ama ne yazık ki patlayacak gibi görünmüyor.

"Bu arada, memur beyler," diye tatlı bir gülümsemeyle sesleniyorum. "Doris ve Vernon Fage'i yakalamayı unutmayın. Onlar da bu komplonun içinde yer alıyorlar."

"Elinde kanıt yok!" diye bağırır Rupert.

"Elbette var. Benim sanat eserlerimle ilgili bir transfer anlaşması imzalamamı istediler." Polisler dönmüyor. "Daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa, Highsmith, Dickson and Associates'teki avukatım Ethan Beckman ile iletişime geçebilirsiniz. Anlaşmanın bir kopyası ve sizinle paylaşabileceği birçok bilgi var."

Otuz Altıncı Bölüm

Ares

Sergi sadece tutuklamalarla bitmez, organizatörler her eseri yeniden değerlendirmek ve yeniden incelemek için müzayedenin erteleneceğini de duyurur. Parker Jacoby, Rupert Fage ve ailesinin işlediği dolandırıcılık birçok kişiyi sarsar. Özellikle Catherine bir tür şokta gibi görünür ve daha sonra Lareina ile konuşmak ister.

Eşime şaşkınlık, saygı ve hayranlıkla bakıyorum. Resimden bahsederken, sanki amatörce uğraşıyormuş gibi konuşuyordu. Yaptıklarından bahsederken her seferinde, yetenekleri özellikle dikkat çekici değilmiş gibi, önemsizmiş gibi davranıyordu. Catherine Fairchild gibi birinin onu takdir etmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyor mu acaba? Ya da eserlerinin Barron Sterling'in koleksiyonuna girmesinin? Ben bile bu adamın etkileyici özel galerilerini duydum.

En şaşırtıcı olanı, Parker ve Rupert onu kışkırtmaya çalışıp yalancı diye suçladıkları sırada onun ne kadar sakin ve soğukkanlı davrandığıydı. Karımın çelik gibi sinirleri olmalı.

Bunu şimdi mi fark ettin? Kafamın içindeki küçük bir ses alaycı bir şekilde soruyor. O, gelinlik giymiş halde otelin 17 katlı cephesine tırmanırken bunu fark etmedin mi?

Eve varıp akşam için daha rahat kıyafetler giyindiğimizde, davayla ilgili son gelişmeleri öğrenmek için daha önce mesaj attığım polis departmanındaki bağlantılarımdan birinden bir mesaj alıyorum.

–Francisco: Doris ve Vernon Fage'i yakaladık. Uluslararası ve federal suçlar işlemekle kalmadılar, bir dizi eyalet ve yerel yasayı da ihlal ettiler. Savcı, kesin hüküm verebileceği büyük ve ilgi çekici bir davaya ihtiyaç duyduğu için mutlu.

Ne mükemmel bir zamanlama. Kadın, yeniden seçilme kampanyasında övünebileceği bir zafer istiyor. "Doris ve Vernon'u tutukladılar. Hapse girecekler."

"Mükemmel. Bildirdiğin için teşekkürler." Lareina yatağa uzanırken gülümsüyor.

Onun yanına uzanıyorum. "Peki. Artık senin için her şey yoluna girdiğine göre, sırrını bana da söyleyebilir misin?"

Kaşlarını çatar. "Sır mı?"

"Catherine'le paylaştığın sır."

"Oh. O mu?" Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Tamam, bu biraz morbid ve tuhaf gelebilir, ama unutma ki sözde Tutku Serisi'ni on altı ya da on yedi yaşında falan çizdim. Temelde ergenlik kaygısı." Parmaklarına baktı.

"Tamam." O inanılmaz derecede gergin görüldüğü için başımı salladım, ama benim tepkime bu kadar önem vermesi çok dokunaklıydı. Onun savunmasızlığı, onu korumak için bir kalkan alıp kimse ona zarar veremesin diye içimden gelmemi sağladı.

"Altı resmi sırayla dizip siyah ışık kullanırsan, gizli mesajı görebilirsin. S-A-V-E-M-E. *Kurtar beni*. Kendi kanımla yazdım çünkü öyle daha dramatik geldi, bilmiyorum."

Ona bakıyorum. Utançla alt dudağını ısıırıyor, ama onun böyle bir şey yaşamış olmasına dehşet duyuyorum. Ne kadar çaresiz olmalı. Ne kadar kafası karışık, incinmiş ve üzgün olmalı. Resimlerinin acı ve öfkeyle ilgili olduğunu söylemesine şaşmamalı. Geçmişini aşmış olması onu şimdiye kadarki en muhteşem kadın yapıyor.

Burnunun ucunu kaşıyor. "Her tuval için mektubu tamamlamak biraz zaman aldı çünkü parmağımı kanayacak kadar bıçaklamak gerçekten çok acı vericiydi. Ama sonunda, yanlış düşündüğümü fark ettim. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti. Kendimi kurtarmak zorundaydım."

Yumuşak, kendini küçümseyen sözleri cam parçaları gibi kesiyor. Onu sıkıca sarıyorum, kalbimin onun için ne kadar hızlı attığını hissedebilmesini umuyorum. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve onu korkunç teyzesi ve diğerlerinden koruyabilsem. "Bu kadar uzun süre deliye dönmeden nasıl dayandın?"

"Çünkü bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Planlar yaptım, kaçış yollarını düşündüm. Ve yolumda seni bulmam benim şansım ve nimetimdi. Yanlış anlama, yaptıkları için hiçbirini affetmeyeceğim, ama hayatımın geri kalanını öfke ve kinle de yaşamayacağım. Hala genç ve güzelim! Ve yakında zengin olacağım, özellikle de Doris ortadan kalktıktan sonra. Güvenimi devralma talebime itiraz edecek kimse olmadan, neden sonsuza kadar mutlu yaşamayayım *ki*?"

Onun coşkusuna gülüyorum.

"Annem ve babam benim mutlu olmamı isterdi. Büyükbabam da öyle, ve beni seven herkes de." Sessizleşir. "Onlar için sonsuza kadar mutlu yaşamak istiyorum."

"Öyle olacaksın."

Gülümser ve parmak uçlarıyla yanağımı okşar. "Teşekkür ederim." Sonra bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırpar. "Bu arada, Ethan'ın gönderdiği çok geç kalmış evlilik sözleşmesini inceleyip imzaladın mı?"

"Bana getirdi ama henüz inceleme fırsatım olmadı."

"Bakmak ister misin? Sorun varsa bana sorabilirsin." "Kalkmak istemiyorum."

"Hadi ama. Sen tam bir bebeksin," diye alay ediyor.

"Mmm... Bir bebek bunu yapabilir mi?" Geceliğini kaldırıp belinin yan tarafına öpücük konduruyorum.

O sıçrayarak kahkahalarla gülüyor. "Dur! Orası gıdıklanıyor!"

"Asla!" Orayı tekrar öpüyorum.

Çılgınca beni itmeye çalışır, küçük kolları sevimli bir şekilde başımın üstüne baskı yapar. "Hadi ama! Tabletimde var, *yataktan kalkmadan* okuyabilirsin!"

"Oh, tamam." İsteksizce ondan uzaklaşıyorum, böylece tableti alabilir. Ona alışveriş yapması için siyah American Express kartını vermemeliydim. Kim işini yatağına getirir ki?

Birkaç kez dokunur ve tableti bana uzatır. Somurtarak okumaya başlarım, içimden küfrederek. Lanet olası Beckman. Ona gelecek hafta verebilirdi.

Anlaşma oldukça standart. Aşırı bir şey yok. Beckman muhtemelen benim malımı almakta daha acımasız olması gerektiğini söyleyip sızlanmıştır. Sonuçta, o benim sadece şımarık bir mirasçı olduğumu düşünüyor.

Sonra onun varlıklarıyla ilgili bölüme geliyorum.

Ne...?

Onun için mücadele ettiği tröstün değeri *62 milyar* mı? Bu bir yazım hatası ya da matematik hatası değil. Emin olmak için kafamda her şeyi topluyorum. Sonra ailesinin mirasıyla birlikte gelen gayrimenkuller, antikalar ve sanat eserleri var. Bunların tahmini değeri, toplam değere bir milyar kadar daha ekliyor.

Okumayı bırakıp sadece bakakaldım. Daha önce de büyük rakamlar görmüştüm, müşterilerimin yüz milyarlarca dolarlık işlem ve anlaşmalar yapmasına yardım etmiştim. Ama düşününce...

Lareina, teyzesinin parasını istediğini söylediğinde... Onu zehirleyerek parayı almaya çalışmış olmalarına şaşmamalı. Mirasının büyüklüğünü daha önce sormalı ve koruma görevlileri ayarlamalıydım. Doris, Rupert ve Vernon evlendiğimizden beri sessiz kaldıkları için bunu düşünmemiştim. Ama Lareina'nın resimlerini çalmak için komplo kurmamış olsalardı, işler çirkin bir hal alabilirdi.

Aniden, Lareina'nın paramın peşinde olabileceğini düşündüğüm anların hatıraları zihnimde canlanıyor. *Of, ne utanç verici.* Battaniyeyi tekmelemek istiyorum, ama neyse ki bunu hiç yüksek sesle söylemedim. Bu benim gizli utancım olarak kalacak.

Kafamı sallıyorum. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama kendimi biraz... fakir hissediyorum."

"Ne? Neden?"

"Uh, altmış iki milyar...?"

"Evet, güven biraz arttı. Sürpriz!" Garip bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Senden daha fazla param olması önemli mi?" Bana ciddiyetle bakıyor.

Boğazımda yükselen kahkahayı bastırıyorum. "Senden daha az param olması önemli mi?"

"Hayır!"

"İşte cevabın. Benim için her zaman Lareina olacaksın."

"Aww." Yumuşak bir şekilde iç çeker, yanağını kalbimin üzerine koyar ve gözlerimin içine bakar. "Sen de benim için her zaman Ares olacaksın. Benim şövalyem."

Otuz Yedinci Bölüm

Ares

Yanında uzanan karımı hafifçe dürttüm, sonra boynuna burnumu sürttüm. Omzunu kaldırdı, sonra çarşafı kafasının arkasına kadar çekti.

"Hadi ama, bebeğim."

"Bana *hadi yapma*," der, uykulu bir sesle. "Yorgunum."

"Zaferini kutlamalıyız."

"Dün gece yaptık. İki kez. Ve bir saat önce yine yaptık." "Evet, ama bence en az bir kez daha hak ediyor."

"Hayır." Yüzünü yastığa gömdü. "Ayrıca, kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, bütün gün yatakta yuvarlanmaktan başka bir şey yapmak istiyorum."

"Ne gibi?"

"Eğlence parkına gitmek istiyorum."

"Sen... Ne?"

"Eğlence parkına. Bilirsin, hayaletli ev, roller coaster ve benzeri şeylerin olduğu bir yere."

"Neresi olduğunu biliyorum. Neden?" Eğlence parkları benim için bir kabus gibidir. Kontrol edemediğin ve en iyisini umabileceğin, yerçekimini hiçe sayan bir makineye bağlanmak. Hayır, teşekkürler. Şirket, kasıtlı ihmal nedeniyle beş kişinin ölümüne neden olduğu için bir eğlence parkına karşı büyük bir tazminat davası açtıktan sonra, bu yerlere olan nefretim daha da arttı.

"Çünkü Doris'ten tamamen kurtulduğumda hep roller coaster'a binmek istemişimdir. Lütfen?"

Gözlerini öyle kırıştırdı ki, hayır diyemiyordum. "Tamam."

"Harika. Sen en iyisisin." Birdenbire enerji dolu bir şekilde, çarşafı geri atıp yataktan atladı. Belki de berbat teyzesi ve ailesi hapse girdikten sonra kendini yepyeni bir insan gibi hissediyordu. Bununla birlikte

dolandırıcılık suçlusu Parker Jacoby. Zihnimde bir not alıyorum, bir şekilde *The Girl on the Beach*'i bulabilir miyim diye. Bu da aklıma bir şeyi getiriyor...

"Bir saniye. Bir şeyi unutmuyor muyuz?" Banyo

kapısında durur. "Ne?"

"Dileklerinin gerçekleşmesi için beni cin gibi ovman lazım." O gülüyor. "Sonra! Söz veriyorum!"

Bulaşıcı ses beni de güldürür. Hazırlanınız ve o özellikle roller coaster'lardan bahsettiği için Magic Mountain'a gideriz.

Gürültü, kalabalık ve uzun bekleme süreleri, filmlerde zenginlerin neden parkı bütün gün kiraladıklarını anlamamı sağladı. Zaten hayranı değildim ve etrafta bu kadar çok insan olması ve her yerde gürültü olması başımı ağrııyordu. Geri dönüp gitmememin tek nedeni, karımın yüzündeki mutluluktu.

Çılgın roller coaster'lara bakıyor ve kolumu çekiyor. "Hadi! Şuna binelim!"

"Hmm." Makinenin büyük bir düşüşüyle çığlıklar havayı delerken dudaklarımı sıkıyorum. "Emin misin?"

"Tabii ki! Buraya sadece *izlemeye* gelmedik. Hadi gidelim!"

Makineye şüpheyle bakıyorum. Aklımla, muhtemelen yeterince güvenli olduğunu anlıyorum. Sorumluluk davası bir istisnaydı, norm değildi. Ama kontrol eksikliğinden nefret ediyorum. Bir şey ters giderse, havada çok yüksekte olduğumuz için atlayıp kendimi ve karımı kurtaramayacağımı bilmek.

Hadi. Onun için bunu yapabilirsin.

Güvenlik mekanizması bizi koltuklarımıza sabitliyor. Lareina'nın elini tutuyorum. Onun eli şaşırtıcı derecede kuru ve sıcak, benimki ise utanç verici derecede terli. Bana gülümsüyor. "Gözlerini sıkıca kapatıp çığlık atabilirsin. Kimseye söylemem," diye fısıldıyor.

"Hayır. Asla söylemem," diye alay ediyorum.

O sadece kocaman bir gülümsemeyle başını sallar.

Roller coaster hareket etmeye başlar. İlk başta yavaşça, yolcuları rahatlatmak için. Sonra hızlanır, çılgın virajlar ve dönüşlerle beynimin kafatasımdan çıkacakmış gibi hissettirir. Yüksekten tırmanıp, sanki raylar bitmiş gibi düşmesini hiç sevmiyorum, kafamda bunun olmadığını bilsem de. Kalbim üç maraton koşmuşum gibi atıyor.

Lareina'ya bakıyorum. Gözlerini sıkıca kapatmış, ama gülümsüyor. Sonra, son inişte yüzünü kapatıyor. Onu kendime çekiyorum. Korkmuş olmalı

korkmuş olmalı. Midem de tren gibi düşüyor olsa da, ona gücümü vermeye çalışıyorum.

Gömleğim ıslak bir şeyle ıslanıyor. Ondan uzaklaşıyorum ve yüzünde gözyaşları görüyorum. Onu sıkıca sarıyorum, onu böyle korkutucu bir şeye maruz bıraktığım için başarısız bir koca gibi hissediyorum. O yapmak istediğini söylemiş olsa da, onun iyiliği için hayır demeliydim.

Yolculuk bittiğinde, titrek bacaklarıma rağmen hızla dışarı çıkmayı başarıyorum, sonra Lareina'ya yardım ederim. Kollarımın arasına yığılır, sonra yüzünü göğsüme gömer.

"Hey, sorun yok," diye fısıldıyorum, saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak. "Ben buradayım."

Orada ne kadar süre durduğumuzu bilmiyorum. Ama omuzlarının titremesinden, artık gözyaşı dökmese de, güçlü duyguların etkisi altında olduğu belli.

Sessizce onu kaldırıp lunaparktan uzaklaştırdım. Kollarını boynuma doladı ve içini çekti. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Benimle buraya geldiğin için. En son lunaparka gittiğimde küçüktüm, ailemle birlikteydim. Çok fazla lunapark trenine binemediğim için üzülmuştüm, ya çok küçüktüm ya da çok zayıftım. Sanırım çoğu zaman somurarak geçirdim."

Onu küçük bir çocuk olarak hayal ediyorum, dudakları büzülmüş ve dışarı çıkmış. "Çok sevimli olmalısın."

O gülüyor. "Ailemin böyle düşündüğünü sanmıyorum. Ama kendime söz verdim, her şeye binebilecek kadar büyüdüğümde bir daha lunaparka ailece gideceğimize. Sadece şimdiye kadar fırsatım olmadı." Bana gülümsüyor, gözleri yumuşak bir ışıkla parlıyor. "Doris'ten kurtulmamıştım, ama daha da önemlisi, kendi ailem olmadan yalnızdım."

Yumuşak sesle yaptığı itiraf kalbimi sıkıştırıyor. *Aile*. Bu kelime dayanılmaz derecede tatlı geliyor. Bu kadar çok şey atlatmış kadına bakıyorum. "Ben her zaman senin ailen olacağım. Her zaman," diye yemin ediyorum.

Bana gülümsemesi parlak, ama hüznle karışık. Belki de anne babasını düşünüyor. Onların sevgisiyle büyümediği için kalbim parçalanıyor.

Daha büyük ve daha çılgın roller coaster'lardan birine kararlı bir bakış attıktan sonra karımı kucakladım. "Gün daha yeni başlıyor. Parktaki tüm roller coaster'lara bineceğiz."

Otuz Sekizinci Bölüm

Lareina

Parker Jacoby'yi çevreleyen skandallar hızla yayılır. Büyük sanat koleksiyoncularını dolandırmakla ilgili bir şey varsa, bunu gizli tutmak imkansızdır herhalde.

Parker, Rupert, Doris ve Vernon, sabıka fotoğraflarında berbat görünüyorlar. Parker, fotoğrafı çekilmeden önce ağlamış gibi görünüyor ve Rupert, öfkeli bir balta katili gibi kameraya bakıyor. Doris'in ağzı sıkı kapalı, muhtemelen yakalandığı için kızgın ve Vernon, o da tam bir zehir. Ama her zaman masum davranmasına rağmen, bu grubun en kötüsü o. Arka planda saklanıyor, açıkça bir şey yapmıyor, ama her zaman imalarla ve başkalarını kışkırtarak kendi çıkarları için bir şeyler yapmalarını sağlıyor.

Benim de adım ve fotoğrafım tabloid gazetelerde yer aldı. Bu gazeteciler benim en çirkin yanı mı seçmek zorundaydılar? Mümkün olan en kötü açıdan mı? Yüzüm hayalet gibi, tombul bir hamur gibi görünüyor, kocaman, dumanlı gözlerim beni deli gibi gösteriyor. Bu fotoğrafın benim olduğunu bilmesem, bu kadının bir seri katil olduğunu düşünürdüm.

Muhabirler kapının önünde kamp kurmuşlar. Daha fazlası, benimle iletişime geçmek için Ares ve Huxley & Webber'a ulaşmaya çalışıyor. "Jeremiah teyze o kadar sinirli ki, uzaklaştırma emri çıkarmakla ilgili homurdanıyor," diyor Ares akşam yemeğinde sırtarak.

"Yapabilir mi? Yapabilirse, beni her yerde takip eden 'gazeteciler' için de bir tane almasını isterim."

"Sanmıyorum. Ama bizi şaşırtabilir. Yasayı kendi isteğine göre yorumlamakta çok iyidir. Bir boşluk varsa, onu bulacaktır."

"Neden beni rahat bırakmıyorlar?" diye sızlanıyorum. Bu tür bir incelemeye alışkın değilim.

"Şu anda en çok konuşulan isim sensin," diyor Ares. "Genç, güzel ve başka bir ülkeden gelen gizemli bir mirasçısın. Ayrıca ünlü Susan Winters'ın tek çocuğu ve yıllar boyunca akrabaların tarafından sanat eserlerin çalındı, ancak sonunda dünya senin

Neden seni sevmesinler ki? Açıkçası, daha fazla akbaba ortaya çıkmadığına biraz şaşırdım. Onlar takıntılı."

Tavuklu Sezar salatamı karıştırırken, bana hayranlıkla bakışından utanç duyuyorum. Benim sevdiğim tek kişinin o olduğunu bilmiyor mu? Elimi çeneme dayayıp onun muhteşem yüzüne bakıyorum; parıldayan gözlerinin çarpıcı mavisini ve gülümsemesinin şehvetli çizgisi. *O* da bana aşık mı? Takıntılı mı hissediyor? Kendini de dahil edip etmediğini anlamak imkansız.

Sorun da bu. Bana hislerini söylemedi. Evliliğimizin süresi yakında dolacak. Birlikte olmamızı isteseydi bir şey söylemez miydi?

Bu düşünce kalbimde dalgalanıyor ve ben onu zorla uzaklaştırıyorum. Bunun üzerinde durup, kalan zamanımızı tatsız hale getirmek istemiyorum. "Medyanın ilgisi *çok can sıkıcı*, ama aynı zamanda bir fırsat da olabilir."

Yüzündeki ifade, "*Aferin kızım*" diyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Özel bir röportaj verip, sadece sanat hırsızlığından değil, Nesovia'nın arkaik yasalarının akrabalarımın benden yararlanmasına nasıl olanak sağladığından da bahsedebilirim. Ülke her zaman değişiklikler yapacağına söz veriyor, ama asla yapmıyor. Ancak, rafine bir birinci dünya ülkesi imajına *çok* önem veriyorlar, bu yüzden uluslararası kamuoyunda utanç duymaları işe yarayabilir. Ve işe yaramasa bile..." Omuz silkiyorum. "O huysuz yaşlı milletvekilleri hakkında düşüncelerimi söylemek buna değecek."

"Hazırlanmak için yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım," diyor Ares. "Ve Huxley & Webber'daki herkes emrinde."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum. "Kesinlikle yararlanacağım."

Açıklamalarımı hazırlar ve hedeflerimi netleştiririm. Reklamcılıkla uğraşan ve mükemmel bir kamu imajı ve halkla ilişkiler kampanyaları yaratmada dahi olan Ares'in kuzeni Hux, benim istediğim şey için en iyi itibara, erişime ve izleyici kitlesine sahip olduğu için seçtiği bir podcaster'ı kullanmamı tavsiye eder. Bu kadın eskiden araştırmacı gazeteciymiş, sonra da Connecticut'ta bir ilçede savcı olmuş.

Podcast gününde, benim düşünmediğim yönleri ortaya çıkarmak için birçok harika takip sorusu sordu. Onun hakkında en çok sevdiğim şey, röportaja bir hikaye uydurmaya çalışarak ya da beni davasının bir sembolü olarak kullanmaya çalışarak gelmemiş olması. Sempatik ama adil, bana

bir insan gibi davranıyor, şımartılması gereken bir kurban ya da insanların körü körüne hayran olması gereken bir sanatçı gibi değil.

Doksan dakikalık konuşma bittiğinde, yorgun düşmüştüm. Daha önce geçmişim hakkında pek konuşmamıştım, en azından kamuoyuna. İnsanların buna inanacağını hiç düşünmemiştim — akrabalarımın beni zehirlemeye, manipüle etmeye ve zorla evlendirmeye çalışması herkes için akıl almaz bir şey... Değil mi? Bir yanımda, insanların bana inanmayacağı gibi, bana sırtlarını döneceklerinden de korkuyordu. Bu düşünce çok korkutucuydu ve beni çok savunmasız hissettiriyordu, bu yüzden fazla konuşamıyordum.

Ama sonuç hemen ortaya çıktı ve tüm rahatsızlığım buna değdi.

Halkın tepkisi anında oldu ve Nesovia'daki bazı milletvekilleri, özellikle de kadın hakları ve eşitliği ile ilgileniyormuş gibi davrananlar, hızlı bir şekilde açıklamalarda bulundu. Ve bu inceleme, Doris ve diğerlerinin adaletin çekişinden kaçmasını zorlaştırıyor. Umarım balsa ağacından yapılmış bir çivi gibi ezilirler.

Ares, röportajın yayınlandığı gün eve erken gelir ve beni kucaklar. "Hepsini dinledim. Tek başına acı çekmek zorunda kalmana çok üzüldüm. Senin yanında olamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Bilmiyordun. O zamanlar tanışmamıştık bile." Başımı omzuna yaslayıp, onunla birlikte olmaktan memnuniyet duyuyorum, rahatlatıcı vücut ısı kemiklerime işliyor. "Ayrıca, tüm bunlar beni sana getirdi. Ve hayatımı, olabilecekleri düşünerek yaşamayacağım."

"Lareina." Gözlerime öpücükler konduruyor. Her dokunuşu çok hassas, sanki beni çok önemsiyormuş gibi. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, bilmiyorum."

"Belki de seninle huzur içinde olduğum içindir?" Gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten." Kollarımı beline doluyorum, bu yakın temasın ona da benim hissettiğim rahatlığı ve huzuru vereceğini umuyorum.

Ama o gece bir rüya görür ve Kraliçe'yi çağırır. Her zaman aynıdır. "Kraliçe. Neredesin? Beni bırakma."

Karanlıkta ona doğru dönüp yüzünü görüyorum. Hangisi onun gerçek duygusu? Uyanıkken gösterdiği, beni sevdiğini düşündüren tatlılığı mı... yoksa uykusunda o ismi acil bir şekilde çağırması mı?

Uyanıkkenki hali önemli, onun tarafından sevilme isteyen tarafım ısrar ediyor. Ama Queen'i çağırdığında, o sesi dinlemek zor oluyor.

* *

Kayınbiraderlerimin mesajları ertesi gün gelir.

–Bryce: Bize tüm bu olanları anlatman gerektiğini biliyorsun.

–Josh: Aile her zaman önce gelir. Pietas et unitas. Artık sen de bizden birisin.

–Ben: Teşekkürler, ama açıkçası resimlerinizi çaldıklarını fark etmemiştim. Zehirlleme olayının yaptıkları en kötü şey olduğunu sanıyordum.

–Bryce: Birini tanıyorum, o da birini tanıyor.

–Josh: Kes şunu. Sen kimseyi tanımıyorsun.

–Bryce: O sadece benim bağlantılarımı kıskanıyor. Ama açıkçası, kimse bizimle uğraşıp paçayı kurtaramaz. Ares senin kocan, unutma. Arkanda tüm Huxley klanı var.

Daha fazla vızıltı. Bu sefer ailenin büyüklerinden geliyor — Ares'in dediği gibi, Fogeys.

–Prescott: Ben her zaman senin yanıdayım, canım. Bu ayın sonunda, işler yoğunlaşmadan önce akşam yemeği yemeliyiz.

–Akiko: Röportajı gördüm. Çok üzgünüm. Ağlamaktan kendimi alamadım. Unutma, sen benim de kızımsın. Bir dahaki sefere biri seni incitirse, bana gel.

–Catalina: Bu kabul edilemez. Huxley & Webber'ın tüm gücü arkanda. Bağlantılarım emrinde. Elimden gelen her şeyi yapacağım, iyiliklerimi kullanacağım, en yüksek cezayı almalarını sağlayacağım.

–Jeremiah: Neden güzel eyaletimizde artık idam cezası yok? Bu çok üzücü.

Kalbimde acı tatlı bir sıcaklık yayılıyor. Beni tamamen kabul ediyorlar. Onlar için ben her anlamda ailelerinin bir parçasıyım. Tabii ki, Ares'in yanında gerçekten istediği kişinin ben olmadığımı bilmiyorlar. Küçük bir gülümseme zorluyorum, çünkü bu kadar çok insanın arkamda olduğu bir durumda ağlamaktansa gülümsemeyi tercih ederim. Ayrıldığımda bunu özleyeceğim.

Aşırı meşgul kayınvalidem ve kayınpederimin aksine, Lucie ve Yuna gazetecileri geçip kapıdan gizlice geçmeyi başarırlar. Bir şey söylemeden bir anlığına bana sarılırlar.

"Sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diyor Yuna sonunda. Sesi boğuk, ama gözyaşı dökmüyor.

Onu tekrar sıkıca sarıyorum.

"Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ama artık bizim varlığımızı unutma," diye yemin ediyor Lucie.

"Korkunç. Kesinlikle korkunç." Yuna başını sallar. "Merak etme, bedelini ödeyecekler," diyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm." Lucie alnına vurur. "Neden *bizi sen* teselli ediyorsun?"

"Öyle yapmıyorsunuz. Bana değer verdiğinizizi gösteriyorsunuz, ben de bunu takdir ettiğimi gösteriyorum." Elimi omzuna koyup onu kendime çekiyorum. "Konuşabileceğim hiç arkadaşım olmadığını biliyor musunuz? Ve şimdi burada, sadece bir değil, *iki* harika arkadaşım var ve ikisi de benim iyi olup olmadığımı görmek için aceleyle geliyorlar."

Öğle yemeği yiyip sohbet ediyoruz, çoğunlukla evdeki hayatım ve gelecek planlarım hakkında. Evliliğimden bahsetmekten kaçınıyorum, ama onların aileleri ve paramı yönetmesi için kimi önerdikleri gibi konularda sorular soruyorum. Sonuçta, yakında kendi danışmanlarıma ihtiyacım olacak.

Ethan, güvenimi geri kazanma sürecinin tahmin edilenden çok daha kısa süreceğini bildirmek için beni aradı. Doris, kendini ve ailesini savunmak için her kuruşa ve zihinsel enerjiye ihtiyacı varken, Amerika'da hapisteyken birbiri ardına dilekçe vererek işi mahvedemez. Muhtemelen Parker'ı feda edecek, ama Parker sessizce gitmeyecektir. Herkese karşı topyekûn savaş açacak kadar çılgın ve öfkeli biridir.

"Nesovia'daki vasiyetname onay süreci bile kısaltılacak. O kadar çok ilgi ve spekülasyon var ki, mahkeme süreci haklı olarak geciktirse bile, bu çok kötü görünecek. O insanlar imajlarına çok önem veriyorlar. Neden her zaman doğru olanı yapmıyorlar?" Ethan'ın sesinden başını salladığını duyabiliyorum.

"Yani evli olup olmamam önemli değil mi? Ya da otuz yaşına gelip gelmemem?" "Öyle görünüyor. Teknik olarak, güvenini kontrol altına alana kadar

evlilik durumunu sürdürmen gerekmiyor, özellikle de teyzen gibi buna itiraz eden kimse yoksa. Ares de evlilik öncesi anlaşmayı imzaladığı için hiçbir şeye dokunamaz. Belki iki, belki üç ay daha sürer diye tahmin ediyorum. O zaman tam olarak kontrol sende olacak."

"Teşekkürler. Bunu bilmek iyi oldu." Sesim biraz boş geliyor. Ares terfi aldığı anda, evli kalmak için hiçbir nedenimiz kalmayacak. "Hey, çoğu hukuk firması terfileri ve benzeri şeyleri ne zaman duyurur?"

Ethan bu soruya şaşırırsa da, bunu iyi gizliyor. "Bizim firmamız önümüzdeki iki hafta içinde, ay bitmeden kamuya duyurur. Huxley & Webber de öyle. Diğer firmalar hakkında bilgim yok."

"Huxley & Webber'dan emin misin?"

"Evet. Rakipleriz," diyor. "Birbirimizi tanıyoruz, bu yüzden birbirimizin yüzüne bunu vurup duruyoruz."

"Oh. Bu... çok yakında." Bir veya iki ay sonra... ya da birkaç yıl sonra olacağını düşünmüştüm, ummuştum. Boğazımı temizledim. "Her ihtimale karşı... Um. Boşanmaya hazırlık yapabilir misin?"

Bu sefer sesinde bir şaşkınlık belirir. "Anlamadım?"

"*Sadece her ihtimale karşı.* Ares ve ben... artık evli kalmak için bir nedenimiz olmayabilir." Saygılı bir e e ihtiyacı olduğundan olduğa emin görünse de, ortak olamayabilir. Dudaklarımı ısırıyorum, bir an bile olsa onun terfi etmemesini dilediğim için kendimden nefret ediyorum. Ne kadar berbat bir insanım ben? Ares ile evlendiğimde istediğimi elde ettim. Onun *da* istediği *her şeyi* elde etmesini istemem gerekir.

"Uh... Evet. Tabii ki. Ama belki de önce emin olana kadar beklemelisin. Bu ucuz bir işlem değil. Hala devam etmek istiyorsan, ba layabilirim. Her neyse, birkaç gün düşünmek için zaman ayır."

Telefonu kapattık, ama kısa süre sonra telefonum tekrar çaldı. Ethan bir şey unutmu  mu diye merak ederek, ekrana bakmadan telefonu açtım.

"Fena değil, canım," diyor Zoe, sesinde isteksiz bir saygı var. "Beklediğimden çok daha beceriklisin."

Ben sertle irim. "Bir k z, üzerinde çalışacak pek bir şeyi olmadığında hızlı öğrenir."

Senin gibi görmezden gelen insanlar sayesinde.

"Ama seni zehirledikleri için bedelini  demeyeceklerse. Peki ya tedarikçileri? Sana olduğa yakın biri. Ve tabii ki bana da."

Harvey'in Doris'in zehir satıcısı olduğunu mu ima ediyor? Ve ona inanacağımı mı sanıyor? OĞluna ilaç verip onu ormanda yalnız başına bırakan bir kadın, doğru fiyat karşılığında zehir dağıtmak konusunda Harvey kadar yetenekli. Tanrıya   k r Ares'in Akiko gibi harika bir üvey annesi var ve babası aklı başında. "Açıkçası umurumda değil, Zoe."

"Ailenin ölümünü bilmek istemiyor musun?"

Ciğerlerimdeki hava donuyor. Kendimi toplamak için bir dakika bekliyorum. Zoe'ye zayıflığımı gösteremem. "Yiyecek zehirlenmesi mi?" Kararlı olmama rağmen sesim titriyor.

"Evet. Bunun sadece kötü şans mı yoksa daha kötü bir şey mi olduğunu bilmek istemiyor musun?" diyor, her heceyi uzatarak.

 lk tepkim *evet*. Kesinlikle evet. Ailemi benden alan birinin olup olmadığını bilmek isterim. O zaman ona bunun bedelini  dettirmek isterim.

Ama yine de...

Parmak eklemlerim beyazlayana kadar telefonu sıkıca tutuyorum. Zoe, özellikle Doris ve ailesini ortadan kaldırdıktan sonra moralimin yüksek olduğu bu anda, bu fırsatı hemen değerlendirmemi bekliyor.

Zoe bunu kendine fayda sağlayacağı için yapıyor. Bunu önüme sarkıtıp beni manipüle etmek istiyor. Aksi takdirde, Doris ve ailesinin bana kötü davrandığı sırada görmezden geldiği gibi, bu konuyla ilgilenmezdi.

İçimde nefret ve kin yükseliyor. Çalkalanan duygularımı yatıştırmak için yavaşça nefes alıyorum. Gerçeği bilmek istesem de, Zoe'ye üzerimde hiçbir zaman güç vermeyeceğim. Annem ve babam geri dönmeyecek. Onlara zarar verme sebebi olan tek kişi Doris ve o zaten hapiste, yargılanmayı bekliyor. Ebeveynlerimi zehirlediği için hüküm giymese bile -gerçekten bunu yapmışsa- yine de hapiste çürüyecek. "Bu geçmişini değiştirmez," diyorum soğuk bir sesle.

"Vay, ne kadar da Makyavelist birisin! Bu yönünü seviyorum. Duygusallık *çok* ucuz."

"Çok yazık, çünkü senin hiçbir özelliğini sevmiyorum. Bu arada, söylediklerim senin için de geçerli. İstedığın kadar arayıp beni rahatsız edebilirsin, ama Ares'in saygısını ve sevgisini bir daha asla kazanamayacaksın. O senden nefret ediyor."

Keskin bir nefes alıp, ardından zehirli bir öfkeyle düşük bir tıslama. Eğer yüz yüze olsaydık, muhtemelen bana tokat atardı. "Fazla kibirli olma," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Gerçekten Nesovia dışında hiçbir etkim olmadığını mı sanıyorsun? Amerika'da olduğun için dokunulmaz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Bu kadar kendini beğenmiş olma, evlat. Tecrübelerime göre, en beklenmedik darbeler, en mutlu olduğun anda gelir."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Ares

"Hey, işte orada! Yepyeni genç ortak!" Barry, ofiste birbirimizin yanından geçerken geniş bir gülümsemeyle diyor.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirir ve kahve almak için dinlenme odasına giderken onunla tokalaşırım. "Teşekkürler dostum."

Firma, terfi alacak kişileri resmi olarak açıkladı ve listeyi kamuoyuna duyurdu. Bu, Huxley & Webber'da uzun süredir devam eden bir gelenek. Herkesin senin sıralamanı bildiği açık rekabete dayanamıyorsan, bu firma sana uygun bir yer değil.

Bazıları şaka ya da üzüntüyle şirketin adının Sink or Swim (Bat ya da Yüz) olarak değiştirilmesi gerektiğini söylüyor. Her halükarda, junior ortak olan avukatlar listesinde adımları görmek beni çok memnun etti. Kariyerimde bu noktaya gelmek için çok çalıştım. Sorumluluklarım, başlangıçta bir avukat olarak çalışmaktan, yeni müşteriler kazanmak ve mevcut müşteri ilişkilerini yönetmeye doğru kaymış olsa da, başarılı olacağımdan hiç şüphem yok. Ben Ares Huxley'im.

"Tebrikler, Ares," diyor Jeremiah teyze, kan kırmızısı Huxley & Webber kupasına siyah kahve doldurup kaldırıyor. "Başardın."

"Teşekkürler."

"Başta karın hakkında emin değildim, ama onu sevdiğime karar verdim. Sana dengeleyici bir etki yapıyor, bu harika. Her erkeğin onun gibi birine ihtiyacı vardır."

Sesindeki onaydan dolayı gülümsüyorum. Jeremiah teyzemden geçer not almak her zaman kolay değildir. Bu kadın hayatının neredeyse her alanında mükemmelliği, mahkeme salonunda ise kusursuzluğu temsil eder ve çevresindekilerden de aynısını bekler. "O harika biridir."

"Highstrung, Dickhead and Associates'i terk ettiğinde daha da harika olacak." Gözlerini kısıyor. "Ona böyle söylediğimi söyle."

Gülüyorum. "Söylerim."

Evlilik öncesi anlaşmasını çoktan imzaladım ve o zamandan beri Ethan "Pain-in-the-Ass" Beckman ile hiçbir iletişiminim olmadı. Umarım Lareina onu bırakmıştır. Bana sahipken ona ihtiyacı yok.

Ofis içi mesajlaşma sistemi bip sesi çıkarır.

–Bryce: Tebrikler dostum. Kutlamak için happy hour'a geliyor musun?

–Ben: Teşekkürler. Çok isterdim, ama eve erken gidip karımla kutlama yapacağım.

–Bryce: Güzel. Özel bir kutlama!

–Ben: Ama bir dahaki sefere kesin gelirim.

Mesaj dizisini hem eğlenerek hem de şaşkınlıkla okuyorum. Terfi, Lareina ile evlenmeden önce gerçekleşmiş olsaydı, kesinlikle happy hour'a giderdim. Sonuçta, bu, ağ kurmak ve neler olup bittiğini görmek için harika bir fırsat. İyi iş çıkarmak ve çok fatura kesmek önemli, ama çevremde ve hukuk çevrelerinde neler olup bittiğini bilmek de öyle.

Ama bu sevinci paylaşmak istediğim kişi, iyi haberi aldığım gün, firmada değil. O kişi Lareina. Karım.

İşimi yarım saat erken bitirip eve doğru yola çıkıyorum. Yolda, gurme füme geyik jambonu ve peynir alıyorum. Bu özel gün için sakladığım Pétrus 2018 ile çok iyi gidecekler.

Kapıyı açtığım anda, fesleğen ve domates sosunun baş döndürücü kokusu burnuma geliyor. Mutfaktaki Bluetooth hoparlörlerden popüler grup Axelrod'un son şarkısı yüksek sesle çalıyor.

Girişte durup karımı izliyorum. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış, gömleğinin sol omzunda boya lekeleri var — muhtemelen stüdyosunda saatler geçirdikten sonra üstünü değiştirmeyi unutmuştur — ve ipli pantolonu kıkına tam oturmuş. Makyajsız yüzü, parlak gözleri ve dolgun dudakları ile sergi için süslenip püslenirkenki kadar güzel görünüyor.

Ona akşam yemeğini unutmasını ve onu o anda becermemi söylemek istiyorum. Aynı zamanda, onun çabalarını boşa harcadığım için kendimi kötü hissediyorum. Ayrıca, bugün onun için de önemli bir gün olabilir. Belki de sonunda parasını eline alıyordur.

Kaynayan su kabının kenarına dokunarak telefon ekranına bakıyor. "Ne zaman gelecek? Bryce ofisten çıktığını söylediğinden beri çok uzun zaman geçti."

"Kimi bekliyorsun?" diye gülerek soruyorum.

Bir an duraksıyor, sonra büyük bir gülümsemeyle bana atlıyor. Onu kucaklıyorum, kollarımda onun yumuşak, kadınsı hissini tadını çıkarıyorum.

"Ne hoş bir karşılama," diyorum gülerek. "Neden bu kadar heyecanlısın?" Gözlerini genişletir. "*Bana mı* soruyorsun?"

Başımı sallarım.

Bir an tereddüt eder. "Terfi ettiğini benden saklamayı mı planlıyordun?"

"Ne?"

"Kutlamak için ev yapımı makarna yapıyorum. Yemek yapma becerim hala vasat ama senin için güzel bir şey yapmak istedim. Ama tuz eklemedim. Tam lezzetini alabilmen için biraz tuz eklemen gerekecek."

"Bryce sana terfiden bahsetti mi?" Kardeşimle görüştüğü belli.

"Evet. Ama sadece o değil. Sanırım herkes sana sürpriz bir kutlama yapmamı istedi." Parlak bir gülümsemeyle, "Senin adına çok mutluyum. Bunun için çok çalıştığını biliyorum." dedi.

"Evet, çalıştım ve teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

Bir an için gözleri kararır gibi oldu, bu beni şaşırttı. Ama ona neyin canını sıktığını sormadan, yine o kadar parlak bir gülümsemeyle karşımda duruyordu ki, acaba gerçekten bir şey gördüm mü diye düşündüm.

"Sevindim," der ve yanağıma bir öpücük kondurur.

Sanırım sadece ışığın bir oyunuydu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum, ceketimi çıkarıp gömleğimin kollarını sıvıyorum.

Gözleri ön kollarımdan kayar. "Bir şey ima ediyormuşsun gibi hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ön kol fetişin mi var?"

"Tabii ki. Bir erkek kolları sıvadığında... Mmm." Şef öpücüğü yapar. "O hindistancevizleri zaten harikaydı, ama onları daha da harika yapan şey, senin onları kesme şeklin oldu. Kaslarını görebiliyordum..." Gözlerini kırıştırarak kendini yelpazeler.

"İstediğin kadar bak." Ön kol kaslarımı esnetiyorum.

"Kahretsin." Dudaklarını ısırır. "Burada yemek yapmaya çalışıyorum. Ama sosu karıştırırken ne kadar seksi görünsen de, kendi kutlama yemeğini senin pişirmeni isteyemem."

"Bana ne istersen yaptırabilirsin." Ellerimi tezgahın iki yanına koyup onu sıkıştırıyorum. Çok güzel kokuyor —

limon gibi kokuyor, yemek pişirmek için kullandığı baharatların kokusu da hafifçe geliyor. Yüzümü boynuna gömüyorum ve hafifçe ısıyorum. Yumuşak, sonsuz derecede erotik bir inilti çıkarıyor.

Sertleşmiş ve hazırım. Ona bastırarak, onu ne kadar istediğimi hissettiriyorum.

"Ne kadar açsın?" diye kulağına fısıldadım.

"O kadar... değil. Sen?" diye titrek bir sesle cevap verdi.

"Bekleyebilirim."

"Peki." Bakışları ocaktaki köpüren sos ve kaynayan suya kayar. "Sanırım her zaman yeniden ısıtabilirim." Gazı kapatır.

"Düşünme şeklini seviyorum."

Onu öpüyorum. Bütün gün bunu düşündüm. Aslında, onu öpmek için her anı düşünürüm. Bir nedene ihtiyacım yok. Nefes alıyorum ve onu öpmek, ona sarılmak ve onu şımartmak istiyorum. Bu çok garip bir şey.

Belki de kader. Bu kadar duygusal olmak bana göre değil, ama o gelinlikli haliyle resmen kollarıma düştüğünde başka ne olabilir bilmiyorum. Ağzını ağzıma yapıştırıyor, dili agresif. Onun coşkusu en güçlü afrodizyak. Onu kendime çekiyorum ve elimi gömleğinin altına sokuyorum, gergin cildini avuçluyorum, esnek sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Daha yukarı çıkıp çıplak göğsünü avuçladığımda inliyorum. İçeri girdiğimde sütyensiz olduğunu bilseydim, selamlaşmadan önce onu omzuma atmış olabilirdim.

Onu tezgahın kenarına oturtup gömleğini yukarı çekiyorum. Göğüsleri her zaman dikkatimi çeker, o kadar dolgun ve yumuşaktır ki, uçları muhteşem, pembe noktalar. Bir yanım yavaş ve uzun sürmesini isterken, diğer yanım hızlı ve şiddetli olmasını istiyor. Parmaklarını saçlarıma daldırıp beni göğsüne çekiyor. Ağzımı meme ucuna kapatıyorum. Zevk çılgınlıkları en kaliteli viskiden bile daha iyi, sıcak ve güçlü. Diğer göğsünü yoğuruyorum, avucumdaki hoş ağırlığın tadını çıkarıyorum. Nefesi hızlanıyor ve nabzının çılgınca attığı ince boğazından bir inilti kopuyor. Açıkça utanmaz arzusu, şehveti canavarca bir hale getiriyor.

"Lütfen," diyor, gözleri daralmış ve arzuyla parıltıyor. "Seni hemen istiyorum. Çok ıslandım." Elimi tutup pantolonunun altına götürüyor.

Onun sabırsızlığı benim sabırsızlığımı körüklüyor. Ateşli kan damarlarımdan akıyor. Damarlarımda yanan ateş kontrolümü yok ediyor. Onu sınırsız bir açgözlülükle öpüyorum, okşuyorum, sevgiyle dokunuyorum ve ovuyorum, onu çırpınmaya, yalvarmaya ve bana karşı sallanmaya zorluyorum.

Pantolonu ve iç çamaşırı yere düşüyor. Pantolonumu, çıplak penisimi tutup onu amına götürecektir kadar açıyor.

"Bekle, prezervatif yok."

"O zaman çekip beni işaretle." Cevabı umursamazca atar ve kaygan vücudunu benimkinin üzerine kaydırır.

Dişlerimi sıkıyorum, ama o amının ağzını benim sikimin başının ucuna yerleştirdiğinde iniltiyi bastıramıyorum. Görüşüm kırmızıya bulanıyor ve boynumdaki ve omuzlarımdaki her tendon geriliyor. Aklımın küçük bir parçası, çekip çıkmanın en güvenilir yöntem olmadığını söylüyor. Hux'un üvey kardeşi karısını bu şekilde hamile bırakmıştı. Ben de...

"Beni istemiyor musun?"

Tamam, siktir et. Nefes nefese sorduğu bu soru tüm ihtiyatımı paramparça ediyor, özellikle de içinden bir şey kırılıyormuş gibi bana baktığında. Güçlü bir vuruşla onun sıcak derinliklerine giriyorum, başımı geriye atıyorum ve amının penisime ne kadar harika hissettirdiğini inleyerek haykırıyorum. O kadar sıcak, o kadar ıslak ki. Aramızda bir engel olmadan, penisimin etrafındaki iç kaslarının her küçük kasılmasını hissedebiliyorum.

Tanrım.

Parmaklarımı pelvisine gömüyorum ve dişlerimi sıkıyorum. O omuzlarımı kavıyor, tırnakları derimde izler bırakıyor. Acı şaşırtıcı derecede erotik. Onu sertçe sikiyorum. Başı geriye düşüyor, ağzı açılıyor, gözleri zevkten kendinden geçerken yukarı doğru dönüyor. Göğüsleri yukarı aşağı sallanıyor; bir meme ucunu ağzıma alıp sertçe emiyorum.

"Ares!" diye bağıyor. Orgazm onu sararken benim penisimin etrafında titriyor ve daha da ıslanıyor, sıvıları beni testislerime kadar ıslatıyor.

Ona bu heyecandan inme şansı vermeden, vurmaya devam ediyorum. Zaten zevkten yumuşamış vücudu güzelce tepki veriyor ve kolaylıkla başka bir zirveye ulaşıyor. İç kasları beni sıktığında, testislerim geriliyor ve omurganın tabanı karıncalanıyor, yaklaşan bir doruk sinyali veriyor. Bunu durduramayacağım...

Çekiyorum. "Siktir," diye inliyorum, spermim karnının her yerine fişkirirken. Beyaz, yapışkan sıvının ona çarpıp aşağı kayması beni çılgına çeviriyor. Penisim yarı sert kalıyor.

Karımı bütün gece boyunca alabilirim. Bütün gün boyunca. Hatta sonsuza kadar.

Onun güzel, kızarmış yüzünü okşayarak, içimdeki tüm gergin duygularla onu öperim. Parmaklarını yüzümde gezdirir, her çizgiyi şefkatle izler. Üzerinde hüznü bir şeyin karıştığı tatlılık belirir. Sıcak bir dalga

kalbimi saran hayranlık. Gözleri o kadar parlak ki, sanki yıldızlar gözlerinin derinliklerinde parlıyor.

Konuşmaya başlıyorum, "Lareina, seni seviyorum..."

Parmağını ağzıma koyuyor. "Boşanalım."

Kırkınıc Bölüm

Ares

Kalbim durur. Dilim donar. Beynim alışmaz.

Lareina bana bakar, gözleri hala parlak ve şefkatli, gülümsemesi yürek parçalayıcı derecede güzel.

"Ne?" diyorum, titrek bir kahkaha atarak. *Bunu doğru duymuş olamam.*

"Boşanalım."

Gözlerimi kırpıyorum. Orgazm sonrası kızarıklık yanaklarında hâlâ duruyor. Spermim hâlâ karnında sıcak ve penisim hâlâ onun içindeyken ıslak. Etrafıma bakınıyorum, bu tuhaf kabusun içinde miyim diye merak ediyorum, bu akşam girdiğim yerden ayrı bir yerde. Sos tavada duruyor ve su yeniden ısıtılmayı bekliyor. Küçük bir paket makarna, Lareina'nın kıının yanında tezghın üzerinde duruyor, kaynatılmaya hazır.

"Neden?" Sesim uzak, karışık geliyor, sanki su altında duyuyormuşum gibi. Coşkulu sıcaklık gitmiş, yerine aşırı bir önsezi gelmiş.

Yüzü donuyor ve ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi bana bakıyor. "Sadece düşünüyorum da... İkimiz de istediğimizi aldık. Ben paramı ve güvenliğimi aldım, sen de terfini aldın."

"Ama..."

"Bence böyle daha iyi. Ben senin uygun bir eş ya da ideal bir evlilik için düşündüğün kişi değilim."

Siktir. Vegas'ta söylediğim sözleri bana geri söylüyor. Ben kibirli bir pislikken.

"Ve bu" — eliyle belirsiz bir hareket yaparak — "benim de geleceğimiz için istediğim şey değil. Birbirimizden uzak olursak çok daha mutlu oluruz."

"Bunu bilemezsin." Ama ısrar etsem de, "bu" ile neyi kastettiğini veya fikrini nasıl değiştirebileceğimi tam olarak bilmiyorum. Bir yanım onu ikna etmem gerektiğini söylüyor, ama aynı zamanda korkuyorum. Ya son birkaç ayın bir deneme olduğunu ve onu hayal kırıklığına uğrattığını söylerse?

"Evet, biliyorum." Bakışları sabit. "Hayatımdan ne istediğimi *çok iyi* biliyorum, Ares."

"Ve sen... İstedğin şey..." Nefesim titriyor. Elimi ağzıma sertçe götürüyorum, kendimi tamamen çaresiz hissediyorum. O kelime dudaklarından çok rahatça dökülüyor, ama ben onu söyleyemiyorum, en azından bizim ilişkimizle ilgili olarak. Vegas'tayken, evliliğimizi süreli bir şey olarak konuşmuştuk, ama zaman geçtikçe, onu geleceğime dahil ettim: önlüğüyle, her tarafı boya lekeli, güzel çocuklarımız ve birlikte yaşlanmamız. Saçları grileşecek, cildi kırıxıklıklarla kaplanacak, ama benim gözümde hala en güzel kadın olacak ve her çizgisini seveceğim.

"Şu anda biraz şok oldun," diyor, yanağımı okşayarak. "Ama haklı olduğumu anlayan çok uzun sürmeyecek."

* *

Sikimi pantolonuma geri sokup evden çıkıyorum. O bu kadar sakin bir şekilde boşanmaktan bahsederken evde kalamam, bu fikir beni akbaba pençeleri gibi parçalarken kalamam.

Amaçsızca arabayı sürerek sahile varıyorum. Otomatik pilotta hareket ederek arabamdan inip nemli kuma oturuyorum. Dalgalar kıyıya vuruyor ve ufuk karanlıkta görünmüyor. Parmaklarımı saçlarıma sokup sıkıca tutuyorum.

Ne oldu böyle? İşler nasıl bu kadar ters gitti? *Mutlu* değil miydik? Evlilikle ilgili söylediklerimden dolayı hâlâ kızgın mı?

Daha önce hiç bu kadar hazırlıksız yakalanmamıştım. Annem beni kaçırdığından beri.

Lareina bana söylediklerimin ciddi olup olmadığını sorsa, cevabım evet olurdu. O anda, söylediğim her kelimenin arkasıdaydım. Kız arkadaşlarım bana sarılıp yapıştıklarında bile dayanamıyordum. Her zaman babamın Akiko ile olduğu gibi, onurlu ve saygılı bir evlilik istediğimi düşünmüştüm. Çılgın dramalar olmadan.

Ama Lareina bana *şimdi* nasıl hissettiğimi sorsa, onsuz bir hayat düşünemediğimi söylerdim. Gücü, parlak kişiliği, kararlılığı ve cesareti... Hepsi beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çekiyor.

Neden tüm o zamanı ve çabayı, güzel bir akşam yemeği hazırlayıp terfimi kutlamak için harcıyıp sonra da boşanmak istediğini söyledi?

Düşüncelerim döngü halinde dönüyor. Tanrım, kendimi çok *aptal* hissediyorum! Bunu nasıl anlayamıyorum? Lareina benden boşanmak konusunda ciddi.

Tuzlu havayı daha fazla soludukça, kafamdaki dişliler sonunda dönmeye başlıyor. Karım kararsız bir kadın değil. Zalim değil, ya da sebepsiz yere insanları hayatından çıkarmaya meyilli değil. Yakınında çok az insan olduğu için, sahip olduğu her arkadaşını çok değer veriyor. Benden boşanırsa, ailemi de kaybedebileceğini biliyor olmalı.

Söylediğim aptalca sözler dışında sorun ne olabilir? Ona boşanmayı gündeme getirmenin doğru zaman olduğunu söyleyen başka bir şey...

Cevap aniden yüzüme çarptı. Terfim!

İkimiz de istediğimizi aldık. Ben paramı ve güvenliğimi, sen de terfini aldın.

Ayağa fırlıyorum. O zaten parasını almıştı, ama benim ortaklığımı garantilemek için şimdiye kadar bekledi. Ve ben bunca zaman onun kaldığını sandım çünkü...

Sertçe nefes veriyorum. Mantık, terfiyi kabul etmem gerektiğini söylüyor. Bunu hak ettim. Bunun için çok çalıştım, bazen resmen köle gibi çalıştım.

Ama...

Kendimi ortak olarak hayal ediyorum. Daha büyük bir ofisim olacak. Belki de idari destekten daha fazla saat alacağım. Daha fazla para. Daha fazla müşteri. Daha fazla dava. Ama eve gittiğimde boş bir ev, boş bir yatak ve boş bir hayat bulacağım. Sabahları kalkıp karımın yiyecek bir şeyleri olup olmadığını kontrol etmeyeceğim. Yemeğini tatıp, sanki güneşin doğuşundan ben sorumluymuşum gibi gülümsemesini izlemeyeceğim. Gözlerimin ne kadar güzel olduğunu, anneminkilere hiç benzemediğini söylediği an, unutamayacağım bir film gibi kafamda canlanıyor.

Kalbim yanlış atıyor gibi hissediyorum. Acıdan göğsümü tutuyorum. Artık Lareina'nın olmadığı bir gelecek hayal edemiyorum. Ama ortaklık olmadan da gayet iyi yaşayabileceğimi hayal edebiliyorum. Mantık, davamı savunmam ve hem ortaklığı *hem de* Lareina'yı almam gerektiğini söylüyor, ama boşanmak istediğini söylediğinde yüzündeki ifade çok kararlıydı. Fikrini değiştirmeyecek. Evlilik anlaşmamızdan beklediğim şeyi alamadığımı öğrenmedikçe değiştirmeyecek.

Telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya

başlıyorum. –Ben: Terfiyi

reddediyorum.

Bir dakikadan az bir süre sonra bir arama geldi. Arayan babamdı. Telefonu açar açmaz, "O da neydi öyle?" diye bağırdı.

"Sana söyledim. Terfiyi istemiyorum."

"Harvey yine sana ilaç mı verdi? Yoksa bu sefer annen mi?"

"İkisi de değil. Ben tamamen *aklı başında* biriyim ve bunu istemiyorum."

"Ama neden? Bunun için çok çalıştın. Eğer alamazsan başka bir şirkete geçeceksin diye tehdit ettin. Hatta *evlendin bile!*" Son cümle yüksek sesle bağırarak söylenir. Muhtemelen felç geçirmek üzeredir. Neyse ki, ailemizde yüksek tansiyon sorunu yok.

"Evet, işte bu yüzden," diyorum. "Karım, evliliğimizden istediğimi aldığımı düşünüyor ve şimdi benden boşanmak istiyor."

"Ona iyi davranmanı söylemiştim." Akiko'nun babamın yanında neredeyse inleyen sesini duyabiliyorum. *Harika. Beni hoparlöre bağlamış.*

"Şunu bir netleştirelim. Karını kaybetmemek için terfiden vazgeçecek misin? Bunun bizi nasıl göstereceğini biliyor musun? Tanrım, bir dahaki sefere terfi almak istersen, unut gitsin! Aslında, bir dahaki sefer *olmayacak*. Bu şirkette işin bitti!"

"Umurumda değil."

"Başka bir şirkete bile giremezsin. Sana teklif edildiği halde neden junior ortak olmadığın sorulursa onlara ne diyeceksin?"

"Gerçeği."

"Seni aptal! Bu seni, karısının izni olmadan ayakkabılarını bile bağlayamayan, karısının elinde oynayan bir ezik gibi gösterecek!"

"İnsanlar ne isterlerse düşünebilirler. Karımı kaybetmeye kıyasla, bu o kadar da kötü görünmüyor."

Babamın nefesi hızlanıp gürültülüleşir. "Bu terfiyi kesinlikle reddedemezsin! *En az* yetmiş iki saat boyunca ayık bir şekilde düşünmeden reddedemezsin."

"Ama..."

"Tartışmaya açık değil, konu kapanmıştır, Ares!"

Babam böyle olduğunda, onunla mantıklı bir şekilde konuşmak imkansızdır. Sadece bu da değil, ısrar edersem Jeremiah teyze ve büyükanne de bana karşı kışkırtır. "Tamam. Yetmiş iki saat. Ama yine de karımı kaybetmemek, herhangi bir terfiden daha önemli." Sonra telefonu kapatıp, Lareina aceleci bir şey yapmadan önce ona kısa bir mesaj atarım.

Kırk Birinci Bölüm

Lareina

Yüzümü ellerimle kapattım. Nasıl böyle pat diye söyleyebildim? *Her şeyi mahvettim.*

Mutfak boş. Ares ile paylaştığımız tutku çoktan soğumuş, titriyorum. Ani yorgunluk, en basit hareketleri bile bir dağı kaldırmak gibi gösteriyor. Ben sadece...

Sonunda iç çekip kendimi harekete geçmeye zorluyorum. Tezgâhtan yavaşça kayıyorum, karnımdaki beyaz yapışkan maddeyi kağıt havluyla siliyorum ve çöp kutusuna atıyorum.

Kalbim kurşundan daha ağır. Ares'in ayrılış şekline bakılırsa, bu gece geri dönmeyecek gibi görünüyor. Ona bunu söylemek için daha uygun bir zaman bekleyebilirdim. Ama o beni hayatındaki en değerli hazineymişim gibi kucakladığında, boğazımdan "seni seviyorum" sözleri fışkırdı. Ama bunu söyleyemedim, çünkü bunun evliliğimizin sonu olduğunu ve onun Kraliçe dediği kadını düşünmeden duramayacağını biliyordum.

Mutfak, son zamanlarda yaptığımız sevişmelerden dolayı çok taze. Taze hava almak ve zihnimi boşaltmak için bahçeye doğru ağır adımlarla ilerliyorum, yol boyunca parçalanmış kalbimin parçalarını döküyorum. Ares'in terfi almamasını neredeyse dilediğim için, bu beni tamamen berbat bir insan mı yapar?

Ona aklımdan geçenleri söyleyememem çok saçma. Vegas'ta Ares'in balkonuna tırmanmayı düşünürken bu kadar tereddüt etmemiştim. Orada başarısızlık ölüm anlamına geliyordu. Son. Ama en azından acı çekmeyecektim ve beni rahatsız eden pişmanlıklar kalmayacaktı. Ama Ares'le? Onun bana acımamasını, garip hissedip benden kaçınmamasını ya da daha kötüsü, eski sevgilisi gibi ona yapışmaya çalışacağımdan korkmamasını istiyorum. Onu biraz daha az sevseydim, duygularımı itiraf edecek cesareti bulabilirdim.

Bahçeye varıyorum ve arkada muhteşem mor irislerin açtığını hatırlıyorum. Belki biraz neşelendirirler beni.

Çiçeklerin kokusu burnumu gıdıklıyor ve toprağın kokusunu içime çekiyorum. Derin menekşe rengi, geceleri daha da koyu, nedense bana bir ninniye hatırlatıyor. Ares geri döndüğünde, ona neden birlikte kalmak yerine boşanmayı seçtiğimi açıklayacağım. Şu anda üzgün, ama Queen'in hala rüyalarına girdiğini öğrendiğinde, bu evliliği sürdürmenin ikimiz için de adil olmayacağını anlayacaktır.

Sağımdaki süsenler hışırdadı. Döndüm, ama gölgelerde hiçbir şey görmedim. Gece ışıkları her zamankinden biraz daha sönük görünüyordu. Birkaç ampul bozulmuş olabilir mi? Daha sonra bunu kontrol etmeyi aklımda tutuyorum.

Telefonum titriyor. Ekrana bakıyorum, kalbim güm güm atıyor. *Ares.*

–Şövalyem: Terfi yok. Ortaklar bir hata yaptı.

Ne?

–Ben: Çok üzgünüm. İyi misin?

Ekranda üç nokta belirir. Çok üzülmüş olmalı. Şimdi ona boşanmak istediğim için kendimi tam bir kaltak gibi hissediyorum. Ağzımı kapalı tutmalıydım. Söylediklerimi geri almalıyım.

Evet, ama şimdi onunla evli kalabilirsin!

Utanmaz düşünceye başımı sallıyorum, suçluluk ve kendini suçlama duygusuyla tüketilmiş durumdayım. Ares kesinlikle yıkılmış hissediyor olmalı, ben nasıl bu kadar bencil olabilirim?

Ayrıca, benimle birlikte olmak istediği terfiyi alamadığına göre, artık birlikte kalmak istemeyebilir. "İyi ve saygın bir eş" demişti ve ben bu tanıma, şirketi tatmin edecek kadar uymamış olabilirim.

Noktaların gerçek kelimelere dönüşmesini beklemek sonsuz gibi geliyor. Aklımdan geçenleri bilmek istiyorum, ama aynı zamanda kafamı kuma gömmek ve bilgisiz kalmayı tercih ediyorum. Ya hata benim uygunluğumla ilgiliyse?

Sonunda yeni bir mesaj geliyor. Mesaja tüm dikkatimi vererek ona göz atıyorum.

Ama okumayı bitiremeden, keskin ve mide bulandırıcı bir koku yüzümü kaplar. Nefesimi tutamadan, koku burnuma ve ağzıma nüfuz eder.

Her şey karardı.

* *

"Lanet olası kaltak! Uyan!" Bir tokat.

Yanağımda şiddetli bir acı hissediyorum ve başım yana doğru savruluyor. Ağzımı bakır tadı dolduruyor.

Yapışkan ve pürüzlü bir şey bileklerimi ve ayak bileklerimi ısıyor. Omuzlarımda hissettiğim donuk ağrı, çok uzun süre aynı pozisyonda oturduğumu gösteriyor.

Neredeyim? Ne oldu?

Kafamda sis var ve görüşüm bulanık. Kıpırdanıyorum ve sandalye düz olmayan ayakları üzerinde biraz sallanıyor. Bir çivi ya da ona benzer bir şey arkadan çıkıntı yapıyor ve omuz kemiğimi çiziyor. Şansıma, çivi paslanmış ve bana tetanos bulaştıracak. Küflü ahşap ve balçık kokusu var. Bitmemiş zeminde bir kamp ateşi çıtırdıyor ve eğimli tavandan, bulanık bir ayı görebilecek kadar büyük bir deliği olan, tek başına, çıplak, kırık bir ampul sarkıyor.

Gözlerimi kırıştıtarak, görüşümü netleştirmek için çaresizce uğraşıyorum. Çöp çubukları, ayçiçeği yaprakları gibi etrafımda yere dağılmış. *Ne oluyor...?*

"Seni kaltak! Her şeyi mahvettin!"

Rupert? "Hapiste değil misin?" diye soruyorum. Gözlerim sonunda alışıyor. "Keşke! Orosu! Siktiğimin orospusu!" diye yüzüme bağırıyor.

Üzerinde yırtık pırtık bir tişört ve kargo şort var — daha önce asla giymeyeceği kıyafetler. Saçları kuş yuvasından daha dağınık. Parlak sarı ateşin içinde, gözleri öfkeli bir iblis gibi kırmızı parlıyor. Aniden dikleşiyor, derin bir nefes alıyor. "Ama biliyor musun? Yanında biri olan tek kişi sen değilsin

. Benim de bana yardım eden büyük ve önemli biri var."

Gerçekten Nesovia dışında hiçbir bağlantım olmadığını mı sanıyorsun? Amerika'da olduğun için dokunulmaz olduğunu mu sanıyorsun?

"Zoe?" diye soruyorum.

Rupert alaycı bir şekilde gülümser. "Bunu hak ettin. Nazik olabilirdin. Senin yapman gerektiği gibi benimle evlenebilirdin. Sana dokunmak bile istemedim. Parker benim gerçek aşkımdır." Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyor.

Bunun için ona teşekkür etmem mi gerekiyor?

"Evlendiğini öğrendiğimizde, sana zorluk çıkardık mı? Hayır! Sadece artık istemediğin şeyleri almak istedik, çöpünü! Onlar, babanın ve büyükbabanın sana bıraktığı paraya kıyasla o kadar da değerli değildi. Biraz şöhretle, Parker ve ben mutlu olabilirdik." Gözlerinde buzları andıran bir parıltı var.

"Doris ve Vernon'dan kurtulacaktınız."

"Tabii ki! Onları neden yanımızda tutalım ki? Tüm bu karışıklık, seni ve ailenizi doğru dürüst öldürememelerinden kaynaklanıyor!"

Nefesim kesildi. Zoe bunu ima etmişti ama bu açıkça ortaya çıkınca şok oldum. On yıllardır süren adaletsizlik ve haksızlık midemi düğümledi. Yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyordu. "Ailemi zehirlediler mi?" titrek bir sesle fısıldadım, düğümü çözüp onu çıplak ellerimle boğmak istedim.

"Yine mi! Sen de ölmen gerekiyordu, ama onlar işi batırdılar. Eğer üçünüz *de ölseydiniz*, Doris parayı alabilirdi. Neden bu kadar ısrarcısın? Ezilip ölmeyen bir hamamböceği gibisin! Neden benim ve Parker'ın işini mahvettin?"

"Ben mi mahvettim? *Senin ve Parker'ın* için mi? Sen benden çaldın! Parmaklarımı para için öldürdün!" diye karşılık veriyorum, öfke içimi sarsıyor.

"Hey, ben yapmadım. Doris ve Vernon yaptı. İnan bana, ben yapsaydım, sen bu konuşmaya dahil olmazdın!" diyor kibirli bir şekilde.

"Kendini çok zeki mi sanıyorsun? Beni yavaş yavaş zehirleyemedin bile."

Kafasını sallayarak, volta atıyor. "Ortaklar! Lanet olası ortaklar. İşin doğru yapılmasını istiyorsam her şeyi kendim yapmak zorundayım."

"Planladığın gibi benimle evlenmeye ne dersin? Onu da yapamadın," diye alay ettim.

"Ne olmuş yani? Şimdi buradasın. Benim merhametime kalmışsın!"

Bu saçmalığa karşı çıkamam. Onun zihninde, ne olursa olsun, o en büyük, en zeki, en harika ve en layık kişidir.

"Yirmi iki yıl önce o yangında ölmeliydin. Hep dışarıda dolaşıp, dağ köylüsü bir kız gibi dağınık bir halde kulübeye dönüyordun. Kirliydin. Sonra sırtında yara izleri olan, yanmış bir elbiseyle eve geldin. Muhtemelen kim bilir neyi baştan çıkardığın için bir ceza olarak."

"Sekiz yaşında değil miydin?" Neden bahsettiğini hatırlamıyorum, ama hesaplamamı doğru yaptığımdan emin olmak istiyorum. Beni bayılttığı ilaçtan kaynaklanan baş ağrısı kafatasımı parçalıyor.

"Ne olmuş? Lolita da aynı yaşıydı!"

Lolita mı? "Kitaptaki gibi mi? O on iki yaşındaydı..."

"Kapa çeneni, sürtük! Doris, direnişini kırıp seni istediğim gibi yapmam gerektiğini söylediğimde beni durdurmalıydı. Sen her zaman sadece bir araçtın ve yerini bilmeliydin."

Nefes nefese. "Ama hayır. Sen işleri *kendi* istediğin gibi yapmak istedin. Peki, amacına hizmet etmediğine göre, şimdi başka seçeneğim yok."

Tamamen çıldırmış. "Ne yapacaksın?" "Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi." Kırmızı bir matara kapar ve içindeki berrak sıvıyı etrafıma daire şeklinde döker. O zaman yere atılmış çubukların odun olduğunu anlarım. "Parker ölmek istemediğini söylüyor, ama ben istemiyorum. Hiçbir şeyim olmayan bir kafeste yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Ama yalnız gitmeyeceğim. Seni de yanımda götüreceğim." Boş kabı atar ve bir kibrit çakar.

Avuç içlerim soğuk terle kaplanır. Kendimi kurtarmaya çalışarak mücadele ederim. Ama bir sonuç alamam. Sandalye şiddetle sallanır ve ben dururum. Devrilmenin bana bir faydası olmaz.

Kibritten çıkan titrek sarı alev, Rupert'ın ürkütücü gülümsemesini aydınlatır.
Sonra onu bırakır.

Kırk İkinci Bölüm

Ares

–Lareina: *İyi misin?*

Hayır. Boşanmaktan bahsettiğinden beri iyi değilim.

Aklıma ilk gelen cevap "*iyiyim*" ama kendimi tutuyorum. Yalan söylemek kimseye fayda sağlamaz. O aptal değil ve benim üzgün olduğumu biliyor. "*İyi misin?*" diye sorması, bu konuyu konuşmak isteyip istemediğimi sorma şekli ve "*iyiyim*" demek onu susturmanın en net yolu olur.

–Ben: Pek sayılmaz. Ama boşanamayız. İsteddiğimi elde edemedim. Konuşmalıyız, Lareina. Aceleci davranma, evden taşınma ve avukat tutma. Ethan Beckman'ı kesinlikle tutma.

O pislik, onun adına boşanma davası açarsa sevinçle ellerini ovuşturacaktır. Benim mutsuzluğum onun mutluluğudur.

–Ben: Beni bekle. Hemen geliyorum.

Arabama binip gaza basıyorum. Telefon sessiz kalıyor, umarım söylediklerimi sindiriyordur. Sonuçta, planlarına büyük bir darbe indirdim.

Lareina başka bir kadın olsaydı, "Seni seviyorum" demenin onu ikna etmeye yeteceğinden emin olurdum. Ama o sıradan bir kadın değil. Kendi iç mantığı ve olaylara bakış açısı var. Onun görüşlerini değiştiremezsem, pes etmeyecektir. Ne olursa olsun. Boşanmayı ertelemeli ve bu zamanı akıllıca kullanarak ona benim kalmaya değer olduğumu göstermeliyim.

Terfiye gelince, siktir et. Şirket bana gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl terfi verebilir. Ya da babam çok kızgın olduğu için beni ortak yapmazsa, ömür boyu ortak avukat olarak kalırım. Daha da iyisi, istifa edip boş zamanlarımı karımla geçirebilirim. Balayına bile çıkmadık.

Ne *kadar aptalmışım*. İzin alıp onu şımartmalıydım. Hayatını Nesovia'da kötü kalpli teyzesi tarafından bir evde hapsedilmiş olarak geçirdi.

Ona her kıtadaki harikaları gösterebilir, onun gözünden dünyayı yeniden görebilir ve yeni güzellikler keşfedebilirdim.

Dönüp fren yaptığımda arabam gıcırdadı. Motoru durdurup arabadan atladım ve içeri koştum. Mutfak ve oturma odasındaki ışıklar yanmasına rağmen ev sessizdi.

"Lareina?" diye sesleniyorum.

"Tatlım?" Yine sessizlik.

"Lareina?" Daha yüksek sesle tekrar sesleniyorum. Hala cevap yok.

Endişe omurgamdan aşağı kayıyor. Beni böyle kaçınmak onun tarzı değil. Nereye gitti?

Telefonumu çıkarıp konumunu kontrol ediyorum.

Ne oluyor? Bu şey bozuk mu? Neden buradan Pryces'ların sahip olduğu narenciye bahçesine giden yolun ortasında takılıp kalmış? Orası sadece bir sürü ağaç ve çöpün olduğu bir alan. Üstelik henüz ehliyeti bile yok.

Aklını başından almak için arabalardan birini mi aldı? Ama bu sorumsuzca bir davranış, ne kadar üzgün olursa olsun onun yapacağı bir şey değil.

Kalbim çarparken garaja koşuyorum. Sensörler ışığı açıyor.

"Lareina!" diye çaresizce bağıriyorum, nerede olursa olsun beni duymasını umarak. Sesim yankılanıyor, ama cevap yok.

Gözlerim onlarca parlak arabanın üzerinde dolaşıyor. Hiçbiri eksik değil.

Bir terslik var. Sırtımdaki tüyler diken diken oldu. Korku içimi yakıyor. Uygulamayı tekrar kontrol ediyorum. Lareina'nın konumu değişmemiş.

Büyükannemin bir keresinde söylediği sözler aklıma gelir. "Ağaçlar ve vahşi yaşamın olduğu gelişmemiş bölgeleri seviyorum. Ama bazen bunların şehir planlamacılarının, toplulukta yaşıyor olabilecek seri katilleri barındırma yöntemi olduğunu düşünüyorum."

Seri katil değil. Haberlerde böyle bir şey görmedim veya duymadım. Ama karnımdaki gerginlik, aşırı gerilmiş bir keman teli gibi sıkılaşıyor.

Cayenne'ye binip hızla uzaklaşıyorum. Yolda telefonum çalıyor. Hemen cevap veriyorum, umarım Lareina arıyordur, çünkü banyodan sesimi duymamıştır ya da başka bir şey olmuştur.

"Bir sorunumuz var," diyor LAPD'den Francisco. "Rupert Fage kaçtı."

Sabırsızca yüzümü ovuşturuyorum. Neden beni arıyor? Ne yapmamı istiyor? "Nasıl? Onu yakaladınız mı?"

"Bunu yakında çözeceğiz." Çevirisi: *Bilmiyoruz ve bunu itiraf etmek istemiyoruz.* "Ve hayır, dışarıda dolaşıyor. Çok tehlikeli. En az beş saattir kayıp."

Damarlarımda dolaşan kan buz gibi oldu. *Rupert kaçmış ve Lareina ortadan kaybolmuş mu?* Öfke, korku ve hayal kırıklığı beni sararken, direksiyon simidini kavrayan parmaklarımı gergin bir şekilde kıvırdım. "Beş saat mi? Ve bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun?"

"Sakin olun. Her ihtimale karşı, evinize birkaç devriye arabası gönderiyoruz."

"Boş ver. Karım kayıp! Telefonuna göre son konumuyla Pryce Citrus Grove'a giden yolun kenarında. Bekle. Koordinatları vereyim." Kırmızı ışığı fırsat bilip, takip uygulamasını açıp numaraları hızlıca söylüyorum. "Oraya gelmen lazım. Hemen!"

Lareina...

Işık henüz yeşile dönmedi, ama ben gaza bastım ve arkamda korna çalan arabalar bıraktım.

Bekle. Geliyorum.

Kırk Üçüncü Bölüm

Lareina

Kibrit benzinle ıslatılmış çıraya değdiği anda, etrafımda bir ateş çemberi oluşuyor. Siyah duman yukarı doğru yükseliyor ve beni boğuyor. Öksürüyorum, başımı sallıyorum. Keskin dumanlar boğazımı ve ciğerlerimi zımpara kağıdı gibi yakıyor. Göğsümdeki hava gittikçe azalıyor.

Ateş beni canlı canlı yakmadan önce boğulacağım.

Mümkün olduğunca aşağıya inmeliyim. Ağırlığımı sola ve sağa kaydırıyorum. Sandalyenin ayakları sallanıyor. Arkadaki çivi omuz kemiğime batıyor, her sallanısta onu çiziyor. Dişlerimi sıkıyorum. Bundan kurtulacağım *ve sonra Rupert'ı öldüreceğim*. Bu meşru bir cinayet olacak. Meşru müdafaa.

Sandalye devriliyor. Sol omzuma çarpıyorum. Darbe nefesimi kesiyor ve sersemlemiş bir şekilde yerde yatıyorum. Yerde duman o kadar yoğun değil, ama hava hala çok sıcak, çok kuru ve çok ince. Sadece bu da değil, yangın yayılıyor. Kendimi kurtaramazsam, buradan canlı çıkamayacağım. Çivi de etime daha derine batıyor. Sıcak bir sıvı sırtımdan, yara izimin olduğu yerden aşağı akıyor. Kafamda belirsiz ve tamamen alakasız bir düşünce beliriyor: *Şimdi daha da çirkin görünecek*. Bu düşünceyi bir kenara itip önemli olan şeye odaklanıyorum.

Keşke kollarım bağlı olmasaydı...!

Sıcaklıktan saç çizgimde ter damlaları oluşuyor. Ciğerlerim havaya aç, ama havadan çok duman var. Zihnim gerçeklikle rüya arasında bir yere giderken görüşüm bulanıklaşıyor. Ateşin ötesindeki bir noktaya, belirsiz ve hayali bir şeye bakıyorum. Bir hayalet gibi bir sahneyi izler gibi ona bakıyorum.

Bir çocuk sandalyeye bağlanmış—kim bu? Kimliğini gösteren hiçbir ipucu yok. En azından kolları serbest. Gömleğinin önü ıslak ve ter, maya ve yapay vanilya kokuyor, o kadar ucuz ki rahatsız edici.

Benden farklı olarak, direnmiyor ya da kaçmaya çalışmıyor. Ama o sadece bir çocuk. Göğsü hafifçe inip kalkıyor, ama böyle kalırsa, bunu başaramayacak

Küçük sarışın bir kız ortaya çıkıyor ve onu sallıyor. "Uyan! Gitmeliyiz!" diyor kız.

Ateş daha parlak yanıyor. Ateşin ışığı ayı gizliyor. Kız onu kurtarmayı başarır, ama çocuk iyi yürüyemiyor. Yaralı mı?

Başım zonkluyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, keskin havayı çok derin solumamak için nefesimi yavaşça alıyorum. Vücudum normal değil gibi hissediyorum, sanki ağırlıksızım ve uzaydaki bir astronot gibi havada yavaşça dönüyormuşum gibi.

Bir şekilde kız gitmiş ve şimdi ben çocuğu kurtarıyorum, duman yüzüme gelmeyecek kadar kısa bir mesafede. Ama rahatlamıyorum. Her şey olabilir. Dev bir kurt, kapının üstündeki duvardan atlıyor. Çocuğa saldırmaya çalışıyor, ama ben onu kenara itiyorum. Canavar sırtımı ısırtıyor.

Acı yayılıyor. Boğazım tıkanıyor. Gözlerimden yaşlar akıyor, ama cesurmuşum gibi davranıyorum.

Çocuk ve ben kulübeden çıkıyoruz, ama bir faydası yok. Bütün yer ateşle çevrili. Gözlerimi kırpiyorum. Kurumuş dudaklarımı yalamaya çalışıyorum, ama dilim çok kuru, bir faydası olmuyor. Çocuk ortadan kaybolmuş. *Nereye gitti?*

Uzanıp dinlenebileceğim bir göl olabileceğini düşünmüştüm, ama yoktu. Gözlerimden yaşlar süzülür ve acı pişmanlıklar kalbimi o kadar ağırlaştırır ki, yere yığılmak isterim. Hayatımın böyle sona ereceğini bilseydim, Ares ile kutlama yemeği yiyene kadar beklerdim. Ya da en azından ona yüz yüze "Seni seviyorum" derdim, böylece ona son sözlerim "Boşanalım" olmazdı.

Dans eden alevlerin arasında, Ares bir kurt gibi ateşin içinden atlayarak öne doğru hamle yapar. Mavi gözleri, üzerime çömelirken vahşi bir ifadeyle parlar. Bana dokunur, vücudumu destekleyip düzeltmeye çalışır, sonra durur. Kanla ıslanmış elini kaldırır. Yakışıklı yüzü çöker, üzgün, öfkeli ve korkutucu bir ifadeye bürünür. Bir şeyler haykırır, ama kulaklarım çok tıkalı olduğu için anlayamam.

Onun endişelenmesini istemiyorum. Muhtemelen gerçekte olduğundan çok daha kötü görünüyor. Ona gülümsemeye güven vermeye çalışıyorum. Ama gülümsemem berbat olmalı, çünkü ifadesi daha da dehşete kapılıyor.

Gücüm yavaş yavaş azalıyor. Vücudum gevşiyor ve ona göz kırpiyorum. Görüşüm kararmadan önce son gördüğüm şeyin Ares olması beni mutlu ediyor.

Kırk Dördüncü Bölüm

Ares

Hayır, olamaz.

Kafamda inkar çığlıkları yükseliyor, sonra kalbimde dehşet gümbür gümbür atıyor. Telefonun izleme uygulamasındaki koordinatlar beni yanan bir barakaya götürüyor. O kadar eski ki, kapısı tek bir menteşeyle sallanıyor. İçeride alevler yükseliyor ve ben, bunun bir tuzak olabileceğini fark etsem de umursamadan içeri koşuyorum. Karımın güvende olduğundan emin olmalıyım. Eğer içeride sıkışmışsa, onu dışarı çıkarmalıyım. Tuzakları kontrol etmek veya itfaiyeyi beklemek için zaman yok.

Yoğun duman nefes almayı neredeyse imkansız hale getiriyor. Gözlerim acı içinde olsa da, gözlerimi açık tutuyorum ve Lareina'yı yerde, bir sandalyeye bağlı olarak görüyorum, tıpkı on yaşındayken annemin beni kaçırdığı zamanki gibi. Manzara o kadar ürkütücü bir şekilde benzer ki, kendimi yirmi iki yıl öncesine, geçmişe dönmüş gibi hissediyorum.

Karım gözlerini kısarak bana bakarken yüzü is ve kirle kaplı. Yüzündeki solgun gülümseme kalbimi paramparça ediyor. Acı çeken kendisi olmasına rağmen beni sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum.

Onu kurtarmaya çalışıyorum, ama sıcak kanı ellerimi ıslattığında duruyorum. Sırtından çıkan keskin çivinin ucundan gövdesini çekiyorum. Gömleği delik deşik, yaraya yapışmasın diye onu derisinden çekiyorum.

Sonra omuz kemiğindeki yara izini görüyorum — kusursuz cildinde canavarca bir köpek izi bırakan bir yanık. Ağızda, Huxley ailesinin stilize edilmiş H harfi var, annemin aileye bağlılığını ve sadakatini kanıtlamak için sipariş ettiği gümüş kurt kafasına koyduğu harf — babamla kalmak için her şeyi yapardı.

Kanlı yara izine bakarken ağzım açık kalıyor. Queen'i bulduğumda çok sevineceğimi düşünmüştüm. Ama bunun yerine, sadece sersemlemiş durumdayım. Lareina nasıl benim Queen'im olabilir? Onu çok uzun zamandır arıyordum. Bu gerçek gibi gelmiyor.

Ellerim titriyor. "Kraliçe?"

Duymuyor gibi görünüyor. Acıyla donmuş gözleri bana bakıyor, ama hiçbir şey anlamıyor gibi görünüyor.

"Kraliçe!"

Dudakları seğiriyor. Bir şey söylemek mi, gülümsemek mi, anlayamıyorum.

Ama hızla kayboluyor. Daha önce hiç bilmediğim bir korku kalbimi parçalıyor.

Hızla, onu sandalyeye bağlayan kolu bandını yırtıp çıkarıyorum. Yaralı bir kedi yavrusu gibi yere kıvrılıyor. Ona uzanıyorum...

"Seni pislik!"

Öfkeli sesle arkamı döndüm. Rupert Fage, bizzat kendisi, bana büyük bir dal sallıyordu. Öfke kıvılcımları, cehennem ateşi gibi alev alev yanıyordu. Kederimi ve öfkemi dökmem gerekiyordu ve o bunun için mükemmel bir hedefti.

Karımı yere bırakıp eğilip sopayı yakaladım ve karnına tekme attım. Homurdanarak yere yığıldı ve ayağımın arkasıyla omurgasına vurdu. Bir şey kırıldı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Siktir!" diye bağırdı.

Burnuna doğru tekme atarım. Burun çatlar ve adam yüzünü kapar, parmaklarının arasından kan fişkirir. Kulübenin içi domuzu kızartacak kadar sıcaktır. Alevler çatıdaki destek kirişini yalar.

Buradan çıkma zamanı.

Lareina'yı kaldırıp dışarı taşıyorum. Kollarımda gevşek bir şekilde yatıyor, onu Cayenne'immin yolcu koltuğuna koyup burnunun altına parmağımı koyuyorum, emin olmak için. *Lütfen Tanrım, ona bir şey olmasın. Onu daha yeni buldum.*

Tüy kadar hafif bir nefes cildimi gıdıklıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. *Tanrıya şükür*

Tanrıya şükür.

Çatı çöküyor. Duvarların büyük parçaları yıkılıyor. Rupert'tan Rupert'tan hiçbir iz yok.

Yine de, sirenlerin çığlıkları geceyi delip geçene kadar karımı koruyucu bir şekilde tutuyorum ve onu koruyorum.

Bölüm Kırk Beş

Lareina

Gözlerimi bir sonraki açışında, pencereleri mavi perdelerle kaplı beyaz bir odadayım. Havada hafif bir dezenfektan kokusu var ve başımın üstündeki ışıklar sert bir floresan ışığı. Dirseğimin iç kısmındaki damara bir serum torbası takılı.

Ayrıca Ares ve ailesinin tüm üyeleri etrafımda: Catalina, Jeremiah, Akiko, Prescott, Bryce, Josh, Huxley ve daha önce tanışmadığım bir kadın. Hepsi de rahatlamış ve endişeli bir ifade takınıyorlar.

Ares elimi sıkıyor. "Selam."

"Merhaba." Sesim boğuk çıkıyor.

"Nasıl hissediyorsun? Rahatsızlık var mı?"

Düşünüyorum. Boğazım ağrıyor ve gözlerim kumlu. Sırtım çok acıyor, sanki biri onu ovup üzerine tuz dökmüş gibi. "Hayattayım, önemli olan bu."

"O pislik sana nasıl ulaştı?" diye sordu Bryce.

"Yüzüme bir bez koydu ve ben bayıldım. Her şey için beni suçladı ve bedel ödememi istedi." Ares'e dönüyorum. "Ama fidye ya da başka bir şey için seninle iletişime geçmeyi planladığını sanmıyorum. Beni nasıl buldun?"

Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Ailesi ona baktı, sonra birbirlerine baktılar.

"Belki de bu ikisine biraz mahremiyet vermeliyiz. Eminim konuşacak çok şeyleri vardır," diyor Catalina.

"Teşekkürler, büyükanne," der Ares içtenlikle.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, çağrı düğmesine basman yeter." Jeremiah bana anlamlı bir bakış atar.

Bana destek olduğunu, yalnız olmadığımı göstermek için açıkça yaptığı bu harekete gülümserim.

Hep birlikte odadan çıkarlar ve en yavaş olan Bryce, muhtemelen bir şeyler yakalamak umuduyla, arkalarından kapıyı kapatır.

"Ee...?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Ares yerinden kıpırdar, sonra kısa bir süre başka yere bakar.

"Telefonuna izleme cihazı koydum." "Uh... ne?"

Gözleri bana doğru kayar, sonra vazolardaki zambaklara ve güllere düşer. "Telefonuna bir" —boğazını temizler—"izleyici koydum."

Ona bakıyorum. "Bu açıkça gizlilik ihlali. Üstelik pek de saygılı bir davranış değil."

"Hayır. Ya da kayıtsız." Çenesini öne doğru çıkar.

Yüzünü inceliyorum, ama orada sadece anlaşılmaz bir kararlılık var. Hayatındaki en büyük düşmanla yüzleşecekmiş gibi görünüyor, ama burada tek kişi benim. "Tamam, ben anlamıyorum. Kafamı karıştırıyorsun, Ares. Bana bir şey istediğini söylüyorsun, ama sonra tam tersini yapıyorsun."

Bir an için şaşkın göründü, sonra birkaç kez gözlerini kırptı. Nefes verdi, saçlarını karıştırdı ve iç geçirdi. "Öyle demek istemedim. Bak, saygılı bir kayıtsızlık içeren bir evlilik istediğimi söylerken yalan söylemiyordum. O zamanlar, gerçekten istediğim şeyin bu olduğuna inanıyordum. Ama seninle birlikte olmak, yanıldığımı fark etmemi sağladı. Sen beni değiştirdin, Lareina."

Sesindeki samimi içtenlik nefesimi kesiyor. Bu, bana söylenen en tatlı söz, ama uykusunda başka bir kadını çağırdığını unutamıyorum. "Peki ya Queen?"

Şok, onun soğukkanlılığını bozar ve ani bir acı, cam parçaları gibi kalbime saplanır.

Devam ediyorum, "Geceleri onu çağırıyorsun."

Omuzları çöküyor. Yakalandığını biliyor. Ağzım acı bir tatla doluyor, yüzümü buruşturmaktan kendimi alamıyorum. Neden bu kadar abartarak, beni önemsedğine inandırmaya çalıştı ki?

Acı, cildimde asit gibi yanıyor. Kalbimin acısını gizlemek için gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum.

"Sanırım Soledad sana anlattı." Başımı sallarım.

"Evet, Kraliçe dediğim bir kadın var. Ona böyle diyorum çünkü bana gerçek adını hiç söylemedi ve prenses olmaksızın kraliçe olmayı tercih ettiğini söyledi. Kraliçeler yönetir. Prensesler yönetmez."

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bu, Vegas'ta kötü adamlardan kaçarken Ares'e söylediğim şeye çok benziyor.

"O benim kurtuluşumdu, annem beni kaçırdığında aklımı kaybetmememi sağlayan tek şeydi. Wonder Bread ile gelip yiyeceklerini benimle paylaştı, böylece annemin beni manipüle etmek için bıraktığı uyuşturucu dolu yiyecekleri yemek zorunda kalmadım. Kolumdaki yanık izini biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Onu ateşten çıkardığında oldu. Annem bana iğrenç bir şey yedirdikten ve beni kulübede yalnız bıraktıktan sonra başladı. Uyuşturulmuştum ve kendimde değildim. Queen orada olmasaydı, ölürdüm."

Ağzımı kapatıp ona bakıyorum. Bana daha önce kaçırılma olayını anlatmıştı, ama kurtarılmasının ayrıntılarını anlatmamıştı. Polisin onu bulduğunu falan düşünmüştüm. Ama bu, onun Queen'e olan bağlılığını aşmamın imkansız olduğunu da fark etmemi sağladı. O, onun kurtarıcısı, ya da onun deyimiyle, *kurtuluşu*.

Hikayesine devam ederken gözlerimin içine derinlemesine bakıyor. "Kurtarıldıktan sonra onu aradım. Kolay olmadı. Gerçek adını bilmiyordum, üstelik ortadan tamamen kaybolmuştu. Ailem ve benim tuttuğumuz insanlara tek söyleyebildiğim, bir gözünün mavi, diğerinin yeşil olduğu ve beni kurtarıırken sırtında bir yanık izi olduğu idi. Tutulduğum kulübede süs amaçlı bir kurt kafası vardı ve Queen ile kaçarken o kafası düştü. Kafanın bana doğru düştüğünü gören Queen, beni kenara itti ve kafanın kendisine çarpmasına izin verdi."

Aklım çalışmaya başladı ve parçalar yerine oturmaya başladı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bana, aradığı Kraliçe'nin *ben olduğumu* mu söylüyordu? Bu çok inanılmaz görünüyordu.

"Sırtındaki yara izini gördüm. Onun yara izine benziyor—kurt büstünün dişleri ve ortasındaki H harfi. Huxley'ler için."

"H mi? I değil mi?"

Burun kıvrıyor. "Kim söyledi bunu? Yara izini kendin görmedin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Aslında hayır. Sadece Doris ve birkaç bakıcım onu net olarak gördü. Hepsi bana onun iğrenç olduğunu ve insanları tiksindirmemek için herkesten saklamam gerektiğini söylediler."

Dudaklarını alaycı bir şekilde kıvrırken, bakışlarında öfke ve tiksinti yanıyor. "Şimdi ben gördüm ve sana yalan söylemişler. Çirkin değil. Cesaretinin ve karakterinin fiziksel bir tezahürü. Küçük bir çocukken bile acı çeken birini görmezden gelemezdin. Başka birini kurtarmak için hayatını riske atmaya hazırdın. Bu utanç verici değil, takdire şayan bir şey." Alnını alnıma dayadı. "Kraliçe."

Yumuşak bir iç çekişle, bu takma ad tatlı bir iksir gibi içimi kapladı. "Lareina, boşanmak istemiyorum. Hayatında olmak istiyorum, Her zaman. Senin kraliçe olduğunu bilmeden önce bile seninle birlikte olmak istiyordum."

Bu itiraf beni hem şaşırttı hem de kalbimi ısıttı. Belki de Vegas'ta beni gördüğünde bilinçaltında benim onun Kraliçesi olduğumu anlamıştı. Ne de olsa, Harvey'in uyuşturucusunun etkisi altındayken bana Kraliçe demiş ve benim şövalyem olacağına söz vermişti.

Kalbim sevinç ve sevgiyle dolup taşarken gülümsüyorum. "Ares, zaten terfi alana kadar seninle kalacaktım, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

Parmağını dudaklarıma koyar. "Kariyerim için benimle kalmanı istemiyorum. Yaptığımız bir anlaşma yüzünden değil. Benimle olmanı istiyorum çünkü sen de bunu *istiyorsun*." Muhteşem yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. "Şirketin terfimde hata yaptığı konusunda yalan söyledim. Hata yapmadılar. Onlara istemediğimi söyledim..."

"Ne *dedin*?"

"Çünkü seni bana bağlamak için bir neden arıyordum. Ama sen burada hastane yatağında yatarken, bunun beni teyzenin daha iyi bir insan yapmayacağını fark ettim. Başkasının çıkarları için, benimkiler dahil, asla yalan söylenmemeli ya da manipüle edilmemelisin. Benimle olmayı *senin seçmeni* istiyorum. *Bizi seçmeni* istiyorum." Elimi tutan Ares, tek dizinin üzerine çöküyor. "Lareina, kraliçem, hayatım boyunca yanında kalmama, seni sevmeme, değer vermeme ve korumama izin verir misin?"

Bana sonsuz sevgiyle parlayan derin mavi gözlerine bakarak, sevgili yüzünü avuçlarımin arasına alıp onu öperim. "Evet."

Kırk Altıncı Bölüm

Lareina

Bulutsuz mavi gökyüzü, çiçeklerle dolu yemyeşil bir tarlanın ve fermente üzümlerin ve çimlerin kokusunun üzerinde uzanıyor. Bu, Ares ve benim ikinci törenimiz. Arkadaşlarımızın ve ailemizin birbirimize olan bağlılığımızı yeniden yenilememize tanık olması çok adil.

Ares, siyah-beyaz smokin içinde çok yakışıklı. Resmi kıyafet, geniş omuzlarına ve kaslı vücuduna mükemmel uyuyor. *Saten zırhlı şövalyem.*

Ben beyaz, sırtı açık bir elbise giyiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim, ama bana çok yakışıyor. Sonuçta, yara izi beni çirkinleştirmiyor. Ares haklı. O yara izi, o zamanki cesaretimin fiziksel bir göstergesi. Ve dürüst olmak gerekirse, o yara izi beni *ona ait* kıldı, tıpkı aynı yangında aldığı yara izinin onu *bana ait* kıldığı gibi.

Ares'in ailesi onaylayarak gülümsüyor. Prescott, Jeremiah'a beş yüz dolar uzatıyor. Görünüşe göre "Kraliçe"nin gerçek olmadığına bahse girmiş, Jeremiah ise gerçek olduğunu söylemiş. Jeremiah'ın gülümsemesi daha da genişliyor. Kadın kazanmayı seviyor. Ama Prescott, gözyaşlarıyla parlayan gözlerini eliyle silerek otururken çok da üzgün görünmüyor.

Arkadaşlarım Lucie ve Yuna da bize katılıyor, ayrıca kariyerimi desteklemeye karar veren Catherine Fairchild da geliyor. Barron Sterling bile kız arkadaşı Stella Lloyd ile birlikte geliyor, bu da oldukça büyük bir heyecan yaratıyor. Görünüşe göre, yaşlı milyarder sanat uzmanı kaprisli, gizemli ve otokratik birisi. Ama harika bir kucaklaşması var.

Şarkıcı Sinatra'nın "Love Is Here to Stay" şarkısını söylediğinde, Ares ve ben ilk dansımızı yapıyoruz. Hayatlarımız daha da iyiye gidecek.

Kırk Yedinci Bölüm

Bryce

Ares, Sinatra'nın şarkısı eşliğinde Lareina'yı dansa kaldırır. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir ve içimdeki eski suçluluk duygusu biraz hafifler.

Kardeşimi kaçırılma olayından beri bu kadar mutlu görmemiştim. Kendini kadınlara veya alkole boğmaya çalışsaydı, onu anlardım, ama o, kariyerine odaklanarak, neredeyse bir keşiş gibi, ascetik bir hayat sürüyordu.

Telefonum çalıyor. Aşağı bakıyorum. Bilinmeyen bir numaradan bir fotoğraf geliyor. Fiona, gelinlik giymiş. Bir başka ses geliyor ve sanırım damat olan bir adamın fotoğrafı geliyor. Aniden donup kalıyorum ve ekrana bakıyorum. *Ne oluyor lan?*

Jude Morven'in yapmacık yüzü bana bakıyor. Lisede ve üniversitede onu kırmak istemiştim, hala da kırmak istiyorum.

–Bilinmeyen: Mükemmel gelin için mükemmel damat.

Bu onun cevabı mı? Gururu o kadar büyük ki, beni bir kez daha denemek yerine bu pislikle evlenmeyi mi tercih ediyor?

Ama o, Morven'e her zaman deli gibi aşıktı. Morven bir kamyonun çarpmasıyla neredeyse hayatını kaybedecekken, bir elini kalbine koyup ağladığını asla unutmayacağım. *Onda ne buluyor?* Ona karşı hep tam bir pislik gibi davrandı, onu çöp gibi gördü. O ise ne isterse istesin, hep gözlerini indirip kabullendi. Ama benimle birlikteyken, ona ters bir bakış bile atamazdım, hemen alınganlık yapardı.

Telefonumu kapatıp masaya parmaklarımı vuruyorum. *Onu o pislikle bırakmalıyım.* Hak ettiği şey bu, paspas gibi bir hayat.

Yine de midemdeki her damla asit kaynıyor. Anlayamıyorum

—

Bunu görmezden gel. O pisliği istiyor.

Dikkatimi zorla kardeşime çeviriyorum. Ama...

Siktir. Kalkıp uzaklaşmaya başlıyorum. Mahvetmem gereken bir düğün var.

—

[Bryce Huxley'in](#) hikayesinin bir kopyasını [hemen almak için buraya tıklayın!](#)

The Accidental Marriage gibi daha fazla kitap mı istiyorsunuz? [Baby for the Bosshole'u](#) alın.

The Accidental Marriage'i beğendiniz ve daha fazlasını mı istiyorsunuz? <http://www.nadialeee.net/vip> adresinden VIP Listeme katılın ve özel bonus sahneye erişin. Ayrıca diğer ekstralar, ön izlemeler, yeni kitap duyuruları, satış bilgileri ve daha fazlasını da alacaksınız!

Beni takip etmek ve gelecek planlarımı görmek ister misiniz?

Beni burada bulabilirsiniz: Web sitesi: [nadialeee.net](http://www.nadialeee.net)

VIP Haber Bülteni: [nadialeee.net/vip](http://www.nadialeee.net/vip)

VIP Hangout (okuyucu grubu): [facebook.com/groups/nadialeee](https://www.facebook.com/groups/nadialeee)

Facebook: [facebook.com/nadialeewrites](https://www.facebook.com/nadialeewrites)

Instagram: [instagram.com/nadialeewrites/](https://www.instagram.com/nadialeewrites/)

Tiktok: [tiktok.com/@nadialeeebooks](https://www.tiktok.com/@nadialeeebooks)

Nadia Lee'nin Eserleri

Bağımsız Eserler

İstenmeyen Gelin

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Hâlâ Benim

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Sözleşmeye Bağlı

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Nefret Etmek İstedğim Eski Sevgilim

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Huysuz Milyarderim

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Patronumun Bebeği

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Güzel ve Suikastçı

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Oops, Bir Rock Yıldızıyla Evlendim

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder ve Kaçak Gelin

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Komşu Rock Yıldızı ile Flört Etmek

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Sahte Nişanlı

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Sevgilimle Evlenmek

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Düşmanımınla Sahte İlişki

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Patronumla Evlenmek

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Gelini Çalmak

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: *Günahlar*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Sırlar*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Merhamet*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarderin İddiası İkili Kitap 1:

Takıntı

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Kurtuluş*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Sweet Darlings Inc. Serisi Kitap

1: *Komşumdaki Adam*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *O Seksi Yabancı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *O Vahşi Oyuncu*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarderlerin Mantık Evlilikleri Serisi Kitap

1: *Bir Hollywood Anlaşması*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Bir Hollywood Gelini*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Uygunsuz Anlaşma*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: *Uygunsuz Bir Gelin*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: *Uygunsuz Bir Son*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: *Olası Olmayan Anlaşma*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 7: *Olası Olmayan Bir Gelin*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 8: *Son Anlaşma*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: *Milyarderin Sahte Kız Arkadaşı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Milyarderin Rahatsız Edici Takıntısı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Milyarderin Gizli Karısı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: *Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: *Milyarderin Yasak Arzusu*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: *Milyarderin Tatil Gelini*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Tarafından Baştan

Çıkarılmak Serisi Kitap 1:

Milyarderin İntikamı

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: *Milyarderin Takibi*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: *Milyarderin Bebeği*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3.5: *Milyonerin Aşkı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: *Milyarderin Sırrı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: *Milyarderin Skandalı*

[ABD](#) :: [İngiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

En son kitaplarımla ilgili bildirimler almak istiyorsanız, lütfen

www.nadialeee.net/vip adresinden VIP Listeme katılın!

Nadia Lee Hakkında

New York Times ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Nadia Lee, seksi ve duygusal çağdaş aşk romanları yazıyor. Mükemmel yemekleri, seyahati ve macerayı seven Nadia Lee, dört farklı ülkede yaşamış, vatozları öpmüş, köpekbalığı tarafından ısırılmış, fil sürmüş ve kaplanları okşamıştır.

Şu anda, Japonya'da küçük bir nehir ve sakura ağaçlarına bakan bir dairede kocası ve oğluyla birlikte yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, en sevdiği yazarların kitaplarını okumakta veya başka bir seyahat planlamaktadır.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yakında çıkacak kitapları, indirimleri ve promosyonları, hediyeleri, özel epilogları, bonus sahneleri ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresinden [VIP Listesi'ne](#) katılın!

The Accidental Marriage

Telif hakkı© 2025, Hyun J Kyung

Kindle Edition

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Ticari Marka Bildirimi: Nadia Lee, Amerika Birleşik Devletleri'nde tescilli bir ticari markadır. (Tescilli No. 7,040,051)

www.nadialeee.net

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

